

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENN MCKINLAY

New York Times Bestselling Author of
Summer Reading

Love at First Book

A
NOVEL

"Jenn McKinlay romances check all the boxes."
—MIA SOSA, *USA Today* bestselling author of
The Worst Best Man

İÇİN ÖVGÜ

İlk Kitapta Aşk

"Komik, son derece duygusal ve bayıltıcı bir tutkuyla dolu olan bu kitap, her romans okurunun hayatında en az bir kez zevkle okuması gereken bir düşman-sevgili hikâyesi. . . . Göz kamaştırıcı derecede muhteşem!"

-Holly Cassidy, *The Christmas Wager* kitabının yazarı

"Nihai kitapsever romantizmi! . . . İrlanda'nın pastoral kırsalındaki şirin bir kitapçı dükkânının sonsuz çekiciliğinin ortasında ... son derece sevimli bir yardımcı oyuncu kadrosu ve yürek burkan birçok alt olay örgüsüyle *İlk Kitapta Aşk*, her romans hayranı için mükemmel bir kaçış."

-Nicolas DiDomizio, *Nearlywed* kitabının yazarı

"*İlk Kitapta Aşk* o kadar yufka yürekli ki, Kier ve Red'i desteklemekten kendimi alamadım! Kitapseverler ve koltukta seyahat etmeyi seven herkes için bir zevk olan bu romanı daha fazla sevemezdim! İrlanda'da geçen roman tam bir kaçış rüyasıydı. Bir oturuşta okudum çünkü elimden bırakamadım!"

-Jamie Varon, *Ana Karakter Enerjisi* kitabının yazarı

JENN MCKINLAY'IN ROMANLARI İÇİN ÖVGÜLER

"Karakterler taze ve güzel çizilmiş, kimya ise sihirli. Mükemmel bir yaz tatili."

-Annabel Monaghan, *Aynı Zaman* kitabının çok satan yazarı

Sonraki Yaz

"Saf bir zevk! Mükemmel bir hikâyenin tüm unsurlarına sahip: küçük bir ada ortamı, alıngan ama kırılgan bir kadın kahraman ve kalbimi çalan inek bir kahraman."

-Jennifer Probst, *New York Times*'ın çok satan yazarı
Olivia Moretti'nin Gizli Aşk Mektupları

"McKinlay seksi ve komik aşk romanları yazıyor!"

-Jill Shalvis, *New York Times*'ın çok satan yazarı
Sevgililer Listesi

"Elimden bırakamadığım eğlenceli bir kitap!"

-Abby Jimenez, *New York Times*'ın çok satan yazarı
Saygılarımla

"Bu zekice romanı bir oturuşta yuttum!"

-Lori Nelson Spielman, *New York Times* çoksatan yazarı
Toskana'nın Çapraz Yıldız Kardeşleri'nin

"Hem dokunaklı hem de eğlenceli olan *Yaz Okuması*, başlığının hakkını vererek ciddi meseleleri ustalıkla ele alıyor; benlik, arkadaşlık, aile ve aşk gibi temel tanımları keşfederken kıvrak zekâsını ve hoş temposunu koruyor. McKinlay'in kaleminin büyüleyeceği kesin."

-Shana Abé, *New York Times*'ın çok satan yazarı *An Amerikan Güzeli*

"McKinlay'in sevilen bir kinayeye getirdiği yeni yorum, hem güldüren hem de kalp atışlarını hızlandıran bir piña colada kadar köpüklü ve hoş. Mükemmel bir yaz plaj kitabı."

-Lori Wilde, *New York Times*'ın çok satan yazarı
Moonglow Bay'de Düğün

"Bayıldığım karakterlerle dolu keyifli bir aşk romanı! Jenn McKinlay, *Paris Her Zaman İyi Bir Fikir*'de okurları eğlenceli ve büyüleyici bir maceraya çıkarıyor."

-Emily March, *The New York Times* çok satan yazarı
Yaz Erimesi

"McKinlay komik olduğu kadar dokunaklı bir hikâye anlatıyor."
-Jen DeLuca, *Well Traveled* kitabının yazarı

"Bu kitap beni güldürdü, bayılttı ve ciddi bir seyahat tutkusu verdi!"

-PopSugar

"Yazın mutlaka okunması gereken bir kitap."

-Fresh Fiction

"Sevimli karakterleri ve bayıltıcı anlarıyla bu sımsıcak öyküde her şey var."

-*Woman's World*

"Bu kusursuz romantik komedi kesinlikle keyif verecek."

-*Publishers Weekly* (yıldızlı inceleme)

"Son derece keyifli bir romantik komedi."

-Raf Bilinci

"McKinlay'in neşeli düzyazısı ve coşkulu zekâsıyla ... komik absürtlük anlarından yürekten gelen duygulara hiç vakit kaybetmeden ustalıkla geçiş yapıyor."

-*Booklist* (yıldızlı eleştiri)

JENN MCKINLAY TARAFINDAN YAZILAN BAŞLIKLAR

Paris Her Zaman İyi Bir
Fikirdir Bekleyin
Yaz Okumaları
İlk Kitapta Aşk

Sonsuza Kadar Mutlu Romanslar

İyiler Noel
Bekçisi

Bluff Point Aşkları

Yanlış Ağaca
Havlayan Köpek Hakkında
Her Köpeğin Bir Günü Vardır

Cupcake Fırını Gizemleri

Cinayet Buttercream
Serpil Bump Off
Death by Dozen
Kırmızı Kadife
İntikam Going, Going,
Ganache Şeker ve
Buzlu
Bitter Çikolatalı Demise
Vanilya Çekirdekli
Karamel Crush Düğün
Pastası Crumble Şeytan
Yemeği için Ölmek
Balkabağı Baharatlı
Tehlike Hamur İçin ya
da Daha Kötüsü Çilekli
Canlı Şeker Eriği
Zehirlenmiş

Kütüphane Aşıklarının Gizemleri

Kitaplar Aldatıcı Olabilir
Due or Die
Book, Line, and
Sinkers Oku ve Ağla

Ödünç Zamanla
Muhtemel Bir
Hikaye
Geç Olması Hiç Olmamasından Daha İyi
Yığınlarda Ölüm
Kitaplara Vurmak
Akıllıca Bir Söz
Kitaplar İçin Biri
Katil Araştırma
Arsa ve Sarkaç Ölümcül İlk
Baskı

Şapka Dükkanı Gizemleri

Cloche ve Hançer
Çılgın Şapkacının
Ölümü Şapka
Düşerken Kopya
Şapka Cinayeti Saldırı
ve Bere Ağzına Kadar
Gömüldü

Love

First Book

JENN ñtchINLAY

BE RK L EY RO M A N C
E N E W Y O R K

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
Penguin Random House LLC'nin bir baskısıdır
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 by Jennifer McKinlay
Okuyucu Rehberi Telif Hakkı © 2024 by Jennifer
McKinlay

Paris Is Always a Good Idea'dan alıntıdır telif hakkı © 2020 Jennifer McKinlay Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili baskısını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Bu kitabın herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: McKinlay, Jenn, yazar.

Başlık: İlk kitapta aşk / Jenn McKinlay.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Berkley Romance, 2024.

Tanımlayıcılar: LCCN 2023049984 (basılı) | LCCN 2023049985 (e-kitap) | ISBN 9780593545744 (ciltli) | ISBN 9780593545751 (e-kitap)

Konular: LCSH: Kütüphaneciler--Kurgu. | Romancılar--Kurgu. | Kitapçılar ve kitapçılık--Kurgu. | LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3612.A948 L68 2024 (baskı) | LCC PS3612.A948 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20231106

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023049984> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023049985> adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı: Victoria Chu

Kitap tasarımı Kristin del Rosario, e-kitap için uyarlayan Estelle Malmed İç

mekan sanatı: Kitaplar © YagudinaTatyana/Shutterstock.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

YAYINCININ NOTU: Bu kitapta yer alan tarifler aynen yazıldığı gibi uygulanmalıdır. Yayıncı, tıbbi gözetim gerektirebilecek özel sağlık veya alerji ihtiyaçlarınızdan sorumlu değildir. Yayıncı, bu kitapta yer alan tariflere karşı oluşabilecek herhangi bir olumsuz reaksiyondan sorumlu değildir.

pid_prh_7.0_146973915_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm Onyedinci

Bölüm

Onsekizinci

Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi

Yirmi Birinci Bölüm Yirmi

İkinci Bölüm Yirmi

Üçüncü Bölüm

Sonsöz

Teşekkür

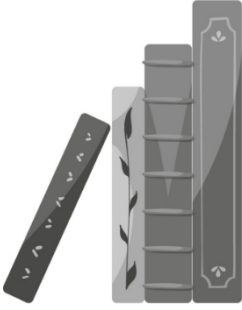
İsim Telaffuzları Tarifi

Okuyucu Rehberi

Paris Her Zaman İyi Bir Fikirdir kitabından
alıntı Yazar Hakkında

Bu kitap, sahadaki araştırma ekibim Susan McKinlay, Annette Amaturro ve Alyssa Amaturro-ya da benim sizi düşünmek istediğim şekliyle: tarihçi, sıhhiyeci ve navigatörün yardımı olmadan asla yazılamazdı. Harika, kahkaha ve gökkuşaklarıyla dolu harika bir İrlanda macerası. Hepinizi çok seviyorum ve sizinle her yere seyahat edebilirim.

Bir

"E iyi misin?" Samantha Gale, en yakın arkadaşım, dördüncü çalışta telefonunu açtı. Onun Ses uykusuzluktan sertleşmişti ve İrlanda, Finn's Hollow'da sabah saat dokuzun Martha's Vineyard, Oak Bluffs'ta sabah saat dört olduğunu geç de olsa fark ettim.

"Oh, özür dilerim. Kahretsin, seni uyandırdım, değil mi?" Kendimi çok kötü hissederek sordum.

"Hayır, sorun değil," dedi Sam. "Gittiğinde sana her zaman yanında olduğumu söylemiştim." Arka plandan hafif bir homurtu geldi ve ekledi, "Ve Ben de senin için burada olduğunu söylüyor."

Bu beni güldürdü. Sam ve Ben benim için çift hedefi haline gelmişti. Onların kurduğu bağ gibi bir şey bulabileceğimi düşündüğümünden değil, ama içimdeki umudun pilot ışığını alevlendirdiler.

"Teşekkür ederim ve Ben," dedim. "Şimdi kapatacağım. Aradığımı unut."

"Emily Allen, sakın buna cüret etme," dedi Sam. Şimdi sesi tamamen uyanık geliyordu. *Oops*.

"Hayır, gerçekten ben-" Ben başladım ama o sözümü kesti.

"Bana neden aradığını söyle, yoksa endişeleneceğim." Arka plandan daha fazla homurtu geliyordu. Sam güldü ve "Ben, spekülasyonlarla onu çıldırtmamak için bana söylemen için sana yalvardığını söylüyor" dedi.

Sırıttım. O da sıırıttı. Sonra ciddileştim.

Şu anda içinde bulunduğum şirin kitapçı dükkânı Last Chapter'a şöyle bir göz gezdirdiğimde, buranın bir kitapseverin rüyalarının gerçekleştiği yer olduğunu objektif bir şekilde fark ettim. Kitaplarla dolu üç katlı taş bir bina ve içinde kitap kokusunun yayıldığı küçük bir kafe.

taze demlenmiş Kahve, çilek dolu Çörekler,ve tarçınlı hamur işleri havaya nüfuz ediyordu. Sanki lezzetli kokular beni içine çekiyormuş gibi kendimi o yöne d o ğ r u eğilmiş hissettim. Çalışanlardan biri dükkânın ön kapısının kilidini açmıştı ve ben de bir avuç müşterinin arkasından içeri girmiştım kim bekliyordu. O zamandan beri heyecanlıydım.

İşte burasıydı. Önümüzdeki bir yıl boyunca çalışacağım kitapçı. Kalbim çarpıyor ve avuçlarım terliyordu. Kasım soğuşunu yenmek için giydiğim siyah yün balıkçı yaka kazak sanki beni boğuyormuş gibi hissettiriyordu ve başıma yayılan ağrının anevrizma geçirdiğim anlamına geldiğinden oldukça emindim.

"Birkaç dakika içinde patronumla buluşmam gerekiyor ve sanırım kalp krizi geçiriyorum ya da felç olabilirim" dedim.

Bir süre sessizlik oldu, sonra Sam, "Bana semptomlarını anlat," dedi.

Hepsini sıraladım ve her birini bir "hı hı" ile not etti.

durumum hakkında düşündüm. Üç bin mil uzaktaydım ve bir kitapçada yeni bir işe başlamıştım, Martha's Vineyard'daki kütüphanecilik kariyerimi yabancı bir yere seyahat ettiğim ve macera dolu bir hayat yaşadığım çılgın bir fantezinin peşinden gitmek için askıya almıştım.

"Sanırım kusacağım," diye inledim.

"Nefes al," dedi Sam. "Sekiz saniye alıştırırmayı biliyorsun, dört saniye tut, sekiz saniye bırak."

Bir nefes çektim. *Ah*. "Yapamam. Başımı zonklatıyor. Gördün mü? Anevrizma."

"Ya da kafeinsiz bir baş ağrısı," dedi. "Kahve içtin mi?"

Düşündüm de, yapmamıştım. Bu sabah kulübemden ayrılmadan önce herhangi bir şey yapamayacak kadar gergindim, bu yüzden bu kafatası kırılmasının kahve yoksunluğundan kaynaklanma olasılığı yüksek görünüyordu.

"Hayır," dedim. "Nereye varmak istediğini anlıyorum ama hâlâ şiddetli mide bulantım var ve terliyorum. Eminim ateşim vardır. Belki de dün gece uçakta yediğim yemekten zehirlenmişimdir. Ben sığır straganof yedim."

"Uçak yemeği mi yedin?" Sam'in sesi sanki banyoda dondurma yediğimi itiraf etmişim gibi kuşkuluydu. O profesyonel bir aşçıydı, bu yüzden büyük bir sürpriz değildi.

"Biliyorum, biliyorum," dedim. "Saf koruyucu madde. Muhtemelen bir saat içinde ölmüş olacağım."

Uzun bir duraklama oldu ve Sam'in bana söyleyeceği son sözlerin provasını yaptığını, onları doğru söylemek istediğini hayal ettim.

"Em, seni kardeşim gibi sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Bu, öbür dünyada bir dostluk yemininin başlangıcı gibi görünmüyordu.

"Biliyorum," dedim. "Hoşuma gitmeyecek bir cümleye böyle başlayacağını da biliyorum."

"Panikliyorsun, Em," dedi Sam. Sesi empati doluydu. "Ve ikimiz de biliyoruz ki geçen yaz yaşadığın hastalık hastalığı, mutsuzluğunla nasıl başa çıktığınla ilgiliydi."

"Ama ben mutsuz değilim," diye itiraz ettim. "County Kerry'de, yeşilin gördüğüm en yeşil yeşil olduğu ve her taş duvarın tepesinden bana bakan bir koyunun olduğu şirin bir köyde rüya gibi yaşıyorum. Cidden, pitoresk cazibenin içinde boğuluyorum, muhtemelen bu yüzden ölmek üzereyim."

Telefonumdan birinin ördeğin üzerine basmasını andıran bir ses geldi.

"Bana mı gülüyorsun?" diye sordum. Kaba ama anlaşılabilir.

"Hayır, asla," dedi Sam. Boğazını temizledi. "Sadece yeni işindeki ilk günün olduğu için korkuyor olabileceğini düşünüyorum."

"Değilim," diye itiraz ettim. Öyleydim. Kesinlikle öyleydim. "Sadece çok bulaşıcı bir çiçek ya da veba hastalığına yakalandığım ortaya çıkmadan ve sazdan bir kulübede karantinaya alınıp peri istilasına uğramış bir ormanda, ağaçlarla ve kirpillerle konuşarak ve patates yetiştirerek günlerimi geçirmeden önce eve dönmem gerektiğini düşünüyorum."

"Çok fazla okuduğunu hiç düşündün mü?" Sam sordu.

"Hayır!" Bağırdım ve yine bir kütüphaneci olan ve eskiden patronum olan Ben'in de itiraz ettiğini duydum.

Sam güldü. Bizi kışkırtmaktan zevk alıyordu.

"Düşünsenize, şimdi gidersem yarın sabah Grape'te kahve ve hamur işleri için buluşabiliriz."

"Seni görmeyi çok isterdim ama biliyorsun ki İrlanda'da kalmalı ve yolculuğunu tamamlamalısın," dedi Sam. "Eğer şimdi eve dönersen annen seni bir daha asla

'Ben sana söylemiştim' diyerek sizi azarlamaktan bahsetmiyorum bile. "

"Haklısın." İçimi çektim. Telefonumun ekranına bir göz attım. Annem şimdiden beş kez aramış ve on iki kez mesaj atmıştı ve ben henüz yirmi dört saattir İrlanda'da bile değildim. Ona sağ salim geldiğimi haber verecektim ama mesajlarının bununla ilgili olmadığını biliyordum.

Annem, babam birkaç yıl önce beni terk ettiğinde üstlendiğim bakıcı rolüne devam etmemi beklediğini açıkça belirtmişti. Kendine bakmaktan aciz olsaydı anlardım ama onda zehirli narsisizm dışında hiçbir sorun yoktu. Elimdeki sorunla ilgilenmek için anne sorununu bir kenara bıraktım.

"Hala bayılabileceğimi düşünüyorum ve o zaman muhtemelen işi kaybedeceğim ve tüm bu konuşma tartışmalı hale gelecek," dedim.

"Yapmayacaksın," dedi Sam. "Oturacak bir yer bul. Bunu yapabilir misin?"

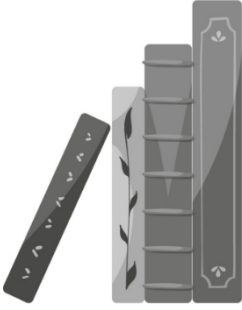
"Tamam." Rafların arasında duruyordum, daha doğrusu saklanıyordum. Raflar koyu renkli ahşaptı, uzun ve yüksekti ve kitaplarla doluydu. Beni rahatlatıyorlardı. Rafların arasına rastgele serpiştirilmiş tabureler vardı. Bir tane buldum ve oturdum.

"Oturuyor musun?" Sam sordu. "Evet."

"Güzel, şimdi başını dizlerinin arasına koy," diye emretti.

"Um." Biçimli, gri yün bir kalem etek giyiyordum. Başımı eğmek için manevra yapmaya çalıştım. Ama olmadı. Etek çok dardı. En fazla dizlerimin üzerinden çok sevimli siyah bilek botlarıma bakabildim. "Üzgünüm Sam, bu dizlerin arasına hiçbir şey giremez. Ateşli bir İrlandalı bile."

Sam kıkırdadı, ama bunun üzerine arkamdan boğuk bir ses duydum ve doğrulup arkamı döndüğümde kot pantolon ve Aran kazak giymiş, yumruğunu ağzına götürmüş, boğuluyormuş gibi görünen bir adam gördüm. Kalın, dalgalı siyah saçları ve neredeyse saçlarıyla aynı tonda koyu mavi gözleri vardı. Ayrıca, eğer yanılmıyorsam, yeni patronumdu.

İki

"U Sam, gitmem gerek," dedim. "Nefes almak yardımcı oldu, değil mi?" diye sordu. "Kesinlikle. Seni sonra ararım." Telefonu kapattım ve ayağa kalktım.

Adam boğazını temizledi ve yumruğunu indirdi. Artık yüzünü görebildiğime göre, bu gerçekten de yeni patronum Kieran Murphy'ydi. Ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyor gibiydi, ben de araya girdim ve "Az önce söylediklerimi duymadın, değil mi?" diye sordum.

Uzun kumral saçlarım ensemden gevşek bir topuzla tutturulmuştu ve tel çerçeveli büyük gözlüklerimi burnuma doğru ittim. Birdenbire aşırı derecede ısınmıştım ve bu iyi bir şey değildi. Bunu düşünmek için durakladım. Sadece yirmi dokuz yaşındaydım. Bu bir sıcak basması olamazdı, değil mi?

"Sadece son bir parça," dedi. Sesi derin ve kalındı ve sanki bir büyü yapılmış gibi etrafımda kıvrılıyordu. Başını yana eğdi ve "Bunu bir uyarı olarak almalı mıyım?" dedi.

"Hayır, öyle demek istemedim," diye itiraz ettim. "Ateşli bir İrlandalıyla birlikte olmaktan mutlu olurum..." Durakladım ve başımı salladım. "Bu da doğru çıkmayacak." Alnıma bir şaplak atmak istedim. Ama yapmadım. Onun yerine öylece durdum, hissetmek benim yüz ısı yukarı ile aşırı öz bilinç, hangi Hayır Şüphe olur dön benim Olgunlaşmış domates renginde solgun bir ten. Muhtemelen korkunç bir cilt rahatsızlığım varmış gibi görünüyordu.

Bay Murphy'nin sabit bakışları beni tamamen sarsmıştı. Sadece patronum olduğu için değil, ateşli bir İrlandalı olduğu için ve o delici bakışlarının ruhumun derinliklerini görebildiğinden emindim. Ne kadar kötü bir izlenim bırakıyordum. Kendimi, utançla sarmalanmış ve aşağılanmaya batırılmış bir insanın vücut bulmuş hali gibi hissediyordum.

"Evet, pekala." Boğazını temizledi ve "Sanırım bunu başka bir zamana bırakabiliriz, tamam mı?" dedi.

"Kesinlikle. Bu konuda konuşmaya gerek yok." Dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde bastırdım, tam da bunu yapmaya kararlıydım. Ama ben olduğum için yapamadım. "Tabii şu anda o gariplikten bahsetmek istemiyorsan, ki bu beni ilk izlenimlerim hakkında stres yapmaktan kurtarır, çünkü kesinlikle yapacağım - bütün gün."

Şaşırmış görünüyordu ve sonra güldü. Göğsünden gelen zengin bir gümbürtüydü ve omurgamda yankılandığını hissettim. Güzel bir kahkahaydı. Karşılığında ben de gülümsediğimde birden ciddileşti, sanki benimle eğlendiğini fark etmiş ve hemen susturmuş gibiydi. Hah.

"Baştan başlamaya ne dersin?" Elini uzattı. "Emily Allen, sanırım?"

"Evet." Elini biraz fazla hevesle sıktım ve yüzünü buruşturdu. Hemen bıraktım. "Özür dilerim."

"Gerek yok, parmaklar fazla abartılıyor," diye beni temin ederken kanı kendi kanına geri karıştırdı. "Ben Kieran Murphy."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Murphy," dedim.

"Bana Murphy de," dedi. "Herkes öyle der."

"Pekala, Bay . . uh . . . Murphy," diye kabul ettim. Bana bir Murphy gibi görünmemiştir. Benim zihnimde o Kieran'dı, ya da kısaca Kier, kesinlikle rolüne uygun görünen bir adam için romantik kahramana layık bir isim. Onu deniz kenarındaki bir kayalıkta, rüzgârın kalın siyah buklelerini karıştırdığı ve boynuna gelişigüzel doladığı kırmızı kaşmir atkısının uçlarını kaldırdığı, bacaklarını kavuşturmuş ve geniş omuzlarını dikleştirmiş bir şekilde dururken hayal edebiliyordum, gözlerini okyanusa dikmiş, belli ki uzun zamandır kayıp olan aşkını ararken rüzgârın onu yere düşürmesine cesaret ediyordu.

O oldu izliyor Ben olarak Eğer beklemek için Bir şey. Geç de olsa onu ilk adımı kullanmaya davet etmek aklıma geldi. "Ve lütfen bana Emily ya da Em de, arkadaşlarım bana öyle der, bilirsin, eğer yakın arkadaşlarsa, ya da Red, bazı insanlar bana Red der, aslında hayır, sadece adımı öğrenme zahmetine katlanamayan yabancılar bana

Kırmızı." Saçmalıyordum. Çenemi kapattım. Murphy başıyla onayladı.

"Yani not edildi . . . Red."

Yabancı kalacağımızı mı söylüyordu? Bu pek dostça değildi.

Döndü ve rafları arkamızda bıraktık. Kendimi aptal gibi hissederek onu takip ettim - yabancıların bana Kırmızı demesini neden söylemişim ki? Ama bu gerçekten benim hatam mıydı? Adam delicesine çekiciydi. Eğer başarabilseydim, onun gizli bir fotoğrafını çeker ve Sam'e gönderirdim. Ölürdü. Kitapçının web sitesindeki resminden yakışıklı olduğunu fark etmiştik ama gerçek hayattaki Kieran Murphy bir üst seviyedeydi.

Bu olasılığa karşı tamamen hazırlıksızdım. Neden saçları seyrelmiş, bira göbeği olan ve gözlerinde çapkın bir parıltı olan çok daha yaşlı bir adam olmasındı ki?

"Siobhan'la tanışmadan önce sana biraz etrafı gezdireyim." Omzunun üzerinden bana baktı. İfadesi donuktu, bu da onun düşünceli bir romantik kahraman olarak mükemmelliğine bir katman daha ekliyordu.

Hayır, hayır, hayır. Uzun zamandır kimseyle çıkmamıştım ama yeni patronumdan hoşlanmaya başlamamın imkânı yoktu. Kendimi keşfetme görevindeyken olmazdı. Önceliklerimi düzgün tutmalıydım. Bu yolculukta yaşadığım tek ilişki kendimleydi.

"Bu çok hoş olurdu." Sesim fazlasıyla hevesli çıkmıştı. Boğazımı temizledim ve "Kim olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum. Bu kadar açık sözlü olmak istememiştim ama merakım son derece sözlü ve çok açıktı.

"Tümdengelim," dedi. Binaya birlikte girdiğim müşterileri işaret etti. "Tanımadığım tek kişi sensin, bu yüzden yeni elemanımız olduğunu düşündüm."

"Oh." Bu mantıkta bir hata yoktu. "Gizem hayranısın, değil mi?"

Bir kaşını diğerinden biraz daha yukarı kaldırarak bana baktı. Çok seksi bir bakıştı. Yanlışlıkla güneşe baktığınızda görüşünüzü bulanıklaştıran lekeler gibi göz kırpmaya çalıştım.

"Gerçekten de öyleyim," dedi. "Çoğunlukla kara film ama biraz da geleneksel. Peki ya siz?"

"Agatha ve Dorothy benim kızlarım," dedim. Onayladığını ya da en azından kabul ettiğini umduğum bir şekilde başını salladı. Gizem okurları rahat roman alt türü hakkında çok yargılayıcı olabiliyorlardı.

Rafların üzerindeki tabelalara baktım. Romanlardan İrlanda'yla ilgili kitaplara doğru ilerlemiştik ve şimdi tarih bölümünün yanında duruyorduk.

"İşte size bir varsayım," dedi Murphy. "Bir genç geliyor ve büyü üzerine kitaplar istiyor. Onu nereye yönlendirirsiniz?"

"Ona hepsinin kaybolduğunu söyledim." Ellerimi bir sihirbaz gibi havada salladım ve sııttım. Sağ kaşı yine yukarı kalktı. Gülümsemedi. Hemen ciddileştim. "Sadece şaka yapıyordum, bilirsin, çocukla aramızdaki buzları eritmek için." Gözlerini dikip bakmaya devam etti, belli ki cevabımı bekliyordu. Tamam o zaman. "Ona özellikle büyü hakkında ne bilmek istediğini sorardım."

"Sihirbazlar hakkında hikayeler." "Gerçek mi kurgusal mı?" "Kurgusal."

Harry Potter filmlerinin müziğini mırıldanmaya başladım ve ağzının köşesi seğirdi, Murphy başını sallayıp "Onları okumuş" diyene kadar bu büyük bir zafer gibi geldi.

"Ah, o zaman ona *Altın Pusula*, *Büyücüler*, *Gölge* ve *Kemik* ve Simon Snow serisini gösterirdim."

Murphy isteksizce etkilendiği anlamına geldiğine inandığım bir *mırıldanma* sesi çıkardı. Döndü ve dükkânda yürümeye devam etti. Kitapçılara ve kütüphanelere özgü, vanilya ve çikolata notaları içeren topraksı ve odunsu o hoş kokuya sahipti. İçimdeki pragmatik kütüphaneci bu kokunun kâğıt sayfalarındaki organik bileşiklerin parçalanmasından kaynaklandığını biliyordu ama içimdeki kitapsever bunun kitapların cazibesinin bir başka yönü olduğunu düşünüyordu. Kokuyu içime çekip sinirlerimi yatıştırmak için kullanıyordum ki yeni patronum o kadar hızlı döndü ki neredeyse ona çarpacaktım.

"Yaşlı bir beyefendi sizden Mısır hakkında kitaplar istiyor. Onu nereye yönlendiriyorsunuz?"

Durakladım. Başka bir soru mu? Bu bir test miydi? Beni sınıyor muydu? Adam kütüphaneci olduğumu unutmuş muydu? İşe alınma nedenimin bir kısmının araştırma becerilerim olduğunu sanıyordum. İş teklifinden anladığım kadarıyla günün bir kısmında yazarın asistanlığını yapacak, geri kalanında da tezgâhtarlık yapacaktım. Her iki pozisyon için de gereğinden fazla nitelikliydim ama açıkçası işi kabul etmemin nedeni birincisiydi.

Küçük bir tedirginlik hissettim. Bu ateşli İrlandalı benden kurtulmak için bir neden mi arıyordu? Bunu onun için kolaylaştırmayacaktım. Murphy'nin bakışlarıyla karşılaştım, müstehcen derecede uzun, kalın, koyu renk kirpikleri olduğunu fark ettim -çünkü elbette vardı- ve "Ona Mısır hakkında ne bilmek istediğini soracaktım" dedim.

"Peki ya eski Mısır derse?"

"Ona eski Mısır'da ilgisini çeken şeyleri sorardım."

"Kleopatra."

"Hikayeler mi
gerçekler mi?"

"Gerçekler."

"Hayatı hakkında mı?"

"İlişkiler."

"Marc Antony mi Julius Caesar
mı?" "İkisi de."

"Ve biyografilere gidiyoruz," dedim.

Karanlık bakışları benimkileri yakaladı ve nabzımın hızlandığını hissettim. Sınavını geçmiş miydim?

"Fena değil, Red," dedi. Bir an beni düşündü. Bu kez gözlerindeki meydan okuyan parıltıyı fark ettim ve hazırdım. Çenemi yukarı kaldırdım.

"Dükkana bir kadın gelse ve kitap kulübü için bir kitap seçmek istese, ne önerirsiniz?" diye sordu.

Bir nefes üfledim. Bu zor bir soruydu. Bu tür referansları elbette kütüphanede yapmıştım ama yeni bir ülkedeydim ve belki de kitap kulüpleri burada farklı yapıliyordu. Sinirlerimin gerildiğini hissettim. "Ona kulübünün daha önce ne tür kitaplardan hoşlandığını sorardım."

"Burası yepyeni bir kulüp." Murphy muhteşem, süslü bir şekilde oyulmuş antika kasiyer tezgâhına yaslandı.

"Bu durumda ona bir odak noktaları olup olmadığını, yani anne mi, öğretmen mi olduklarını, onları bir araya getiren şeyin ne olduğunu sorardım."

"Şarap," dedi. Ben güldüm ama o gülmedi. Gergin hissederek gözlüklerimi düzelttim ve derin bir nefes aldım.

"Birkaç aydır en çok satanlar listesinde hangi kitapların olduğunu kontrol eder ve en son çıkan Sally Rooney veya Marian Keyes gibi bir şey arardım, çünkü o zaman stoklarımızda bol miktarda kopya olurdu ve hangi başlıkların ona hitap ettiğini görebilirdim."

"İlginç bir yaklaşım." Murphy cevabımı onaylayıp onaylamadığına dair hiçbir işaret vermeden tezgâhı itti. "Gel o zaman, sana arka tarafı göstereyim."

Bu işe alınmam için izin verildiği anlamına mı geliyordu? Yumruklarımı sıkamak istedim. Kendimi küçük bir sevinç zıplamasıyla sınırlandırarak direndim.

Murphy tezgâhın arkasına doğru ilerledi ve üzerinde *Sadece Çalışanlar* yazan kapıyı açtı. Önce benim girmemi işaret etti, ben de şaşkıncı derecede büyük odaya girdim. Açılmayı bekleyen kitap kutularına bakılırsa burası belli ki çalışma odasıydı.

Odanın arka tarafında duran, elinde bir maket bıçağı tutan ve yeşil beyaz çizgili bir elbise giyen iri yarı bir adam vardı.

Killarney Celtics futbol forması ve haki pantolon. Tam gri bir sakalı vardı ve siyah yün bir şapka takıyordu.

"Oisín O'Rourke, bu Emily Allen," diye tanıştırdı Murphy bizi. Bu durumdan pek memnun görünmüyordu. "Oisín stoklardan sorumlu."

"Merhaba," diye selamladı Oisín beni.

"Merhaba." Biraz değişken Murphy ile uğraştıktan sonra nasıl karşılandığımdan emin olamadığım için, hissettiğim kadar garip görüldüğünden emin olduğum küçük bir el salladım.

"Bekle. Sen Amerikalı mısın?" Oisín sordu. Sakalının altından bir sırıtış belirdi.

"Massachusetts'ten."

"Bu harika. Sizi Son Bölüm'e getiren nedir?" diye sordu.

"Bir çalışma tatili vizesi," dedim çünkü teknik olarak doğrudu ama aynı zamanda beni bu yabancı ülkede, bu köyde, bu dükkâna neyin sürüklediğini açıklamaya hazır değildim.

"Yeterince doğru." Oisín kıkırdadı. Bulaşıcı bir sesteki ve ben de karşılığında gülümsedim. "Hoş geldin Emily. Soruların olursa sormaktan çekinme. Cevabını bilmiyorsam, uydururum."

Bu beni gülmekten kırdı geçirdi. "Teşekkür ederim," dedim.

Murphy, çalışma odasında herkesin istediği zaman kullanabileceği üç ortak masayı işaret etti. Kitapçı küçük olduğu için Murphy, personelden beklentinin görevlerine dikkat etmeleri ama gerektiğinde ellerini taşın altına koymaları olduğunu açıkladı; bu da az önce ayrıldığım halk kütüphanesine çok benziyordu.

Ceketimi çıkarıp omuz çantamı yerine koymak istedim ama başını salladı. "Şimdi olmaz. Eğer gerekliyse daha sonra yerleşebilirsin."

Bu ne anlama geliyordu? Sabahı çıkaramayacağımı mı düşünüyordu? Lanet olsun.

"Haydi Red, yapılacak şeyler, görülecek insanlar var." Murphy gitti, belli ki benim de onu takip etmemi bekliyordu.

Oisín'e baktım ve yüzünde şaşkınlık-şaşkınlık karışımı olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle kapıya baktığını fark ettim. Bunun Murphy'nin genelde bu kadar ani davranmadığı anlamına geldiğini umuyordum. Öte yandan, Murphy sadece bana karşı böyleyse, bu da iyi bir şey değildi. Amerikalılardan hoşlanmıyor muydu? Kütüphanecilerden? Kadınlardan? Kızıl saçlılardan mı? Yukarıdakilerin hepsinden mi? Mideme kramp girdiğini hissettim ve hemen ülser olduğumu düşündüm. Başımı salladım. Hayır, hayır. Bunu yapmayacaktım. Bugün yapmayacaktım.

Sadece kötü bir sabah geçirdiğini umarak Murphy'nin peşinden koştum. Belki lastiği patlamış ya da telefonu kırılmıştı. Belki de kız arkadaşı onu terk etmişti ya da kahvaltısını yere dökmüştü. Umarım bunlardan biridir, yoksa Murphy'nin *beni* burada istemediğini varsaymak zorunda kalacaktım.

Kitapçının her katını gezdik. Kafenin yanı sıra bir çalışma odası ve bir de toplantı odası vardı. Ama bunun dışında her yer kitaplarla doluydu. Cennet gibi.

Murphy küçük lokantada bana bir kahve ısmarladı, mesafeli tavrına bakılırsa bu inanılmaz cömert bir davranıştı. Baş ağrım ikiye katlanmakla tehdit ediyordu, bu yüzden içecek çok iyi geldi.

Brigid Doyle adında, benim yaşlarımda -otuz yaşlarında- görünen güzel bir kadın kafeyi işletti ve beni karşıladı.

"Kahveni nasıl alırsın?" diye sordu. "Sert," dedim.

Sırıttı. "İşte ruh bu. Üzerinde dans edebilmen için tamir edeceğim."

Güldüm. "Mükemmel. Çok teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil. Mola verdiğinde tekrar gelmeli ve unlu mamullerimi denemelisin," dedi. Hafif yuvarlak hatlıydı ve yanaklarında derin gamzeler vardı. Açık kahverengi saçları büyük bir tokayla yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Anaç bir havası vardı ve eğer ona sarılırsam vanilya ve tarçın gibi kokacağından şüpheleniyordum.

"Bu hoşuma giderdi," dedim. "Pastalarınızın kokusu beni mümkün olan en iyi şekilde çılgına çeviriyor."

"Harika! Planım işe yarıyor." Brigid gülümsedi. "Elbette başka eşyalarım da var." Arkasındaki duvara monte edilmiş kara tahtayı işaret etti. Çeşitli unlu mamuller ve sandviçler listeleniyordu. Jet-lag olmuş, kafeinsiz halime bakılırsa hepsi de harika görünüyordu.

"Vay canına, etkileyici," dedim.

"Teşekkür ederim," dedi. "Mutfak benim mutlu olduğum yer." "En iyi arkadaşım bir şef ve o da aynı şeyi söylüyor," dedim.

söyledi. Sam'i özlediğime dair öyle yoğun bir sızı hissettim ki gerçekten acıdı. "Her zaman benim üzerimde yeni tarifler deniyor."

"Tat testçisi misin o zaman?" Brigid sordu. Başımı salladım. "Düşündüğüm bazı yeni tarifleri denemek ister misin?"

"Of co-" Ben başladım ama Murphy araya girdi.

"Ne gibi yeni tarifler?" diye sordu. "Menüyü neden değiştirmen gerekiyor, Brig? Müşteriler menüyü olduğu gibi seviyor. Neyin mevcut olduğunu biliyorlar ve günlerini buna göre planlayabiliyorlar. Bunu ellerinden alamazsın."

Brigid ve ben ona bakmak için döndük ama o kara tahtaya kaşlarını çatmıştı.

"Ama her gün aynı şeyi pişirmek çok sıkıcı," dedi Brigid. "Mutfakta kanatlarımı açmam gerekiyor, değil mi?"

"Bunu anlayabiliyorum," dedim. Evden kaçmamın nedenlerinden biri de hayatımın bir bulanıklık gününe dönüşmesiydi.

hiçbir sapma olmadan bir diğetine. Akıl almaz derecede sıkıcı.

Murphy tahtaya döndü, öfkeli görünüyordu. "Bunu yapamazsın Brig. Ya biri bütün geceyi senin meyveli çöreklerinden birini düşünerek geçirdikten sonra gelirse ve geldiğinde onu menüden çıkarmış olursan? Tüm günlerini, belki de tüm haftalarını mahvedebilirsin."

"Bir böğürtlenli çörek için çok fazla ağırlık var, değil mi?" Brigid sordu. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Menüden bir şeyler çıkarmak yerine, sadece bir test menüsü ekleseniz nasıl olur?" Ben önerdim. "Başlangıçta daha fazla iş olabilir ama test ögesini günün spesişali yapabilir ve menüyü değıştirmeden önce insanlar buna alışabilir."

Murphy sanki az önce bir isyan önermişim gibi kızgın görünüyordu ama Brigid gülümsedi. "Çözüm bu. Çok doğru düşünüyorsun Emily Allen. Kendinizi yarının özel pastası için hazırlayın! Harika olacak."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Murphy.

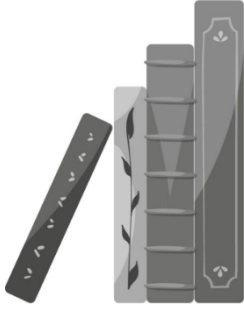
"Öğleden sonra uğra Em, tadına bakmak için hazırlayacağım."

"Geleceğim," diye söz verdim. Karşılıklı sert kahve ve unlu mamul sevgimizin yeni bir dostluğun bağlarını oluşturduğunu hissettim. Onarıcı kahvemi bitirdim ve boş fincanı Brigid'e uzattım. "Teşekkür ederim."

Alçak bir homurtu dikkatimi tekrar Murphy'ye çevirdi. Kaşları çatıktı ve ağzının kenarları aşağıya doğru kıvrılmıştı. En sevdiğim romanlardan biri olan Jane Austen'ın *Gurur ve Önyargı*'sındaki Fitzwilliam Darcy'ye ne kadar benzediğini fark ettim. Evet, ben sıkı bir Bay Darcy hayranıyım.

"Karışmayı bıraktıysan turumuz sona erdi," dedi. "Tanışmanız gereken sadece bir kişi daha var."

Dükkânın karşısındaki ön vitrini işaret etti. Nefesimi tuttum. Daha önce geldiğimde burası boştu ama şimdi orada bir masada oturuyordu. Siobhan Riordan, hayatımı kurtaran yazar.

Üç

İ ne kadar zayıf görüldüğünü fark etti. Omuzları dar dı ve oturduğu sandalyenin tüm alanını kaplamıyordu. Uzun, kıvrırcık siyah saçları omuzlarının hemen arkasına kadar uzanıyor ve tavus kuşu mavisi ve mor desenli bir eşarpla yüzünden uzak tutuluyordu. Krem rengi yumuşak bir bluzun üzerine a d a ç a y ı yeşili bir hırka giymişti. Başına eğikti ve yüz ifadesi dalgındı, sanki sadece kendisinin duyabildiği bir konuşmayı dinliyordu.

Önündeki masada bir yığın kitap ve açık bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Bir defter ve kalem kenara itilmişti. Elleri kucığında kavuşturmuş, sanki bir şeyi ya da birini bekliyormuş gibi kıpırdamadan oturuyordu. Genç yetişkin serisinin zamanda yolculuk yapan kahramanı Tig McMorrow'un kullandığına benzer bir portalın onun yanında açıldığını görmek beni şaşırtmazdı. Renk kıvılcımlarıyla (eflatun, turkuaz ve altın) aydınlanan yuvarlak bir kapı şeklini alırdı ve sonra tek kelime etmeden

kelimesiyle Siobhan ayağa kalkıyor ve eşikten geçerek bizim takip edemeyeceğimiz başka bir âlemde kayboluyordu.

"İyi misin?" Murphy parmaklarını yüzümün önünde şıklattı.

Bakışlarımı Siobhan'dan ayırdım ve ona göz kırptım. Kalbim küt küt atıyordu, ter içinde kalmıştım ve nefesimi tutamıyor gibiydim.

"Sakin ol, Red." Gözleri kısıldı. "Delirmiş bir sapık hayranı değilsin, değil mi?"

Ona cevap vermedim. En sevdiğim yazarın sadece birkaç metre ötede olduğu gerçeğiyle yüzleştüğimde, o kadar bunalmıştım ki kelimeleri bile oluşturamıyordum. Murphy gözlerini devirdi. Normalde bu küçümseme karşısında utanırdım ama yakışıklı İrlandalının ne düşündüğünü umursamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

"Ona, dalkavukça yazılmış bir mektup yüzünden bir yabancıyı işe almanın kötü bir oyun olduğunu söyledim. Ama beni dinledi mi? Hayır." Başını iki yana salladı. "Hadi o zaman, şu işi bitirelim de haklı olduğumu görsün ve seni bir sonraki uçakla gönderelim."

Sözlerinin içinde bulunduğum duygu sisini delip geçmesi bir an aldı. İçimde aynı anda hem bu kadar sevinç hem de bu kadar endişe olmasının mümkün olduğunu bilmiyordum. Aslında titriyordum, çok gergindim ama Murphy'nin beni eve göndermekle ilgili konuşması beni kendime getirdi.

"Ne dedin sen?" Ben sordum.

Yüzünü bana döndü. O buyurgan kaşları kalktı ama gözüm korkmadı. Hem de hiç.

"Siobhan'la tanışmanın ve bu işi bitirmenin zamanı geldi dedim," dedi. Sanki o kadar nahoş bulduğu "bu" benmişim gibi bana doğru bir el salladı.

Kollarımı göğsümde kavuşturup arkama yaslandım, çenemi yukarı kaldırdım ve gözlerimi kısıtım. "İstemiyorsun

Ben buradayım. Kabul et."

"Ne ele verdi, Red? Senin varlığın için hiç hevesli olmamam mı? Dükkânı isteksizce gezmem mi? Yoksa herkes için en iyi sonucun bir sonraki uçakla buradan gitmen olacağını söylemem mi?" diye sordu. Sesindeki tizlik alaycılığını bir nebze olsun yumuşatmamıştı.

"Kaba!" Dedim. Öyleydi de ama bu beni sersemliğimden kurtardı. Şimdi güzel bir öfkem vardı ve hissetmiş olabileceğim tüm gerginlikleri yok etti.

"Dinle, bu kişisel bir şey değil," dedi Murphy. "Sen sadece buraya ait değilsin."

Nefesim kesildi. Bu acıttı. "Senin için kişisel olmayabilir," dedim. "Ama benim için oldukça kişisel. Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bu fırsatı elimden almaktan bahsediyorsun. Bu iş için tüm hayatımı bırakıp buraya geldim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak benim duruşumu taklit etti. "Çok dramatik davranıyorsun. Açıkçası, harcadığınız zaman ve masraflar için size ödeme yapılacaktır."

Dramatik mi? Dudağımın kıvrıldığını hissettim. Bu adam tanıdığım en sinir bozucu insandı. Bunu kabul edemezdim. İrlanda'ya geldiğimde artık kendi duygularımı göz ardı etmeyeceğime ve başkalarının rahatını ve mutluluğunu kendiminkinin önüne koymayacağıma dair kendime bir söz vermiştim.

Terapistim ve ben memnun etme ihtiyacım üzerinde çalışıyorduk ve bu Murphy ile çalışma ilişkim için bir emsal oluşturma şansımdı. Derin bir nefes aldım ve şöyle dedim: "Açık konuşayım. En iyisinin bu olduğuna karar vermediğim sürece ayrılmayacağım."

Karanlık bakışları tepeden tırnağa üzerimde gezindi. Şaşırmış görünüyordu ama benim kadar değil. Kendimi savunmak yeniydi ve buna o kadar alışık değildim ki biraz midem bulandı. Yine de kendimi tuttum. Ben

itilip kakılmayacağım ya da manipüle edilmeyeceğim. Artık öyle değil.

"Siobhan'ın çalışmalarına ne kadar aşinasınız?" Murphy sordu. Belli ki taktik değiştirmeye karar vermişti. Tamam. Oynayabilirim.

"Tig McMorro kitaplarının özel baskı deri kapaklı, yaldızlı sayfalı setinin yanı sıra standart ciltli baskısı, ticari ciltsiz baskısı ve muhteşem seslendirme sanatçısı Seamus McCaffrey tarafından okunan sesli versiyonunun tamamına sahip olduğumu mu söylüyorsun? Tanıdık geldi mi?"

Bu Murphy'yi rahatlatmışa benzemiyordu. Aksine, telaşlanmış görünüyordu. "Saçmalık, sen bir sapıksın, değil mi?"

"Hayır!" Tersledim. "Ben sadık bir okuyucuyum, ki önceki mesleğim kütüphanecilik olduğu için bu beni şaşırtmamalı."

"Yatak odanızda Siobhan için bir tapınağınız yok, değil mi?"

"Hayır, başka bir odada da olmaz."

"Kendin ve Tig McMorro'un yetişkin versiyonu hakkında erotik hayran kurguları yazmıyorsun, değil mi?"

"Ya yaparsam?" diye sordum. Ben gözlerimi devirip "Sakin ol, henüz yapmadım" diyene kadar bana baktı.

Ters ters baktı. "Ona kendi yazdığın bir romanı okutmak istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

Kollarını kavuşturdu ve beni incelerken ellerini ceplerine soktu. "O zaman neden bir kadın kariyerini bırakıp ta göletin öbür ucuna, Finn's Hollow'un şirin bir köyünde yazar asistanlığı ve kitapçı tezgâhtarlığı yapmaya gider?"

Onun spekülâtif bakışları altında kıpırdamamak için kendimi zorlamam gerekti. Omurgamı dik ve çenemi yukarıda tuttum. Onun tarafından korkutulmayacaktım.

"Sanırım bu soruya Sayın Hanımefendiye yazdığım mektupta cevap verdim.

Riordan," dedim.

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Evet, biliyorum. Onun kitapları sana cesur olman ve risk alman için ilham verdi." Yüzüm dehşetimi yansıtıyor olmalıydı. "Evet, mektubunu okudum. Çok dokunaklıydı." Gözlerindeki yaşları siler gibi yaptı, sonra beni tepeden tırnağa süzdü. "Tam bir spoofer olmadığını nereden bileceğim?"

"Bunun bir iltifat olmadığını varsayıyorum," dedim. Ters ters baktı. Ben de ona ters ters baktım. Açıkça anlaşmazlık içindeydik. Şaşırtıcı bir şekilde, her zamanki her ne pahasına olursa olsun barışçı kişiliğim henüz geri dönmemişti, bu yüzden sağlam durdum.

"Kieran Murphy, yeni asistanımın gözünü mü korkutuyorsun?" Etrafımızı çevreleyen yemyeşil tepelerin üzerine yağan yumuşak yağmurun notalarından bir ses yaratılabilseydi, bu ses kesinlikle öyleydi ve bizi fareli köyün kavalcısı gibi çıkış noktasına doğru çekiyordu.

Murphy ve ben bakışlarımızı ayırıp Siobhan'a döndük. Siobhan sanki turumuzun ne kadar kötü geçtiğini biliyormuş gibi, "Günaydın Bayan Allen. Eğer oğlum sizi rahatsız ediyorsa, siz de ona aynı şekilde karşılık vermekten çekinmeyin."

Sözlerinin kafamda yer etmesi bir saniye sürdü.

"Oğlun mu?" Gözlerimin açıldığını hissettim ve göz ucuyla Murphy'ye baktım. Ancak o bana aldırmadı, onun yerine *annesine* odaklandı - *annesine!*

"Anne, ben ne zaman birini azarladım ya da hırpaladım ki?" diye sordu Murphy. Koridora doğru yürüdü.

Kieran Murphy, Siobhan Riordan'ın oğluydu! Kendimi, mahremiyetiyle nam salmış yazarın derin ve karanlık bir sırrını öğrenmiş gibi hissettim. Siobhan, son yılların en popüler yazarlarından biri olarak hüküm sürmesine rağmen

özel hayatı tamamen kilitlenmişti. Onunla ilgili kamuya açık tüm bilgiler yalnızca işine odaklanıyordu. Özel hayatıyla ilgili hiçbir tartışma olmadı. Röportajlarda, ailesi ve ilişkileri hakkında soru sorulduğunda, soruları geçiştirirdi ve röportajı yapan kişi ısrar ederse, kibarca konuşmayı bitirirdi, ama yine de çizgisini çizmişti ve kimse onu geçmedi, en azından benim keşfedebildiğim kadarıyla - övünmek gibi olmasın ama araştırma becerilerim birinci sınıftı.

Küçük bir sürpriz, bu yepyeni bilgi karşısında şaşkına döndüm. Neyse ki, İrlanda'nın vahşi doğasında taş bir malikanede tek başına yaşadığını hayal ettiğim yazarın aslında birinin "annesi" olduğu gerçeğini kafamda canlandırırken anne ve oğul bana aldırış etmedi.

"Dur bir düşüneyim," dedi Siobhan. İşaret parmağıyla çenesine vurdu. "Üçüncü sınıftaki matematik öğretmeniniz sizden çalışmanızı göstermenizi istemişti ve siz de bunu kafanızda yaptığınızı ve karalayarak ne sizin ne de onun zamanını boşa harcamanıza gerek olmadığını söyleyerek reddetmiştiniz."

"Evet ve bunun arkasındayım," dedi Murphy. "Ve bu senaryoda gözdağı veren biri varsa o da Bayan Dooley'dir."

"Mesele bu değil," dedi Siobhan. Bakışları hem eğleniyor hem de öfkeleniyordu. "Zavallı Bayan Dooley senin bir porsuk kadar inatçı olduğunu bilmiyordu." Göz kırptı ve ekledi, "Hâlâ öylesin."

Murphy ona sırtıttı, okul çocuğu isyanından pişmanlık duymadığı belliydi. Dolgun dudakları beyaz dişlerini ortaya çıkarmak için aralandı ve her iki yanağında da derin birer çukur belirdi. Ona olan kızgınlığıma rağmen, böyle bir gülümseme benim gibi ölümcül derecede bekâr bir kadın için ölümcüldü. Çarpmanın etkisiyle yavaşça yere yığıldığımı hayal ettim ve bunun gerçekten olmasını engellemek için bir önlem olarak dizlerimi kilitledim. Yine de küçük bir iç geçirdim.

Siobhan bana döndü ve "Bayan Allen, lütfen oğlumu görmezden gelin ve oturun" dedi.

"Kendisine Red denmesini tercih ediyor," dedi Murphy. Bana döndü, gamzeleri soluyordu ama hâlâ görünüyordu.

Demek böyle olacaktı? İyi o zaman. Oyuğa doğru yürüdüm ve oturdum. "Em, aslında. Bana Em denmesini tercih ederim, Bayan Riordan." I sesimin eşit olmasından memnundu.

"Ve bana Siobhan demelisin," dedi. Gülümsemesi sıcak ve misafirperverdi ve benimle tanışmaktan duyduğu gerçek memnuniyet bakışlarımla buluştuğunda gözlerine yansımıştı. İşi konuşmak için daha önce telefonda görüşmüştük ama burada, İrlanda'da onunla birlikte olmak hayal ettiğimden bile daha muhteşemdi.

İşte o zaman, ortaokuldayken ilk Tig McMorrow kitabını okuduğumdan beri ona duyduğum sevgi içimde kabardı ve Murphy'yi haklı çıkaracak bir aptala dönüşmekten korktum. Tüm vücudum ürpermiş olsa da yüz ifademi sakın tuttum. Kimse titrediklerini görmesin diye ellerimi kucağıma indirdim.

Murphy'nin incelemesinin sıcaklığını yüzümün yan tarafında hissettim ve beni şüpheli bir ifadeyle izlediğini görmek için döndüm, aniden minnettar oldum çünkü beni kendimi kontrol etmeye ve tüm bu kaotik duyguları bir kutuya doldurup üzerlerine kapak kapatmaya zorladı ya da Siobhan'a fangirl yaparken kendimi onun önünde küçük düşürme riskini aldım.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Siobhan Murphy'ye sordu. Onu açıkça başından savarcasına sert bir bakış attı.

"Sanırım hayır," dedi. Ses tonu isteksizdi. "Tanışma faslı bittiğine göre, sizi birbirinizi tanımanız için yalnız bırakayım. Lütfen aşırıya kaçma anne."

Siobhan, "On yıldır yazar tıkanıklığı yaşıyorum," dedi. "Sorunun *aşırıya kaçmak* olduğunu sanmıyorum."

Murphy eğildi ve şefkatle başının üstünü öptü. O uzaklaşırken endişeden ter içinde kaldığımı hissettim. Neredeyse onu idolümle aramda bir tampon olarak kalması için geri çağıracaktım, ama kelimeleri oluşturamadım.

Annemle babamın çalkantılı evliliğinde, tuhaf gençlik yıllarımda, babamın beni terk etmesinde ve asabi ve muhtaç annemin imkânsız taleplerinde beni taşıyan hikâyeleri yazan kadınla yüz yüze geldiğimde, ona Tig McMorrow'un hikâyelerinin benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istedim.

Tig'in büyülu maceraları yalnız olduğumda bana eşlik etmiş, cesur olmam için beni cesaretlendirmiş, nazik olmayı öğretmiş, depresyondayken beni ayağa kaldırmış, her şeyin umutsuz olduğunu hissettiğimde beni ayakta tutmuş ve hayatımın en karanlık günlerinde ihtiyaç duyduğum sevgi ve teselliği vermişti. Ama tüm bunları bir ucube gibi görünmeden nasıl ifade edebilirdim ki? Siobhan'ın mektubumu aldıktan sonra bana gönderdiği iş başvurusunda istenen nitelikler arasında "saplantılı hayran" kesinlikle yoktu. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Siobhan, "Kier üzerinde büyük bir etki bırakmışsın," dedi.

Bu beklediğim açılış konuşması değildi ama sessizliğin bozulması beni o kadar rahatlatmıştı ki, devam ettim ve "İyi mi kötü mü?" diye sordum.

"Henüz bilmiyorum," dedi. Gülümsemesi bulaşıcıydı ve eğilip fısıldadı, "Ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Sanki iki eski arkadaş dedikodu yapıyormuşuz gibi hissettim. Siobhan doğal olarak çekiciydi ve

Onun gerçek sıcaklığından etkilendiğim kadar, söz ustalığından da etkilendim.

"Ona Murphy dememi söyledi," dedim. "Ama bu ona yakışmıyor."

"Hayır, berbat bir lakap," diye kabul etti. "Okulda ona taktıkları bir lakap. Ona Kier deyin. Bu onun kuyruğuna bir düğüm atacaktır."

"O benim patronum," diye gülerek itiraz ettim. "Çalışmaya devam etmek istiyorsam bunun en iyi plan olduğundan emin değilim."

"O sadece kitapçıda çalıştığın zaman senin patronun," dedi. "Ben de senin işvereninim ve ben ona Kier diyorsam sen de diyebilirsin."

"Bana Red demeni sağlamaya çalıştı," dedim.

"Aynen öyle. Seni fark ettiğini bu şekilde anladım. Biraz hakarete karşı koyamadı."

"Bu da gitmemi istediği için olabilir," dedim. "Seni kovalamasına izin verme." Siobhan elini uzatıp masaya oturdu ve elini omzuma koydu. "Kendini sert, yaşlı bir bekçi köpeği olarak görmeyi seviyor ama aslında özünde sevimli bir köpek yavrusu."

Ona şüpheli bir bakış attım. Murphy bana pek de köpek yavrusu gibi ya da sevimli gelmemiştir. Düşüncelerimi doğru yorumladığında gülümsemesi derinleşti.

"Endişelenme. Kieran aptallara katlanacak biri değil ve eğer gerçekten gitmeni isteseydi, giderdin," dedi.

"Bu düşündüğünüz kadar güven verici değil," dedim.

Güldü ve bu çok hoş bir sestir ve buna sebep olduğum için gülünç derecede mutluydum.

"Sen gabsın, Emily Allen. Bence çok iyi anlaşacağız," diye ilan etti.

Kalbim göğsümden fırlamak üzereydi. Kahramanım Ben. Eğer o anda ölebilseydim.

olabilirdi çünkü o anda hayatımın daha iyiye gidebileceğinden şüphe ediyordum.

Siobhan pencereden dışarı baktı. "Ah canım, güneş bugün bizi varlığıyla onurlandırmamaya karar verdi. Fırtına çıkmadan önce köyde hızlı bir yürüyüşe çıkmalıyız. *Yazarın* asistanı olarak üstlendiğin görevin ayrıntıları hakkında konuşabiliriz."

Bunu söylerken tırnak işareti yapıyordu ve anladığım kadarıyla kendisiyle dalga geçiyordu çünkü bir kitap yayınlamasının üzerinden yıllar geçmişti. Sandalyesinden kalktı ve sandalyesinin arkasına örttüğü ceketini çekmeden önce bir an için kendini dengelediğini fark ettim. Şalının üzerine yün bir şapka geçirdi ve kapıya doğru yürüdü. Masaya bir göz attım.

"Bunu burada mı bırakacağız?" Dizüstü bilgisayar, kitapları ve notları yüzeye dağılmıştı.

"İyi olacaklar," dedi. Boş not defterine ve dizüstü bilgisayara kaşlarını çatarak baktı. "County Kerry'deki herkes orada hiçbir şey olmadığını biliyor."

Sesinde hayal kırıklığıyla karışık bir umutsuzluk vardı ve yazar tıkanıklığı gibi sakatlayıcı bir durumda ona yardım edecek kişinin ben olmamı beklediği için bir panik hissettim. Bu benim yeteneklerimin ötesindeydi ve bir an için, gerçekten de bir nanosaniye için, Murphy'nin benim hakkımda haklı olup olmadığını merak ettim. Ben buraya ait değildim.

Silkindim. Siobhan kapıya doğru ilerledi, ben de onu takip ettim. Dürüst olmak gerekirse, onu her yerde takip ederdim.

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Kier sanki bekliyormuş gibi kapının yanında belirdi.

Siobhan, "Biraz eğlenmek için dışarı çıktık," dedi. Tig McMorrow serisini okuduğumdan beri *şakanın* eğlence anlamına geldiğini biliyordum. En az bir baş daha uzun olan Kieran'a baktı. "Merak etme, Em'i dükkândaki vardiyasına zamanında yetiştireceğim."

Bana Em dedi!

"Endişelendiğim şey bu değil," dedi. Endişeli bir ifadeyle onu inceledi ve ben de merak ettim. Onu benimle yalnız bırakmaktan mı korkuyordu? Ne kadar aşağılayıcı. Tam olarak ne yapmayı planladığımı düşünüyordu? Onu kaçırmayı mı? Tig McMorrow serisinin son kitabını yazması için onu silah zoruyla zorlayacağımı mı? Kim olduğumu sanıyordu? Annie Wilkes?

"Hoşça kal Kier," dedi Siobhan. Bana baktı ve cesaret verici bir şekilde başını salladı.

"Hoşça kal, Kier." Onu yankıladım ve iyi bir önlem için küçük bir parmak dalgası ekledim.

Kaşları havaya kalktı ve Siobhan onun etrafından dolanıp kapıdan çıktı, benim de onu takip etmem için kapıyı açık tuttu. Peşinden koştum.

"Adım Murphy," diye bağırdı. "Ve vardiyana geç kalmasan iyi edersin."

Siobhan ona bir öpücük gönderdi, ben de aynısını yaptım. Kaşları daha da çatıldı ve gülmeden önce bakışlarımı kaçırdım. Siobhan kolunu benim koluma doladı ve okuldan kaçan iki öğrenci gibi dar sokakta hızlanarak yürüdük. İçimden bir kıkırdama geçti ve benden birkaç santim daha kısa olan Siobhan homurdandı, bu da ikimizi de güldürdü.

"Bir bira içmek için çok mu erken?" diye sordu.

"Biraz," dedim. Havada bir ısırık vardı ve paltomun içine daha da gömüldüm. "Gündüz içenler bile öğlene kadar bekler sanırım."

"Yazık," dedi. Şaşkınlıkla ona baktığımda güldü. Benimle alay ediyordu.

"Kier'in laf sokma becerisini nereden aldığını görebiliyorum," dedim. Kendimi rahatlamış hissettim. Onunla birlikte olmak eski bir dostla hasret gidermek gibiydi. Belki de Siobhan öyleydi. Kitapları aracılığıyla,

Bazı zor anlarda benimle birlikte olmuştu. Sadece bunu bilmiyordu.

Siobhan, "O zaman on birde," diye açıkladı. Şaşkın bakışlarım üzerine açıkladı. "Öğle yemeğine kadar sizi idare edecek bir atıştırma -çay ve bisküvi-."

Kulağa hoş geliyor.

Finn's Hollow, Ring of Kerry'nin kenarına sıkışmış, koyun çiftlikleri, kale kalıntıları ve Vahşi Atlantik Yolu ile çevrili gerçek bir İrlanda köyüydü. Dün otobüsle vardığımda kendimi gerçek bir kartpostalın içinden geçiyormuş gibi hissettim. Arduvaz çatılı taş ve alçı evler kasabayı çevreliyordu; kasabanın merkezinde yan yana dizilmiş ve rengârenk cepheleriyle birbirinden ayrılan şirin dükkânlar bulunuyordu. Köy o kadar pitoreskti ki neredeyse bir halüsinasyonmuş gibi hissettim. Şu anda bile bunun bir Hollywood film seti olduğundan şüpheleniyordum, çünkü kesinlikle gerçek olamazdı.

Sokaklar dar, kaldırımlar daha da dardı ama Siobhan bir boyacının, bir eczanenin, bir indirim mağazasının, bir sanat galerisinin ve bir viski ve şarap dükkânının önünden geçerken kolunu benimkine doladı. Sokağın sonunda, canlı mavi süslemeli parlak kırmızı bir binanın asılı tabelasında Top of the Hill Pub yazıyordu. Kasaba bir yamaç üzerine inşa edildiğinden ve pub kesinlikle alt uçta olduğundan bu yanlış bir isimlendirme gibi görünüyordu. Burada bir hikâye olduğundan şüpheleniyordum.

Kasım ayıydı ve gökyüzü şaşırtıcı bir şekilde griydi, ancak fazla yıkanmış çamaşırlar gibi tek tonlu bir gri değildi. Aksine, yağmur yüklü koyu gri bulutlar krem şanti gibi kabarık soluk bulutların arasından geçerken çalkantılı ve hızlı hareket ediyordu. Tam anlamıyla sinematikti ve Zeus'un bulutların arasından çıkıp bize bir şimşek fırlatmasını bekleyerek üzerimizde yaşanan dramı izledim

Çünkü mitlere göre tanrılar böyle yapar.

Uğursuz bir gök gürültüsü duyuldu ve Siobhan yaklaşıp, "Tanrılar bugün kötü bir ruh halinde. Onlar tazıları salmadan önce acele etmeliyiz."

Güldüm. "Ben sadece bir şimşegin bize doğru fırlatılabileceğini düşünüyordum."

Bir parıltı oldu ve ikimiz de sıçradık.

"Haklı olabilirsin. Acele et!" Siobhan bağırdı. Siobhan dar bir dükkânın önünde durana kadar kaldırım boyunca hızla ilerledik. Kısa ve bodurdu ve limon sarısının canlı bir tonuna boyanmıştı. Ön pencerelerde parlak renkli nasturtiumlar ve bir sürü otla dolu bahçe kutuları vardı. Kapının üzerinde asılı küçük bir tabelada *Hazel'in Çay Evi* yazıyordu.

Siobhan tam da ilk buz gibi soğuk yağmur damlaları başımıza düşerken ön kapıyı açtı. Fırtınadan kaçtığımız için rahatlamış bir halde içeri yuvarlandık.

Papatya ve diğer çeşitli bitkilerin rahatlatıcı kokusunu içime çekerek loş dükkâna göz gezdirdim. Ana odaya adım attığımızda ahşap zemin ayaklarımızın altında gıcırdadı. Etrafa dağılmış birkaç küçük masanın yanı sıra çıtır çıtır yanan bir şöminenin önünde iki rahat koltuk vardı.

"Merhaba Siobhan," diye seslendi minyon bir kadın. Odayı boydan boya kaplayan mermer bir tezgâhın arkasında duruyordu.

Siobhan, "Günaydın Hazel," diye karşılık verdi.

"Siz ikiniz için her zamanki gibi mi?" Hazel sordu. Beyaz saçları şık bir şekilde küt kesilmişti ve kafasına bir saç bandı gibi oturan bir çift okuyucu gözlüğü tarafından yüzünden uzak tutuluyordu.

"Bu harika olur, teşekkürler." Siobhan ceketini kapının yanındaki askıya astı, ben de aynısını yaptım. "Hazel, bu benim yeni

Asistan, Emily."

"Memnun oldum." Hazel bana gülümsedi. "Finn's Hollow'a hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim."

"Ateşin yanına yerleşelim mi?" Siobhan bana sordu ve ben de başımı salladım.

İki koltukta rahatladık. Dükkânın başka müşterileri de vardı ama onlar masalarda oturuyorlardı; biri dizüstü bilgisayarında çalışıyor, bir diğeri telefonunda geziniyor, üçüncü bir kişi de *Irish Times* okuyordu. Bize hiç dikkat etmediler, ki bu benim için olağanüstüydü. Siobhan'ın kim olduğunun farkında değiller miydi? Şaşkındım.

"Şimdiye kadarki ilk günün hakkında ne düşünüyorsun?" Siobhan sordu.

Saatime baktım. "İki saatten biraz daha az bir süredir mesaide olduğumu ve bir çay dükkanında oturup on bir için beklediğimi düşünürsek, gerçekten iyi gittiğini söyleyebilirim."

Siobhan gülümsedi. Dirseğini kolçağa dayadı ve çenesini elinin üzerine koydu. "Pekâlâ Em, sana bir şey sormak istiyordum ama sen gelene ve seninle yüz yüze görüşene kadar nasıl soracağımı bilemiyordum."

Kulağa uğursuz geliyordu. Sinirden karnıma ağrılar girdi. Siobhan bana ne sormak istiyor olabilirdi? Ya cevaplayamayacağım bir şeyse?

Kendine gel, Allen! Sen bir kütüphanecisin. Cevap veremeyeceğin hiçbir şey yok.

"Pekâlâ." Sesimin onunki kadar sakin olmasını umuyordum. Kafamın içindeki paniğin beyaz gürültüsünü duymak zordu.

"Bana yazmana ne sebep oldu?"

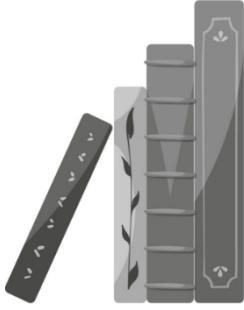
Kendi içime çekildiğimi hissettim. Bu konunun gündeme gelmesini bekliyordum ama hemen değil. Geçtiğimiz dokuz yıl boyunca adadaki küçük hayatımda kendimi nasıl kapana kısılmış hissettiğimi nasıl açıklayabilirdim? Kitap serisinin bana yardımcı olduğunu

Sorunlu gençliğim boyunca bana rehberlik etti, hayatımda tamamlanmamış gibi hissettiğim şeylerden biri miydi? Ve garip bir şekilde, eğer o son kitabı yazıp Tig'in hayatını çözerse ben de kendi hayatıma devam edebilirim diye düşünmüştüm?

Kafamda bile, oğlunun benden korktuğu kadar tuhaf geliyordu. Talepkâr bir hayran gibi göründüğüme hiç şüphe yoktu, ki onun da yıllar içinde buna doydüğundan emindim.

Beni yetişkinliğe taşıyan tüm kitap serilerini düşündüm. Ya hiçbirinin son cildi olmasaydı? Ya her seri, kahramanı bir ölüm kalım durumuyla karşı karşıya bırakıp çözümsüz kalsaydı? Bu bir okuyucunun kabuslarıydı. Bununla başlamakaya karar verdim.

"Sanırım bir kapanış arıyorum?" Dedim. Bu bir soru gibi geldi. Başını yana eğdi ve sanki cevabım beklediği gibi değilmiş gibi kaşlarının arasında küçük bir çatık çizgi belirdi.

Dört

"H işte buradasınız, canlarım." Hazel çayımızla birlikte geldi. Tepsisinde, çayı demlenirken sıcak tutmak için parlak renkli sarı ve mavi kareli yuvarlak bir demlik vardı. Ayrıca iki narin porselen fincan ve iki tabağın yanı sıra krema, şeker ve Siobhan'ın kitaplarından burada bisküvi olarak adlandırıldığını bildiğim bir tabak kurabiye vardı. Nefis.

"Başka bir şey var mı canım?" Hazel Siobhan'a sordu. Tepsiyi aramızdaki alçak masanın üzerine koydu.

"Hayır, teşekkür ederim. Bu mükemmel," dedi Siobhan.

Hazel ona gülümsedi ve Siobhan'ın o yeteneğe sahip olduğunu fark ettim; bir insanı sadece gördüğü için, gerçekten gördüğü için özel hissettirme yeteneği.

"Bana ihtiyacınız olursa seslenin," dedi Hazel. Başka bir müşterinin beklediği tezgâha döndü.

Siobhan öne doğru eğildi ve tencerenin kapağını kapattı. Ateşin sıcaklığının yüzümün yan tarafını ısıttığını hissedebiliyordum.

Okuyacak bir kitabım olsaydı, bütün gün orada oturabilirdim. Siobhan fincanımı ve tabağımı doldurup bana uzattı. İkisi de kemik porselendi ama fincan sarı güllerle, fincan tabağı ise kenarlarında renkli kelebeklerden oluşan bir halkayla süslenmişti. Birbirleriyle uyumlu olmasalar da, mükemmel bir şekilde bir araya geldiklerini hissettim. Benimkine bir çay kaşığı şeker ve bir topak süt koydum ve çalışan diğer müşterileri düşünerek sessizce karıştırdım.

Siobhan çayını iki kat daha fazla şekerle ama aynı miktarda sütle hazırladı. Fincanı mor menekşelerle, tabağı ise iki mavi kuşla kaplıydı. Bakışımı fark etti ve "Hazel porselen koleksiyonu yapıyor ama uyumlu bir takım edinme zahmetine katlanamıyor" dedi.

Odaya şöyle bir göz gezdirdim. Pencereelerde çeşitli perdeler vardı, ön pencerelerdeki dantel panellerden arka taraftaki ekose perdelere kadar. Çeşitli şekil ve büyüklükteki masalarda rastgele sandalyeler oturuyordu. İki sandalyemiz bile farklıydı; benimki bordo kadife, Siobhan'ınki ise altın ve krem rengi bir brokarla döşenmişti. Hiçbir şey birbirine uymuyordu ama yine de her şey ev gibi ve rahat hissettiriyordu.

"Bir tür tema seziyorum," dedim. "Ve bu hoşuma gitti."

"Ben de öyle," dedi Siobhan. İç çekerek arkasına yaslandı. "Ne zaman burada olsam, büyükannemin tavan arasında evcilik oynuyormuşum, evimi yaratmak için elime ne geçerse kullanıyormuşum gibi hissediyorum."

Gülümsedim ve çayımı yudumladım. Çok lezzetliydi. Çayımın aromasına karışan turba ateşinin zengin kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldım ve omurgamın sandalyeme gömülmeme yetecek kadar gevşediğini hissettim.

Dün, her şey hakkında gergindim ve kendimi uçakta hıyarcıklı veba kaptığıma ikna etmişim - koltuk arkadaşım baş ağrısı çekiyordu ve ateşi varmış gibi terliyordu,

Ve banın iki belirtisi olan bu yüzden köyde kiraladığım küçük misafirhaneye geç vardıktan sonra hiç uyumamıştım.

Elbette rasyonel aklım saçmaladığımı ve koltuk arkadaşımın veba yerine büyük olasılıkla akşamdan kalma olduğunu söylüyordu ama endişeli ben bu tartışmaları her zaman kazanırdım -özellikle de gecenin bir yarısı olduğunda.

"Kapanış derken ne demek istediniz?" Siobhan sordu.

Omurgam gerilmiş bir ip gibi sertleşti. Unuttuğunu ummuştum. Ama öyle olmadı. Açıklamak zorunda kalacaktım gibi görünüyordu.

"Tig McMorro'u ilk macerası, *Tig McMorro ve Ogham Taşı*, ben dokuz yaşındayken çıktı," dedim. "Ve on sekiz yaşına kadar hemen hemen her yıl Tig McMorro'un maceralarının bir başka cildi çıktı. Sanki onunla birlikte büyümüşüm gibi hissettim."

Siobhan dudaklarını büzdü ve çayına üfledi. "Bunu okuyuculardan çok duyuyorum."

"Ve onu son kitapta, *Tig McMorro ve Hayat Ağacı*'nda kötü bir uçurumda bıraktın." Suçlayıcı görünmemeye çalıştım. "Onun hikâyesinin sonunu bilmem gerekiyor. Mektubu bu yüzden yazdım. Aşırı dramatik görünmek pahasına, Tig'e ne olduğunu öğrenmeden kendi hayatıma devam edemeyeceğimi hissediyorum. Bir yanımda hep onun için endişeleniyor, sanki onu gençliğimde geride bırakmışım ve kendimi kurtaracaksam onu da kurtarmam gerekiyormuş gibi. Tanrım, deli gibi konuşuyorum. Lütfen Kier'e söyleme. Zaten benim çılgın bir sapık hayranı olduğumu düşünüyor, bu sadece bunu doğrulayacak."

Siobhan güldü. "Kier sadece çok korumacı."

Şüphelerinin muhatabı olmama rağmen, onu anlıyordum. Siobhan'ın hayatının nasıl olduğunu ancak hayal edebilirdim.

kariyerinin zirvesindeyken nasıl olduğunu ve bunun Kier'i bir genç olarak nasıl etkilediğini anlattı.

Siobhan, "Tig'i yolda bırakmak gibi bir niyetim yoktu," diye itiraf etti. "Bunun için özür dilerim."

"Sanki Bermuda Şeytan Üçgeni'nde kaybolmuş gibiydi," dedim. Kaba olmaya çalışmıyordum ama yetişkinliğimin büyük bölümünde kendimi çözülmemiş bir kayıp vakası gibi hissetmiştim.

İçini çekti. "İnanın bana, bu konuda bir sonsöz yazmayı düşündüm ama bir türlü yazamadım."

"Olmaz mı?" Ben sordum. "Öylece durdu mu?"

Ne yapabilirsin ki der gibi başını salladı ve omuz silkti.

"Beni işe alma konusunda tereddüt etmenize neden olma riskini göze alarak," dedim, "asistanlık deneyimim yok."

"Biliyorum ama Tig ve hikâyesi hakkında derin bir bilgiye sahipsiniz" dedi. "Bu hikâyeyi yazmam için beni motive edecek coşkuna ihtiyacım var. Son kitap için bir sözleşme imzalamadım, bu yüzden son teslim tarihim yok ve sonuna kadar gitmeme yardım edecek bir şeye, sana ihtiyacım var."

"Hikayeye nasıl başlamak istediğini biliyor musun?" diye sordum. Kitap için bir taslağı olması gerektiğini düşündüm. Belki de sadece kendini yeniden tanımaya ihtiyacı vardı.

Fincanına baktı. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki çay yapraklarını okuyor olabileceğini düşündüm. Sonunda başını kaldırıp baktı. "Hiçbir fikrim yok, zaten en başından beri sorun da buydu."

"Hiçbir fikrin yok mu?" Tekrarladım. Sesim hoşlandığımdan daha yüksek ve cırtlak çıkmıştı. "Orijinal taslağınız yanınızda mı?"

Sanki bir tarlada zıplayan sevimli bir tavşanmışım gibi burnunu hafifçe kırıştırarak bana gülümsedi. Bunu, bir taslak olmadığı ve aksini iddia ettiğim için çok sevimli olduğum anlamına aldım.

"O zaman taslak yok mu?" Açık olmak ve göğsümde yanlışıyla çırpınan umut ateşini söndürmek için sordum.

Başını iki yana salladı. "Ben hiç taslaktan çalışmadım."

"Hiç mi?" diye sordum. Bu benim için akıl almaz bir şeydi. O günkü seyahat programımı kontrol edene kadar yataktan bile çıkmadım. Sıkı bir liste yapıcısıydım. Eğer listede yoksa, yapılmazdı.

"Her zaman hayal gücümün beklentilerle sabitlenirse yükselmeyeceğini hissettim" dedi.

"Tamam." Onunla tanıştıktan birkaç dakika sonra idolümün sürecine meydan okumak kötü bir davranış gibi görünüyordu ama OMG.

"Katılmıyor musun?" diye sordu.

"Anlayamadığım kadar katılmıyorum da diyemem," dedim. "Bir kütüphaneci olarak, düzene karşı kişiliğimde yerleşik bir öfke var."

Güldü. Bir kurabiye almam için sessiz bir davetle tabağı kaldırdı, sanki herhangi bir kural olmaksızın çalıştığı için yaşadığım panikten rahatça yiyerek kurtulabilirmişim gibi. Bir kurabiye aldım. Çikolataya batırılmış dar, dikdörtgen bir kurabiyeydi. Lezzetliydi.

"İşte bu yüzden sen mükemmelsin," dedi. "Haritayı okuyabilecek, çizebilecek ya da en azından bana doğru yönü gösterebilecek birine ihtiyacım var."

"Ve sen bunun ben olduğumu mu düşünüyorsun?" Gözlüklerimin ardında gözlerimin fincanımın altındaki fincan tabağı kadar büyük olması gerektiğini bilmek için aynaya ihtiyacım yoktu.

"Biliyorum." Bizi dükkâna kadar takip eden şimşekten daha sinir bozucu bulduğum mutlak bir kesinlik içinde konuştu.

"Peki ya hayal gücün?" diye sordum. "Yaratıcılığınızı bastırmak istemiyorum."

"Merak etmeyin. Geçtiğimiz on yıl boyunca bunun bir parçası bile olmadı. Dedikleri gibi, bu yeniden yazma girişimi uzun soluklu bir girişim."

"Sence neden?" İçim burkuldu. Daha soruyu sormayı bitirmeden, beni hipokondrimin ya da onun deyimiyle Hastalık Anksiyetesi Bozukluğumun nedenlerini incelemeye iten terapistim gibi konuştuğumu biliyordum.

"Hayat." Ayrıntı vermedi ve kariyerini raydan çıkaran şeyi paylaşmaya hazır olmadığı hissine kapıldım.

"Yazma ve yaratıcılık sürecine çok okumuş bir kütüphaneciden daha aşına birine ihtiyacınız olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordum. Kesinlikle boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım.

Siobhan, "Dersler almayı, yazma koçları tutmayı ve yazar inzivalarına gitmeyi denedim," dedi. "Hatta beyaz bir cadı gelip kitapçıdaki çalışma alanımı lekeledi. Kier buna bayıldı." Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. "Hiçbir şey yardımcı olmadı." Sesi şaşkındı.

Çayımı yudumladım. Acaba benden çözüm önerileri mi bekliyordu? Elimde hiçbir şey yoktu. Yazmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ben her şeyden önce bir okur, ikinci olarak da bir kütüphaneciydim. Yazmak bana her zaman kelimeleri benzersiz bir şekilde bir araya getirmek için sihirli bir yetenek gerektiriyormuş gibi gelmişti. Ben bu yeteneğe sahip değildim. Patronumun uykusunu kaçırmayacak haftalık bir raporu zar zor yazabiliyordum.

"Siobhan, sana karşı dürüst olacağım. Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum," dedim. Daha başlamadan onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyordum ama ona nasıl yardımcı olabileceğimi konusunda gerçekten hiçbir fikrim yoktu. "Yani çok isterdim ama ben yazar değilim."

"Hayır, ama siz bir okuyucusunuz, nasıl araştırma yapılacağını biliyorsunuz ve seriyi muhtemelen benden daha iyi biliyorsunuz," dedi. "Bu mektubunuzda da belli oluyor."

"Okur, araştırmacı ve Tig McMorrow hayranı," dedim.
Ben bunların hepsi ydim. Hiç şüphe yok. "Tig
McMorrow'un

ama bunun size nasıl yardımcı olabileceğini bilmiyorum."

Gülümsedi, bir kurabiye aldı ve tabağı yere koydu. "Bakalım tüm bu beceriler bizi nereye götürecektir, değil mi?"

On bir saatin geri kalanını favori kitaplarımız, filmlerimiz ve dizilerimiz hakkında konuşarak geçirdik. Çayımız ve kurabiyelerimiz bittiğinde saatime baktım ve "Vardiyama zamanında yetişmek istiyorsam geri dönmeliyim" dedim.

Siobhan içini çekti. "Benim de gidip biraz dinlenmem gerekiyor. Bu uzun zamandır yaşadığım en heyecanlı an."

Benimle buluşmak mı? Heyecan verici mi? Gülümsedim. Siobhan muhtemelen nazik davranıyordu ama yine de gururumu okşamıştı. Hazel'a veda ettik ve paltolarımızı giydik. Rüzgâr hâlâ sertti ve bulutlar tepemizde çalkalanmaya devam ediyordu ama fırtına dinmişti.

Rahat bir sessizlik içinde yürürken Siobhan'dan hoşlandığımı, onu gerçekten sevdiğimi fark ettim. Bana asistanlık teklif edildiğinde onun bir diva, bir kez büyük başarı yakalayıp sonra da başarısının üzerine konan bir yazar olabileceği aklıma gelmişti ama Siobhan öyle biri değildi. Hem de hiç.

Doğrusu, onunla tanışacağım için biraz gergindim. Edebi kahramanınızla tanışmak John Green romanlarından fırlamış gibi korkunç bir şekilde yanlış gidebilirdi ve ben de hayal kırıklığına hazırdım. Bunun yerine sıcak ve nazik bir kadın keşfetmiştim ve bir taslaktan çalışmasa bile onunla çalışmayı dört gözle bekliyordum. Evet, o kısmı hâlâ sindirmeye çalışıyordum. GPS olmadan bir yolculuğa çıkmak kadar riskli görünüyordu. Bunu kim yapar ki?

Kitapçıya vardığımızda Kier'in bizi beklediğini gördük. Kapıyı açtı ve Siobhan aceleyle içeri girdi, ben de onu takip ettim. Kier, Siobhan'ın tek parça olup olmadığını kontrol edercesine tepeden tırnağa inceledi. Gerçekten mi? Ne oldu?

ay ve bisküvi eşliğinde ona ne yapmış olabileceğimi düşündü?

"Bitkin görünüyorsun anne," dedi endişeyle.

"Hiç de değil." Ona gülümsedi. Odayı aydınlatan kocaman bir sırtıştı bu. Adam gözlerini kırptırdı. "Biraz oturup düşünmek için evime gidiyorum. Em'imizi çok fazla zorlamayın. Unutma o daha yeni."

Boğazından kayıtsız bir mırıltı çıktı. "Oisín'e seni eve bırakmasını söyleyeceğim."

Siobhan, "Rahatsızlık vermek istemiyorum," diye itiraz etti.

"Asla olamazsın," dedi Kier. Ona şefkatle baktı. "Ayrıca, hava değişebilir ve sen de buna yakalanmak istemezsin."

Pencereye baktı ve başını salladı. "Tamam, ama sadece hoşuma gitse de gitmese de istediğınızı yapacağınızı bildiğim için ve barışçıl bir şekilde gitmek daha kolay olduğu için."

"İşte aradığım teslimiyet ruhu buydu." Güldü ve ona sarıldı.

Onları izlerken gülümsedim. Aralarındaki kolay sevgi hoşuma gitmişti. Küçük bir kıskançlık hissettim, sadece bir titreşim, annemle böyle bir ilişkim olmasını diledim. Sonra o eski kestaneyi hatırlayarak silkindim -ne alırsan onu alırsın ve üzülmezsin.

"Araban seni bekliyor Siobhan," diye anons etti Oisín bize doğru yürürken. Bir elinde bir dizi anahtar, diğerinde ise bir şemsiye taşıyordu. "Fırtına bizi bir kez daha vurmak için geri dönerse diye şemsiyem yanımda."

Siobhan, "Yarın sabah erkenden görüşürüz, Em," dedi. Uzandı ve kolumu okşadı. "Seninle çalışmak çok güzel olacak, bunu biliyorum."

Yüzümü bir zevk kızarması ısıttı. Siobhan'ın onayının benim için çok şey ifade ettiğini fark ettim, hatta o kadar çok şey ifade ediyordu ki

Kier'in yüzündeki derin şüpheli ifadeyi umursamadı bile.

"Hadi o zaman Red," dedi. "İşe koyulalım."

Oisín ve Siobhan dışarı çıktılar ve ben de Kier'i arka odaya kadar takip ettim. Eşyalarımı kaldırmam için eliyle işaret etti. Paltomu asarken onun odanın içinde volta attığını gördüm. Ne düşündüğünü merak ediyordum ve bunun benim için iyiye işaret olmadığından şüpheleniyordum. Haklıydım da.

- - -

"**Y**" "Tüm dükkânın envanterini çıkarmamı ister misin?"
Ben sordum. Kier vardı dedi olarak çok ne zaman
o teslim edildi Ben üçüncü kata çıkmadan
önce eski bir dizüstü bilgisayar
ama bunu teyit etmem gerekiyordu.

"Evet. En üst kattan başlayıp aşağıya doğru inebilirsiniz."
Kitap raflarını işaret etti. "Arama çubuğuna her başlığı yazın
ve sistemimizde olup olmadığına bakın. Eğer y o k s a ,
koleksiyona elle ekleyebilirsiniz."

"Envanter en son ne zaman yapıldı?" Dizüstü
bilgisayarı açtığımda açık olduğunu gördüm. Fanı hafif
bir vınlama sesiyle çalkalanıyordu ve dokunulduğunda
sıcak hissediliyordu. Yakındaki bir masanın üzerine
bıraktım. "Üzerinde çalışabileceğim mevcut bir envanter
var mı?"

Kier düşünürken parmaklarıyla çenesini kaşıdı. "Bir
düşüneyim, ... evet ... asla." Sesi bu konuda fazlasıyla
neşeliydi.

"Asla mı?" Onu yanlış duyduğumdan emindim.

"Dükkânı yaklaşık on yıl önce satın aldım." Dizüstü
bilgisayarının ekranına dokundu. "Hâlâ aynı sistemi
kullanıyoruz." Bunu iyi bir şeymiş gibi söyledi.

"*On yıl önceki* sahipleriyle aynı satış noktası ve envanter
yazılımını mı kastediyorsunuz?" diye sordum. Sheer

Korku sesimi cırtlaklaştırıyordu.

Olumlu cevap vermekten son derece memnun görünüyordu. "Evet ve bundan önce de on yıldan fazla bir süre kullandılar. Artık sistem için güncelleme bile satın alamıyorsunuz."

Pikselli ekranda bir tembelin yoldan geçme hızıyla ilerleyen eski yazılıma baktım ve "Merhaba, Y2K" dedim.

"Şimdi anlıyorsun."

"Yıllardır ona yazılımı ve donanımı, yani her şeyi güncellememiz gerektiğini söylüyorum ama Murphy değişimden nefret ediyor ve beni dinlemiyor." Kitaplıklardan birinin arkasından minyon bir kadın çıktı. Saçları küt kesilmişti, çene hizasındaydı ve balıkçı yaka bir kazağın üzerine örme bir yelek giymişti, bu da onun benim gibi her zaman üşüyen bir insan olduğundan şüphelenmeme neden oldu.

"Merhaba, ben Eun-ji Park McMullen," dedi. Aksanı İrlandalı ve Koreli aksanlarının hoş bir karışımıydı. "Sosyal medya kraliçesi ve hevesli bir okuyucuyum." Kollarındaki kitap yığınının uzattı ve ben de gülümsedim.

"Hafif bir okuma mı?" diye sordum. Sırıttı. Kier'e baktım ama kaşlarını çatmıştı, ben de "Ben Emily Allen," diye ekledim.

"Amerikalı," dedi Eun-ji. "O benim."

"Failte," diye karşıladı Eun-ji beni Gal dilinde hoş geldin anlamına gelen kelimeyle.

"Teşekkür ederim," dedim.

Kier, "Nezaketi bıraktığımızda kendimi savunma ihtiyacı hissediyorum," dedi. "Değişimden nefret ettiğimden değil. Sadece eski sistem yeterliyken neden yeni bir sisteme geçmemiz gerektiğini anlamıyorum."

Eun-ji gözlerini devirdi. Kier alınmamış gibi görünüyordu, ki varlığının onu son derece rahatsız ettiği düşünülürse bu onun için iyi bir şeydi. Aslında, onu rahatsız eden tek kişinin ben olduğumu fark etmiştim. Bu çok garipti. Mükemmel bir memnun edici olarak, benden anında hoşlanmayan bir insanla hiç karşılaşmamıştım. Bu sarsıcıydı.

"Yeterli mi?" Eun-ji alt dudağını şişirdi ve öfkeyle alnındaki perçemleri üfledi. "Tıpkı kocam gibi konuşuyorsun ve ona sık sık söylediğim gibi, yeterli ve verimli aynı şey değildir!" Bana baktı. "Biliyor musun, İrlanda'da okumak için Güney Kore'den ayrıldığımda, bir koyun çiftçisine aşık olacağımı, onunla evleneceğimi ve hayatımın geri kalanını onu karanlık çağlardan kurtarmaya çalışarak geçireceğimi hiç düşünmemiştim." Başparmağını Kier'e doğru salladı. "Bu da bir o kadar kötü."

"İşte bu yüzden seni kitapçının tüm sosyal medya işleriyle ilgilenmen için işe aldım," dedi. Kier bana baktı. "O harika biri. Algoritmaların ve arama motoru optik şeylerinin ne olduğunu gerçekten biliyor."

"Arama motoru optimizasyonları," dedi Eun-ji iç çekerek. "Evet, o," diye onayladı Kier.

Gülümsedim. "Organik arama trafiği konusunda başarılı yöntemler hakkında konuşmamız gerekecek. Bir kütüphane geçmişinden geldiğim için farklı deneyimlerim olduğunu tahmin ediyorum."

Eun-ji'nin yüzü heyecanla aydınlandı. "Sonunda, benim dilimi konuşan biri."

"Olamaz." Kier kaşlarını çatarak aramıza baktı. "Bu siber konuşma bulaşıcı, değil mi?"

"Merak etme." Eun-ji onun kolunu okşadı. "Enfekte olman için gerçekten modern dünyada yaşıyor olman gerekir."

"Vay be." Kier abartılı bir rahatlamayla alnını sildi.

Eun-ji, Kier'den hiç korkmuş görünmüyordu ve ona tam olarak ne düşündüğünü söylemekte hiç zorlanmadı. Kendi adına, o da aldırıyor gibiydi. Bunu cesaret verici buldum; ısrarcı ya da sabırlı olursam belki ben de onun beni dinlemesini sağlayabilirdim.

Dizüstü bilgisayar çalkalanmaya devam etti ve programı açıp açmayacağını merak ettim. "Sanırım alev almak üzere," dedim.

Kier eğildi ve kulağını bastırdı. "Hayır, sorun değil."

Eski dizüstü bilgisayarın ekranını inceledim. "Sizin iyi tanımınızla benimki çok farklı."

"Artık İrlanda'dasın," dedi. Sesi biraz savunmacı geliyordu. "Biz burada işleri farklı yaparız."

"Hmm," diye mırıldandım kayıtsızca. Teknolojik taş devrinde yaşamak isteyenlerin İrlanda değil de o olduğunu sanıyordum. Tabii ki onu bırakamazdım. "Eski ekipmanlar yüzünden olması gerekenden beş on kat daha uzun süren işler yaptırmak personelin zamanını gerçekten en iyi şekilde kullanmak mıdır?"

Kier, "Burada kimse şikâyet etmedi," dedi. Konuşurken pencereden dışarı baktığını fark ettim, sanki Ana Cadde'de büyüleyici bir şeyler oluyormuş gibi. Ana Cadde'de hiçbir şey olmuyordu.

"Şikâyet ettim," dedi Eun-ji. "Sadece dinlemiyorsun."

"Bu sistemin nasıl çalıştığını hepimiz biliyoruz," diye itiraz etti Kier. "Evet, yavaş ve görevin ortasında donma eğilimiyle,"

Eun-ji karşılık verdi. Bana baktı. "Gerçekten, bu en kötüsü. Sık sık geri çekilin."

Kier ona sanki bir hainmiş gibi baktı.

"Yeni yazılım ve donanım bulmanıza yardımcı olabilirim," dedim. "Kurum için online sistem seçme komitesindeydim."

kütüphane ve eminim aradığınız özellikler o kadar da farklı olamaz. Kolayca kayıt ekleyebilmek, envanterinizi korumak, satışlarınızı takip etmek ve bunun gibi şeyler isteyeceksiniz."

"Bunu yapabilir misin?" Eun-ji'nin sesi baş döndürücüydü. "Yükseltmeler için çok fazla fikrim var."

"Kullanılabilirlikle başlayalım," dedim. Ölümün mavi ekranını görmeyi bekleyerek dizüstü bilgisayara baktım. Bunun yerine, sadece vınlamaya devam etti.

"Çok açık konuşayım," dedi Kier. Çenesi sınımsız kenetlendiği için kelimeleri biraz bozuk çıkıyordu. "Yeni bir yazılım, donanım ya da başka bir şey satın almıyoruz."

"Eğer maliyet göz önünde bulundurulacaksa, ki elbette öyle, bunu seçim kriterlerinin bir parçası olarak kullanabilirim," dedim.

"Dinlemiyorsun Red, yeni bir şey olmayacak. Anlaşıldı mı?" diye sordu. Yüzü kızarmıştı ve gözleri seğiriyordu.

"Sen öyle diyorsan." Eun-ji'ye bir omuz silkme hareketi *gönderdim* ve o da buna karşılık vererek Kier'in inatçı duruşunun onu da şaşırttığını gösterdi.

"Ben de öyle diyorum. Şimdi odanın uzak tarafından başlayın. Çıkış saati altıda." Elleriyle kışkırtıcı bir hareket yaptı.

Dizüstü bilgisayarın köşesindeki saate baktım. 12:05 yazıyordu. Altı saat mi? Tam altı saat boyunca envanter mi yapacaktım? Göz ucuyla Kier'e baktım. Durumun kontrolünü yeniden ele geçirdiği için oldukça memnun görünüyordu. Buna izin veremezdim, değil mi?

"Teşekkür ederim, Kier," dedim. Gözleri kısıldı. Ona gülümsedim, gözlerimi kocaman açarak kurnazca olmadığını umduğum bir bakış attım. Beni alt ettiğini düşünmesine izin veremezdim.

ilk gün. "O eski kitapları karıştırmak için gerçekten sabırsızlanıyorum. Bu çok eğlenceli olacak!"

Yalanlar, yalanlar, yalanlar. Bunun eğlenceli bir yanı yoktu. Odanın diğer ucuna doğru yürürken tek tesellim, beklediği tepkiyi alamadığı için üzgün görünmesiydi, ki bu tepkinin mızızlanma ve şikayet etme olduğuna emindim. Böyle bir şey asla olmayacaktı. Kütüphane okulundaki istatistik dersinden sağ çıkabildiysem, her şeyden sağ çıkabilirdim. Kieran Murphy beni yıkamazdı.

- - -

A Öğleden sonra saat beşte pozisyonumu yeniden gözden geçiriyordum. Eğer her gün, gün be gün zamanımı bu şekilde geçireceksem, ruhumu ezmeyi pekâlâ başara bilirdi. Envanter yapmayı umursadığımdan değil. Hiç de bile. Sadece yazılım çok eski ve yavaştı. İşte vardı Hayır kısayollar ne zaman girmek her biri kitap bilgileri. Her başlığı yazmam gerekiyordu ve sonra eğer orada yoksa, kitabın tüm bilgilerini manuel olarak eklemem gerekiyordu ve eski dizüstü bilgisayar bunu çimlerin büyüme hızıyla işliyordu. Üstünü çiziyorum, çimenler bu eski modelden daha hızlı büyüyordu.

hurda yığını ve eski yazılımı.

İki raf ünitesini tamamladıktan sonra Brigid'i ziyaret etmek ve yeni incir reçelli çöreklerini denemek için kısa bir mola verdim. Tekrar üst kata çıkmış ve üçüncüye başlamıştım ki, izlendiğimi hissettiğimde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir saatten fazla bir süredir hiç müşteri yoktu ve dükkâna girenlerin hiçbiri üçüncü kata çıkmaya cesaret edememişti. Oisín'in Siobhan'ı eve götürürken tahmin ettiği gibi, fırtına tersine dönmüş ve bütün öğleden sonra aralıksız yağarak kitapçıya nefis bir rahatlık hissi vermişti

Başımı yakındaki ahşap bir masaya koyup kestirmek için can atmama neden oldu.

Bu, burada benimle birlikte olan kişinin ya bir hayalet olduğu anlamına geliyordu - benimde nefis bir ürperti dolaştı. Her zaman bir hayalet tarafından rahatsız edilmek istemişimdir ve İrlanda'da eski bir kitapçıda değilse nerede? Ya da bir tür sanrıdan muzdariptim ve izlendiğimi hayal ediyordum, ki bu da her türlü fiziksel veya zihinsel rahatsızlığın belirtisi olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda gerçekten bir numaralı kapıyı umuyordum.

Kişi ya da hayalet, onları ürkütmek istemedim, bu yüzden elimdeki kitabı yavaşça yere bıraktım ve sırtımdaki bükülmeleri esnetiyormuş gibi yaptım, ancak saatlerce kitap yığınlarıyla yerde kambur durduktan sonra çok fazla rol yapmama gerek kalmadı.

Kollarımı başımın üzerine kaldırdığımda yavaşça sağa doğru hareket ettim. Tam zamanında, uzun ve ortadan ayrılmış koyu kahverengi bir saçın yakındaki bir raf ünitesinin arkasında kaybolduğunu gördüm. O zaman hayalet değildi. Hayal kırıklığı!

O kişinin ben duymadan buraya nasıl çıktığını merak ettim. Merdivenler eski ve gıcırtilıydı ve gürültü yapmamak için tam olarak nereye basacağınızı bilmeniz gerekirdi. Bir selam vermeyi düşündüm ama kişi saklandığı için bunun onu korkutup kaçıracağından şüphelendim.

Kendim de içe dönük biri olarak, diğer insanların dile getirilmeyen yalnız bırakma hislerine saygı duymaya çalıştım ve bu durumda ben bir yabancı ve yabancıydım. İşime devam etmeye ve o kişinin tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağını görmeye karar verdim. Belki de sadece bana alışmaları gerekiyordu.

Önümdeki raftaki her ürünü kontrol ettim, bir yandan da siyah saçların kaybolduğu raf ünitesinin son derece farkındaydım. Birinin beni izlediği hissi, sanki o kişi hiç oyalanmamış gibi gelip geçti.

ama sürekli beni kontrol etmek için geri geliyorlardı. Kier tarafından işten kaytarıp kaytarmadığımı görmek için gönderilmiş bir yardakçı olup olmadıklarını merak ettim. Bunu son derece olası ve sinir bozucu buldum.

Fark etmemiş gibi yaparak kapanış saatinden beş dakika öncesine kadar bekledim ve çalışmalarımı kaydettikten sonra eski dizüstü bilgisayarını kapattım. Merdivenlerden indiğimde Oisín ve Brigid çoktan oradaydı. Brigid ön kapıyı kilitledi ve Oisín kasiyerin tezgahındaki bilgisayarını kapattı. Başka kimseden iz yoktu. Ne siyah saçlı biri, ne Kier, ne de Eun-ji.

"Sadece biz mi kapatıyoruz?" Ben sordum.

"Öyle," dedi Brigid. "Kier bir saat önce eve gitti, Eun-ji ve Niamh ise ben kapıyı kilitlemeden önce ön kapıdan sıvıştılar."

"Niamh?" Ben sordum.

Brigid, "Ortaokulda öğrenci ve derslerden sonra yardım ediyor," diye açıkladı. "İyi bir kız ama çok utangaç."

"Ortadan ayırdığı siyah saçları var mı?" Ben sordum.

"Bu o." Brigid başını salladı. "O zaman onunla tanıştın mı?" "Tam olarak değil," dedim. "Ama onu uzaktan gördüm."

Brigid, "Yarın başka bir yarı zamanlı çalışan Iris'le birlikte dönecek," dedi. "Haftada bir ya da iki gün çalışan birkaç kişi var. Eninde sonunda hepsini tanıyacaksın."

Binada bir hayalet olmadığı için hâlâ hayal kırıklığına uğramış olsam da, Son Bölüm'ün diğer çalışanlarıyla tanışmayı dört gözle bekliyordum. Finn's Hollow'da birkaç arkadaş edinmek güzel olurdu, özellikle de Kier beni envanterle ölümüne sıkmaya çalışıyorsa.

Üçümüz arka odaya geçtik, dizüstü bilgisayarını masalardan birinin üzerine koydum ve eşyalarımızı toplayıp ceketlerimizi giydik.

"İlk günün nasıldı, Em?" Oisín boynundaki yeşil atkayı sıkarken bana sordu.

Dizüstü bilgisayarını işaret ettim. "Heyecan verici."

Hem Oisín hem de Brigid ses tonumun kuruluğuna güldüler. "Murphy'nin angarya işlerle seni yıpratmasına izin verme,"

Oisín tavsiye etti.

"Oisín'in hakkı var," dedi Brigid. "Murphy yakında sana ölümcül sıkıcı görevler vermekten bıkacak. Sadece seni test ediyor, değil mi?"

"Pop quizleri sevdiğini fark ettim," dedim. O sabah beni kesinlikle çok zorlamıştı. "Siobhan yine de çok nazik biri. Bir sonraki kitabında onunla çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Brigid ve Oisín birbirlerine şüpheyile baktılar. Onları suçlayamazdım. Siobhan on yıldır hiçbir şey yazmamıştı. Bu beni ona yardım etmeye daha da kararlı hale getirdi.

"Bu gece için bir planın var mı, Em?" Brigid sordu. Bu, konuyu değiştirmek için yapılmış bariz bir manevraydı.

"Yok," dedim. "Muhtemelen bavulları biraz daha boşaltacağım."

"Futbol antrenmanım var -ortağım Gavin ve ben antrenörüz- ya da seni Top of the Hill'de bir bira içmeye davet edebilirim," dedi Oisín. "Başka bir gün mü?"

"Kulağa harika geliyor," dedim.

"Ben de katılmak isterdim," dedi Brigid. "Ama bu gece eve gidip aileme et ve iki sebze yedirmem lazım, yoksa ortalık karışacak. Em, akşam yemeğine gelir misin ve yakında onlarla tanışır mısın?"

"Bu daveti kabul edersen kask ve tekmelik takmayı unutma," diye beni uyardı Oisín. "Üç tane ufak tefek, bir tane de büyük çocuğu var ve en iyi günlerinde yarı vahşi oluyorlar."

Brigid hiç de kırgın görünmüyordu, ben de "Peki ya en kötüsü?" diye sordum.

"Tamamen vahşı," dedi Brigid. Sonra da güldü. İyi huylu bir kıkırdamaydı ve beni çoraplarıma kadar büyüledi. "Ama ben onları yine de seviyorum."

Paltolarımızı giyerek dükkânın arka kapısından çıktık. Oisín biz çıkarken ışıkları kapattı. Akşamın karanlığına adım attık ve gün içindeki fırtına dinmiş olsa da ardında iliklerime kadar hissettiğim soğuk ve nemli bir rüzgâr bırakmıştı.

"Connolly'lerden misafir kulübesini kiraladığınızı duydum," dedi Oisín.

"Evet." Başımı kiraladığım eve doğru eğdim. "Burayı seçtim çünkü kitapçıya yürüme mesafesindeydi, fiyatı uygundu ve gülünç derecede sevimliydi."

"Maeve ve Shane iyi insanlar," dedi Brigid. "Sana göz kulak olacaklardır."

"Yetenekli de," diye gözlemledi Oisín. Ne demek istediğinden emin değildim ama bunu olumlu bir şey olarak algıladım.

"Bugün beni bu kadar hoş karşıladığınız için ikinize de teşekkür ederim. Minnettarım."

"Elbette, artık bizden birisin," dedi Brigid. Hem o hem de Oisín el salladı ve ters yönde yürümeye başladılar. Eve doğru döndüm ve beni ne kadar kabul ettiklerine hayret ettim. Bu kesinlikle Kieran'ın varlığıma karşı gösterdiği direnci telafi ediyordu.

Bir gece önce otobüs beni köyde bıraktığında hissettiğim büyülü duygu, günün erken saatlerinde Siobhan'la yaptığım yürüyüşten sonra daha da güçlenmişti. Dükkânlar kapanıyordu ama caddeyi kaplayan antika görünümlü sokak lambaları yumuşak sarı bir ışıltı yayıyor ve akşam pişirilen yemeklerin kokusu havayı dolduruyordu.

Kulübeme giden yan sokağa saptım. Aklıma dün gece çok geç saatte geldiğim geldi.

herhangi bir yiyecek alma şansım oldu ve midem guruldayarak bunun tamamen kabul edilemez olduğunu bana bildirdi.

Esen rüzgârla birlikte sarı yapraklar dar yola saçıldı. Yerel kuaför salonundan sarkan bir tabela sallanırken gıcırdadı. Yol eğimliydi ve büyük bir su birikintisi oluşarak yolu ve kaldırımını kapladı. Etrafında hiçbir yol yoktu. Sabırsızlıkla üzerinden atladım ama dar eteğim affetmedi ve sevimli botlarımdan biri küçük göleti geçemedi ve su eteğime sıçradı. Lanet olsun.

Artık üşümüş ve ıslanmıştım. İrlanda'ya yaptığım yolculuktan ve kitapçada geçirdiğim uzun günden dolayı hâlâ jet-lag olduğumu biliyordum. Göğsümde küçük bir vatan hasreti titreşimi canlandı. Üzüm Bağı'nda olsaydım ne yapıyor olurdum? Sam ve Ben'le yemek yiyip bir şeyler mi içerdim? Dürüst olmak gerekirse, hayır.

Kütüphanede geçen uzun bir günün ardından evde olurdum, annem Tammy Lynn'e akşam yemeği hazırlardım, o da ben müsaade isteyip akşamı geçirmek üzere odama gidene kadar sürekli ada dedikodusu yapardı. Bu, son birkaç yıldır hayatımın durulama tekrarı olmuştu. Ve ben bunu aşmıştım.

Ev özlemimi kontrol altına alarak Connolly'lerin evinin bulunduğu sokağın sonuna doğru aceleyle ilerledim. Parlak mavi bir ön kapısı ve her penceresinde dantel perdeleri olan büyük beyaz bir sıva evdi. Köydeki pek çok ev gibi yoldan sadece birkaç metre yüksekteydi. Ana evin arkasında iki ikincil bina vardı, bir çeşit taş ahır ve kiraladığım alçı kulübe.

Dün gece geç saatlerde gelmiş ve parlak pembe ön kapıdaki kilitli kutuyu kullanarak anahtarı almış ve içeri girmiştım. Endişe ve yorgunluk beni neredeyse anında derin bir uykuya sürüklemişti ve bu sabah uyandığımda

İşe geç kaldığım için Connolly'lerle henüz tanışmamıştım bile. Brigid ve Oisín'in yeni ev sahiplerimin iyi insanlar olduğu konusunda haklı olduklarını umuyordum. Maeve Connolly ile yazıştığım e-postalardan, tamamen mobilyalı kulübenin annesinin son yıllarını geçirdiği yer olduğunu biliyordum.

Maeve'in talimatlarına göre, kulübeye giriş Connolly'lerin evini sağ taraftaki komşularından ayıran dar sokaktan sağlanıyordu. Patikanın gevşek çakılları botlarımın altında çıtırdadı. Ferforje demir kapının mandalını çözdüm ve iterek açtım, bahçeye adım attım.

Parlak yeşil çimenlerden oluşan küçük alan kalın ve gürdü ve gri tonlarında, yosun ve likenlerle kaplı taşlardan oluşan bir sınırla çevrelenmişti. Avlunun sonunda, o anda ışıkları yanan ahır vardı ve konuşan insanların seslerini duyabiliyordum. Kulübem avlunun karşı köşesindeydi ama ahırın yanından geçerken, büyük tekerlekli kapı kayarak açıldı ve ortaya bir stüdyo çıktı.

Yürümeyi bıraktım ve açıklığa baktım. Konuşan ve gülen küçük bir insan kalabalığı vardı ve arkalarında hayal edilebilecek her renkte muhteşem bir iplik duvarı vardı. Tekrar düşünmeye fırsat bulamadan ayaklarım ilerledi. Renkler beni içine çekti, sanki iplik çözülmüş ve etrafımda kayarak beni içine çekmişti. Açık kapıda durdum ve aval aval baktım.

Ambarda, çoğu üzerinde projeler bulunan çeşitli boyutlarda dokuma tezgâhlarına benzeyen şeyler vardı. Ayrıca üzerinde ölçü bantları, makaslar ve süslü bir dikiş sepeti bulunan birkaç büyük ahşap masa da vardı.

"Merak etme Sarah, yarın gelip halını bitirebilirsin." Gümüş saçlı, güçlü kuvvetli bir kadın

Yüzünden yumuşak dalgalar halinde geri çekilen kadın, önündeki büyük ahşap tezgâha bakarken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştıran daha genç bir kadınla konuştu. Kafası karışık görünüyordu.

"Noel'e kadar bitirmek için bolca vaktin var," dedi bir adam. Başka bir büyük dokuma tezgâhının başında durmuş, düğmeleri sıkıyor ve ipliklerle uğraşıyordu. Güzel, koyu mavi bir Aran kazağı giymişti ve yakasına kadar uzanan kalın beyaz bir sakalı vardı.

"Eğer eminsen," dedi Sarah. "Sabah erkenden, derslerimden önce burada olacağım."

Adam, "Hamur işi getirin, daha da erken açarız," diye şaka yaptı.

"Shane'i dinleme," dedi gümüş saçlı kadın. "İstediğin zaman gelebilirsin. Dokuma konusunda gerçekten yeteneklisin."

"Maeve bunu herkese söyler," dedi başka bir kadın. Orta yaşlı, koyu kahverengi saçları kırlaşmış bir kadındı. Gözlerinin kenarları kırışmış, alay ettiği belli oluyordu. "Yarım a k l ı m ı z o l s a bırakacağımız halde geri gelmemizi sağlıyor."

Gümüş saçlı kadına tekrar baktım. *Maeve*. Maeve Connolly olmalı. Sonra sakallı adamı inceledim ve onun kocası Shane olması gerektiğine karar verdim. Bunlar benim ev sahiplerimdi ve dokumacıydılar. Ne kadar havalı değil mi?

Maeve, "Ah, tabii Hannah, şimdi ona yanılmadığımı söyleyebilirsin, çünkü üç yıldır dokuma yapıyorsun ve çok da iyi gidiyorsun," dedi.

Hannah güldü ve "Doğru ama bence bu yetenekten çok takıntılı olmamdan kaynaklanıyor" dedi.

"Ha! Dokumacı olmanın ilk şartı bu," dedi Shane.

Sarah gülümseyerek, "O kısmı hallettim o zaman," dedi. "Sabah görüşürüz."

O ve Hannah dönüp ahırdan çıktılar. Geçerken bana başlarıyla selam verdiler ve ben de ışığa doğru adım attım, aydınlık iç mekâna doğru çekildim.

"Yardımcı olabilir miyim, bayan?" Maeve sordu.

"Sadece bir merhaba demek istedim," dedim. "Ben kiracınız Emily Allen'ım ama herkes bana Em der."

"İşte buradasın," dedi Maeve. Adama döndü. "Shane, bu bizim kiracımız."

Shane'in sakalı, altından sırttığını anlayabileceğim şekilde yukarı kalktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Em. Dün gece seni göremediğimiz için üzgünüm. Bir fare kadar sessizdin. Geç mi geldin?"

"Çok," dedim. "Sonra da bu sabah aceleyle işe gitmem gerekti."

"Zavallı kuzu," dedi Maeve. "Daha yerleşmeye bile fırsat bulamadın."

Onun sempatisi bir merhemdi. Finn's Hollow'a indiğimden beri kendimi biraz sıkıntılı hissediyordum. Yine de şikâyetçi biri gibi görünmek istemedim. "Ben iyiyim."

"Biz de tam akşam yemeği için bara gidiyorduk," dedi Maeve. "Bize katılmanız için ısrar ediyorum."

"Oh, çok naziksiniz ama sizi zorlamak istemem." Shane,

"Bu bir dayatma değil," dedi. "Biz zaten gidiyoruz.

ve bu bize sizi tanıma şansı verecek. Bu bizim ikramımız. Ayrıca, bunu kaçırmak istemezsiniz. Bu gecenin spesiyali balık ve patates kızartması ve balıklarını doğrudan Dingle'daki teknelerden alıyorlar."

"Peki, bu durumda nasıl reddedebilirim?" diye sordum. Bana gülümsediler ve davetlerini kabul ettiğim için gerçekten memnun oldukları izlenimine kapıldım. I

Ahıra şöyle bir baktı ve "Sanırım dokumacısınız?" dedi.

"Gerçekten de öyleyiz," dedi Maeve. "Yıllar önce sanat okulunda tanıştık ve birbirimize ve lif sanatlarına olan tutkumuzu keşfettik. Neyse ki, ipler ne kadar karışırsa karışsın, bunca yıldan sonra aşkımız azalmadı."

Birbirlerine gülümsediler ve bu öylesine saf bir sevgi ve bağlılık ifadesiydi ki kendimi de gülümserken buldum, sanki birbirlerine olan sevgileri beni de kapsıyordu çünkü ben de bunun tadını çıkarmak için oradaydım.

"Çalışmalarınız inanılmaz," dedim. Battaniye büyüklüğünde bir parçanın dokunmakta olduğu en büyük tezgâhlardan birini işaret ettim. Ana renkler zengin bir mavi ve canlı bir yeşildi, içine rastgele parlak sarı ve ateşli kırmızı iplikler dokunmuştu.

Maeve, "Yarın uğra da sana düzgün bir tur attırayım," dedi. "Ama şimdilik gidip yemek yiyelim. Açlıktan bayılacak gibiyim ve oraya erken gitmezseniz balıkları biter ve kimse sadece bir tabak cips istemez."

Shane ellerini teslimiyetle kaldırdı ve dokuma tezgâhından uzaklaştı. "Maeve açlık hissettiğinde çok huysuzlaşıyor. Gitsek iyi olacak."

"Pekâlâ," diye kabul ettim. "Eğer sorun olmazsa, üzerimi değiştireceğim. Yolun ortasındaki su birikintisi beni yendi."

Maeve eteğimdeki ve çizimlerimdeki çamura baktı. "Bu savaşı ben de bir iki kez kaybettim. Stüdyoyu kapatır kapatmaz seninle evin önünde buluşacağız."

"Mükemmel," dedim. Arkamı döndüm ve onları yalnız bırakarak aceleyle kulübeme gittim. Eteğimi ve botlarımı çıkarıp rahat bir kot pantolon ve her hava koşuluna uygun bağcıklı bir çift bot giydim. Telefonumu kontrol ettim ve bildirimlerle dolu olduğunu fark ettim. Yedi mesaj ve üç sesli mesaj daha.

Annem. Yanlış bir şey olmadığından emin olmak için hızlıca taradım. Her mesaj "*Seni özledim*" ya da "*Beni nasıl terk edersin?*" gibi bir eşitlemeydi.

Onu geri aramayı dşddm ama Martha's Vineyard'da hâlâ öğleden sonraydı. Onu akşam yemeğinden sonra arayabilirdim ve ben onu yatıştırmaya çalışırken Maeve ve Shane'i bekletmezdim ki bu çok uzun sürebilirdi. Rahat oturma odasında bir lambayı açık bıraktım, böylece döndüğümde karanlık olmayacaktı.

Aceleyle ana eve gittim ve Shane ile Maeve'i n kapıdan çıkarken buldum. Üçümüz, botları mahveden su birikintisine aldırmadan bara doğru yola koyulduk. Top of the Hill barına yaklaştığıa müziğin sesi daha da yükseliyordu. Parlak dış cephesinden tepeye, adının bir insanı nerede olması gerektiğine inandıracağı yere baktım. Shane ve Maeve bakışını gördüler ve güldüler.

Shane, "Ve bir bardak bira eşliğinde paylaşılacak bir hikaye var," dedi.

Kapıyı açtı ve bize yol göstermemizi işaret etti. Maeve içeri girdi ve ben de onu takip ettim. Bar tıklım tıklımdı ve Maeve bizi kalabalığın arasından geçirdi, elimi tutup beni de kendisiyle birlikte çekti.

"Ah, rahat bir yer açılıyor," dedi. "Ben alırım."

Elimi bıraktı ve aceleyle odanın uzak tarafındaki bir kabine doğru ilerledi. Onu takip etmek üzereydim ki bir adam önüme ıktı. Durmaya fırsatım olmadı ve sırtına çarptım. Bu onu yerinden kımıldatmadı ama ben dengemi kaybedip sendeleyerek geri çekildim. Adam arkasına bile dönmeden uzanıp kolumu tuttu ve devrilmemi engelledi.

Kendimi düzeltip gözlüklerimi düzeltirken adam omzunun üzerinden bana baktı. Kieran Murphy. Tamamen arkasını döndü ve bakışları beni bir aşağı bir yukarı süzdü,

"İyi akşamlar Kızıl" dediğinde kapüşonlu gözleri hiçbir şey göstermiyordu.

Yüzüm hemen ısındı. *Neden?* Bu adamın yoğun ve karanlık bakışlarında beni bir ergen kadar bilinçli hissettiren şey neydi? Ugh.

"Özür dilerim," dedim. Ellerimi çırparak kendime özgü garip bakışımı tamamladım. "Sana çarpmak istememiştim."

"Hiç sorun değil. Benim hatamdı," dedi. "Önünüze çıktığım için özür dilerim."

Kitapçıda olduğundan çok daha cana yakın görünüyordu. Elindeki biradan tekrar yüzüne baktım. "Bir süredir burada mısın?"

Bunun üzerine şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve sonra küstahlığımla eğlenmiş gibi güldü. "Düşündüğün kadar uzun değil." Shane bize katıldığında daha fazlasını söylemeye başladı.

"Murphy, nasılsın delikanlı?" Shane arkamdan sordu.

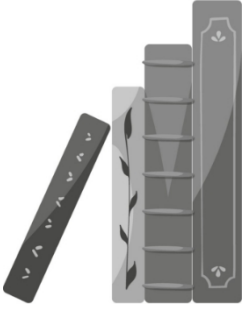
Kieran yanımdan geçerken bana baktı ve gülümsedi. "Hayatta kalmak."

"Bir erkeğin çoğu gün yapabileceğinin en iyisi bu," dedi Shane. "Biraz yemek yiyeceğiz, bize katılır mısın?"

"Hayır." Sözcük ben yakalayamadan ağızımdan kaçtı. Kier şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Sanırım kulağa biraz düşmanca gelmişti -tamam, biraz değil, daha çok. Hasarı düzeltmeye çalıştım. "Yani, eminim Kier burada arkadaşlarıyla birlikte ve çoktan yemeğini yemiştir."

Shane gerginliğin kaynağını anlamaya çalışır gibi aramızda bakıştı. O ve benimle ilgili mantıksız şüpheleri yüzünden demek istedim ama diyemedim. Kendimi toparlayıp bir şey söyleyemedim Kier, "Aslında gelmedim, bu yüzden size katılmaktan memnuniyet duyarım" dedi.

Ve iştahım kaçtı.

Beş

"Yeketimiz?" Kier sordu. Sorgulayan bir bakışla paltomu tuttum ve o da şöyle açıkladı: "Asabilirim. senin için."

Maeve ve Shane'in ceketlerini astıkları kabinin ucundaki kancayı işaret etti.

"Ah, doğru," dedim. O sert bakışlarıyla beni izlediği için acı verici bir utanç duyarak omuz silktim ve ceket uzattım. İçgüdülerim bana aramızda bir kat bile giysi bırakmanın akıllıca olmadığını söylüyordu, sanki bir ceket onun delici bakışlarına karşı bir kalkan görevi görebilirmiş gibi, ama burada paltomla oturursam, zaten düşündüğünden şüphelendiğimden daha da tuhaf görünecektim. Ceketini kancaya geçirip yanımdaki koltuğa oturmasını izledim.

Bizim Amerika'da kabin dediğimize onlar İrlanda'da snug diyorlar ve şaka yapmıyorlardı. Belki de sadece yanımdaki adamdı, ya da daha doğrusu benim onu fark etmemdi.

Sanki koltukta kendi payına düşenden daha fazlasını alıyormuş gibi görünüyordu ama kendimi aramızdaki boşluğu korumaya çalışırken buldum ve bacağı benimkine bastırırken sefil bir şekilde başarısız oldum.

Narenciye, odun dumanı ve sıcak yünün hafif kokuları duyularımı doldurdu. Hepsi de sevdiğim kokulardı. Bilmesem, Kieran Murphy'nin bayıltıcı yakışıklılığı, baştan çıkarıcı kişisel kokusu ve yoğun karanlık bakışlarıyla bir cadı tarafından sadece içimdeki romantizm okuyucusu için yaratıldığını düşünürdüm. İyi bir cadı mı yoksa kötü mü? Bunu söylemek zordu ama şu anda kötüye meylediyordum.

"Viski ister misin, Em?" Shane sordu. "Sek bir Teelings seni ısıtır."

"Evet, lütfen."

"Duble yapayım mı?" Shane sordu.

"Mükemmel," diye kabul ettim. Kier'in kaşlarının kalktığını gördüm. Etkilenmiş miydi? Endişelenmiş miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Her iki durumda da sek viski iyi bir fikir gibi görünüyordu, daha önce hiç içmemiş olmamı bir kenara bırakırsak.

"Maeve? Murphy?" Shane diğerlerine sordu. "Bu harika olurdu," diye yanıtladı Kier.

"Elbette." Maeve başını salladı.

"Hepimiz balık ve patates kızartması konusunda hemfikir miyiz?" Shane sordu. "O siparişi de ben vereceğim."

Maeve ve ben başımızı salladık ve Kier, "Eğer viski içeceksek, o zaman ben de evet diyorum," dedi.

"Mükemmel seçim." Shane sırttı ve bardaki içki ve yiyecekleri sipariş etmek için kabinin kendi tarafından dışarı kayd.

İçine kapanık biri olarak, masada davetsiz bir kişi gibi oturan sessizliğin aşırı derecede farkındaydım. Söyleyecek zekice bir şey, anlatacak bir hikaye ya da soracak bir soru bulabilmeyi diledim ama zihnim tamamen boştu ve ben

Kier kişisel alan balonumda otururken düşünmekte zorlanıyordum.

Son on yılın çoğunda sadece annemle yaşadığım için, iş arkadaşlarım ya da kütüphanedeki müşteriler dışında erkeklere alışık değildim. Erkeklerden hoşlanmıyordum. Sadece onlara alışık değildim. Kieran'ın kalçasının benimkine değdiği yere baktım. Bütün erkekler bu kadar yer kaplar mıydı? En son ne zaman bir erkekle aynı kabini paylaştığımı hatırlamaya çalıştım. En son ne zaman biriyle çıktığımı bile hatırlamıyordum. Bu bir randevu değildi. Kazağımın boynunu çekiştirdim, kendi tenimde aşırı sıcak ve rahatsız hissediyordum.

"Dün gece kulübeyi nasıl buldun, Em? Tatmin edici mi?" Maeve bana sordu.

Sessizlik bozulduğu ve dikkatimi yanımdaki adamdan uzaklaştıracak bir şey olduğu için rahat bir nefes aldım.

"Mükemmeldi," dedim. "Uçuşla geçen bir günün ve Dublin'den aşağı inen yolculuğun ardından böylesine büyüleyici bir yere varmak harikaydı. Mutfağı hazırladığınız için teşekkür ederim. Geldiğimde bir fincan çay yapabilmek çok güzeldi. Kır evi çok güzel. Orada çok mutlu olacağımı biliyorum."

Maeve memnun görünerek gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim. Annem orayı çok sevdi ve yeniden orada yaşayan birinin olması güzel olacak. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber verirsin, değil mi?"

"Yapacağım," diye söz verdim. Yine sessizlik çöktü. Kier birasını yudumlarken Maeve kalabalık bara göz gezdiriyor, tanıdığı müşterilere el sallıyordu.

Bir süre sonra, "Peki kitapçıdaki ilk günün nasıldı?" diye sordu.

Kier'in yanımda hareketsiz kaldığını hissettim ve ne düşündüğünü merak ettim. Nasıl olduğu hakkında şikayet edeceğimden mi endişeleniyordu?

Beni sorgulamış ve binanın tepesinde, soğuk ve cereyanlı bir yerde, bütün öğleden sonra kimseyi görmediğim bir görev vermişti. Küçük bir hakaretin yersiz olmadığına karar verdim.

"Söyleyebileceğim tek şey gelmemin iyi bir şey olduğu." Kier'in tüm vücudunun bana doğru sarsıldığını hissettim. Ha! "Envanterin daha önce hiç yapılmadığını biliyor musun? Tatilde çalışma vizem sadece bir yıl için ama korkarım hepsini tamamlamak için vizemi uzatmam gerekebilir."

Yüzümün yan tarafında onun sıcak bakışlarını hissedebiliyordum, ama ona şaka yaptığımı anlamamasını umarak yüz hatlarımı nötr tuttum. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Envanter tam bir canavar," diye dert yandı Maeve. "Bunu her zaman stüdyoda yapmak zorundayız. Yemin ederim periler gece gelip ya ipliğimizi alıp gidiyorlar ya da ben bakmadığım zaman çoğaltıyorlar." Shane'in barın yanında durduğu yere baktı ve sonra öne doğru eğilip komplocu bir tavırla fısıldadı: "Doktor randevularımı envanter gününe denk getirmeye çalışıyorum." Güldü. "Shane'e söyleme."

"Bunu benden duymayacak," dedim. "Korkunç derecede sıkıcı ama çok önemli. Şimdiden dükkân üzerinde bir etki yarattığımı hissediyorum."

"Burada tartışma yok," dedi Kier. Ses tonu sade kızarmış ekmek kadar kuruydu.

"Daha fazla el yükü hafifletir," diye gözlemledi Maeve ve Kier'e döndü. "Ona sahip olduğun için şanslısın."

Maeve konuştuktan sonra çok uzun bir duraklama oldu, bu yüzden doğal olarak boşluğu doldurmak zorunda hissettim.

"Kier minnettarlığını çok açık bir şekilde ifade etti," dedim. "Bu da elbette her şeye değiyor."

Tam birasını yudumlarken söyledim ve hemen öksürdü ve yumruğuyla ağzını kapattı. Boğuluyor gibi görünüyordu. Daha iyi bir adamın başına gelemezdi.

"Kier?" Maeve kaşlarını çatdı. Dönüp ona baktı ve şöyle dedi: "Ah! Aslında Kieran'ın sana verilen isim olduğunu unutmuşum. Kendimi bildim bileli Murphy'sin, değil mi?" dedi.

"Red herkesin bana Murphy dediğini hatırlamakta zorlanıyor," dedi. Sesi alçak ve derindi ve yanımda tınladığını hissettim.

Hızlı bir nefes aldım ve "Kier de aynı şekilde benim Red değil Em olarak çağrıldığımı hatırlamakta zorlanıyor" dedim.

Maeve'in gözleri aramızda gidip geliyordu. Sırıtişına bakılırsa, ortada bir irade savaşı olduğunu anlamıştı ve bizim tarafımızda olup bitenlerle tamamen ilgileniyordu.

"Bu ismin ifade ettiğinden çok daha alıngan olduğun ortadayken neden sana 'Em' gibi yavan bir isim takayım ki?" Kier sordu. "Emily hoş bir kız ismi. Sen iyi biri değilsin."

Yavaşça yüzümü ona döndüm ve arkama yaslandım. Yine bira bardağından yüzüne baktım, ayık olup olmadığını anlamaya çalışıyordum, çünkü ben, Emily Allen, ricacı, hayatım boyunca hiç alıngan olarak adlandırılmadığımdan oldukça emindim. Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Ne?" diye sordu.

"Alıngan değilim," dedim. "Ve ben çok, çok iyiyim."

"Bu bir fikir meselesi, değil mi?" diye itiraz etti. "Ve benim fikrim, bu sabah Son Bölüm'e adım attığınızdan beri bana ne verdiğinizdir."

"Sana ne için veriyorum?" Ağladım. "Beni çılgın bir sapık olmakla suçlayan, adımı öğrenmeyi reddeden ve sonra da bana boyanın kurumasını izlemekten sonra dünyanın en sıkıcı görevini veren kim?"

Maeve dirseklerini masaya dayadı ve çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine koydu. Belli ki eğleniyordu

kendisi.

Kier omuz silkti. "Üzülme, Red. Herkes bir kitapçada çalışmak için yaratılmamıştır."

Nefesim kesildi. Şu anda ciddi miydi? Yüzünü inceledim, ama birasını dudaklarına götürürken ona bakıyordu ve sonra yüzünü bardakla gizleyerek uzun bir yudum aldı. Gözlerimin hafifçe büzülmüş dudaklarına ve uzun boğazına çekilmesine izin vermeyerek arkamı döndüm.

Maeve'e "Anlaşılan yeni patronum eskiden kütüphaneci olduğumu, hem de çok iyi bir kütüphaneci olduğumu unutmuş," dedim.

"Görünüşe göre," diye kabul etti. Sanki bir akşam yemeğine ve gösteriye rastlamış gibi çok mutlu görünüyordu.

Kier tam bardağını masaya koymuştu ki Shane elinde dört bardak viski ve üzerinde üç rakamı yazılı tahta bir kaşıkla geldi.

"Balık ve patates kızartması geliyor," dedi. Kaşığı boş bir bardağın içine koydu, böylece garson da görebilecekti şüphesiz ve Maeve'in yanına oturdu. Bardağını kaldırarak, "Sláinte." dedi.

Bardaklarımızı kaldırıp birbirine vurarak Galce'de "sağlık" anlamına gelen ve kabaca "slawn-che" diye telaffuz edilen kelimeyi tekrarladık. Göz ucuyla Kier'e baktım. Koltuğunda arkasına yaslanmış, içimde yarattığı duygu karmaşasından hiç pişmanlık duymayan iri bir kedi kadar memnun görünüyordu. Bu beni pek çok açıdan rahatsız ediyordu.

Bardağı dudaklarıma götürdüm. Viskinin topraksı kokusu şaşırtıcı derecede hoştu, bu yüzden sağlıklı bir yudum aldım. Boğazıma ulaşır ulaşmaz bir hata yaptığımı anladım. Belirgin bir yanma vardı ve gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissettim. Boğazımdan çıkmak isteyen öksürüğü boğarken yüzümün morarmamış olmasını umuyordum. I

Ayrıca burnumun akmamasını umarak nefesimi içime çektim ve yangının bir an önce hafiflemesi için dua ettim.

Maeve Shane'e, "Murphy ve Em de bana Em'in kitapçıdaki ilk gününü anlatıyorlardı," dedi. Viskisini içerken benim gibi tereddüt etmedi ve yüzünü bile buruşturmadan sağlıklı bir yudum aldı.

"Şimdi miydiler?" Shane sordu. "Peki Son Bölüm nasıl?"

"Profesyonel yardım için çaresizim," dedim. Üçü de bana döndü. Belki de viski beni çok patavatsız yapıyordu. Bardağımı sanki arkasına saklanabilecekmişim gibi kaldırdım ve daha temkinli bir yudum aldım.

Yanımda alçak bir gümbürtü duyuldu ve iri kedimin artık mırıldamadığından emindim, aslında yarı yarıya saldıracağından korkuyordum.

Kier, "Sanırım Amerika'dan her şeyi bilen birini işe almanın profesyonel yardım olduğuna inanıyorsunuz," dedi.

Ha! Büyük kedinin pençeleri vardı. Bardağımdan bir yudum daha aldım ve neredeyse boş olduğunu görünce şaşırdım. Boğazımdan aşağı fırlayan ateş karnımdaki ateşle eşleşti ve dönüp onunla yüzleştim.

"Her şeyi bilen mi?" Tekrarladım.

"Söylediğimi söyledim." Kier bana doğru eğildi. Burun buruna gelmiştik ve birden onun masmavi bakışlarını çevreleyen kalın siyah kirpiklerinin her birinin farkına vardım. Akşam sakalı çenesini kirli sakalla kaplamıştı ve aklıma onun hiç de büyük bir kedi olmadığı geldi, hayır, adam bir korsandı. Tartışmacı, viski içen, harika kokan bir korsan. Karnımın derinliklerinde bir şeylerin çırpındığını hissettim. Onu hemen durdurdum.

"İnsanlar genellikle aradıklarını görürler ve dinlediklerini duyarlar" dedim.

"Bana *Bülbülü Öldürmek*'ten alıntı mı yapıyorsun?" diye sordu. Hem kızgın hem de etkilenmiş görünüyordu, ki alıntının kaynağını doğru tespit ettiği için bu duyguları paylaşıyordum.

"Edebi alıntı uygunsa," dedim, rahat görünmeye çalışarak.

"Senden her şeyi bilen biri olmanı beklemiyorum," dedi.

"Ben Kanıt. Sen Burada bir gün ve sen var
Ma yeniden yazacağına inanıyor, Brigid kafe
menüsünü değiştirmeyi planlıyor, Oisín ve Eun-ji ise tüm
bilgisayar sistemimizi yenilememiz gerektiğini düşünüyor
ve durmak bilmiyorlar

bu konuda beni rahatsız ediyor."

"Siobhan kitabını yazacak," diye ısrar ettim. "Brigid de işini daha ilginç hale getirecekse menüyü değiştirmeli ve yazılımınız çok eski. Personeliniz bundan daha iyisini hak ediyor, ben de öyle, çünkü bu gidişle buruşuk yaşlı bir kadın olana kadar envanterinizi ben çıkaracağım."

Kier'in çenesi gerildi ve burun delikleri açıldı. Sanki öfkesine pamuk ipliğiyle bağlıymış gibi görünüyordu. Zihnimde keskin bir makas çıkardım ve o ipliği kestim. Bu adamda onu kıskırtmak istememe neden olan şey neydi bilmiyorum ama yaptım. Birbirimize bakmaya devam ettik, ikimiz de önce gözlerimizi kaçırmak istemiyorduk.

"Gel bakalım Maeve, bizim şarkımızı çalıyorlar. Bırakalım da bu ikisi kendi aralarında halletsinler." Shane kabinden çıktı ve karısına elini uzattı.

Maeve bana göz kırptı ve dedi ki, "Yerinde kal, Em. Eğer yapmazsan asla geri alamazsın." Sonra Shane'in elini tuttu ve barın uzak tarafında, üç kişilik bir grubun önünde dans eden müşteri kalabalığının içinde kayboldular.

Koltuğun arkalığına yaslandım. "Sanırım az önce ev sahiplerimi kovaladık."

Kier de sıraya yerleşti ve "Hayır, yapacak daha iyi bir şey buldular" dedi.

Bardan dışarı baktım. Sanki Finn's Hollow'un tüm köyü mekâna doluşmuştu. Gençler, yaşlılar, aileler ve arkadaş grupları vardı. Köşedeki müzisyen üçlüsü şenlikli ve eğlenceliydi ve Shane'in Maeve'i pistte dans ederken döndürmesini izledim. Birbirlerine gülümsüyorlardı ve birlikte olmaktan duydukları karşılıklı mutluluğu görmek kalbimi kabarttı. Bana Sam ve Ben'i ve ilişki hedeflerimi hatırlattılar.

Bu sırada Kier ve ben taş gibi bir sessizlik içinde oturuyorduk. Normalde hiçbir şey söylemez, sinirlerime hakim olamazdım ama viski içimdeki dışa dönük insanı kilit altında tuttuğu paslı kafesin menteşelerini yağlamıştı ve o da kendini dışarı attı.

"Benden tam olarak neden bu kadar hoşlanmıyorsun?" diye sordum. Başımın omuzlarımlaın üzerinde biraz sallandığını hissedebiliyordum. Viski kesinlikle etkisini göstermeye başlamıştı.

"Senden hoşlanmıyorum." Bana bakmadı ama sanki benden başka konuşacak birini arıyormuş gibi odayı tararken müzisyenleri izlemeye devam etti.

"Öyle hissediyorsun," diye ısrar ettim.

Yüzünü bana döndü. Gözlerinde bir pişmanlık parıltısı vardı. Belki de bu kadar sert olmak istememişti.

"Senden hoşlanmıyorum. Edemem çünkü seni tanımıyorum bile," dedi. "Yine de, alıngan kişiliğinizin etrafında yeterince zaman geçirirsem, eminim sizden hoşlanmamaya başlayabilirim."

"Bak, tam şuradaki." Avucumla masanın üstüne bir tokat attım ve içinde kaşık olan bardak zıpladı. Kier uzandı ve bardağı kenardan geri çekti.

"Bu duyduğum en sevimsiz şey," dedim.

"Hayır, değil," diye karşı çıktı. Aramızda bir işaret yaptı. "Senin için hissettiklerim kişisel değil. Sadece işle ilgili. Gerçek şu ki Red, sen buraya ait değilsin ve bunu anladığın anda, her nereden geldiysen hemen evine döneceksin."

"Martha's Vineyard," dedim. Bana baktı. Dudakları neden bu kadar dolgundu ve üst dudakları biraz eğikti? Sinir bozucuydu. "Orası bir ada."

"Martha's Vineyard'ın nerede ve ne olduğunu biliyorum," dedi. Sesi kızgın geliyordu. Güzel.

"Artık nereli olduğumu biliyorsun," dedim. "Özellikle Oak Bluffs. Aslında Finn's Hollow'a çok benziyor. Turist ticaretinin yoğun olduğu küçük bir topluluk."

"Evini özlemiş gibisin. Geri dönmelisin."

"Değilim," dedim. Doğruyu söylediğimi fark edince şaşırdım. Hayatımda farklı bir şey yaptığım, yepyeni bir yerde macera yaşadığım için mutluydum. Heyecan vericiydi.

"Bundan emin misin?" diye sordu.

Annemi ve beni uğurlamayı nasıl reddettiğini düşündüm. Ayrılmama kadar geçen bir hafta boyunca giderek artan histriyonik sahneler beni yıpratmış ve bitkin düşürmüştü. Fikrimi değiştirmem ve kalmam için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ben reddettim. Her geçen gün daha öfkeli ve çaresiz hale geliyordu.

Bana söylediği nefret dolu şeylerin, istediğini elde edemediği için olduğunu ve annemin bundan daha fazla nefret ettiği bir şey olmadığını biliyordum, ama bu sadece ondan İrlanda'dan daha da uzağa kaçmak istememe neden oldu.

"Olumlu," diye onu temin ettim.

"Demek öyle." Sanki benim için bir anahtar bulmuş gibi parmağını bana doğru salladı.

Ona yan gözle baktım. "Ne nasıl?"

"Kötü bir ayrılık mı?" diye sordu. "Bu yüzden mi anneme o mektubu yazdın ve sonra da onun akılsızca iş teklifini kabul ettin? Bir kalp kırıklığından mı kaçıyorsun?"

Güldüm. Bu ağırbaşlı bir kıkırdama ya da eğlenen bir kıkırdama değildi, hayır, tam anlamıyla bir k a h k a h a y d ı . Kier şaşkınlıkla bana baktı ama ben duramadım.

"Ne?" diye sordu.

"Kalbimin kırılması için aşık olmam gerekirdi," dedim. "Ve kayıtlara geçmesi için söyleyebilirim ki, bu iki acıyı da hiç yaşamadım."

"Bekle." Dur işareti yapmak için elini kaldırdı. "Beni gaza getiriyorsun, değil mi?"

Ona başımı salladım. "Hayır."

Kier kaşlarını çattı. "Ama sen yetişkin bir kadınsın. Elbette ayrılıklar, kalp kırıklıkları ve benzeri şeyler yaşamışsındır."

"Hayır," dedim. "Yani çıktım ama hiçbir erkeğe aşk diyecek kadar değer vermedim. Çoğunlukla, ilişkilerim sona erdiğinde sadece rahatlama hissettim."

"Bu doğru olamaz. Kendine bir bak, formdasın ve belli ki akıllısın, nasıl oldu da hevesli bir adam tarafından paketlenip etiketlenmedin?"

"Torbalanmış ve etiketlenmiş mi?" Ben sordum. "Koyunmuşum gibi mi?"

Servis elemanı dört büyük tabak balık ve patates kızartmasıyla geldiğinde dudaklarında bir gülümseme titreşimi belirdi. Zamanlaması kusursuzdu ve Kier'i cevap vermekten kurtardı. Elini kaldırdı ve dans pistindeki Shane ve Maeve'e el salladı. Dönüş yolunda bara uğradılar ve her birimiz için yerel McGill's bira fabrikasından birer bira getirdiler.

"Murphy, üçlü bu gece çok formda," dedi Shane. "Em'i pistte bir tur attırmalısın."

Yüzümün ısındığını hissettim. Açıklanamaz bir şekilde, Kier ile dans etme düşüncesi ellerimin terlemesine ve

kalbimin çarpmasına neden oldu.

"Bu asla olmayacak," dedi Kier. Çatalını eline aldı ve kızarmış balığa yumuldu. Bana doğru bakınca kaşlarımı çattım. "Kişisel bir şey değil Red." Omuz silkti. "Birincisi, sen bir çalışansın ve ikincisi, ben dans etmiyorum."

"O kadar mı kötüsün Kier?"

"Ben Murphy ve eğer yürüme yeteneğine değer veriyorsanız, dans pistine yaklaştığımda benden uzak durursunuz," diye itiraf etti.

Güldüm. Kendini küçümseyen Kier'i seviyordum. Bana bir bakış attı ve bu kez bu titreşim dudaklarını kıvrırarak onu daha da yakışıklı yapan yavaş bir gülümsemeye dönüştü. Sanki bana karşı kararsız olması gerektiğini hatırlamış gibi aniden arkasını döndü ve birasını aldı. Yüzündeki gülümsemeyi silerek yarısını içti.

Kafam karışmış bir halde tabağıma baktım ve Kier ile gülümsemesi aklımdan uçup gitti. Bir yığın patates kızartmasının ya da onların deyimiyle cipsin üzerine yerleştirilmiş balık parçası o kadar büyüktü ki tabağın kenarlarından sarkıyordu. Yan tarafta küçük bir yeşillik yığını ve Maeve'in bana roka ve sarımsakla çırpılmış mayonez olduğunu söylediği birkaç sos vardı. İnanılmazdı.

Açlığım diğer tüm duygularımın önüne geçti ve biz yemeklerimizi yerken masa sessizleşirken yalnız değildim. Baharatlı hamuru olan pul pul balık Maeve tarafından fazla övülmemişti. Çok lezzetliydi ve her lokmasını yedim.

Kier ve Shane hesap için güreştiler. Ödemeyi teklif ettim ve şiddetle reddedildim. Maeve elimi okşadı ve "Aklından bile geçirme. Finn's Hollow'a hoş geldin deme şeklimiz bu."

"Teşekkür ederim," dedim. "Gerçekten minnettarım."

Geri döndüğümüzde, adamlar hesabı kapatmış ve pansiyondan çıkıyorlardı. Biz de onları takip ettik ve bizi bekleyen soğuğa hazırlanmak için ceketlerimizi giydik.

"Gitmeye hazır mısın?" Shane sordu. "Yoksa yürüyüş için bir y u d u m daha mı istiyorsun?"

Ayaklarımın üzerinde biraz yalpaladım ve "Hayır, ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Akşam yemeği sırasında ikimiz de birer viski ve birer bira daha içtik. Neyse ki balık ve patates kızartması cömertti ve vücudumdaki tüm alkolü emiyordu. En azından öyle olduğunu umuyordum. Köşedeki üçlü hâlâ çalışıyordu ve ayak parmaklarıma vurma isteğime direndim.

Adamları takip ederken Maeve kolunu benimkine doladı. Kier kapıyı açtı ve biz dışarı çıkarken bardaki birkaç yerli vedalaşmaya başladı.

Kier ve Shane önde yürürken Maeve ve ben arkadan geliyorduk. Maeve kolunu benimkinden ayırmıyordu ve içkiyi fazla kaçırdığımı bildiğinden kırımın üstüne düşmemem için uğraşıp uğraşmadığını merak ediyordum. Ona söyleyebileceğimden daha fazla minnettarlık duydum - çünkü aynı anda hem yürüyüp hem konuşmak şu anda benim becerilerimin ötesindeydi.

Maeve, "Sen ve Kier'in aranızda kesinlikle bir kimya var," diye fısıldadı.

"Şşş." Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve onu duymadığını umarak Kier'in arkasına baktım. Yerel futbol skorları hakkında konuşan Shane'i dinlemek için eğilmesine bakılırsa, bu pek mümkün görünmüyordu. Yaklaştım ve "Benden pek hoşlandığını sanmıyorum" dedim.

Şaşırmış görünüyordu. "Benim hissettiğim bu değildi. Gözlerini senden alamıyordu."

"Aynen öyle. Çünkü benden hoşlanmıyor," dedim. "Siobhan'la çalışmamı çok yadırgıyor, bilirsin, ona yardım etmek için

kitabını yazmak."

"Tuhaf mı?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Sanki bunu yapmasını istemiyormuş gibi bir his var içimde, ki bence bu çok tuhaf."

Maeve bir süre sessiz kaldı. Önüme baktım ve Kier'in, Shane'in omzuna bir tokat atmasına ve başını geriye atıp gülmesine neden olan bir şey söylediğini gördüm. Shane'in yürüyüşündeki yalpalamadan, onun da viskinin etkisini benim kadar hissettiğinden şüphelenmiştim. Kier ise limandaki bir mavna kadar sağlam görünüyordu.

"Bunun tuhaf görüldüğünü tahmin edebiliyorum," dedi Maeve. "Ama sizi temin ederim ki Kier'in Siobhan'la ilgili olarak yaptığı her şey annesini seven iyi bir evlat olduğu içindir. Onu koruyor. Her zaman da korudu."

"Onu benden mi koruyor?" diye sordum. "Ona tam olarak ne yapacağımı düşünüyor?"

Maeve sempatik görünüyordu ama "Bunu ona sormalısın" dedi.

Aklımdaki birçok soruyu patlatamadan Shane arkasını döndü ve elini Maeve'e uzattı. "Büyük su birikintisine yaklaşıyoruz aşkım, elimi tut, sana rehberlik edeyim."

Maeve yaklaştı ve fısıldadı, "Daha çok onu gece geç saatlerde yüzmekten alıkoyacağım gibi."

Kocasının elini tutmak için beni bıraktığında sıcaklığının eksikliğini hemen hissederek güldüm.

"Peki ya sen Red?" Kier sordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Onun yanında durakladım. Su birikintisi gerçekten de küçük bir göletti ve sokak lambasının ışığı altında yüzeyi cam gibi pürüzsüz olduğundan ne kadar derin olduğunu görmek imkânsızdı. İçine girdiğimi hayal ettim, sanki Tig McMorrow'muşum da fantastik bir denizaltı dünyasına kayıyormuşum gibi.

Suyun içinden nefes alın, bir denizatını dizginleyin ve deniz kabuklarından yapılmış bir kalede yaşayın.

"Ee?" diye sordu.

Hayalden sıyrıldım ve onunla yüzleştım. "Ve sana beni boğma fırsatı mı vereyim?" diye sordum. "Zor pas."

Elini göğsüne koydu. "Beni yaraladın, Red."

Onu inceledim. Gözlerindeki alaycı ışık, duygularının incinmiş olabileceğı fikrini yalanlıyordu. Ayrıca içkinin sandığımdan daha sert etki ettiğini de fark ettim çünkü onu daha önce de çekici bulmuştum ama şu anda nefes kesici bir yakışıklılığa sahipti ve bir kadının karşılıksız aşık olduğı, ilgisinin kırıntısına bile hasret kaldığı ama görmezden gelindiğı ya da reddedildiğı, çünkü duygularına asla karşılık vermeyecek kadar onun liginin dışında olduğı bir adam olduğı gibi korkunç bir düşünceye kapıldım.

"Olamaz," dedim.

Gözlerini kırıştırdı ve başını yana eğdi. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Ben gayet iyiyim. Ve öyle kalmaya da niyetliyim. İyi geceler, Kier."

"Ben Murphy, seni çileden çıkaran kadın," diye hırladı ama sesi pek sıcak değildi.

Onu görmezden geldim ve su birikintisinin etrafından dolaşmak için döndüm, Maeve ve Shane'e yetişene kadar su birikintisinin kenarından ilerledim. Şimdi küçük gölün karşı tarafında duran Kier'e el sallıyorlardı.

"İyi geceler Murphy," diye seslendi

Shane. "Yabancı gibi davranma,"

diye bağırdı Maeve.

"Slán." Kier el salladı ve ana yola geri dönmek için döndü. Tepenin daha yukarısında yaşadığını tahmin ettim ve evinin neye benzediğini merak ettim. Beni ilgilendirmez, dedim kendi kendime.

O benim patronumdu, benden pek hoşlanmayan biriydi, hepsi bu.

Maeve ve Shane beni kulübemin kapısına kadar götürdüler. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bize seslenin ve Finn's Hollow," dedi Shane. Yana doğru sıralanmaya başladı ve Maeve onu tam ortasından yakaladı.

Maeve, "Pekâlâ aşkım, git bakalım," dedi. "İyi geceler, Em. Burada olduğun için çok mutluyuz."

"Ben de öyleyim." Gülümsedim.

Avluyu geçip evlerinin arka kapısından girmelerini izledim. İçerideki ışık yandıktan sonra kulübeye girdim ve kapımı kapatıp kilitledim. Küçük ev sıcaktı ve ceketimi asıp ayakkabılarımı çıkararak kendimi evimde gibi hissettim. Çoraplarımla mutfığa doğru yürüdüm, bir içkiye ihtiyacım vardı - içkiye değil, kesinlikle daha fazlasına değil.

Bir kutu gevşek yaprak çay, bir difüzör ve seramik bir çaydanlık bulana kadar birkaç dolap açtım. Neyse ki, bir çay aşığı olarak, çayı geleneksel yöntemlerle nasıl yapacağımı biliyordum. Çay demlenirken pijamalarımı giydim, sıcak bir bornoz ekledim ve Amerika'dan gelirken uçakta okuduğum romanı buldum. Kendime bir fincan doldurdum ve kanepeye oturup yakut ve krem rengi muhteşem bir örtüyü bacaklarımla üzerine çektim.

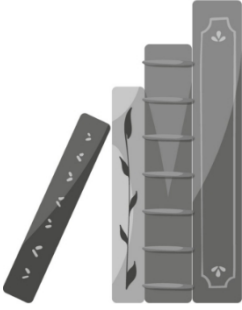
Maeve ya da Shane dokumuştur diye düşündüm. Koyu kırmızı rengi kulübenin her yerinde göze çarpan bir vurguydu. Mutfak küçüktü ama oturma odasında şöminenin etrafına rahatça yerleştirilmiş kanepeler ve iki koltukta dört yetişkin rahatça oturabilirdi. Evin karşı tarafında bir yatak odası ve bir banyo vardı, ikisi de küçüktü ama benim için mükemmeldi.

Kısa boyluydum ve orta boylunun hafif tarafındaydım. Şef olan arkadaşım Sam, her zaman bana tat testi yaptırırdı.

Yeterince yemediğimi söyleyerek tarifler. Ama yedim. Hem de çok. Ayrıca muhtemelen anksiyeteden kaynaklanan çok hızlı bir metabolizmam vardı, bu da kilo almayı zorlaştırıyordu. Kalçaların kadın anatomisinin gözde parçası olduğu bir dünyada, yoga pantolonlarının bile sevimli hale getiremediği düz bir popom vardı. Kier'in bir kadının hangi kısmını çekici bulduğunu merak ettim. Sonra başımı salladım. Hayır. O konuya girmeyecektim.

Sehpanın yanında duran omuz çantama uzandım ve telefonumu alıp sesli mesaj menüsünü açtım. Sam'den yeni bir mesaj vardı, günümün iyi geçmesini umuyordu. Saate bir göz attım. Burada saat onu biraz geçiyordu, Vineyard'da ise saat beşi geçiyordu. Sam'in çalıştığı handa mutlu saatler için hazırlık yapıyor olacağını biliyordum, bu yüzden onu yarın aramaya karar verdim. Disleksik olduğu ve sesli mesajı tercih ettiği için Sam'e mesaj atmaktan genellikle kaçınırdım.

Sonra diğer sesli mesajlara göz attım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çok fazla mesaj vardı ve hepsi de annemden geliyordu. Stres seviyemin yükseldiğini hissederken yavaş bir nefes aldım. Onları dinleyecek durumda olmadığım için sesli mesajları kapattım ve kısa mesajlarımı açtım. Orada yine annemden gelen, bölümlere ayrılmış koca bir roman gibi görünen bir şey buldum. Tiradını gözden geçirdim, son üç mesaj aynıydı: **BÜYÜK HARFLERLE BENİ ŞİMDİ ARA.** Sonuncusu yarım saat önce gönderilmişti. Onu geri aramam gerekiyordu ama bunun iyi gitmeyeceğini biliyordum. Tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi telefonum çaldı ve sıçradım. Arayan annemdi. Çayımdan bir yudum alarak kendimi destekledim ve kabul tuşuna bastım.

Altı

"**E** Katherine Allen." Annem sadece öfkelenildiğinde tam adımı kullanırdı. "Bir fikrin var mı? ne kadar üzgün olduğumu? Tabii ki bilmiyorsun. Yeni göz alıcı hayatını yaşamakla çok meşgulsün."

Ve işte ilk suçluluk duygusu. Kier'in beni sıkıştırdığı eski dizüstü bilgisayar ve envanterin angarya işlerini düşündüm. Seçeceğim kelime göz *kamaştırıcı* olmazdı.

Küçük bir iç geçirdim. "Üzgün olduğun için üzgünüm. Üzülmene gerek yoktu anne. Dün gece seni arayıp kulübeye sağ salım vardığımı haber verdim."

"O dün geceydi. Bu sabah ya da bütün gün beni aramadın. Tek bildiğim, uykunda öldürülmüş olabileceğindi!" diye ağladı. "Ve asla bilemeyecektim, çünkü artık aramalara ya da mesajlara cevap vermiyorsun."

Omuzlarımın gerildiğini hissettim. Tammy Lynn Allen kendimi berbat hissettirme konusunda uzmandı. Ne yaparsam yapayım

düşüncesizdi, anlayışsızdı ya da asla yeterli değildi ve bu her zaman onun kızmasına ya da incinmesine neden oldu.

"Bütün gün isteydim ve cevap veremedim." Sesimi eşit tuttum. Annemin yanında çok fazla duygu göstermemeyi çok erken yaşlarda öğrenmiştim, yoksa bunu bana karşı silah olarak kullanırdı. "Eve geldiğimde ev sahiplerim beni yemeğe götürdü, bu yüzden mesajlarınızı şimdi alıyorum."

"Akşam yemeği mi?" diye sordu. "Yeni arkadaşlarla yemeğe mi çıktın? Ne güzel. Ben evde bir kutu domates çorbası ve ızgara peynirli sandviç yedim. Tek başıma."

İşte oradaydı. Suçluluk duygusunun ardından gelen utancın sağ kroşesi. Bizi bir boks ringinde hayal ettim, annemin kocaman eldivenli yumruklarından kaçmaya çalışıyordum, ama bana her vuruşunda eldivenlerinden acı dolu kelimeler fışkırıyor ve beni yere seriyordu.

"Eminim arkadaşlarınızdan biri akşam yemeğinde size katılmayı çok ister," diye önerdim.

"Hayır, hepsinin ailesi var," diye karşı çıktı. "Onları seven ve onlarla birlikte olmak isteyen aileler."

Oof! Hüzünlü bir sitemle nakavt edici bir yumruk atmak için toparlanmıştı. İpler benim elimdeydi. Gözlerimi kapattım. Sakinleştirici bir nefes aldım. Martha's Vineyard'dan ayrılmadan önce görüştüğüm terapist Dr. Davis, annemden ya da onun duygularından sorumlu olmadığımı anlamama yardımcı olmuştu. Babam gittikten sonra hissettiği boşluğu doldurmak benim işim değildi. Anneme değer versem de, onun için sağlığını ve mutluluğumu feda etmek zorunda değildim.

İlişkimiz üzerinde çalışabilmek için annemden benimle terapiye gelmesini istemiştim ama o bunu saçmalık olarak nitelendirerek reddetti. Ona karşı olan görevlerimden kaçmaya çalışan nankör bir kız çocuğu olduğumu düşünüyordu. Tammy Lynn kendi başına yaşamayı ve kendi hayatından sorumlu olmayı kabullenemiyordu, daha doğrusu kabullenmiyordu.

Babam, ya da annemin deyimiyle "iki zamanlı pislik", ben üniversitedeyken onu terk etmişti. Smith College'da birkaç muhteşem yıl geçirdikten sonra her şey sona ermişti. Babam, artık alışmak istediği tarzda genç bir kız arkadaşı olduğu için okul harcımı ödemeye yardım etmeyi reddetti ve annem tam bir sinir krizi geçirdi.

Okul masraflarını tek başıma karşılayamadığım ve annemin kendine zarar vermesinden korktuğum için Oak Bluffs'taki evime taşındım, hem lisans hem de yüksek lisans derecelerim için online okula geçtim ve o zamandan beri oradaydım. Hayatımın neredeyse on yılı Tammy Lynn'i mutlu etmeye çalışmakla geçti ve o hiç mutlu olmadı. Endişelendiğim kadarıyla, zamanımı doldurmuştum.

Hipokondriyamın yönetilemez hale geldiği geçtiğimiz yaz boyunca, Dr. Davis'in fark etmeme yardımcı olduğu şeylerden biri, annemle olan sağlıklı ilişkimin hastalık kaygısı bozukluğumun çoğuna neden olduğuydu. Çocukken yanımda olmamasına rağmen - annem doktor eşi rolüyle sosyal takvimi dolu, tam zamanlı bir kır kulübü üyesiydi - hayatı darmadağın olduğunda bir yetişkin olarak onun yanında olmamı beklemişti.

Dr. Davis'in açıkladığı gibi, çok uzun zamandır bir kızgınlık dalgası içindeydim. Hoşgörülü yapım nedeniyle, bastırılmış tüm öfkem hipokondri olarak ortaya çıkmıştı. Sam ile bu konu hakkında konuştuğumuzda, gerçekten yaşama şansım olmadığı için korkunç bir hastalıktan öleceğimden korktuğum teorisini ortaya attı. Yirmili yaşlarımın tamamı annemi yatıştırmaya çalışmakla geçmişti. İşim bitmişti.

Çok stresli olduğumda öleceğimden emin olduğum rastgele anksiyete nöbetlerim hala vardı - bu yüzden uçakta hıyarcıklı veba kaptığımdan korkuyordum - ama

İrlanda'daki işi kabul ettiğimde, taşınma planımı yaptığımda ve annemle aramda bazı sağlıklı sınırlar çizdiğimde bu sınırlar azalmıştı ve bunun için minnettardım.

Çok çalışmıştım ve Tammy Lynn'in ve onun çıkarıcı kişiliğinin beni geri sürüklemesine izin vermeyecektim. Yıllarca uyurgezer gibi yaşadıktan sonra, yaşayabileceğim en dolu hayatı yaşayacaktım.

"Belki de sosyal çevreni genişletmenin ve yeni arkadaşlar edinmenin zamanı gelmiştir," dedim.

"Yapamam!" diye feryat etti. "Yaşlıyım, çirkinim ve şişmanım ve kimse benimle arkadaş olmak istemiyor."

"Bunun doğru olmadığına eminim," dedim. Bir anda çocukluğumda annemle babam arasında yaşanan benzer sahnelere geri döndüm ve babama karşı bir empati dalgası hissettim. Ve sonra, garip bir şekilde, sanki babamın sesi aniden ağzımdan çıkmaya başladı. Ben de ona uydum ve annemin ruh hallerinden birindeyken birçok kez söylediğini duyduğum şeyi söyledim. "Dinle, yarın işe gitmek için erken kalkmam gerekiyor, o yüzden şu anda bu konu hakkında konuşamam."

"Hayır, Emily, sakın telefonu yüzüme kapatmaya kalkma-" Tammy Lynn hızlanmıştı, ben de araya girdim.

"İyi geceler anne," dedim.

"Sen korkunç bir kızsın!" diye bağırdı.

"Ben de seni seviyorum," dedim, kendimi şaşırtarak. Aramayı sonlandırdım ve telefonumun zil sesini kapattım.

Sabah telefonumda yeni bir mesaj romanı daha olacağını hayal ettim. Ama umurumda değildi. En azından haftalık seansımızı video konferans yoluyla yaptığımızda Dr. Davis ile sohbet edecek bir şeyim olacaktı.

Bir süre sessizlikte oturdum ve huzuru takdir ettim. Sessiz kulübe korkutucu olabilirdi ama her zaman yüksek düzeyde kaos ve drama isteyen biriyle yıllarca yaşadıktan sonra, buranın çok hoş bir şekilde dinlendirici olduğunu gördüm.

Rahat. Romanımı elime aldım ve çayımı yudumladım. Omuzlarım düştü ve battaniyemin altına gömülüp memnuniyetle iç çektim.

Üç saat sonra yüzümde kitapla uyandım. Nerede olduğumu hatırlamam bir anımı aldı ve sendeleyerek ayağa kalktım. Kupamı elime aldım. Onu sehpanın üzerinde bıraktığım için annemin bana bağırması hiç hoş olmazdı. Bekle. O burada değildi. Yetkili o değildi. Ben sorumluydum. Kupayı altlığına koydum. İstersem bütün gece masada kalabilirdi. Ha!

Yatak odasına gitmek için döndüm. İki büklüm geri dönüp kupayı alana kadar dört adım atabildim. Lanet olsun. Lavaboya koydum ama yıkamadım. İşte böyle. Kendi kalemin kraliçesi olmak biraz pratik gerektirecekti ama bunu denemeye hevesliydim.

- - -

A Sonraki hafta boyunca yeni hayatıma alıştım ve her şey bir rutine girdi. Sabahları Siobhan ile buluşuyordum ve Köyde biraz dolaştık. Beni arkadaşlarıyla tanıştırdı ve sonunda Top of the Hill pub'ın neden bu kadar yanlış adlandırıldığının hikayesini dinledim. Barın sahibi Michael Stewart, barın tepenin zirvesinde açıldığını ancak bir yıl Finn's Hollow'a korkunç bir yağmur mevsimi geldiğini söyledi. O kadar çok yağmur yağmış ki kasaba halkı arabalar yerine kayıklarla dolaşmak zorunda kalmış, koyunların solungaçları ve yüzgeçleri çıkmaya başlamış ve en şiddetli yağmurun yağdığı bir gece bar tepedeki temelinden kayarak aşağıya düşmüş.

Kasaba halkı mutluydu çünkü her zamanki içkilerini içmek için yağmur altında tepeye çıkmak zorunda kalmıyorlardı ve o zamanki bar sahibi de mutluydu. Herkese duyurdu

adını değiştirmeyeceğini, çünkü tepenin üstündeki barı aramaya giden birinin onu kesinlikle aşağıda bulabileceğini söyledi.

En sevdiğim dükkân Sally's Sweet Shop'tu. Hazel'in ay Evi ile yerel şarap dükkânının arasına sıkışmıştı ve gözden kaçması imkânsızdı çünkü sakız pembesi bir süslemeyle soluk pembeye boyanmıştı ve n penceresinin çıkıntısının süsleyen çay fincanı şeklinde büyük sarı ve yeşil iek saksıları vardı. Her saksıda iek açan bir siklamen vardı, pembe yaprakları karşı konulmaz bir şekilde neşelendirici bir manzaraydı.

Kısa beyaz saçları ve canlı mor peremleriyle dikkat çeken sahibi Sally, pencereden bize el salladı ve köydeki en büyülü ikinci dükkâna girdik; doğal olarak ilk sırada Son Bölüm vardı. Küçücük bir yerdi ve yerden kirişlere kadar kavanoz kavanoz şekerlemelerle doluydu. Siobhan'la ciddi bir şekerleme hastalığımız olduğunu keşfettik ve o da beni bütün bir jöle dünyasıyla tanıştırdı. Sally en sevdiğim gazlı vişne şekerinden bir poşet uzattı ve ben de sessiz sorusuna başımı sallayarak cevap verdim. Mdavimi olmak iyi hissettiriyordu, tıpkı Grape'teki garsonların kapıdan girer girmez kuru zml sandviç isteyeceğimi bildikleri Vineyard'da evde olmak gibiydi.

"Merhaba Sally," dedim.

Siobhan, "Merhaba Sally," diye yankılandı.

"Günaydın hanımlar," diye cevap verdi Sally. Sonra omzunun üzerinden duvardaki saate baktı. Kuyruğu ve gözleri zamanı tutarken hareket eden bir kedydi bu. "Ya da daha doğrusu, iyi günler."

Kitapçıya gitmem gerekiyordu ama Siobhan'ı acele ettirmek istemedim. Onun için zamanın hiçbir anlamı olmadığını fark etmiştim. Acıktığında yemek yiyor, yorulduğunda uyuyor ve bir programa uymakla pek ilgilenmiyordu. Bu durum beynimi zorluyordu ama o benim patronum olduğu için uyum sağlamaya çalışıyordum.

Yine de, bir programın olmamasının yazmanın tamamlanmasına yardımcı olmadığından şüphelenmeye başlamıştım. Kesinlikle hiçbir hesap verebilirlik yoktu.

Sally'nin evinden ayrıldık ve Son Bölüm'e doğru yola koyulduk. Yazmak için bir program oluşturma konusunu nasıl açacağımı tartışıyordum ki hevesli bir sinek balıkçısı olan yerel rahip Peder Mulligan'a rastladık. Kaldırım kenarında durmuş, bir yandan jölelerimizi yerken bir yandan da onun balıklara karşı son macerasını dinliyorduk ki Kier kitapçının ön kapısından eğildi.

"Bugün mü yoksa Perşembe günü mü çalışmayı planlıyordun, Red?" Aksanı *Perşembe*'ye sert bir *T* veriyordu ve beni azarlamasının kulağa bu kadar çekici gelmesi gülünçtü. Cidden, gülünçtü.

"Hemen geliyorum!" Seslendim. Siobhan ve Peder Mulligan'a döndüm. "Üzgünüm, yapmam gerek ..." Başparmağımı dükkânın olduğu yöne doğru salladığımda sesim kesildi.

"Hiç de değil," dedi Peder Mulligan. "Kontrol edilmemiş olsaydım kulaklarını çınlatırdım, öyle değil mi Siobhan?"

Gülümsedi ve gazlı çileğini mideye indirdi. "Git bakalım, Em. Bugünlük işimiz bitti."

Neyle bittiğini sormak istedim ama sormadım. Bir sabah daha geçmişti ve Siobhan tek kelime bile yazmamıştı. Bu konuda ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Ben sadece asistandım. Kırbacı şaklatmak bana düşmezdi. Siobhan çiçekçi Geraldine'le sohbet ederken yerel çiçekçiye uğrayıp iki saat boyunca göz atmak isterse, hayır demek bana düşer miydi? Öyle hissetmedim. Ben de öylece gittim. Doğrusu, herkesi tanımak hoşuma gitmişti ama başarısız olduğum hissinden kurtulamıyordum.

İçeri girdiğimde Kier, "Bize katıldığınız için teşekkürler," dedi. "Benim için zevkti," diye yalan söyledim.

Eğer sabahlarım şehirdeki yapılandırılmamış saha gezileriyse, öğleden sonralarım da ilk günümün durulama ve tekrarından ibaretti. Her öğleden sonra, dizüstü bilgisayarımın alev almasını ve beni bu modası geçmiş ekipmanın insafına kalmaktan kurtarmasını umarak üçüncü kattaki kitaplara doğru ilerledim, ama hayır. Sadece vızıldamaya devam etti, kumsaldaki bir salyangoz gibi ilerledi.

Slo-Mo'nun -evet, adını ben koymuştum- girdiğim son kaydı kaydetmesini beklerken raftaki bir sonraki kitaba uzandım. *Kırık Pencere* adında ince bir kitaptı. Kapağında geleneksel anlamda bir gizem olduğu yazıyordu, ki bu da iyi bir polisiyeyi her zaman sevdiğim için umut verici görünüyordu, ama sonra yazarın adını gördüm ve kitabı elimden bıraktım.

Bembeyaz arka plan ve üzerinde bir Kırık bir pencereden görülen, kan damlayan bir bıçağı tutan el standart bir gizem romanıydı ama yazarın adı öyle değildi. Alt kısımda başlıktan çok daha küçük bir fontla Kieran Murphy yazıyordu.

Olamaz. Kieran mı? Benim Kieran'ım mı? Hayır, durun, "benim" demek istememiştim, tanıdığım Kieran'ı kastetmiştim. Gerçekten bir kitap yazmış mıydı? Neden kimse bir şey söylememişti? Neden üçüncü kattaki dükkânın arafında rafa kaldırılmıştı?

Kitabı elime aldım ve arka kapağını açtım. Belki de bir tesadüftür. Ama hayır. Orada, küçük siyah-beyaz bir fotoğrafta, benim kara kara düşünen aşk kahramanı patronum bana bakıyordu. Fotoğrafta çok daha genç görünüyordu, ama aynı dağınık siyah saçlar, delici gözler ve kalın kirpikler hatasızdı, ayrıca gülümsemiyordu, bu da onu kesinleştirdi.

"Lanetleneyeğim," diye mırıldandım.

"Burada işler nasıl gidiyor, Red?" *Ack!* İşte oradaydı. Yeterince sefil olup olmadığını görmeye gelen şeytanın ta kendisiydi şüphesiz.

Kier'in kitabını diğer kitap yığınının altına ittim ve çalışmak yerine rahat bir poz verdim. Neden bilmiyorum, muhtemelen kurnazlıkta berbat olduğum için. Kitaplığın etrafında belirdi ve ona yaslanarak bana sırıttı. Siobhan'la geçen hafta boyunca yazmak dışında her şeyi yaptığımızdan beri bana karşı ilk baştaki düşmanlığının biraz azaldığını fark etmiştim. Tam olarak dostça davranmıyordu ama daha az şüpheli görünüyordu.

"Eğer bundan kastınız bilgisayarın zamanın geriye doğru akmasına neden olacak kadar yavaş çalışmasıysa? O zaman, evet, burada her şey aynı," dedim.

"Mükemmel." Başını salladı. "İşi bırakmayı düşünüyor musun?"

Asla bırakmayacaktım. Diğerlerinin arkasına gizlenmiş kitabını düşündüm. Kesinlikle onun kitabını okumadan önce değil.

"Üzgünüm, hayır,"

dedim. "Yazık."

"Hmm."

Ayaklarımın dibindeki kitap yığına baktı. Kalbimin çarptığını hissettim. Kitabını yeterince saklamış mıydım? Onu okumam konusunda ne hissedeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle okuyacaktım, hatta bu gece, eve gider gitmez.

"Sorun ne, Red?"

"Hiçbir şey." Çok hızlı çıkmıştı ve gözleri kısılmıştı. Kendimi kurtarmaya çalıştım. "Zihin uyuşturan can sıkıntısı, eski ekipmanlar ve sağlığımı ve refahımı umursamayan kalpsiz bir patron dışında."

"Seni zavallı kuzu." Kaşları çatıldı ve gerçekten perişan görünüyordu. "Bu kadar acı çektiğini bilmiyordum."

Bunu derhal telafi etmeliyim."

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı. "Siobhan'la şehirde gezip tozmak çok acımasızca olmalı. Onunla konuşup seni de sabahları üçüncü katta görevlendirmesi için ikna etmeye çalışacağım."

Parmaklarım en yakın kitabı alıp ona fırlatmak için kaşınıyordu. Bunun yerine gülümsedim. "Sabahları yanında olmamı bu kadar özölüyorsun, değil mi?"

Alay etmesini ve inkâr etmesini bekliyordum. Bunun yerine bir kaşını kaldırdı ve bakışlarımı tuttu. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama aramızdaki farkındalığın canlı bir elektrik teli gibi kıvılcımlandığını hissedebiliyordum. Bakışları ağzıma kaydı ve sonra tekrar gözlerime döndü. Bakışlarında beklenmedik bir sıcaklık vardı ve barda yaşadığım o sinir bozucu titreşimi hissettim.

"Murphy!" Oisín aşağıdan bağırdı.

Kier bir an tereddüt etti ama sonra rafı itti. "Görev çağırıyor." Ayrılmak için döndü ama omzunun üzerinden geri seslendi, "Sakin ol Red, kapanışa sadece üç saat kaldı."

Merdivenlerden inmeye başlayıp gözden kaybolana kadar bekleyerek ... bekleyerek ... uzaklaşmasını izledim. Sonra yere çöktüm ve kitabını kaptım. Hemen o anda okumak istedim ama cesaret edemedim. Kurgu okumak - çok iyi olmayan kitaplar bile- benim için sürükleyici bir deneyimdi, o kadar ki etrafımdaki izleri tamamen kaybederdim. Kier beni yakalarsa bu bir kabus olurdu, ki yakalar çünkü geldiğini asla duymazdım.

Bu gizli operasyondaki ilk engel, kitabı herkese fark ettirmeden nasıl götüreceğimdi. Siobhan istediğim kitabı eve götürebileceğimi söylemişti, yani teknik olarak

Kier'in kitabını alıp çıkabilirdim. Ama herkesin patronun kitabını okuduğumu görmesini istemedim. Bu sadece benim görüşüm olsa bile garip olurdu. Fazla düşünmeden kitabı pantolonumun kemerine soktum ve kazağımı üzerine çektim. Tek yapmam gereken onu büyük omuz çantama koymaktı ve artık özgürdüm. Çok kolay, değil mi?

"Pantolonuna ne soktun?"

"Ah!" diye bağırdım ve sıçradım. Arkamı döndüm ve Niamh'ın orada durduğunu gördüm. Elimi kalbimin üzerine koyarak hızlı atışını sakinleştirmeye çalıştım. Her zamanki gibi siyah yün bir etek ve siyah tayt giymiş, beyaz yakalı bir gömlek ve mavi ve gri çizgili bir kravat takmış, üzerine de mavi bir kazak giymişti. Hafta boyunca kitapçıya gelen çocukların ve gençlerin çoğunun benzer kıyafetler giydiğini görmüş ve bunun yerel okul üniforması olduğunu anlamıştım. Saçlarını ortadan ayırmış ve sırtının yarısına kadar sarkıtmıştı.

Genç kız başını yana eğmiş, beni inceliyordu. Bana ilk kez bu kadar yaklaşıyordu ve kendimi vahşi bir yaratıkla arkadaş olmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Onu korkutup kaçırarak bir şey yapmak istemedim. Elbette, Kier'in kitabını belime soktuğumu da itiraf etmek istemiyordum. İkilem.

"Bir kitap," dedim.

Bana baktı. Ben de ona baktım. Bir çıkmazdaydık. Tetikteydik, ya bana büyü yapmasını ya da gözlerimin önünde kaybolmasını bekliyordum, bu yüzden bir sonraki söyleyeceği şeye tamamen hazırlıksızdım.

"Murphy'nin etrafındaki diğer kadınlar gibi davranmıyorsun." Bu onu şaşırtmış gibiydi.

"Anlamı?"

"Saçlarını savurmuyorsun ya da ona kocaman geyik bakışları atmıyorsun." Niamh gözlerini kocaman açtı, kirpiklerini kırpıştırdı ve uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden attı. Komik bir şekilde aşırı dramatikti ve Kier dükkâna girdiğinde birden fazla kadın müşterinin bunu yaptığını gördüğüm için gülümsedim.

Başımı salladım. "Çünkü diğer kadınlar onu çekici buluyor."

"Peki ya sen?" Bana şüpheci bir yan bakış attı.

Yüzümün ısındığını hissettim. Niamh beni düzgünce köşeye sıkıştırmıştı ama patronumu bir aşk kahramanı olarak hayal ettiğimi itiraf etmeme imkân yoktu. Bu bilgiyi mezara kadar yanımda götürmeyi planlıyordum. "Onu çekici bulup bulmamam bir şey ifade etmiyor çünkü Kier'in benden hoşlanmadığından oldukça eminim."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım." Küçük bir gülümseme dudaklarını kıvrıarak ona muzip bir çekicilik kattı. "Onunla flört etmelisin ve görmelisin."

"Ha! Hayır." Başımı salladım ve güldüm. "Hayal edebiliyor musun?" Raflardan çıktım ve ellerimi çenemin altında birleştirdim. Niamh'a kirpiklerimi kırpıştırdım ve çok yüksek, nefes nefese bir sesle, "Ah Murphy, sen bir deprem misin? Çünkü az önce dünyamı salladın." Sonra onun abartılı saç savuruşunu taklit ettim.

Niamh gülmekten kırıldı ve "Bu korkunç, gerçekten korkunç" dedi.

Gülüştünden cesaret alarak devam ettim. "Hey, Murphy, birlikte fotoğraf çekilebilir miyiz? Arkadaşlarıma gelecekteki erkek arkadaşımın neye benzediğini göstermek istiyorum."

Niamh iki büklüm oldu ve iki yanına sarıldı. Kahkahaları arasında, "Daha da kötüsü!" dedi.

Sesimi olabildiğince alçalttım ve mırıldandım, "Murphy, umarım CPR'ı biliyordur, çünkü çok yakışıklısın, nefesimi kesiyorsun."

Niamh bir kahkaha atarak yere oturdu. Başını kaldırıp bana baktığında, dehşetle irileşmeden hemen önce gözlerinde yaşlar gördüm. Neye baktığını görmek için döndüm ve Murphy'nin tam arkamdaki kitaplığa yaslandığını gördüm.

"Sanırım buradan çıkarılacak sonuç beni yakışıklı bulduğun Red," dedi.

Yüzüm kavurucu bir sıcaklığa büründü. Bu kötüydü, çok kötüydü ve sadece kitabı pantolonumun içine soktuğum için de değildi. Ellerimi önümde kavuşturarak şüpheli şişkinliği gizlemeye çalıştım.

"Biz sadece ... um ... Şakaydı." Kendi kulaklarıma bile savunmacı bir sesim vardı.

"Doğru." Sesi kuşkuluydu ve benim aşağılanmış halimi görürken gözleri parıltıyordu. "Her neyse, Niamh'a annesinin burada olduğunu haber vermek için geldim."

"Oh." Niamh ayağa fırladı, suç mahallinden kaçtığı için rahatladığı belliydi. "Yarın görüşürüz, Em." Eteğini savurarak merdivenlerden inip gözden kayboldu. Hain.

"Niamh'ın böyle güldüğünü hiç duymamıştım," diye gözlemledi Kier.

Utanç içinde boğulurken, Niamh'ın bana adımla seslenmesinin zaferini bile takdir edemedim. "O iyi bir çocuk."

Kier başıyla onayladı ve merdivenlere yöneldi. Hiçbir şey söylemeden mi gidiyordu? Rahatlamamın ölçüsü yoktu. Daha iyi bilmeliydim.

Merdivenlerin başında durdu ve alçak bir sesle, "Nefesini kesiyor, ha? Belki de sabahları beni özleyen sensindir, Red."

Aramızdaki gerilim kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu. Açıklanamaz bir şekilde sırtıma neden olan sabit bir bakışla bakışlarını tuttum ve karnımda karıncalanan bir sıcaklığın çiçek açmasını tetikledim.

Merdivenlerden inip gözden kaybolana kadar nefesimi tuttum ve o anda bir meteorun kitapçıyı dümdüz edip beni onunla tekrar karşılaşma utancından kurtarmamasının ne kadar talihsiz olduğunu düşündüm.

İç çekerek, Kier'in böldüğü sahne hakkında ne düşünüyor olabileceğini düşünmemeye çalışarak envanterdeki angarya işlere geri döndüm. Bunun bir şaka olduğunu biliyor olmalıydı, değil mi? Ugh.

Bir saatlik yorucu veri girişinden sonra, mola sırasında elimdeki kaçak malları alt kata taşımak için hiç vakit kaybetmedim. Kişisel eşyalarımızı sakladığımız çalışma odasına girdim ve ortalık sakinleşince Kier'in kitabını omuz çantama attım. Kitabı hemen şimdi okumayı çok istiyordum ama eve götürüp gizli gizli okumanın daha akıllıca olacağını biliyordum.

Çalışma odasından çıktım ve kafeye daldım. Brigid'e yazar Kier konusunu açabileceğimi düşündüm. Onun bir gizem romanı yazdığını biliyor olmalıydı. Ben geldiğimde, son "test" ürününün son rötuşlarını yapıyordu. Vanilya özütü yerine viskiyle tatlandırılmış İrlanda kurabiyeleriydi ve üzerlerini de İrlanda viskisi karışımı bir krema ile kaplamıştı. Boş tezgâha oturdum ve Brigid bana bir fincan kahve doldurdu ve yuvarlak bisküvilerden birkaç tane tabakladı.

"Eğer tarifi beğenirsem, biraz süsleneceğim ve onları yonca şeklinde keseceğim. Sanırım turistler bundan hoşlanacaktır." Brigid beni gözleri fal taşı gibi açılmış bir gerginlikle izliyordu ki ona bunun gereksiz olduğunu söyleyebilirdim çünkü her öğleden sonra bana unlu mamuller ikram ediyordu ve henüz mükemmel olmayan bir şey yapmamıştı.

Bir ısırık aldım. Çıtır çıtır, hafif ve tereyağlıydı ve viskinin dumanlı tadına bayıldım. "Bu harika," dedim bir lokmanın içinden.

"Neydi o?" Eliyle kulağını kavradı. "Bisküvinin içinden seni anlayamadım." Sonra güldü, beni duyduğunu ve memnun olduğunu belli etti.

"Bugüne kadarki en iyi deneyin," dedim. Kahvemden bir yudum aldım ve kurabiyeden bir ısırık daha aldım. "Daha önce de kurabiye yemiştım ama böylesini yememiştım."

"Bu İrlanda tereyağı," dedi Brigid. "Daha yüksek oranda tereyağı içerdiği için kurabiyeyi daha zengin yapıyor ve gevrekliğini uzatıyor." Bir bisküvi aldı ve ikiye böldü. "Bunun yerini hiçbir şey tutamaz."

Güldüm ve konuşmayı Kier'in edebi heveslerine getirmek üzereydim ki telefonum çaldı. Cebimden çıkardım ve ekrana baktım. Annem.

Geçen haftaki felaket görüşmemizden sonra, Dr. Davis'in bana öğrettiği gibi bazı sınırlar koymuştım. Annem ben isteyken acil bir durum olmadıkça beni aramayacak ya da mesaj atmayacaktı ve ben de karşılığında onu her gün kontrol etmek için aramayı kabul etmişim. Ona mesaj atmayı önermişim ama Tammy Lynn sesimi duymak istediğini açıkça belirtmişti çünkü beni kaçıran biri telefonumu kullanarak ona mesaj atabilirdi ve annemin bundan asla haberi olmazdı. Tamam, öyle olsun. Her neyse.

"İyi misin, Em?" Brigid sordu.

Yukarı baktım. "Evet, buna bakmam lazım. Annem arıyor." "Tabii ki." Başını salladı ve benden biraz uzaklaştı.

Uzakta.

Tereddüt ettim. Tammy Lynn sınırlarımı ortaya koyduğumda epik bir kriz geçirmişti ama ben çizgimi koruyordum. Şimdi ikilemde kalmışım. Bunun acil bir arama olmasını istemiyordum ama olmamasını da istemiyordum. Başka seçeneğim yoktu. Cevap vermek zorundaydım. Başparmağımı ekranda kaydurdım.

"Merhaba anne, her şey yolunda mı?" diye sordum. Sesimdeki ihtiyatı duyabiliyordum ve irkildim. Sesimin nötr

çıkmasını istemiştım.

"Hayır, kesinlikle değil." Sesinde, canını sıkan bir şeyi takıntı haline getirdiğinde ortaya çıkan o özel acımasızlık vardı. Babam onu rahatsız ettiğinde bunu yaptığını görmüştüm. Bir keresinde, geç kalacağını söylemek için aramış olmasına rağmen kapıdan bir saat geç girdiğinde şarap bardağını ona fırlatmıştı. Bu benim için iyiye işaret değildi.

"Sorun nedir?" diye sordum. Bu kez sesim gayet düzgündü.

"Sen! Beni nasıl terk edersin?" Tammy Lynn'in sesi telefonumdan çığlık çığlığa çıkınca kulak zarımı korumak için telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Telefonumdan dökülen hıçkırık sesi o kadar yüksekti ki, sanki hoparlörü açmışım gibi geliyordu.

Brigid'in şok olmuş ifadesini gördüm ve gülümsemeye zorladım. Aslında yüzümü acıtıyordu. Omuzlarımı kamburlaştırdım ve başparmağımla sesi kısarken telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Şu anda işteyim. Acil bir durum var mı yok mu?"

"Elbette, acil bir durum-" Tammy Lynn sözünü kesti ve hıçkırmaya devam etti. İçimi burkan bir sesti ve birkaç ay önce ne pahasına olursa olsun onu durdurmak zorunda hissederdim. Ama o anda hiçbir şey hissetmiyordum. Belki aramızda binlerce kilometre olduğu içindi, belki de sadece bitkin düşmüştüm, her iki durumda da hissizleşmişim.

Hıçkırıkları dindiğinde, "Sorun tam olarak nedir anne?" diye sordum.

"Sen! Sen bencil, şımarık küçük bir kaltaksın!" Tammy Lynn bağırdı. "Gitmeye hakkın yoktu. Sen benim kızımsın. Bana göz kulak olman gerekiyordu. Bu senin görevin."

İçimi çektim. Belli ki acil bir durum yoktu, ki bu iyi bir şeydi. Bu bana onun sözlerinin aramıza girmesine izin verme özgürlüğü verdi, geri atmayı reddettiğim bir top gibi orada duruyordu.

Terapistim bana annem öfkeliendiğinde ve sözlü tacizde bulunduğunda bunu yapmamı öğretmişti. Dr. Davis, benim herhangi bir savunmaya geçmememin anneme bana geri fırlatabileceği bir şey vereceğini söyledi, ben de hiçbir şey söylemedim.

"Sana ihtiyacım var, Emily. İşte. Tatmin oldun mu?" Tammy Lynn sordu. "Bu seni yeterince önemli hissettiriyor mu?"

Yine de bir şey söylemedim. Brigid mutfak tezgâhını temizlemekle meşguldü ama duyabildiğini biliyordum. Annemin sesi silah sesi gibi geliyordu.

Ben cevap vermeyince annem farklı bir yol denedi, sesi üzgün ve bebedeksi çıkıyordu. "Seni özlüyorum, Emily. Bu çok mu yanlış? Bebeğimi özlemek?"

Çılgılık atmak istedim. Onu her gün aradım, her gün. Benim de onu özlediğimi söylememi istediğini biliyordum ama söylemedim ve söylemeyecektim de. Bunu bana karşı kullanacaktı.

"Duygularını benimle paylaştığına sevindim. Şu anda isteyim ve bu konuşma için iyi bir zaman değil, bu yüzden telefonu kapatacağım. Seni yarın ararım," dedim.

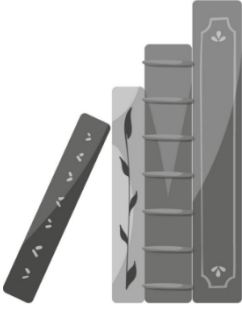
"Yarın mı?" diye bağırdı. "Beni bu gece aramalısın. Beni her gün arayacağına söz vermiştin."

"Aradım ama artık aramama gerek yok çünkü sen beni aradın" dedim. "Güle güle anne."

Tekrar bağırmaya başlamadan önce aramayı sonlandırdım. Telefonum hemen cıvıldamaya ve vızıldamaya başladı. Sessize aldım. Bir kurabiyeye uzandım ve hepsini ağzıma attım.

Brigid temizlik bezini yere bıraktı ve bana katılmak için harekete geçti. Kısa bir süre durdu, omzumun üzerinden baktı ve "Bir sonraki kurabiye partimi kontrol etmeye gidiyorum. Hemen dönerim."

Sanırım bana ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse benim de yoktu. Kahvemden bir yudum aldım, neredeyse bütün olarak yuttuğum bisküviyi yıkadım. Birisi benimkinin yanındaki tabureye kayarak oturduğunda, ona kibarca gülümsemek için döndüm ama gülümsemem yüzümde dondu kaldı. Kier.

Yedi

O f Kurs o oldu Burada. Çünkü benim önceki utanç değildi. Yeterince. I bakışlı fincanımda kalan kahveyi sanki evrenin tüm cevaplarını barındırıyormuş gibi inceliyordum. Buz gibi parmaklarımı fincanın etrafına sarıp sıcaklığın içeri sızmasına izin verdim. Telefonum cebimde titriyordu ama duymazdan geldim. Kier'in duyup duymadığını merak ettim.

Ne kadarını duyduğunu merak ettim.

"Brig'in son test bisküvileri nasıl?" diye sordu. Önümüzdeki tabaktan bir tane aldı ve bir ısırık almadan önce nadir bir elmasmış gibi ışığa tuttu.

Cevap vermedim. Kendime olan aşırı güvenim boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

"Bunlarda yıkıcı bir şeyler var," dedi.

"Viski yüzünden," diye cevap verdim. Kelimeler ben kontrol edemediğim ağızımdan çıkmıştı ama az önce aldığım telefonda bahsetmemesi o kadar hoşuma gitmişti ki

Annemden bahsetmemek anlamına gelecekse, kesinlikle bir kurabiye hakkında ve çok ayrıntılı olarak konuşun.

"Viski?" diye sordu. Tabağı kendisine doğru çekti ve ben güldüm. Bana gülümsediğinde, bakışlarında hazır olmadığım bir anlayış vardı. "Neden günün geri kalanında izin yapmıyorsun, Red?"

"Oh, hayır." Başımı salladım. Kier'in bana öğleden sonra izin almamı söylemesi durumu pekiştirdi. Annemi telefonda kesinlikle duymuştu.

"Israr ediyorum." Dur işareti yapmak için elini kaldırdı. "Hemen işe atladın ve yerleşmeye bile fırsat bulamadın. Eve git ve biraz soluklan."

Brigid mutfaktan elinde daha fazla kurabiye ile dönüyordu. Aramıza baktı ve gördükleri karşısında rahatlamış görünüyordu. Fırın tepsisini granit tezgâhın üzerine koydu. Bir spatula kullanarak kurabiyeleri tezgahın yanındaki vitrine dikkatlice yerleştirdi.

Kier ona, "Red'e haklı olduğumu söyle," dedi.

"Bu ona ne söylediğinize bağlı, değil mi?" Brigid sordu.

"Ona öğleden sonra izin almasını söyledim," dedi. Brigid başını salladı. "Bütün gün söylediğin ilk mantıklı şey."

"Kurabiyene iltifat etti," dedim.

"İkinci şey o zaman. Fikrini değiştirmeden önce eve git Em." Kurabiyeleri boşaltmayı bitirdi ve fırın tepsisini mutfığa geri götürmek için döndü.

Kier tabaktan bir bisküvi daha aldı. "Bisküvilere iltifat etmedim," diye düzeltti beni. "Onlara yıkıcı dedim. Yıkıcı olarak adlandırılmayı övgü olarak görmenizi büyüleyici buluyorum." Koltuğunda arkasına yaslandı ve tek kaşını kaldırarak beni inceledi.

Yüzümün utanç verici bir kızarıklıkla ısındığını hissettim. Bilmesem Kier'in benimle flört ettiğini düşünecektim. Fakat

kesinlikle olamazdı, değil mi? Bugüne kadarki tüm deneysel kanıtlara bakılırsa, beni çekici bulmak bir yana, benden hoşlanmıyordu bile.

"Seks ve yaratıcılık diktatörler tarafından genellikle yıkıcı faaliyetler olarak görülür" dedim.

Kier kurabiyesini yerken boğuldu. Brigid'in önüne koyduğu fincana uzandı ve çayından bir yudum aldı. Bana döndü ve "Bana Erica Jong'dan alıntı mı yapıyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. Jong'un "Ev Kadını Olarak Sanatçı" adlı eserinden alıntıyı bilmesinden haklı olarak etkilendiğim için bu umursamaz bir hareketti. Bunu biliyordum çünkü edebiyat eğitimim için feminist teori üzerine çalışmıştım. Kurabiyeyi işaret ettim. "Onları sevmiyor musun?"

"Sanırım onlar ..." Bir ısırık almak için durakladı. Dişlerinin kurabiyeyi kırışını izledim. Düşünceli bir şekilde çiğnedi ve ben alt dudagındaki küçük kırıntılara bakmamaya çalıştım. Diliyle kırıntıları silip süpürdüğünde fincanıma dönüp baktım. Merhamet.

"Lezzetli," diye duyurdu.

"Lezzetli bir şekilde yıkıcı mı?" Ben sordum. "Ya da yıkıcı derecede lezzetli."

"Kesinlikle," dedi. "Tüm sanat yıkıcıdır. "

"Ve şimdi de Pablo Picasso'yu konuşmaya dahil ediyorsun." Güldüm ve sonra bana sırtıttı ve nefesim ciğerlerimde durdu. Belki de bana böyle gülümseyecekse CPR'ı bilmesi gerektiğini söylerken o kadar da yanıltıcı değildim. Kendine has kaş çatması olmadan, daha çok çağdaş romanlardaki tarçınlı rulo kahramanlara benziyordu. Tam anlamıyla bayıltıcı. Kalbim dursun.

"Devam et Red," dedi. "Sabah görüşürüz."

Çantamda okunmayı bekleyen romanı düşündüm ve tabureden zıpladım. "Biliyor musunuz? Ben gidiyorum."

"İyi mi?" Bunu bir soru olarak söyledi ve kitabını okumaktan duyduğum heyecanın bana manik bir ifade verdiğinden şüphelendim ve hemen bunu yatıştırmaya çalıştım.

"Harika!" Dedim.

"Fantastik!" diye karşılık verdi.

"Mükemmel!" Brigid de bize katılırken aynı şeyi söyledi. İkimiz de dönüp ona baktık. "Ne? Oyun değil o zaman?"

Güldüm ve el sallayarak kafeden aceleyle çıktım. Birkaç dakika içinde ceketimi ve eşyalarımı almış, arkama bile bakmadan kapıdan çıkmıştım.

Sanki roman çantamda bir delik açıyormuş gibi hissediyordum ve eve dönmek için sabırsızlanıyordum. Bir gün önce köydeki marketten alışveriş yapmıştım ve basit bir akşam yemeği hazırlayabileceğimi, sonra da ateşin başında yün atkımın altına kıvrılıp içimden geçenleri okuyabileceğimi biliyordum. Başka bir deyişle, mükemmel bir akşam.

Durumumu düzene soktuğumda saat beş olmuştu. Pijamalarımı ve bornozumu giymiştim. Evet, yatmaya hazır olmak için şaşırtıcı derecede erken bir saatti ama umurumda değildi. Bu benim yerleşme versiyonumdu. Yanımdaki masada sıcak bir kase patates çorbası ve ızgara jambonlu ve peynirli sandviç vardı. Bir de bir bardak viski, çünkü neden olmasın?

Kitabı çantamdan çıkarmıştım ve şimdi ilk sayfasına kadar açmıştım. Kier tarafından yazılmış bir kitabı okuyacağım için şaşırtıcı derecede gergindim. Ya çok kötüyse? Ya utanç vericiyse? Ya açık seçik seks sahneleri varsa? Ya da daha kötüsü, kanlı bir cinayet? Onun ruhuna bir bakış mı atacaktım? Kitabı kapattım. Buna hazırlıklı olduğumdan emin değildim.

Kitabı bir kenara ittim ve çorbamı içtim, kitabın kapağını düşünürken sandviçimi et suyuna batırdım. Bir

ısrık aldım ve kitabı ters çevirdim. Kitabın arka

Kapak kopyası yeterince basit görünüyordu. Bir İrlanda köyünde geçen geleneksel bir gizem romanı ve dedektif olarak İrlandalı bir polis memuru olan yerel bir garda. Kapağı tekrar açtım. Yazarı tanıımıyormuş gibi davranacaktım. Bunu yapabiliirdim.

Açılış sahnesi, hafiyenin gözünden cesedin bulunuşuydu. Açıklayıcıydı ama ürkütücü değildi ve okurken Finn's Hollow köyünü hayal ettim. Kier'in sesini kafamda duyabiliyordum ve balık tutmayı seven yerel rahiple ilgili kısıma geldiğimde yüksek sesle güldüm. Kier gizemini buranın sakinlerinden mi esinlenmişti? İlk bölümü bitirdiğimde hikâyenin içinde kaybolmuştum.

- - -

I Güneş oturma odasının penceresinden yüzüme vurduğunda uyandım. Gözlerimi kırptırdım ve gözlerimi ovmak için uzandığımda gözlüklerimin yamuk olduğunu gördüm. Kier'in kitabı, uykuya daldığımda kanepeden düşürdüğüm yerdeydi. Ateş sönmüştü ve gece geç saatte içtiğim çay hâlâ masanın üzerindeydi. Kırmızı örtünün altında ydım, koltuğa gömülmüştüm.

ısınmak için kanep.

Kier'in kitabını bir kez okuduktan sonra hemen tekrar başladım ve ikinci okumamın ortasında bir yerde bayıldım. Kitap beklenmedikti. Olay örgüsü sayfa çeviriciydi, karakterler iyi çizilmişti ve gizem, sonundaki hınzırca bir bükülme ile zekiceydi. Kier yazabiliyordu. Şimdi tek sorum neden yazmadığıydı?

Kitabı bitirdiğimde internete girdim ve yazmış olabileceği başka kitapları aradım. Hiçbir şey yoktu.

Yerde, kitabının yanında duran telefonuma uzandım. Annemin bıraktığı gülünç sayıdaki mesajı görmezden geldim ve saate baktım. Sekize on dakika vardı. *Ack! Saat sekizde işte olmam gerekiyordu! Yatak odasına doğru koşarken sabahın serin havasının şokuyla uyandım.*

- - -

Siobhan oldu beklemek için Benne zaman I geldi atkitapçıda. Oraya kadar kalın topuklu ayakkabılarımla koşmuştum. Botlar, siyah Pantolonlar, ve gri balıkçı yaka tunik kazak. ile benim siyah kabarık ceket üzerinde benim Giysiler, Muhtemelen kendi kişisel fırtına bulutum gibi görünüyordum. Saçlarım başımın üstünde dağınık bir top halindeydi ve gözlüklerimin camlarında koşarken tuttuğum yerlerden kaynaklanan parmak lekeleri vardı. Nefes nefese kalmıştım ama bunu saklamaya çalışıyordum, bir yandan da bir fincan kahve içmek için zamanım olup olmadığını merak ediyordum.

Belki Brigid'den bir çörek.

"Günaydın Siobhan. Eşyalarımı yerleştirip hemen döneceğim."

"Hayır, yapma," dedi Siobhan. Oturduğu yerden zıpladı.

"Bugün köyün dışına bir geziye çıkacağız."

"Öyle miyiz?"

"Evet, Brigid'e bize kahve ve çörek hazırlamasını söyledim." Üç büyük fincan kahve ve bir torba çörek bulunan masayı işaret etti.

"Mükemmel," dedim. Kafeinin mevcut olduğunu bildiğimden, her şeyle yüzleşebilecekmişim gibi hissediyordum. "Nereye gidiyoruz?"

"Tralee yakınlarındaki Ballymuir Kalesi," dedi. "*Tig McMorro ve Işık Kulesi*'ndeki kalenin modeli olarak orayı kullandım ve kafamı o mekana yeniden bağlamak için orayı ziyaret etmem gerekiyor."

"Serinin dördüncü kitabı," dedim. "Ona bayılmıştım." Umarım çok duygusal konuşmamışımdır ama elimde değildi. "Ve ona ilham veren şatoya mı gidiyoruz? Gerçek bir şatoya mı? Hadi gidelim!"

"O kadar hızlı değil, Red." Kier oyuktan içeri adım attı. Üzerinde, Yorkshire kırlarında dolaşan Heathcliff havası veren uzun siyah yün paltosu vardı.

"Bizimle mi geliyorsun?" diye sordum. Ses tonum pek hoş değildi. Dostça görünmek istememiştim ama kitabını okuduktan sonra, bunu yaptığıma dair ona ipucu verecek bir şey söylemekten korkuyordum. Ayrıca, Siobhan'la geçirdiğim sabahların tadını, bu Gürcü döneminden kalma kalp atışları ve homurdanmalarıyla dikkatimi dağıtan adam olmadan da çıkarabiliyordum.

"Endişelenmeyin," dedi Kier. "Annem araba kullanmadığı için ben aslında sadece şoförünüzüm, çünkü bana söylenmedikçe konuşmamam talimatı verildi."

Siobhan gözlerini devirdi. "Ben öyle demedim, değil mi?" Bana döndü. "Sadece bu sabah benim için çalıştığını ve Kier'in dükkândaki işinle ilgili seninle konuşmak istediği bir şey varsa, biz dönene kadar bekleyebileceğini söyledim."

"Burada yapman gereken şeyler varsa bizi götürebilirim," dedim. Bu saçma sözlerin ağzımdan neden çıktığından emin değildim ama bunun kendimi korumak ve Kier'le aramdaki sağlıklı sınırları korumakla ilgili bir şey olduğundan şüpheleniyordum.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Manuel vites kullanabiliyor musun?"

"Ee." Teknik olarak yapabiliyordum çünkü arkadaşım Sam bana öğretmişti ama bu konuda pek iyi değildim.

"Ve sürücü arabanın sağ tarafında oturduğu için vitesi sol elinizle değiştirmeniz gerekir." Bana baktı.

Beklentiyle. Blöf yaparak bunu atlatmamın imkânı yoktu.

"Bizi sen götürürsen daha iyi olur," dedim. Verdiğim tavizden çok memnun görünüyordu, bu yüzden doğal olarak "Ama kesinlikle yapabilirim" diye eklemek zorunda hissettim.

Bana bir bakış attı ve beni şaşırtarak, "Bundan hiç şüphem yok, Red" dedi.

Bu bir iltifat mıydı? İltifat gibi gelmişti ama bunun, gelecek yıl boyunca üçüncü katta bir peri masalındaki üzgün bir kız gibi tek başıma çalışmamı isteyen adamdan geldiğini hayal etmekte zorlanıyordum.

Siobhan ellerini çırdı. "Haydi bakalım. Sadece yarım günümüz var ve kaleye varmamız neredeyse bir saat sürer." Bana kahvemi uzattı ve çörek paketini aldı. "Arabada yiyebiliriz."

Kier, "Benim arabamda olmaz," diye itiraz etti. Siobhan onu dinlemiyordu. Bunun yerine ona bir bez çanta uzattı ve yanından geçerek kapıya doğru yürüdü.

"Yemekten sonra döneceğim, Eun-ji." Kier kasiyerin arkasında durduğu yerden ona el salladı. "Herhangi bir sorun olursa beni arayın."

"Bana bir hediye getir," diye takıldı Eun-ji, el sallamasına karşılık vererek.

Dükkânın önüne park etmiş arabanın yanında durduk. Çok sportif bir Range Rover'dı. Tabii ki Kier böyle bir şey kullanacaktı. Kesinlikle sedan kullanacak biri değildi.

Kier arka yolcu kapısını açtı ve Siobhan içeri girdi. Bana kendisini takip etmemi işaret etti. Bu konuda ne düşündüğünü öğrenmek için Kier'e baktım, gerçi teknik olarak şu anda Siobhan için çalışıyordum, yani patron oydu.

"Bu sabah sadece şoförünüzüm," dedi. "Merak etme, sonra sana patronluk taslarım."

Bunun kulağa imalı gelmesi için dünyevi bir neden yoktu ama kesinlikle öyleydi, bu yüzden doğal olarak yüzüm ısındı. Fark etmemesini umarak atkımın içine gömüldüm ve arabaya doğru kaydım. Kapıyı kapatmak için kapı koluna uzandım ama adam önümde duruyordu.

Nedenini anlamak için başımı kaldırdığımda bana göz kırpmaya cüretini göstererek yüzümün daha da alev almasına neden oldu. Bu kızıl saçlı bir kadına hiç yakışmıyordu. Geri çekilip kapıyı kapattı ve beni üzüntü içinde bıraktı. Ahh!

"Araba sürerken çalışabiliriz diye düşündüm," dedi Siobhan. "Belki kitap için bazı fikirleri not alırız."

Elini çantasına attı ve bana bir not defteri uzattı. Göz gezdirdim ve tüm sayfaların boş olduğunu fark ettim. Ayrıca çörek torbasını da bana doğru kaydırды. Elinde zaten bir tane vardı ve kahvesini yudumlarırken memnuniyetle atıştırıyordu.

Kier, "Arabada yemek yemek yok," dedi.

"Neden olmasın?" Siobhan karşılık verdi. "Sen biliyorsun."

"Asla yapmam," diye itiraz etti Kier. Dikiz aynasından yüz ifadesini görebiliyordum ve gözlerindeki parıltıdan şaka yaptığından emindim.

"Gerçekten mi?" Siobhan eğildi ve arabanın zemininden boş bir Supremac's hamburger kutusu aldı. "Bu ne o zaman?"

Kier park ettiği yerden geri geri çıkarken ona baktı. "İkinci derece kanıt."

Siobhan güldü. "Evet, arabanızdaki bu kutunun durumu bir kanıt." Dirseğiyle beni dürttü. "Çöreklerinin tadını çıkar, Em."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Hafif, kabarık ve meyvelerle doluydu, sıcak kahvemle mükemmel bir şekilde eşleşti. Kırıntı bırakmamak için çok uğraşmama rağmen ilk birkaç ısırık çok lezzetliydi. Kier'in bana baktığını fark ettim.

Birkaç dakikada bir dikiz aynasından bana bakıyordu ve bu beni aşırı derecede utandırıyor. Birdenbire aldığım her lokmanın, ne kadar yüksek sesle çiğnediğimin, hatta kahvemi nasıl yudumladığımın bile farkına vardım. Bitirdiğimde rahatlamıştım. Siobhan bana bir tane daha teklif etti ama kendimi tekrar bu duruma sokmak istememe imkân yoktu.

Geçen manzarayı inceledim, köyü geride bıraktıkça manzaradaki evlerin azaldığını fark ettim. Çiftlikler çevredeki yamaçlara tünemişti ve yemyeşil tarlalar koyunlarla doluydu ve çitlerle, taş duvarlarla ve ara sıra ağaçlarla bölünmüştü.

Ülkenin tarihini ve Zümrüt Ada'yı kendi toprakları olarak sahiplenmeye çalışan pek çok istilacıyı düşündükçe aklım karıştı. 700'lü yıllardaki Vikinglerden Normanlar ve Hollandalılara ve 1760'taki Fransızlara kadar birçok başka ulusa kadar herkes bayrağını İrlanda topraklarına dikmek istemiş gibi görünüyordu. Etrafımı saran güzelliğe baktıkça bunun nedenini anlayabiliyordum. Sanki her şeyin olabileceği hissini veren bu yerde büyülü bir şeyler vardı.

Bu düşünce beni şimdiki zamana geri döndürdü. Buraya bir iş için gelmiştim. Siobhan'ın asistanıydım ve Tig McMorro serisini bitirmesine yardım etmek benim görevimdi. Bana uzattığı defteri açtım ve kalemimi tıkladım.

"Biraz komplo kurmaya hazır mısınız?" diye sordum.

Siobhan vardı alındı başka bir scone ve o

"Elbette" demeden önce çiğnemeyi bitirdi ve yutkundu.

Bu beklediğim düzeyde bir coşku değildi ama hala kafein rezervlerimizi oluşturuyorduk, bu yüzden devam ettim.

"Tig McMorro'u son gördüğümüzde-" Ben başladım ama Kier sözümü kesti.

"Belgesel film yapımcısı gibi konuşuyorsun," dedi.

Dikiz aynasına baktım ve bakışları benimkilere kaydı. Sadece bir gözlem mi yapıyordu, benimle alay mı ediyordu, yoksa sırf sinir bozucu olmak için bilerek mi sözümü kesiyordu anlayamadım. Kabullenmeye karar verdim.

En iyi Keith Morrison *Dateline* taklidimi yaptım, ki bunun çok iyi olmadığını kabul ediyorum ve devam ettim, "Tig McMorro'u en son gördüğümüzde, zaman atlamalı bir arafta dünyalar arasında sıkışıp kalmıştı, başka bir diyara geçip büyülü yaratık arkadaşlarını bulamıyordu ve kendi dünyasına da geri dönemiyordu. Peki, genç kahramanımız nasıl kaçacak?"

Siobhan'a döndüm, bir ya da iki teori ortaya atmasını bekliyordum. Kahvesini yudumladı ve çöreginin geri kalanını düşündü. "Hiçbir fikrim yok."

"Hiçbir fikrin yok mu?" Ben sordum. Şok olmuşum. Yani bir taslak üzerinde çalışmadığını söylemişti ama karakterini kurgusal bir bilinmezlikte bırakmaya karar verdiğinde en azından onu oradan çıkarmak için bir plan yapmış olacağını düşünmüştüm.

"Çöp kutusu boş, değil mi?" İşaret parmağıyla şakağına vurdu. "Bu yüzden kaleye gidiyoruz. Bir şeylerin sallanacağını umuyorum."

"Bu da iyi bir plan," diye kabul ettim. "Ballymuir hakkında ne biliyoruz?"

Kier, "Şu anki kale 1721 yılında inşa edildi," dedi. "Ve perili."

"Üç yüz yıldan daha eski ve perili mi?" Tekrarladım. Sanki iş için bir şatoya gitmek yeterince şaşırtıcı değilmiş gibi heyecanlanmışım.

"Kier biraz eğleniyor, onu görmezden gel." Siobhan oğlunun başının arkasına sakinleştirici bir bakış gönderdi. Hissettiyse de belli etmedi.

"Ben değilim," diye itiraz etti. "Onunla ilgili çok sayıda rapor var - hayalet bir kadın - geceleri atoda dolaşıyor ve bazı misafirlerin üzerinde kalıyor."

"Ne demek oyalanıyor?" Ben sordum. "Onlara zarar veriyor mu? Arkadaşıa mı yoksa korkutucu mu?"

Siobhan sert İrlandalı anne sesine benzeyen bir sesle, "Kieran Anthony Murphy," dedi. "Zavallı kızla alay etmeyi bırak."

"Kız değil," dedim. Ufak tefek ve kalem gibi bir vücuda sahip olduğum için bana kız denmesine karşı çok hassastım.

"zgnm canım, tabii ki değilsin." Siobhan önce bana sonra da Kier'e baktı. "Yoksa geçen hafta barda bu serseriyle viski imezdin, değil mi?"

Kier ve ben dikiz aynasından birbirimize baktık. Benim gözlerimin panikle açıldığından emindim, onunkiler ise eğlenceyle parlıyordu.

"Kendine vahşı birini tutmuşsun anne." Bana tekrar göz kırptı ve içimden aniden koltuğunun arkasını tekmelemek geldi.

"Pek sayılmaz," dedim. "Ev sahipleri Connolly'lerle yemeğe davetliydim ve bir şekilde bu da yemeğe dahil oldu."

"Askere alınmak mı?" Kier tekrarladı. "Yarış arabasıymışım gibi mi?" "Vroom vroom," diye alay etti Siobhan.

"Bu bir minnettarlık, değil mi?" diye sordu. Delici bakışları benimkilerle buluştu. "Hatırladığım kadarıyla, hepinizi tedavi etmek için Shane'le güreşmek zorunda kalmıştım."

"Yaptın," diye kabul ettim. "Ve bu çok takdir edildi."

Siobhan, "Komşu olarak çok naziksin, Kier," dedi. "Bu bir

"Seni doğru yetiştirdiğimi bilmek rahatlatıcı."

Atmosferde ani bir değişim oldu, sanki Tig McMorro bizimle birlikteydi ve bir portal açmıştı

büyülü diyarlarından birine götürdü ve Gölgelerden birini içeri aldı (bunlar en zor duyguları taşıyan bir tür büyü yaratıktı). Tam olarak ne olduğunu anlayamadım ama bu seferki pişmanlık gibiydi.

Gezintimizin anne-oğul arasındaki her türlü alt akıntıyla gölgelenmesini istemediğimden, "Çok nazıksınız ama sizin cömertliğiniz ve Shane'in hevesi olmasaydı asla iki viski ve iki bira içemeyeceğime eminim, bu yüzden ertesi sabah dişlerimde çoraplarla uyanmamdan yalnızca sizi sorumlu tutuyorum" dedim.

Beni rahatlatmak için Kier güldü ve Siobhan da güldü. Kriz önlendi. Tabii eğer ben bu duruma karşı aşırı hassas davranmıyorsam, ki bu da kuvvetle muhtemeldi. Siobhan elini koluma koyup nazikçe sıktığında, öyle yapmadığımı anladım.

"Burada olmana çok sevindim, Em," dedi.

Bu konuda ne düşündüğünü anlamak için Kier'e baktım ama duyduysa bile belli etmedi. Bakışları önündeki yola odaklanmıştı. Siobhan arkasına yaslandı ve "Eğer ikiniz için de sakıncası yoksa, biraz gözlerimi dinlendireceğim," dedi.

Kitap üzerinde çalışmamız gerektiğini söyleyerek itiraz etmek için ağzımı açtım ama kendimi kontrol ettim. Patron Siobhan'dı ve dinlenmek istiyorsa ben kim oluyordum da ona aksini söylüyordum? Aklıma gelen bazı fikirleri yazabilirdim.

"Kulağa harika geliyor anne," dedi Kier. Arabayı yavaşlatarak durdurdu. "Red, neden benimle buraya oturmuyorsun, böylece annem uzanabilir?"

"Elbette," diye kabul ettim.

"Sağ ol canım. İyi uyuyamadım ve biraz bitkinim," dedi Siobhan. Gözlerini kapattı ve ben de aceleyle arabanın etrafından dolaşıp Kier'in yanındaki yolcu koltuğuna oturdum.

Emniyet kemerimi taktım ve o da arabayı tekrar yola çekti. Birkaç mil boyunca sessizdik. Siobhan'a dönüp baktığımda derin ve dengeli nefes aldığını, son derece huzurlu görüldüğünü fark ettim. Onun hakkında Kier'e sormak istediğim milyonlarca soru vardı. Neden yazmayı bırakmıştı, son on yıldır ne yapıyordu ve neden şimdi kitabı bitirmek için motive olmuştu? Hayatında neler değişmişti?

Eski ben hiçbir şey söylemezdi ama olmak istediğim kadın -*Gurur ve Önyargı*'daki Elizabeth Bennett gibi cesur- bunun peşini bırakmıyordu. Sakin bir nefes aldım ve tüm cesaretimi toplayarak "Neden yazmayı bıraktı?" diye sordum.

Tabii ki, arabanın motorunun uğultusundan daha yüksek olmayan nefesli bir fısıltı gibi çıktı.

"Pardon?" Kier bana doğru eğildi.

Ugh. Tekrar sormam gerekecekti. Görünüşe göre, yeni keşfettiğim cesaretimin pratik yapması gerekiyordu. Onu rahatsız edip etmediğimizi görmek için Siobhan'a bir bakış attım. Kıpırdamamıştı.

"Merak etme," dedi. "Dışarı çıktığında, tanıdığım en derin uyuyan kişidir. Sanırım zamanında çıktığı kitap turları yüzünden. Nerede ve ne zaman isterse uyumakta gerçekten çok iyiydi, hiçbir şey onu rahatsız etmiyordu. Bazen kokusu onu uyandırırın diye taze İrlanda sodalı ekmeği pişirmek zorunda kalıyorum."

"Oh," dedim.

Adamı önlükle hayal etme, dedim kendime. Dinlemedim. Adam yemek yapıyordu ve bu da onun ateş ölçerinin daha da yükselmesine neden oluyordu. Görüntüyü uzaklaştırmak için başımı salladım. Konuşurken her ihtimale karşı sesimi yumuşak tuttum. "Peki Siobhan neden yazmayı bıraktı?"

Soruyu düşündü ve sesinde düşünceli bir ifade vardı: "Bana öyle geliyor ki, bunu söyleyecek kişi o olurdu."

Sen."

Bu çıldırtıcıydı. Bir süre manzarayı inceledim. Bir koyun taş bir duvarın üzerinden beni izliyordu. Benden etkilenmiş gibi görünmüyordu ve ben de onu suçlayamazdım. Sorularım vardı ve cevap istiyordum. "Pekâlâ, Siobhan'ın yazmayı neden bıraktığını söylemeyeceksen, yeniden başlamasına neden bu kadar karşı olduğunu söyleyebilir misin?"

"Yapabilirim." Başını salladı. "Ama o zaman da yersiz konuşmuş olurum, değil mi?"

"Yapar mıydın?" Israr ettim. "Yazmasını istememenizin nedeni istifa etmesiyle mi ilgili?"

Kier kederli bir iç geçirdi. "Israrcısın, değil mi?" "Sadece neden bu kadar sevmediğinizi anlamaya çalışıyorum. Ona o kadar çok yardım ettim ki," diye kendimi savundum.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vermeyeceğini sandım ama verdi. "Göründüğünün aksine, bu kişisel bir mesele değil," dedi.

"Benim için çok kişisel bir his."

"Bunun için özür dilerim." Sessizce yoluna devam etti ve ben de bu kadar olduğunu düşünmüştüm ama beni şaşırttı.

"Neden ayrıldığını söylemek bana düşmez, ama sanırım patronun olarak seni neden burada görmek istemediğime dair bir açıklama borçluyum."

Küçük bir bilgi kırıntısıydı ama kabul ettim. Kendimi hazırladım ve "Pekala." dedim.

"Gerçek şu ki, annem ve benim onun yazarlığıyla ilgili karmaşık bir geçmişimiz var. Ben küçük bir çocukken onu çok uzaklara götürdü ve ben bununla mücadele ettim" dedi. "Yazmak da ona zarar veriyor. Hayatta yeterince acı çekti. Elimden gelse ona daha fazla acı çektirmek istemezdim."

"Ve sizce yazı onun acı çekmesine mi neden oluyor?" diye sordum.

Bakışlarımı karşıladı ve sonra dikkatle arka koltukta uyuyan Siobhan'a baktı. Siobhan'ın uyuyor gibi göründüğünü iddia edemezdim.

Kronik olarak yorgun düşmüştü ve bunun nedeninin yeniden yazma çabaları olabileceğini düşündüm. Şüphesiz, bu endişe vericiydi.

Siobhan yıllar boyunca özel hayatını o kadar gizli tutmuştu ki, bir oğlu olduğunu bile bilmiyordum. Kitapları dışında yazı hayatının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Kier'in bana söylemeyeceği açıktı, ki bu onun sinir bozucu derecede sadık bir davranıştıydı.

"Bana endişelerinizi anlattığınız için teşekkür ederim." Kendi babamın hayatımdan nasıl kaybolduğunu düşündüm ve genç Kier'e ve Siobhan'la olan karmaşık ilişkisine sempati duyabiliyordum. Onunla bu kadar çok şey paylaşmak bile bir kazanç gibi geliyordu ve bunu zorlamak istemedim. Bunun yerine ortamı yumuşatmaya çalıştım ve "Hey, bu bizi arkadaş yapar mı, Kier?" dedim.

"Hayır ve adım Murphy."

"Neyiz o zaman? Tanıdık mı? Yabancı mı?"

"Tanıdıklarla ya da yabancılarla barlarda sarhoş olmam, Red," dedi.

"İşveren ve çalışan mı?" Ben sordum.

"Bu, uzun vadeli bir birliktelik potansiyeline işaret ediyor ki yakında aramızdan ayrılacağınız için bunu yapmayacağız" dedi. Sesi bu konuda kendinden çok emin geliyordu. Görevimden geri adım atmayı reddettiğimde hayal kırıklığına uğrayacağı için neredeyse kendimi kötü hissedecektim. Çünkü Siobhan gitmeme izin vermediği sürece kesinlikle gitmeyecektim.

"Sanırım bunu göreceğiz," dedim. Yeni bir kararlılıkla önümdeki dolambaçlı yola baktım.

"Sonunda, üzerinde anlaştığımız bir şey var,"

dedi. "Gerçekten de öyle." Başımı salladım.

"Kesinlikle." Kelimeyi, o an için gerekli olduğunu düşündüğümünden daha güçlü bir şekilde tükürdü.

Yüzünü incelemek için döndüm. Çenesi inatçıydı ve bu bana bir teori verdi. Kafede olduğu gibi

Dün, adam son sözü söylemeye niyetliydi. Bugün değil, dostum.

"Kesinlikle," dedim.

"Kesinlikle."

"Kesinlikle."

"Yüzde yüz," dedi.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama arka koltuktan bir ses yükseldi.

"Tanrım, bu daha ne kadar sürecek?" Siobhan mırıldandı. "Artık son sözü ben söyleyeceğim ve ikiniz de çenenizi kapatabilirsiniz. Anlaşıldı mı? Hayır! Buna cevap vermeyin. Bir kadının dinlenmesine izin verin, olur mu?"

Yakalandım! Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Göz ucuyla baktığımda Kier'in de aynı şeyi yaptığını fark ettim. Bana baktı ve bana sınıfta azarlanan ve pişmanlık duymayan iki çocuğu hatırlatan ortak bir suçlu eğlence bakışını paylaştık.

Kier sanki bana karşı olan ilgisizliğini aniden hatırlamış gibi boğazını temizledi ve gaza bastı. Yemyeşil tepelerden Tralee yakınlarındaki kaleye doğru hızla ilerlerken kırsal alan bulanıklaştı.

Yolculuk sırasında aklıma parlak fikirler gelmediği için herhangi bir not almadım. Bunun yerine, sadece nefes almak ve yaşadığım maceranın tadını çıkarmak için bir an ayırdım. Sağımda ateşli bir İrlandalı, arkamda oturan en sevdiğim yazar ve etrafımda sihir dolu bir manzara. Tam şu anda en iyi hayatımı yaşadığımı fark ettim. Pencereye döndüm ve camdaki yansımamda dudaklarımı ayıran kocaman bir sırıtış gördüm. Uzun zamandır ilk defa saf bir neşe patlaması hissettim.

Traleer, Dingle Yarımadası'nın kuzey tarafında yer almaktaydı, County Kerry'nin başkentiydi ve oldukça büyük bir Kasaba, çok daha büyük daha Finn'in Hollow. Kier sürdü. Biz aracılığıyla olmadan durdurmak olarak Biz başlı için Ballymuir Kalesi.

Ağaçlar uzundu ve yolun üzerinde bir yay oluşturunuyordu. Dişbudakların altın yapraklarını tanıdım ve kara kızıl ağaç ve huş ağaçlarının arasında, ormanın derinliklerine sıkışmış, sivri uçlu, parlak yeşil yaprakları ve kırmızı meyveleriyle kalın çobanpüskülü çalılarını gördüm. Rüzgâr estiğinde yapraklar esintiyle yolumuzun üzerinde dalgalanıyordu.

Sanki bizi karşılıyorlarmış gibi hissediyorduk. Biz geçti aracılığıyla bir süslü Demir kapı Ballymuir'i duyurmak Kale Otel ve sonra Biz kırıldı aracılığıyla ve orman ve kale ortaya çıktı. Çenem düştü.

Martha's Vineyard saraylarıyla pek tanınmadığı için daha önce hiç gerçek bir kale görmemiştim. Elbette adada abartılı malikaneleri olan bazı zenginler vardı ama onların zenginliklerini sergileme esneklikleri, önümüzde yerden yükselen manzarayla kıyaslandığında şaka gibiydi. Bir kale. Heybetli gri taştan, kemer biçimli pencerelerden ve mazgallı kulelerden yapılmış gerçek bir kale. İrlandalıların dediği gibi, şaşkına dönmüştüm.

Kier arabayı ziyaretçi otoparkına park etti. Siobhan'ın boğazını temizlediğini duydum, bu uyandığını gösteriyordu.

"İyi misin anne?" Kier sordu.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Siobhan arabanın kendi tarafından dışarı fırladı ve yukarı uzanarak gerindi. "Bir fincan çaya ne dersin?"

"Bu harika olurdu," diye kabul etti Kier.

Ben de not defterimi ve omuz çantamı alarak dışarı çıktım. Paylaştığı parlak fikirleri not almaya hazırdım. Kier ana girişe doğru ilerlerken ben de başımı arkaya eğmiş önümüzde yükselen yapıya bakıyordum.

"Kaç odası var?" diye sordum. "Yüz yirmi dört," dedi. "Vay be." Bunu anlayamadım bile.

Üzerimizde yükselen kaleye hayranlıkla bakmak için durakladık. Ivy kulelerden birine tırmandı ve zihnimde tepede duran, aşağıdaki sevgilisine mendil sallayan güzel bir kız gördüm. Abartılı hayal gücümde ben o güzel kızdım ve sevgilisi de Kier'di. Tabii ki öyleydi. Onun görüntüsünü zihnimden silmeye çalıştım ama başaramadım. Hayalimdeki siyah saçlı Romeo kesinlikle yanımda duran adamdı. Juliet'ine, yani bana ulaşmak için sarmaşığa tırmanacak ve sonsuz bağlılığını ilan edecekti.

"Her şey yolunda mı, Red?" Kier sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak hayali uzaklaştırdım ve kafamı sallayarak görüntüyü yok ettim. "Evet, tamamen iyiyim."

Bir an için beni düşündü. "Bunu oldukça sık yapıyorsun."

"Ne?" diye sordum. Onun dikkatle incelemesi beni rahatsız etti ve eleştiri olacağından emin olduğum şey karşısında kendimi topraklamaya çalışıyormuş gibi ayaklarımı çakıllı yolda kaydırdım.

"Daydream." Beni düşünürken başını yana eğdi. "Bunu yaparken ne düşünüyorsun?"

Ha! Onun hakkında fantezi kurduğumu itiraf etsem kazığa bağlanıp yakılırdım, bu yüzden konuyu saptırdım ve dedim ki, "Tüm hayatının bir tür rüya olduğunu hissediyordu ve bazen kimin olduğunu ve bundan zevk alıp almadıklarını merak ediyordu. "

Kier'in tek bir buyurgan kaşı kalktı ve sorusunu geçiştirdiğimi anladığını biliyordum. Bana bunu söylemedi.

Onun yerine, "Yanılmıyorsam Douglas Adams'ın *Otostopçunun Galaksi Rehberi*" dedi.

Başımı eğdim. Henüz onu şaşırtamamıştım ama şaşırtacaktım. Yine de dikkatini dağıtmıştım, bu yüzden kazanacaktım.

Siobhan kapıdan, "Gelin bakalım," diye seslendi. "Hava değişiyor."

Haklıydı. Yolculuğumuz sırasında gökyüzü bulutlanmıştı ve şimdi de sislenmeye başlamıştı. Kier ve ben her iki yanında büyük mermer aslanlar bulunan ana merdivenleri hızla çıkarken gözlüklerimin üzerinde damlacıklar birikmişti.

Bana New York Halk Kütüphanesi'nin iki aslanını, Sabır ve Metanet'i anımsattılar ve yanlarından geçerken birinin başını okşayarak gülümsedim. Büyük çift kapıdan içeri girdiğimizde, çantamda sadece bu amaç için sakladığım bir bezle gözlüklerimi hızla temizledim. Gözlüklerimi tekrar takar takmaz nefesim kesildi. Ballymuir Kalesi bir kalede olması gereken her şeye sahipti.

Siyah-beyaz mermer yer karolarından, tepedeki devasa ışıltılı avizeye ve köşede nöbet tutan tam takım zırha kadar, giriş *kale diye* bağırıyordu ve ben de bunun için buradaydım.

Telefonumu çıkardım. Birkaç fotoğraf çekmeliydim. Sam buna asla inanmazdı.

Siyah takım elbiseli, dar kravatlı bir adam sağ taraftaki kapı aralığında belirdi. Kır saçları tepesinde seyrekti ama omuzları çökük olmasına ve bir baston yardımıyla yürümesine rağmen önemli bir havası vardı.

"Siobhan Riordan," dedi. Çizgili yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü, hafif çarpık dişleri ve alt ısırığı ortaya çıktı. "Güzel yüzün bu koridorları süslemeyeli çok uzun zaman oldu."

"Hugh, sevgili dostum, gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi büyüleyici." Siobhan bir adım öne çıktı ve Hugh'un boştaki elini kendi eliyle kavradı. Siobhan bize dönmeden önce birbirlerine aynı sevgi ifadesiyle baktılar.

Siobhan, "Oğlum Kieran Murphy'yi hatırlarsınız, bu da yeni asistanım Emily Allen," dedi.

"Failte," diye selamladı Hugh beni ve sonra Kier'e döndü. "Büyümüşsün delikanlı. Seni son gördüğümde bıyığın bile çıkmamıştı."

Kier kıkırdadı ve kendinden emin bir şekilde çenesini kavradı. "Ve şimdi bir su samuru kadar kürklüyüm. Uzun zaman oldu."

"İsterseniz kuleye sizin için çay göndertebilirim," dedi Hugh.

Kule! Başım dönüyordu.

"Bu çok hoş olur," dedi Siobhan. "Eğer sorun olmayacaksa." "Hiç sorun değil. Bir eskort ister misiniz? Korkarım ben

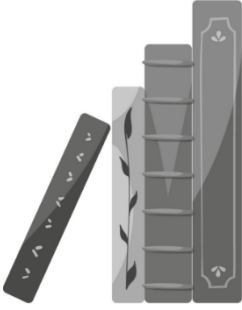
Bugünlerde merdivenleri çıkamıyorum." Hugh pişmanlıkla bastonuna baktı.

"Buna gerek yok, ben hâlâ yolu biliyorum." Siobhan onun elini okşadı ve birbirlerine sevgi dolu bir bakış daha attılar.

Fuayeden geçerek uzun sütunların, başka bir mermer zeminin ve çok süslü yaldızlı mobilya gruplarının bulunduğu büyük bir odaya girdik. Odanın her iki yanında bölünmüş bir merdiven uzanıyordu ve yüksek duvarlar, hepsi de karışık duygularla ilerleyişimizi izliyor gibi görünen önceki kale sakinlerinin devasa portreleriyle süslenmişti.

Siobhan sağdaki merdivenden yukarı çıkmamı sağladı. Kıpkırmızı ve krem rengi kalın halı ayaklarımın altında yumuşacıktı. Küçük bir oturma alanı olan sahanlığa varana kadar birkaç kat yukarı çıkarken elimi oymalı tırabzanda gezdirdim.

Kier, Siobhan'ın önüne geçerek kapıyı bizim için açtı. Dar koridorda, sondaki kapıya ulaşana kadar daha fazla aile portresiyle süslenmiş birkaç odadan geçtik. Siobhan kristal düğmeyi çevirdi ve dar bir döner merdiveni olan küçük bir odaya girdik. Basamakları tırmanarak kemer şeklinde kalın ahşap bir kapının bulunduğu küçük bir sahanlığa çıktık. Siobhan duvara yaslanıp nefesini tutarken Kier kolu çevirdi ve kapıyı iterek açtı. Çıtırdayan bir ateş odayı ısıtıyordu ve Siobhan içeri adım attı. Omzunun üzerinden bana baktı ve "Işık Kulesi'ne hoş geldin, Em." dedi.

Sekiz

Kier kaymış kapalı onun ceket ve tutulan dışarıonun el Siobhan's için. I takip etti takım elbise, asılı benim üzerinde kapının yanında duran portmanto. Odanın içi huzur veren soluk bir maviye boyanmıştı. Girişin karşı tarafındaki üç büyük pencere dairesel odanın şekline uyacak şekilde kavisliydi ve üzerlerinde mavi ortanca demetleri bulunan krem rengi, yere kadar uzanan perdelerle çerçevelenmişti. Dışarıya baktığımda kalenin bahçesini ve ormanın ötesinde.

Orada durmak neredeyse beden dışı bir deneyimdi. Gerçekten de taç giymiş ve ermin süslemeli kıpkırmızı bir cübbe giymiş birinin odaya girip bizi -tamam, beni-şafakta idam edilecek bir sahtekar ilan etmesini bekliyordum. Vay canına, sadece vay canına.

Mobilyalar özenle oyulmuş ve koyu mavi kadife döşenmişti. Siobhan şöminenin yanındaki koltuklardan birine oturdu. Kier'in hangi koltuğu tercih ettiğinden emin değildim.

Uzun boylu ve genişti, bu yüzden önce oturmasını bekleyerek ayakta durdum. Pencerelelerin önünde duran masanın yanındaki duvar boyunca uzanan ve yine kavisli olan kitaplıktaki kitapları inceleyerek odanın içinde gezindi.

Kapı hafifçe çalındı ve hepsi de siyah pantolon, beyaz gömlek ve siyah yelekten oluşan üniformalar giyen şatonun  personeli, Siobhan'ın önündeki sehpayaya yerleştirdikleri tepsilerle içeri girdi. Gözlerim yemekle dolu üç katlı tabağa takıldı. Minik kekler harika görünüyordu.

"Size başka bir şey getirebilir miyiz hanımefendi?" diye sordu kadınlardan biri.

Siobhan, "Aklıma gelen bir şey yok, teşekkür ederim," dedi. "Lütfen Hugh'a kendini aştığını söyleyin."

"Elbette." Kadın gülümsedi ve kapıyı arkalarından kapatarak ayrıldılar.

"ay?" Siobhan sordu.

"Evet, lütfen." Tam da sevdiğim gibi hazırlamasını izledim. Bu çok küçük bir şeydi ama hayatımda çayımı nasıl içtiğimi bilen tek kişi arkadaşım Sam'di. Annem muhtemelen çay içtiğimi bile bilmiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. Masanın yanındaki büyükbabanın saatine baktım ve "Bu on bir saatten sayılır mı?" diye sordum.

Güldü. "Sanırım yle."

Siobhan burada evindeymiş gibi görünüyordu. Kadınsı bir odaydı ve her zaman bir kadın odası olup olmadığını merak ettim, kale hayatından sadece ona ait olan bir inziva yeri. Bu bana harika bir fikir gibi göründü. Bence her kadının kendine ait bir kulesi olmalı.

Yol arkadaşlarıma baktım. Onlar kaleyi benim kadar olağanüstü bulmuşa benzemiyorlardı. Sanırım kaleler ve harabelerle dolu bir ülkede büyümek insana bunu yaptırıyor. Araştırmalarıma göre bu ülkede

Harabeleri de sayarsak İrlanda'da üç bin kale var ve ben onlardan birinde duruyordum. İnanılmazdı.

"Lütfen otur, Em," dedi Siobhan. "Ve sen de, Kier."

Bir koltuğun kenarına usulca oturdum. Bariz antikanın üzerine oturduğumda kimse beni odadan kovalamadı, bu yüzden kendimi zafer kazanmış gibi hissettim. Benim aksime Kier kendini hiç de yabancısı gibi hissetmiyordu. Geniş gövdesini zorlukla içine alabilen küçük kanepeye yayıldı. Siobhan'a baktı ve sordu: "Nasıl hissediyorsun anne? Bu senin için çok fazla değil, değil mi?"

"Hiç de değil," dedi. Ona bir fincan çay doldurdu ve uzattı. Şeker ya da süt eklemediğini fark ettim. "En sevdiğim yerlerden birindeyim, arabada biraz kestirdim ve şimdi de çay var. Bundan daha iyisi olamaz."

Kier koltuğunda rahatladı ve ben Maeve'in onun annesine karşı koruyucu hisleri hakkında söylediklerini hatırladım. Arabadayken bana neden yazmayı bıraktığını söylemedi ama bu yüzden acı çektiğini ima etti. Kulenin rahat ortamında bu konuyu ona nasıl açabileceğimi merak ettim.

Bir vızıltı duyuldu ve Kier cebinden telefonunu çıkarıp ekrana baktı. Ayağa kalktı ve fincanını masanın üzerine koydu. "Affedersiniz. Dükkândan arıyorlar. Açmam gerekiyor."

"Elbette," dedi Siobhan. Bana döndü ve ben de dikkatimi odanın diğer ucuna doğru yürüyen ve pencerenin önünde duran Kier'den uzaklaştırdım. Sulu güneş ışığının erkeksi çerçevesini nasıl belirginleştirdiğini kabul etmeyi reddettim. Boğazımı temizledim ve çayımdan bir yudum aldım.

"Ballymuir'in tepesindeki mazgallar tam da kitapta anlattığınız gibi," dedim. "Hemen tanıdım."

"Sence son kitaba buradan başlayabilir miyiz?" diye sordu. "Belki açılış sahnesi için kullanabiliriz?"

Gözlerimi ateşe dikmiş, seriyi zihnimde yeniden gözden geçiriyordum. Kitapları o kadar çok okumuştum ki Tig ve yardımcıları şekil değiştiren Ronan ve cadı Aislinn'i kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyormuşum gibi hissediyordum. Son kitapta Tig, Işık Kulesi'yle hiçbir ilgisi olmayan bir arafta bırakılmıştı, yoksa öyle miydi? Siobhan'ın olay örgüsüyle ilgili hiçbir fikri yoktu, ben de bunun onun istediği her şeyi yapabileceği anlamına geldiğini düşündüm.

"Yapabilirsin," dedim. "Bence istediğin yerden başlama özgürlüğüne sahipsin."

Siobhan düşünceleri karmakarışıkmiş gibi elini alnına götürdü. "Beni her gün yenen şey de bu."

"Çok fazla olasılık var." Anlamak için başımı salladım. Sırtı bize dönük olan Kier'e baktım ve "Bu yüzden mi yazmayı bıraktın?" diye sordum.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve bakışları fincanına kaydı. Her zaman gülümseyen ve konuşmaya hevesli olan Siobhan belirgin bir şekilde rahatsız görünüyordu ve ondan kişisel bilgilerini almaya çalıştığım için kendimi çok kötü hissettim.

"Özür dilerim," dedim. "Bu beni ilgilendirmez. Lütfen sorduğumu unutun. Kitaba geri dönersek, size tam olarak neyin sorun yarattığını belirleyebilir misiniz?"

Siobhan bakışlarımı yakaladı ve gözlerindeki rahatlamayı görebiliyordum. Çayını yudumladı ve şöyle dedi: "Tig'in hikâyesinin nasıl biteceğini bilmiyorum. Ben Şu anda sonlarla boğuşuyorum."

"Sonu olmak zorunda mı?" diye sordum. "Belki de seriyi bitirmek için birden fazla kitaba ihtiyacınız vardır."

"Hayır." Başını iki yana salladı. Saçları bugün gevşekti ve öne doğru dökülüp yüzünü kapladığında kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Başını yana eğdi ve ben

gözlerinin altındaki soluk koyu halkaları fark ettim. Yorgun görünüyordu ve arabada uyuyakalmış olmasına şaşırmadım. Sesi bir fısıltı gibiydi, sanki bir suçu itiraf ediyormuş gibi, "Gerçek şu ki Em, Tig'in hikâyesinin mutlu sonla bitip bitmeyeceğini bilmiyorum" dedi.

Gözlerimi kırptım. Hikâyesinin mutlu sonla bitmeyebileceği hiç aklıma gelmemişti. Sonu mutlu bitmezse buna katlanabilir miyim bilmiyordum. İşimin ona vizyonu konusunda yardımcı olmak olduğunu biliyordum, bu vizyon her ne olursa olsun, fikirlerimi kendime saklamalıydım ama kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökölüverdi.

"Ama mutlu bir sonu olmalı!" Ben ağladım. "O çok şey yaşadı. Kayıpları çok büyük oldu." Nefesim kesildi. "Onu öldürmeyeceksin, değil mi?"

Bayılacağımı sandım. Bir okuyucu ve Tig McMorrow'a dair her şeyi uzun zamandır seven biri olarak -evet, kitap ayrıçlarım, posterlerim ve yatak çarşaflarım vardı ve evet, ortaokuldayken Aislinn gibi giyinmişim bile- Tig'in serinin sonunda ölebileceği düşüncesi aklıma hiç gelmemişti. Hücresel düzeyde bir ihanet gibi hissettim.

"Siobhan, sana karşı dürüst olmalıyım. Eğer Tig'i öldürmekle onu arafta bırakmak arasında bir seçim yapmak gerekirse, onu arafta bırakırım. Onun sonunun gelmesine ortak olmayacağım. İş o noktaya gelirse istifa eder ve Martha's Vineyard'daki evime uçarım."

"Bu da ne? Ne kaçırdım?" Kier yanımda belirdi ve beni zıplattı.

"İnsanlara böyle sinsice yaklaşmak zorunda mısın?"
T e r s l e d i m .

"Gizlice girmedim." Siobhan'a baktı. "Red'in istifasını sunması için ne söyledin?"

Siobhan, "Sizi ilgilendiren bir şey yok," dedi. "Biz sadece olası olay örgüsü noktalarını tartışıyorduk ve Em'in bazı

Onlar hakkında çok güçlü hislerim var, tam da bu yüzden onu işe aldım."

"O zaman yapmayacaksın... ?" Söyleyemedim bile.

Siobhan işaret parmağıyla çenesine vurdu, bir jestti bu Onun düşünme duruşu olarak tanıdım. "Tig'in neyi hak ettiği konusunda harika bir noktaya değindin. Okurlar içlerini dökmem için on yıl beklemediler. Yazması ne kadar zor olursa olsun, mutlu bir son."

Rahatlayarak sandalyemin arkasına yaslandım.

Kier içini çekti ve yerine oturdu. "Ve böylece akıntıya karşı kürek çekerek, durmaksızın geçmişe doğru yol almaya devam ettik."

Siobhan ve ben ona baktık ama o küçük, kabuksuz, kare sandviçlerin içindekileri incelemekle meşguldü.

"*Muhteşem Gatsby*," diye edebi göndermeyi tanımladım.

"Oh, yumurta ve soğan." Küçük bir sandviç uzattı. Sonra da

Bakışlarımı yakaladı ve "Haklısın Red," dedi.

Siobhan meraklı bir ifadeyle aramıza baktı ama hiçbir şey söylemedi. Kier'in seçtiği alıntı hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Beni savaştığı tekne mi yoksa akıntı mı olarak görüyordu? Ve "biz" hangi geçmişe geri götürülüyorduk? Onların karmaşık ilişkilerine mi? Neden sadece teknede birlikte kürek çekemiyorduk ki?

Sandviçlerden birini ağzına atarken siyah saçlarının alnına düşmesini izledim. Parmaklarım saçlarını geriye taramak için kaşınıyordu. Görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını merak ediyordum. Bakışlarımı başka yöne çevirdiğimde Siobhan'ın beni değerlendirci bir bakışla izlediğini gördüm.

Olamaz. Biliyor muydu? Asistanının oğlundan hoşlandığını söyleyebilir miydi? Bu konuda ne hissediyordu? Yüzümün ısındığını hissettim ama Siobhan hiçbir şey söylemedi. Sadece öne doğru eğildi ve "Sandviç ister misin, Em?" dedi.

İştahım kaçmış olsa da iki tane aldım. Görevime devam etme ihtiyacı hissederek, "Belki de kitaba farklı bir açıdan bakmamız gerekiyordur" dedim.

"Anlamı ne?" Siobhan sordu.

"Buna Tig'in son kitabı, hikâyesinin sonu olarak yaklaşmak yerine, belki de bunu yeni bir başlangıç olarak düşünebilirsiniz." Siobhan ve Kier'in bana baktığını görmek için başımı kaldırdım. "Okuyucularınız neler olacağını öğrenmek için on yıldır bekliyorlar. Büyüdüler, okuldan mezun oldular, evlendiler, kariyerlerine başladılar. Belki Tig geri döndüğünde onun da yaşlanmış olması gerekiyordur."

"Haklısın." Siobhan başını salladı. Kier'e baktı. "Değişmeyen tek şey değişimdir."

"Hoşumuza gitse de gitmese de," diye kabul etti.

Anlamadığım bir alt metni olan bir konuşma yapıyorlardı. Çayımı yudumladım ve sandviçlerimi yedim. Su teresini yuttuğumda boğazıma takıldı ve kısa bir an guatrım olduğunu düşündüm, tiroid bezim büyümüştü, o kadar büyüyecekti ki - başımı salladım. Hayır, hayır, hayır. Bunu kendime yapmayacaktım.

"İyi misin, Em?" Siobhan sordu. Gözleri endişeyle yumuşamıştı. Başımı salladım.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedim.

Çayımızı bitirdiğimizde sis dağıldı ve Hugh geldi ve bizi kalede hızlı bir tura çıkardı. Hayaletten hiçbir iz yoktu. Kitap hakkında tekrar konuşmadık ama Siobhan'ın adımlarında daha önce olmayan bir sıçrama vardı. Belki de komplo kurarken bir köşeyi dönmüştü.

Arkamda kale varken bir selfie çektim ve Sam'e gönderdim. Umarım onu uyandırmamıştır ama dayanamadım. Yani, hadi ama, *bir kale!*

"Gününüzü ünlü bir yazarla sosyal medyada paylaşmak mı?" Kier sordu.

"Hayır," dedim. "Asla yapmam. Siobhan'ın mahremiyetine saygı duyuyorum."

"Bundan emin ol." Sert esinti koyu renk buklelerini dalgalandırdı. Ceketinin yakasını kaldırmış, yine önsezili bir kahramanın vücut bulmuş haliydi. Ama artık onun hakkında bir şey biliyordum. Son sözü o söylemeliydi. Benim gözetimimde olmaz.

"Elbette." "Güzel," diye yanıtladı.

Ona gülümsedim ve "Anlaştık." dedim. Bundan sonra gidebileceği hiçbir yer yoktu. Ha!

"Bunu duyduğuma sevindim." Gözlerinde hınzır bir pırıltı vardı ve onun kişilik tuhaflığını bildiğimi anladığını fark ettim.

"Eminim öylesinizdir," dedim.

"Ah, kesinlikle öyle görünüyor." Başını salladı ve bana kaşlarını sallayarak kazandığını düşündüğünü gösterdi.

Ama bu sözün aslında Amerikalıların "neyse o" sözünün İrlanda'daki karşılığı olduğunu biliyordum ama daha olumlu bir bakış açısıyla. Kaybetmeyi reddettim.

"Her neyse." Omuz silktim.

Cevabım karşısında gözlerini kıstı ve ben de neredeyse onun üzüntüsüne gülecektim.

Siobhan bize katılırken, "Hayır, hayır, hayır," dedi. Gülümsüyordu. "İşte, şimdi son sözü ben söyledim. Bu benim kazandığım anlamına mı geliyor?"

Kier ve ben arabada birbirimize baktığımız gibi baktık. Yakalandığımızı söyleyen bakış. Gülümsedim ve arkamı döndüm.

"Hadi o zaman," dedi Siobhan. "Eve gidip biraz daha kestirmem lazım. En iyi düşünebildiğim yer orası."

Arabaya bindik ve hiçbir şey açıkça ifade edilmemiş olsa da, Kier ile aramızdaki ilişkinin değiştiğini hissettim.

Aslında varlığıma neden direnç gösterdiğine dair bana pencereden küçük bir bakış atmıştı. Birbirimizi tanımaya başlamıştık ve bu, o kabul etse de etmese de bazı şeyleri değiştirmişti.

- - -

FOn beş saat sonra, o imkânsız adamla böyle bir dostluk hissetmeyi bıraktım. Üçüncü katta nefret edilen Slo-Mo. Dışarıda ciddi bir yağmur başlamıştı ve kitapların kokusu ve odanın sıcaklığı beni biraz kestirmek için can attırıyordu.

Öğleden sonranın geri kalanını Brigid'in en son tester menü ögesi, vişne konfitiyle doldurulmuş çikolatalı kruvasandan yapılan kara orman kruvasanı ve büyük bir fincan kahve ile beslenerek geçirdim. İnanılmazdı.

Kapanışta eve gidip Kier'in kitabını yeniden okumayı bitirmek için sabırsızlanıyordum. Kitabı ertesi gün iade edeceğime dair kendime söz vermiştim ama bir kez daha okumak istiyordum. Eve yürürken hava karanlık ve soğuktu ama ayaklarımın altındaki yaprakların çıtırtısını ve beni kulübeme doğru iten sert rüzgârı seviyordum. Shane ve Maeve'in ışıkları yanıyordu ve yanlarından geçerken akşam yemeği için pişirdikleri şeyin kokusunu alabiliyordum. Karnım guruldadı ve kendime yemek hazırlayıp kitabımı okumak için aceleyle içeri girdim.

Akşam yemeğinde ne istersem pişirebilme özgürlüğü de bir başka beklenmedik heyecandı. Annem yemek yapmaktan nefret ederdi ve babam gittiğinde işi bıraktı. Ona yemek yedirmek için işi devraldığımda, bu iş bir şekilde benim oldu ve annemin tüm sevdikleri, sevmedikleri ve diyet kısıtlamaları -ki bunların çoğuna benim de uymam bekleniyordu- bu görevin keyfini kaçırdı.

Bir keresinde kendime ikram olarak bir çikolata almıştım ve o bunu market poşetinden kaptı, yedi ve sonra hemen kustu, ona göre hepsi benim suçumdu çünkü onun evine şeker getirmeye nasıl cüret edebilirdim? Ne kadar bencil ve desteksiz bir kız ocuğuymuşum. Söylemeye gerek yok, bunu bir daha yapmadım.

Artık akşam yemeğinde pasta istediğimde beni durduracak kimse yoktu. Yetişkinliğin böyle bir şey olması gerekiyordu. Elbette pasta yemeyecektim ama yiyebileceğim gerçeği bile başımı döndürüyordu. Bunun yerine, İrlanda tereyağı sürülmüş kızarmış açık yüzlü sandviçler, kalın bir dilim keskin kaşar ve tuz, karabiber ve sarımsak tozuyla tatlandırılmış sulu bir dilim domatesten oluşan rahat bir yemek tercih ettim. Yemekler tabağa konduktan sonra kendime bir fincan çay yaptım ve pencerenin yanındaki küçük masaya oturdum. Tam bir ısırık almıştım ki telefonum çaldı.

Omuz çantamı kapının yanındaki yerinden aldım ve ekrana baktım. Arayan Sam'di ve görüntülü konuşma talep ediyordu. Hemen açmak için kaydardım.

"Biz konuşurken yemek yiyeceğim çünkü açlıktan ölüyorum," dedim. Sam mutfaktaydı ve saçlarını başının üstünde bir top haline getirmişti. Sırıttı ve sanki sarılmış gibi hissettim.

"Mükemmel," diye cevap verdi. "Hamur işleri pişiriyorum ve tadım testi yapacağım."

Bu, hayat boyu en iyi arkadaş olmanın güzelliğiydi. Görgü kurallarına gerek yoktu. Telefonu tuzluk ve biberlik ile tabağımın arasına yerleştirdim. Sam'in arka planda yemek pişirdiğini duyabiliyordum ve telefonum aracılığıyla da olsa onun yanımda olması beni rahatlatıyordu.

"Bana yeni işinden bahset," dedi. "Siobhan Riordan'ı nasıl buldun? Olmasını umduğun gibi biri mi?"

Hızlıca bir ısırık aldım ve "O harika biri" dedim. Ona Kier ve Siobhan'la şatoya yaptığım geziyi, ev sahiplerim ve Kier'le barda geçirdiğim geceyi ve kitapçada Kier için çalışan iş arkadaşlarımı anlatmaya devam ettim. Tam Kier'in gizemli romanını anlatacaktım ki Sam sözümü kesti.

"Dur bakalım," dedi Sam. Elindeki tabağı bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Oraya Siobhan'ın asistanı olmak için gittiğini sanıyordum?"

"Ben yaptım. Öyleyim," dedim.

"Gerçekten mi? Çünkü konuşmanızın tamamı Kieran Murphy hakkında gibi görünüyor." Bana yoğun bir bakışla baktı. "Em, yeni patronuna karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

"Ne?" Ağladım. Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum. Kulübenin loş ışıklı olmasına sevinmişim ve beni o kadar iyi göremediğini umuyordum. "Hayır, bu hiç profesyonelce olmaz."

"Neden?" diye sordu. "Sadece bir yıllığına oradasın. Bir yıl boyunca patronunla kaçamak yapabilirsin. Kim bilir, belki daha fazlasına dönüşür. Bir ilişki için çok geç kaldın."

Çok mutlu görünüyordu ve Kier ile benim hakkımda sahip olduğu tüm fikirleri yıkmam gerektiğini biliyordum.

"Kieran Murphy ile aramda hiçbir şey olamaz," dedim.

"Evli mi?"

"Hayır." En azından ben öyle düşünmüyordum.

"Kız

arkadaşın mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedim. Kier'in bir kız arkadaşı olduğu fikrini hemen reddettim. Kız arkadaşı olsaydı benimle ve Connolly'lerle barda oturamazdı. Bütün köy oradaydı. Mutlaka birileri bir şeyler söylerdi. Maeve'in ondan bahsedeceğinden emindim.

bir kız arkadaşı olduğunu. Belki de bilmiyordu. İçimdeki burkulma hissinden hoşlanmamıştım. Kıskançlık değildi. Kıskanç değildim.

"Bunu öğrenmelisin," dedi Sam. Fırından bir şey çıkarıyordu. Keşke telefonun koku alma özelliği olsaydı. Sam'in mutfağından daha güzel kokan bir şey yoktu, tabii kütüphane hariç.

"Eğer bir kız arkadaşı varsa," diye açıklığa kavuşturdu. "Yani, yirmi dakikadır konuştuğun tek şey o, istediğin kadar inkâr et ama ondan hoşlanıyorsun."

"İnan bana, ondan o şekilde hoşlansam bile, ki hoşlanmıyorum, bu asla bir şey olamaz," dedim. "Bu çok karmaşık."

"Karmaşık olan ne? Sen ondan hoşlanıyorsun, o da senden hoşlanıyor," dedi Sam. "Bu nasıl bir sorun olabilir ki?"

"Birincisi, benden hoşlandığını sanmıyorum. İkincisi, Siobhan onun annesi," dedim.

Sam, "Pekâlâ, bunun potansiyel olarak ne kadar garip olabileceğini görebiliyorum," dedi. Yuvarlak bir hamur işinden bir ısırık aldı ve benim durumumu düşünürken çiğnedi. "Pastel de nata üzerinde çalışıyorum. Söylemeliyim ki sanırım başardım."

Üzerine tarçın serpilmiş en sevdiğim yumurtalı muhallebiyi pişiriyordu. Bunu düşünmek bile içimde küçük bir sıla hasreti hissi uyandırdı. Genellikle Ben, ben ve Sam'in küçük kardeşi Tyler onun yemeklerinin tadına bakardık. Bunu özlemiştim.

"Yemek kitabın nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Hayır, hayır," dedi. "Konuyu değiştirmek istememiştim. Yemek kitabı iyi durumda. Ben yazmama yardım ediyor ve bitmesi için sadece birkaç tarifimiz kaldı. Sana ve patronuna dönelim. Siobhan onun annesiye ne olmuş? Hepiniz yetişkinsiniz. Asistanıyla oğlunun birlikte olmasını umursamayacaktır."

"Bu asla olmayacak," dedim. Neredeyse bitmek üzere olan sandviçimi düşündüm. "Kier beni burada istemediğini açıkça söyledi ve bugün nihayet Siobhan'la aralarında karmaşık bir ilişki olduğunu itiraf etti."

"O zaman kesinlikle onun peşinden gitmelisin," dedi Sam. "Karmaşık anne-çocuk durumlarından anlayan biri varsa o da sensin." Haksız da sayılmazdı.

"Dahası da var," dedim. "Ayrıca bana yazmanın Siobhan'ın acı çekmesine neden olduğunu ve bunu onun için istemediğini söyledi. Benim varlığıma bu kadar karşı çıkmasının başlıca nedeni buydu."

"Nasıl acı çekeceksin?"

"Bilmiyorum, söylemedi."

"En azından kişisel değil," dedi Sam.

"Yine de kişisel hissettiriyor."

Güldü. "Evet, bir ilişki için alışılmadık bir başlangıç noktası ama evlendiğinizde harika bir hikaye olacak."

Her şey bulanıklaştı ve kendimi masaya yasladım. "Az önce Büyük Kanyon büyüklüğünde bir sıçrama yaptın."

"Belki, ama ona karşı kayıtsız olmadığınız açık ve o da sizin için aynı şeyleri hissediyor gibi görünüyor."

"Fark etmez. Benim sadakatim Siobhan'a ve kitabı yazmasına yardım etmeye. Onun acı çektiğini görürse, bunun için bana teşekkür etmeyecektir."

"Ama seni bu yüzden işe aldı," diye karşı çıktı Sam.

"Biliyorum. Gördün mü? Karmaşık," dedim. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter, bana Bağ'da neler olduğunu anlat."

Bir duraklama oldu. Sam'i bunun bana hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceği anlamına geldiğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Ne oldu?" diye sordum. Çatalımı yere bıraktım. Midemde bir korku çukuru vardı. Aramızda bir şey mi olmuştu?

Sam ve Ben mi? Ben'in annesinin zor biri olabileceğini biliyordum. Kütüphanecilik mesleğimizin yanı sıra Ben'le ortak yönlerimizden biri de buydu. "Moira ikinizin başına bela mı açıyor?"

"Hayır, Ben ve ben sinir bozucu bir şekilde aşığız. Yani, bu şeyin içindeyim ve ne kadar mutlu olduğumuzdan ben bile rahatsız oluyorum" dedi.

Kalbimin kabardığını hissederek güldüm. Sam benim içe dönüklüğümün dışa dönüklüğü, farklı bir beyden olan kız kardeşim ve en iyi arkadaşımdı. Onun mutluluğu benim mutluluğumdur.

"Ne oldu o zaman? Ses tonundan bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabiliyorum." Çatalımı aldım ve yemeğimden büyük bir lokmayı ağızıma attım. İrlanda ekmeği, tereyağı, peynir ve taze ürünlerden daha iyi bir şey olamazdı. Hiçbir şey.

"Annen arıyor," dedi. Yutkundum, içimi bir korku kapladı.

"Peki ya o?" diye sordum. Hasta olmadığını biliyordum çünkü ben onun acil durum irtibat kişisiydim ve biri beni arardı.

Sam, "Bir şekilde bu işe bulaştık," dedi. "Ne?"

Sam, "Dinle, Tammy Lynn ve benim yıllar boyunca sarsıntılı bir ilişkimiz olduğunu biliyorsun," dedi.

"Oh, biliyorum." Bu yetersiz bir ifadeydi. Annem Sam'den nefret ederdi. Ona kötü bir etki bırakıyor derdi - tamamen haksız da sayılmazdı- ve bir jokerdi -yine haksız sayılmazdı- ama onu rahatsız eden şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Sanırım Sam'in benim için ne kadar önemli olduğuna içerliyordu. Ne zaman Boston'a Sam'i ziyarete gitsem, annemle kavga ederdik.

Dr. Davis, babamın onu terk etmesi nedeniyle annemin bana karşı aşırı sahiplenici olduğunu ve derinlerde yatan bir terk edilme korkusu olduğunu tahmin ediyordu. Sanırım bir yıllığına İrlanda'ya taşınmam Tammy Lynn'in

en büyük korkusu olduğunu kanıtladı.

Bu yüzden de Oak Bluffs'ta yaşayan Sam'e öfkelenmesi şaşırtıcı değildi. Burası büyük bir ada değildi ve sezon dışında birbirleriyle karşılaşma olasılıkları yüksekti.

"Lütfen bana seni iş yerinde utandırmadığını söyle," dedim. "Hayır, West Tisbury Çiftçi Pazarı'ndaydı," dedi Sam. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, beni utandırmadı, sadece kendisi."

"Olamaz." Sesim kısık bir tona dönüştü. "Sana tuzak mı kurdu?"

"Şey ... evet," dedi Sam. "Ama Ben yanımdaydı, o yüzden sorun olmadı."

"Ne dedi?" diye sordum. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu ve beynim sanki yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Bunun bir önemi yok," dedi Sam. "Önemli olan, korkarım ki seni buraya geri dönmen için manipüle etmeye çalışacak ve kendi kararın olmadığı sürece bunu hiçbir koşulda yapmamalısın."

"Ne dedi?" Tekrar ettim.

Gökyüzü kadar büyük bir kişiliğe sahip olan Sam aniden sakinleşti. "Bu-"

"Bu benim için önemli Sam," dedim. "Lütfen bana söyle ki neyle karşı karşıya olduğumu bileyim."

Sam iç çekti. Bana söylemek istemediği açıktı. Bir süre sonra, "Tammy Lynn bana İrlanda'ya gitmenin benim hatam olduğunu, benim kötü bir etki bıraktığımı -çılgın gençlik yıllarımız göz önüne alındığında tamamen yanlış değil- ve aptalın teki olduğumu söyledi ve zeki, üniversite eğitimi almış kızının benim gibi cahil bir ezikten hayat tavsiyesi aldığına inanamıyormuş." dedi.

Nefesim kesildi. Bir elimi göğsüme bastırdım. "Yapamam. Yapamam. O kaltak!" Kelimeler içimden patladı ve arkalarında yankılanan bir öfke bıraktı.

"Vay canına," dedi Sam. "Bunu sana Tammy Lynn'e kızman için söylemedim. Sana söyledim çünkü o gün markette onu duyan pek çok insan vardı ve bunun başka birinden sana ulaşmasını istemedim. Ayrıca, seni Vineyard'a dönmeye zorlayacakmış gibi hissediyorum ve sen kendi başına eve dönmeye karar verene kadar dönmemen gerektiğini düşünüyorum. Çok üzgünüm, Em."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Bana söylediğine sevindim," dedim. Boğazımın düğümlendiğini ve gözlerimin yaşardığını hissettim. "Sam, söylediği hiçbir şeyin doğru olmadığını biliyorsun. Sende disleksi var, okuma yazma bilmiyor değilsin. Sen çok zekisin, ülkenin olmasa bile New England'ın en iyi şeflerinden birisin ve Tammy Lynn sadece acı, buruşuk, huysuz, yaşlı ve kötü bir kız ve sana saldırdığı için çok üzgünüm. Bunu sana yapmasından nefret ediyorum."

"Eh, benim için kendini çok kötü hissetme," dedi Sam. "Ben de oradaydı ve kızın söylediklerini duyunca benimle bir daha asla konuşmaması gerektiğini açıkça söyledi. Onu iş başında görmeliydin. Kahramanım benim. Bir kütüphanecinin bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?"

Güldüm, niyetinin de bu olduğundan emindim. "Güzel," dedim. "Ben'in ona haddini bildirmesine sevindim. Eğer o bir daha sana yaklaşırsa, uzaklaş, çok hızlı yürü."

Beni rahatlatmak için Sam güldü. "Tammy Lynn'den kaçan ben, bu bir manzara olurdu. Belki de kardiyom üzerinde çalışmalıyım."

Ben de güldüm ama hüznle karışık bir gülüştü bu. Annemin zehri o kadar uzun zamandır sadece bana ve babama yönelmişti ki, benim değer verdiğim birinin peşinden gidebileceği hiç aklıma gelmemiştir. Adadan ayrılışım belli ki onu bir tür kötü kuyruk dönüşüne sürüklemişti. Benim

Başım çarpmaya başladı ve alnımı avucuma yasladım.

"Felç ya da anevrizma geçirmiyorsun," dedi Sam.
"Sadece biraz kalp ağrısı. Söz veriyorum."

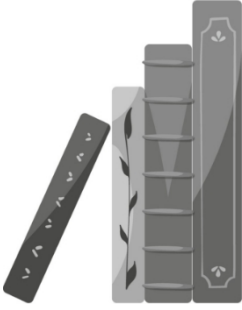
Terapistimin bana öğrettiği gibi birkaç derin nefes aldım ve her şeyi akışına bırakmaya çalıştım. Bu biraz zaman alacaktı ve bir sonraki konuşmamızda anneme ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, ki bu da bugün daha sonra olacaktı. Ugh.

Milyonuncu kez babamın hiç gitmemiş olmasını diledim ama son dokuz yılda anladığım kadarıyla, muhtemelen boğulduğunu hissettiği için canını kurtarmak için kaçmıştı. Artık onu onu terk ettiği için değil, sadece beni geride bıraktığı için suçluyordum.

"Bana iyi bir şey söyle," dedim. "Aksi takdirde hazımsızlık çekeceğim ve kendimi mide kanseri olduğuma inandıracam."

Sam güldü. "Seni özledim,
Em." "Ben de seni özledim,"
dedim.

Sam bana Vineyard'daki arkadaşlarımızla ilgili tüm haberleri anlatırken ben de sandviçimi bitirdim. Ev hakkında iyi şeyler duymak güzeldi ama o konuşurken aklım Kier'e takıldı. Sam'e yaptığım itirazlara rağmen Kieran Murphy'den çok hoşlanmıştım. Ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Dokuz

"**I** Druid's Altar'ı ziyaret etmek istiyorum," diye duyurdu Siobhan ertesi sabah.

Pencerenin önündeki her zamanki masamızda oturuyorduk. Brigid bize kahve ve çörek getirmişti. Sonbahar yerini kışa bırakırken kitapçıya doğru yürürken sabah havası buz gibiydi ve fincanımı ısıtmak için ellerimin arasına aldım.

Kier yanımda oturmuş, bana envanter için kullandığı kül taşına kıyasla şüpheli derecede parlak ve yeni görünen bir dizüstü bilgisayara tıklıyordu. Kafasını kaldırmadan sordu: "Drombeg, taş çember, tamam. Ne zaman gitmek istiyorsun?"

Siobhan onun başının tepesine baktı. "Şimdi."

Yazmayı bıraktı ve başını kaldırıp baktı. "Orası County Cork'ta, değil mi? Oraya bir sabah gidip gelemeyiz ve ben de bütün gün dükkândan ayrılamam."

"Sanırım haklısın," dedi Siobhan. İç çekti. "Sanırım beni götürebilmesi için Em'e araba kullanmayı öğretmen gerekecek."

Beni bir yudumda yakaladı ve sıcak kahveyi ciğerlerime göndererek nefes nefese kaldım. Hıçkırmaya ve öksürmeye başladım. Bastırmaya çalıştıkça daha da kötüleşti. Kriz geçiriyor gibi görüldüğümünden emindim. Harika.

"Her şey yolunda mı, Red?" Kier sordu. Uzandı ve sırtıma vurdu. Bu hiç yardımcı olmadı. Ölümüne boğuluyordum ve ateşli bir İrlandalı sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi kürek kemiklerimi okşuyordu. Ugh.

"Ben iyiyim." Onu savuşturmak için elimi kaldırdım ve yüzümü peçeteyle sildim, burnumdan sızan suyu merhametle tuttum.

Elini bıraktı ve Siobhan'a baktım. Şaka yapıyor olmalıydı. Değil mi?

"Alıştığımдан farklı olarak yolun ters tarafında araba kullanmayı kaldırabilir miyim bilmiyorum." Hissettiğimden daha diplomatik görüldüğünü umuyordum çünkü hissettiğim şey kocaman bir "lanet olsun hayır "dı.

"Elbette yapabilirsin." Siobhan sanki bu onun endişelerinin en önemsiziymiş gibi elini salladı. "Ve düşünsene, Kier'in arabasını kullanmayı öğrenirsen istediğimiz zaman gidebiliriz."

"Arabanın benim olduğu kısmı atlıyor muyuz?" Kier sordu.

Siobhan, "Öğleden sonra burada olmanız gerektiğini kendiniz söylediniz," dedi.

"Em de öyle," diye karşılık verdi. "Ona araba kullanmayı öğretsem bile öğleden sonraki vardiyası için geri dönmesi gerekiyor. Anlaşmamız buydu, hatırladın mı?"

Siobhan, "Sanırım anlaşmamız yanlış bilgiler üzerine yapıldı," dedi. "Duyduğuma göre, Em'in tek yaptığı

envanter. On yıllardır ilk kez yapıldığına göre bu kadar acil bir durum olamaz, değil mi?"

Kier kaşlarını çattı. "Bunu daha önce hiç yapmamış olmamız bunu son derece önemli kılıyor."

"Gerçekten mi?" Siobhan sordu. Oğlunun bakışlarını düzgün bir ifadeyle karşıladı. "Bana öyle geliyor ki, Em'in yetenekleriyle, üçüncü katta her an patlayabilecek demode bir dizüstü bilgisayarla saklanmak yerine ana katta çalışarak müşterilere yardımcı olması daha iyi olur."

Aralarına baktım. Yine, sanki farkında olmadığım bir şeyler oluyormuş gibi hissettim.

Kier, "Tesadüfe bakın ki onu kasiyer olarak yetiştirmeye hazırlanıyoruz," dedi.

Bunu ilk defa duyuyordum. Masumiyetin resmi olan yüzünü inceledim. İlerledikçe uydurduğunu hissediyordum.

"Peki bu ne zaman başlayacak?" Siobhan sordu.

"Aslına bakarsanız bugün," dedi. "Red'e bu öğleden sonra Eun-ji'yi takip etmesini önerecektim."

"Mükemmel," dedi Siobhan. "O zaman Em'e ilk sürüş dersini bu sabah verebilirsin."

Ağzımdan küçük bir havlama sesi -evet, çanta büyüklüğünde bir köpeğinki gibi- çıktı. İrlanda'da araba kullanmak mı? Sam gençliğimizde beni bazı çılgınlıklara sürüklemişti ve aniden tüm bunlar yabancı bir ülkede yolun farklı bir tarafında araba kullanmanın yanında sönük kalmıştı. Ama Siobhan'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ve bir yıl boyunca burada kalacaktım. Belki de sol taraftan sürmeyi öğrenmem gerekiyordu. Yani, ya acil bir durum falan olursa?

"Anne, ciddi olamazsın," dedi Kier, aynı anda ben de "Yapacağım," dedim.

Siobhan bana gülümsedi. "Cesur bir kız... pardon... kadın."

Sırıttım. Uzun zamandır annemden herhangi bir övgü almamıştım ve bu övgüyü yaz yağmuru altında kavrulan toprak gibi içime çektim.

Siobhan, "Mükemmel, o halde halloldu," dedi.

"Halledildi mi?" Kier önce bana, sonra ona, sonra da tek kaşını kaldırıp şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Tek atış hakkın var Red, eğer arabamı mahvedersen, o kadar. Anlaşıldı mı?"

Otoriter Kier'in aynı zamanda seksi Kier olması rahatsız ediciydi. Vücudumdaki her feminist hücre, o bana bakarken inkar edilmesi imkansız olan çırpınışları hissetmememi talep ediyordu. Peki, tamam. Gözlüklerimi indirdim ve üstünden ona baktım. "Sanırım ne kadar iyi bir sürüş eğitmeni olduğunu öğreneceğiz, değil mi?" dediğimde sesim çok kısıktı.

Ona umursamaz bir bakış attım ve çenesini eline dayamış, memnun bir ifadeyle bizi izleyen Siobhan'a döndüm.

Kier dizüstü bilgisayarını kapattı ve oturduğu yerden kalktı. "Ne yaptığını anlıyorum. Sanki burada araba kullanmayı beceremezsen bu benim suçum olacakmış gibi olayı bana çeviriyorsun. Çok zekice ama numaran bende var."

Ben de yerimden kalktım ve ona doğru döndüm. "Numarama sahip olmanın, örneğin araba anahtarına sahip olmak kadar yararlı olduğunu sanmıyorum." Ona sert bir bakış attım ve parmaklarımı oynattım. Burun delikleri hafifçe açıldı.

"Tamam. On dakika içinde benimle dışarıda buluş."

Bununla birlikte, dükkânın arka tarafına doğru yürüdü. Gitmesini izledim, benim, uysal Emily Allen'ın, onu bu kadar etkilemeyi başarmış olmam beni eğlendirdi. Olağanüstü bir şeydi.

Siobhan, "Takviye yapsanız iyi olur," dedi. "Depo boşsa araba kullanamazsın."

"Doğru, teşekkürler." Tekrar oturdum ve hızlıca bir çörek yiyip kahvemi içtim.

"Ben yokken ne yapacaksın? Seni terk ediyormuşum gibi hissediyorum."

Siobhan, "Hiç de değil," diyerek beni temin etti. "Ziyaret etmek istediğim yerlerin bir listesini yapacağım ve bu listenin beni bunalımdan kurtarabileceğini düşünüyorum. Hiç Moher Kayalıkları'na gittin mi?" "Yukarı kadar I taşındı Burada, Ben olsam asla olmuştur dışarı Massachusetts'e," dedim. "Nereye gitmek istersen sesler benim için harika."

Siobhan alkışladı. "Bu harika olacak." Pencereden dışarı baktı. "Kier bekliyor, sen çık."

"Bana şans dile," dedim.

"Buna ihtiyacın olmayacak." Gülümsemesi *bana* güven veriyordu! "Sana inanıyorum."

"Teşekkür ederim," dedim. Böylesine sorgusuz sualsiz destek görmeye alışık değildim. Uyandığımda tüm İrlanda maceramın bir rüyadan ibaret olduğunu fark etmekten korkuyordum. Hayal kırıklığının beni öldürebileceğini düşündüğüm için içtenlikle öyle olmamasını umuyordum. "Şu anda Tig McMorro'u ve onun en zor yolun genellikle gidilmesi gereken doğru yol olduğu felsefesini düşünüyorum."

"Oh, o mesaj çok iyiydi. Tig çok haklıydı."

Gülümsedim. Tig hakkında sanki Siobhan'ın hayal gücünden çıkmış bir şey değil de gerçek bir insanmış gibi konuşmamızı seviyordum.

"Birazdan görüşürüz." Paltomu, şapkamı ve eldivenlerimi çekiştirdim ve omuz çantamı aldım. Yeni emir almış bir asker gibi kapıya yöneldim. Bunu yapabilirdim. Yani ne kadar zor olabilirdi ki? Araba arabaydı. Değil mi?

Kier'i Oisín'le birlikte dışarıda beklerken buldum. Range Rover'ın arkasında toplanmışlardı ve ben de yanlarında

durdum. "Ne yapıyorsunuz?"

İkisi de sıçradı ve Oisín suçlu bir ifadeyle geri çekildi. Bana baktı ve "Selam Em. Bil diye söylüyorum, bu benim fikrim değildi."

Düz kasketine dokundu ve aceleyle kitapçının sıcaklığına geri döndü. Kier'e baktım. "Bu da neydi şimdi?"

"Bu." Kier, arabanın arkasına yeni yapıştırdığı belli olan N harfini -beyaz zemin üzerine büyük, kalın kırmızı bir N- işaret etti.

"O da ne?" diye sordum.

"Yoldaki diğer tüm sürücüler için bir uyarı." Etrafımdan dolaşarak sürücü tarafına geçti ve "Derse başlamadan önce bizi şehir dışına çıkaracağım" dedi.

"Pekâlâ." Omuz silktim. Bu makul görünüyordu. Yolcu koltuğuna tırmandım. "Peki, N ne anlama geliyor?"

"Acemi," dedi. "İrlanda'da araba kullanmayı öğrenirken, başkalarının sizin araba kullanmayı öğrendiğinizi anlaması için arabanızın üzerinde bir L işareti olması gerekir. Ehliyetinizi aldıktan sonra, acemi için bir N alırsınız, bu da sizsiniz."

Alınacağımı düşündüyse, yanılmıştı. Aslında rahatlamıştım. Etrafımdaki herkesi acemi olduğum konusunda uyarmakla ilgili bir sorunum yoktu. Umarım, uzak dururlardı.

Kier arabayı çalıştırdı ve aynalarını zar zor kontrol ederek kaldırımdan uzaklaştı. İş bölgesinin sonuna gelene kadar arabayı sürdük. Sinirlerimin gerildiğini hissettim ama neyse ki şehrin bu ucunda sadece birkaç dükkân vardı.

"Pekâlâ o zaman." Kier motoru kapattı ve arabadan indi. Bana da aynısını yapmam için işaret etti. O etrafı tararken ben de kaldırımda ona katıldım. "Burası başlamak için iyi bir yere benziyor."

Bana anahtarlığı uzattı ve tam berberden elinde yanmayan bir sigarayla bir adam çıkarken tekrar içeri girdik. "Sen misin Murph?"

"Merhaba Mick," diye selamladı Kier onu. Konuşabilmeleri için kapısını açık bırakmıştı ki bu da aracın içine giren soğuk hava dışında iyiydi. "Bugün dükkan nasıl?"

Mick, "Bu sabah tabelayı açtığımızdan beri doksana çıktı," dedi. Kier'in yüzünü inceledi. "Temizlik yapmayı düşünüyorsan seni de dahil edebilirim."

Kier eliyle çenesini kavradı ve bıyıklarının durumunu değerlendirdi. "Belki daha sonra. Red'e yolun doğru tarafında nasıl araba kullanılacağını öğretiyorum."

Mick güldü. Eğildi ve Kier'in yanından bana baktı. "Sen Amerika'dan gelen kızsın, değil mi?"

"Ben Massachusetts'ten gelen kadını, evet," dedim. Çarpık gülümsemesine ve mükemmel kesilmiş favorilerine baktım. Gaga gibi bir burnu vardı, ama favoriler onu daha az öyle gösteriyordu.

"Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?" diye sordu. "Kesinlikle," dedim.

"İrlanda'da araç kullanırken her zaman yolcunuzu güvende tutmak istersiniz" dedi. "Bu amaçla, arabanın yolcu tarafını kaldırıma en yakın yerde tutmak istersiniz. Bu şekilde hangi şeritte olacağınızı her zaman bilirsiniz."

Başımı salladım. "Yolcuyu kaldırımda tut. Bu mantıklı. Teşekkür ederim."

Mick, "Eğer unutma ihtimaliniz varsa bunu hatırlamanın daha kolay bir yolu 'kaltağı çukurda tutmaktır'" dedi.

"Oh!" diye şaşkınlıkla güldüm. Hakkını vermeliydim, hatırlamak için akılda kalıcı bir yoldu.

Mick Kier'e baktı ve ekledi, "Bu da seni sürtük yapar, Murph."

"Evet, anladım." Kier gülmüyordu. Aslında biraz sinirli görünüyordu.

"Oisín bana senin hakkında her şeyi anlattı." Mick arabaya doğru eğildi ve benimle konuştu. Gözleri parlıyordu, bunun İrlandalı olmanın bir gereği olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. "Sağlam biri olduğunu söyledi."

"Ses?" Ben sordum.

"Bu argoda hoş anlamına geliyor," diye açıkladı Kier. "Oisín'den hoşlandığımı biliyordum," dedim.

"Haklı olduğunu söylemek zorundayım. Siz de müsait olabilir misiniz?" Mick sordu. Sırtışı saf yaramazlıktı ve yüzümün ısındığını hissettim. Bu kadar bariz bir şekilde flört edilmeye alışık değildim ve ne diyeceğimi bilemiyordum.

Kier kaşlarını çatarak Mick'ten bana ve tekrar bana baktı. "Beleşçilik mi yapıyorsun Mick?"

"Her zaman," dedi. "Ve ona bir bak. Tam bir gezgin, değil mi?"

Kier bana tekrar baktı. Kaşları çatıldı ve arkadaşına döndü. "Gitmemiz gerekiyor." Uzanıp kapıyı kapattı ve Mick'in yoldan çekilmesine fırsat vermedi. Arkadaşı alınmak yerine güldü ve dönerek uzaklaştı, sigarasını dudaklarına götürdü ve diğer elindeki çakmakla yakarken elini sigaranın üzerine koydu.

"Pekâlâ, arabayı çalıştır," dedi Kier. Huysuz görünüyordu. "Hendekteki sürtük sen olduğun için mi kızgınsın?" I

sordu. Güldüğümü gizlemek için öksürdüm. Bana ters ters baktı ve ben de ekledim: "Söz veriyorum seni güvende tutacağım." Ona dişlek bir gülümseme gönderdim.

"Arabayı çalıştır, Red." Sabır için dua eder gibi gözlerini kapattı.

Bana söyleneni yaptım ama ayağım frende ve debriyajda birinci viteste bıraktım ve "Çok fazla sorum var" dedim.

"Şey, yuvarlak olan şey nasıl dümen tuttuğunuzdur-" dedi ama ben sözünü kestim.

"Çok komik," dedim. "Beleşçilik ne demek? Ve binmek? Bu kötü bir şey mi?"

"Kulağa kötü bir şeymiş gibi mi geldi?" diye sordu.

"Hayır, ama şaka iyi bir şeydir ve itiraf etmeliyim ki çok sezgisel de değil," dedim.

"Bu adil." Koltuğunda döndü ve konsolun üzerine eğildi. "Pekâlâ, içinden çıkamayacağın bir duruma düşmemen için seni aydınlatmama izin ver. 'Ride' İrlanda'da seks anlamına gelir, yani sana 'ride' demek Mick'in seninle seks yapmak istediğini gösterir."

Çenem düştü. "İmkânı yok."

"Mümkün değil."

"Annen Tig McMorrow'un kitaplarında buna yer vermemiş," dedim.

"Umarım öyle değildir," dedi. "O kitaplar çocuklar içindi."

"Sadece ilk ikisi," dedim. "Ondan sonra Tig yaşlandıkça daha da olgunlaştılar."

Kier küçümseyici bir el salladı. "Yeter. Araba mı sürüyoruz yoksa konuşuyor muyuz Red?"

"İkisini birden yapamaz mıyız?" Ben sordum. "Ayrıca, bana 'beleşçilik' ne demek söylemedin."

İç çekti. "Bu bir oyun oynamak, seni kaldırmaya çalışmak anlamına geliyor, bilirsin işte, bunun gibi."

"Ve öyleydi?" Ben sordum. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Mick'in köşede durmuş sigara içtiği pencereden dışarı baktım. Ona baktığımı gördü ve göz kırptı. Sonra kulağına telefon tutuyormuş gibi bir el hareketi yaptı ve çenesini bana doğru uzatarak onu aramamı işaret etti.

Kier nefesinin altında, "Ne salak herif," diye mırıldandı. Öne doğru eğildi ve başını hayır anlamında Mick'e salladı.

kaba bir el hareketi ve kahkahayla karşılık verdi.

Kier, "O senin ilgilendiğini düşünmeden sür, Red," dedi.

"Oh!" Dikkatimi arabaya çevirdim. Aynalarımı, koltuk ayarımı ve emniyet kemerimi kontrol ettim, sonra sağ omzumun üzerinden baktım, sinyali açtım ve gelen araba olmadığı için hiçbir şey olmadan birleştim -Allah'a şükür- ve kasabadan çıktım.

Manuel şanzımana alışırken sessizlik içinde sürdük. Sol elimle vites değiştirmek garip olsa da bana düz vites kullanmayı öğrettiği için Sam'e minnettarlık duyuyordum. Bir dur işaretinde vitesleri birinciden ikinciye geçirirken, Kier'in dişlerinin arasından bir nefes çektiğini duydum ama hiçbir şey söylemedi, ki bunun büyük bir kısıtlama gerektirdiğinden emindim.

Kırsal kesim nefes kesiciydi ve taş duvarların, tek katlı evlerin ve koyun tarlalarının görüntüsünü içime çekerek gerçekten burada olduğuma hayret ettim. Ve a r a b a kullanıyordum!

Çok fazla yol işareti yoktu. Arada bir kilometre cinsinden hız sınırı levhaları vardı ama reklam panoları yoktu, her ne kadar ana güzergâhlardan birinde olsak da yol ana güzergâh sayılabilecek kadar dardı. Arazi engebeli olmaya başladı ve yeni bir yol işareti fark ettim. Sadece eğri büğrü bir oktu, ilerideki virajları gösterdiğini tahmin ettim.

Arabayı sürerken, yılan gibi kıvrılan yol boyunca bir ileri bir geri giderken tabelanın çok yetersiz olduğunu fark ettim. Sona yaklaştığımızı umarken ellerim terlemeye başladı. Tepeyi aştığımızda tam önümüzde bir koyun yola atladı ve ben debriyaj ve fren pedallarına basarak ondan kaçınmak için direksiyonu karşı şeride kırdım. Kurtulduğumuzu sanıyordum ama bir minibüs belirdi.

Çizgiyi geçtikten hemen sonra viraja girdim ve bir st vitesge geçerken gaza basıp direksiyonu yolun kendi tarafıma kırmak zorunda kaldım, koyunları ve minibüsü kıl payı kaçırdım.

"Lanet olası bok!" Kier bağırdı. "ok yakındı!"

"zr dilerim! Özür dilerim!" diye bağırdım. Dar bir çekek yeri buldum ve park ettim. Yavaşça durmadım.

İkimiz de emniyet kemerlerimize doğru savrulduk ve sonra geriye düştük. Arabayı birinci vitesge taktım ve motoru kapattım. Bana bağırmasını bekledim. Onu nasıl ldrebileceğimi, lanet olası bir aptal olduğumu ve annesini bir daha hiçbir yere götürmeme izin vermeyeceğini söylemesini bekliyordum.

"İyi misin?" Kier koltuğunda dönüp bana baktı. Sakinleştirici bir nefes aldım ve ona baktım. şaşırtıcı bir şekilde kızgın görünmüyordu, aksine etkilenmiş gibiydi. "Bu harikaydı, Red."

Kalbimin hâlâ atıp atmadığını kontrol etmek için elimi göğsüme koydum. Durmuş olması gerektiğinden emindim.

"İşte." Kier konsolun üzerinden eğildi ve beni kucaklamak için kendine çekti. Beni ceketinin içine sokarken yüzümü omzuna bastırmış buldum. Ellerinden biri sırtımı aşağı yukarı okşadı, yanağını başımın üstüne yasladı, diğer kolu ise etrafımda kaldı ve beni kendine yakın tuttu.

Sıcak yn, kahve ve çamaşır deterjanı karışımı kokusu, beni kollarında tutan Kieran Murphy'nin farkına varmamı sağlarken, vücudunun sıcaklığı beni rahatlattı. Adam geldiğimden beri başıma bela olmaktan başka bir şey olmamıştı. Ondan gelen bu nezaket seksi olmamalıydı. Çok seksiydi.

Geri çekildi ve beni inceledi. "İyi misin, Red?"

"Duruma göre değişir. Beni kasabaya kadar yürütecek misin?"

Güldü. "Hayır, bunu mükemmel bir şekilde hallettin." Lacivert bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı ve sonra bakışlarını kaçırdı. "Pekâlâ, hadi gidelim o zaman." Ön camı işaret etti.

Gitmek mi? Yani, benim sürmem mi gerekiyordu?

"Hayır, teşekkür ederim, ben çıkıyorum," dedim. Ellerimi direksiyonu tutmaktan aciz olduklarını kanıtlamak istercesine havaya kaldırdım.

"Şimdi bırakamazsın."

"Evet, bırakabilirim. İstifa ediyorum. Gördün mü? Çok kolay."

" 'Tehlikeyle karşılaştığında korkmayan hiçbir canlı yoktur. Gerçek cesaret, korktuğunuzda tehlikeyle yüzleşmektir ve bu tür bir cesarete bolca sahipsiniz'" dedi Kier. Bu sözler tanıdık geldi ve daha önce nerede duyduğumu düşünmek için beynimi taradım.

"*Oz Büyücüsü*" dedim.

Dudakları yukarı kıvrıldı. Bir gülümseme. Neredeyse bizi öldürtüyordum ve o gülümsüyordu. "Hadi ama Red. Seni bir korkak olarak düşünmemiştim."

"Yapmıyorum. Ben sadece bizi kesin ölümden kurtarmaya çalışıyorum."

"Dinle, olanlar benim hatamdı," dedi Kier. Başında bir yaralanma olup olmadığını kontrol etmek istedim. Belki de ben koyunların etrafından dolanmakla meşgulken şakağını gösterge paneline çarpmıştı.

"Nasıl anladın?" diye sordum. "Sen araba kullanmıyordun." "Hayır, ama sana araba kullanmayı öğretiyor olmam gerekiyordu.

burada ve tüm dikkatimi vermiyordum," diye itiraf etti.

"Tepeye çıkarken sizi sürpriz bir koyun olabileceği konusunda uyarabilirdim ve daha hazırlıklı olurdunuz. Daha iyisini yapacağıma söz veriyorum. Bir kez daha deneyelim, olur mu?"

Gerçekten istemedim. O kadar sert sıkılmışım ki kıcımdaki bazı kasları çektiğime emindim. Ama gerçekten pişman görünüyordu - bu bir ilkti - ve Siobhan'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. İsteksizce başımı salladım ve o da ellerini çırpıp avuçlarını birbirine sürttü.

"İşte ruh bu, Red," dedi.

İçimi çektim ve arabayı çalıştırdım. Sağ omzumun üzerinden bakarak arabayı tekrar yola çektim. Parmaklarım direksiyonu sanki onu boğmaya çalışıyormuşum gibi kavradı. Hızımı kontrol ettim. Saatte sadece otuz beş mil ya da bir yerli gibi hız göstergesine bakarsam elli altı kilometre hızla gidiyordum. Yol kenarındaki hız tabelalarında seksen kilometre yazıyordu ama bu bana aptalca bir aşırılık gibi geldi.

"Harika gidiyorsun Red," dedi Kier. "Yarım kilometre sonra bir döner kavşaktan geçeceksin."

"Ne!" Ağladım. "Buna hazır değilim."

"Bunu atlattığında olacaksın," dedi neşeyle. O anda bundan zevk aldığını fark ettim. Bunu bilmeliydim. Bu açıkça bana işkence etmenin yepyeni bir yoluydu. Boğazımdan hırlamaya benzeyen bir ses çıktı.

"Şimdi sağdan gelen arabalara yol vermek zorundasınız, bu yüzden yavaşlayın ve biri geliyorsa durun," dedi. "Kavşağa altıda girecek ve on ikide çıkacaksınız, tamam mı?"

Hasta olabileceğimi düşündüm. Mavi ve beyaz tabelalar belirdi ve bizi döner kavşak hakkında uyardı. Peki, İrlanda'ya olan destansı yolculuğum bu şekilde sona erecekse, öyle olsun. Gözlerimi kapattım.

"Gözlerini aç, Red," dedi Kier. "Diğer arabaları görmek için onlara ihtiyacın var."

"Mmm." Boğazımda Marge Simpson hırıltısı gibi bir ses çıkardım.

"Bunu anladın," diye koçluk yaptı. "Şimdi bir araba geliyor, o yüzden durmak istiyorsun."

Döner kavşağın ağzında yavaşlayarak durdum. Küçük mavi bir araba hızla geçti. Başka kimsenin olmadığından emin olmak için sağ tarafa baktım.

Ölüm çemberine girdiğimde Kier bana "İşte böyle," diye tezahürat yaptı. "Sakin ol. Dışarıda kal. İlk çıkışı geçip ikinci çıkışa gireceksin. Küçük mavi araba şu tarafa gidiyor, onu takip et."

"Küçük mavi benim arkadaşım. Anladım," dedim. Yeni dostumun arkasındaki döner kavşaktan çıktım ve yol düzleşti. Kocaman bir yudum hava çektim. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim.

"Adil oyun, Red!" Kier bağırdı. Beni omzumdan alkışladı. "Aferin."

Ona döndüm ve sııttım. Başarı hissi baş döndürücüydü. Kier sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi gözlerini kırıştırdı, sonra sırtışıma tam anlamıyla karşılık verdi. Vay canına.

"Yani, bir kilometre sonra bir döner kavşak daha geliyor," dedi.

"Komik değil," dedim. Dikkatimi tekrar yola çevirdim.

"Şaka yapmıyorum," diye cevap verdi.

Omuzlarım çöktü. "Oh be." Biraz mızımızca oldu ama gerçekten başka bir kavşak olduğu için biraz mızımızlanmayı hak ettiğimi hissettim. Bu çılgınlığın sorumlusu kimdi?

Kier, "Pekala, bu seferkine altıda girip üçte çıkacaksınız," dedi.

"Üç mü?" Ben ağladım. "Tüm yol boyunca!"

"Dörtte üçü," diye düzeltti beni. Ona bir bakış attım ve o da "Aşağı yukarı" diye ekledi.

"Argh."

"Şimdi, Red, bunu yapabilirsin," dedi Kier. "Sana inanıyorum." "Neymiş o?" diye sordum.

"Ne neymiş?"

"Bu Kieran Murphy pozitifliğine hiç benzemiyor," dedim. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ben Murphy," dedi.

"Sen bana Em dediğinde ben de sana Murphy diyeceğim," dedim.

"Ama sen açıkça bir Kızılsın," diye karşı çıktı. "İnatçı, alıngan ve ..."

Bekledim. Bitirmedi.

"Araba mı?" diye sordum. "Söyleyeceğin şey bu muydu?"

"Hayır," diye itiraz etti. "Sen benim çalışanımsın. Bu benim

Çizgiyi aşıyorsun ama Oisín ile aynı fikirdeyim."

Bu bir iltifat mıydı? Ona yan gözle baktım. Tam soracaktım ki döner kavşak işaretleri belirdi ve paniklemekten tartışmaya devam edemedim.

"Sakin ol, yol vermeyi unutma, işte böyle," diye beni cesaretlendirdi Kier. "Kimse gelmiyor, yani iyisin. Devam et, tüm yol boyunca, işte çıkışın, mükemmel. İyi iş, Red!"

İçimi çektim ve vücudumu gevşetmeye çalıştım. İrlanda'nın yollarını oluşturan kıvrımlarda ve dönemeçlerde ilerlerken göbeğim müthiş bir egzersiz yapıyordu.

"İleride bir bar var," dedi Kier. "Neden içeri girip sana soluklanman için bir dakika vermiyoruz?"

"Evet, lütfen," dedim. Birkaç kilometre sonra yoldan ayrıldım ve dar bir otoparka girdim. Sabahın geç saatleriydi ve park yerinde birkaç araba vardı. Etraflarından dolaştım ve herkesten uzakta boş bir yere park ettim.

Arabadan indik ve rüzgâr saçlarımı ve ceketimi savurdu. Gökyüzü mavi, tepeler yeşil ama karanlıktı.

Güneyden geldiğini tahmin ettiğim bulutlar geliyordu ve yağmurun yakın olduğunu düşünüyordum. Fırtınada araba kullanmak konusunda ne hissettiğimden emin değildim. Bekle, evet, hissettim. İstemiyordum. Belki de kendimi denklemden çıkarmak için bir barda sarhoş olmalıyım.

"Hadi o zaman," dedi Kier. Parlak yeşil süslemeli sarı renkli binaya doğru ilerledi. Kapının üzerindeki tabelada *Bad Brian's Pub* yazıyordu, yani bu umut verici görünüyordu.

"Deniz ürünleri çorbasına ne dersiniz? Kerry'de en iyisi var. Oğlu sabahları balık tutuyor, annesi de öğle ve akşam yemekleri için pişiriyor."

"Kulağa harika geliyor."

Barın yarısı doluydu ve Kier beni köşede bir yere götürdü. "Ben gidip sipariş vereyim."

Bara gitti ve elinde iki fincan kahve ile döndü. Şaşkınlıkla ona baktım ve "Çok kahve içtiğini fark ettim" dedi.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. İçtiğim kahve miktarını mı yargılıyordu? Hayır, tabii ki yargılamıyordu. Bu sadece yediğim, giydiğim, söylediğim ya da yaptığım her şeyi yargılayan annemle yaşadığım yıllardan kalma içgüdüsel bir tepkiydi. Diğer insanların onun gibi olmadığını kendime hatırlatmak zorundaydım.

"Kahve mi yoksa çay mı daha çok seversin?" diye sordum. Bu güzel ve tarafsız bir konu gibi görünüyordu.

"Çocukken babamla yaşarken çay içerdim," dedi. "Üvey annem Meredith, evde kahve içilmesine izin vermiyordu çünkü kahvenin sadece medeni olmayanlar için olduğunu düşünüyordu. Doğal olarak, bunu öğrendikten sonra içmeye başladım."

"Doğal olarak," dedim. Kendi üvey annem Jessica'yı düşündüm. Bildiğim kadarıyla o sadece organik smoothie'ler içiyor, vücuduna hiçbir toksinin girmesine izin vermiyordu. Ben de

Ne yazık ki onu daha zeki ya da daha nazik yapmadılar; yine de çok sağlam bir kıçı vardı.

Bana baktı. "Ne düşündüğünü paylaşmak ister misin, Red?"

"Pek hoş değil," dedim. Uzun şeker paketini yırtıp açtım ve kahvemin içine döktüm. Kier kahvelerle birlikte küçük bir sürahi krema getirmişti ve ben de biraz döküp kaşığım ile karıştırarak fincanda çiçek açmasını izledim.

"Sorun değil," dedi. Dudaklarını büzdü ve fincanın kenarından üfledi, sonra da kahvesini sade olarak içti. "Bununla başa çıkabilirim."

"Seninle ilgili değil," dedim. "Kendi üvey annem hakkında aşağılayıcı şeyler düşünüyordum."

"Annenle baban boşandı mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ben üniversitedeyken babam annemi terk etti. Onu lisedeki amigo kızların lideri için terk etti. Tabii, annem yirmili yaşlarının ortasına gelene kadar bekledi ama yine de *aynı dönemde* lisedeydik."

"Bu çok yanlış," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye kabul ettim. "Bunu ona söylemekle de hata ettim. İlişkımız bir daha asla düzelmedi."

"Onlarla iyi geçinemiyorsun o zaman?" diye sordu.

"Anlaşamıyoruz diye bir şey yok," dedim. "Daha çok babamı kendine bağlamış durumda, şey, onu büyüğü altında tutmak için hangi vücut parçasını kullandığı üzerinde durmamak muhtemelen en iyisi. Şunu söylemek yeterli, babam Jessica'ya zincirlendiğinden beri Dr. Allen hayatımda yok, bıraktığı pisliği temizlemek de bana kaldı, yani anneme."

Kier başını salladı. Koyu renk gözleri anlayışlıydı. "Kulağa tam bir piç gibi geliyor."

"Evet," diye kabul ettim. "Eskiden onu suçlardım ama artık suçlamıyorum. Annem bazen ... hayır, çok zor biri olabiliyor ve

Neden gittiğini anlıyorum. Yine de bana daha fazla destek olabilirdi. Yıllarımı annemin onun gidişini atlatmasına yardımcı olmaya çalışarak geçirdim ama o bunu yapmıyor ve ben de artık yapamıyorum."

"Ah, demek bu yüzden buradasın," dedi. "Bir kaçış kapağı buldun ve dışarı atladın."

İnkâr etmek istedim ama yapamadım. Bu doğrudu. "Kendimi bildim bileli tek istediğim dünyayı görmektir," dedim. "Annenin iş teklifi benim için ilk şanstı. Elimden kayıp gitmesine izin veremezdim."

Kier bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama garson iki büyük kase deniz mahsulü çorbası, içine Kral Arthur'un kılıcı gibi bir bıçak saplanmış bir somun İrlanda sodalı ekmeği ve küçük bir çömlek parlak sarı tereyağıyla yanımıza geldi. Araba kullanmak beni acıktırmıştı ve önümdeki dumanı tüten kaseye bakarken tüm konuşma düşünceleri beni terk etti.

"Tıkının," dedi Kier. Bıçağı eline aldı ve her birimize birer dilim ekmeğe kesti.

Kaşığımı aldım ve çorbaya daldırdım. Bir New England'lı olarak chowder konusunda titizdim. Sam bana iyi bir çorbanın krema ile zenginleştirilmiş et suyuna sahip olduğunu öğretmişti, konserve kutusundan çıkan o iğrenç unla kalınlaştırılmış şeye değil. Bu umut verici görünüyordu. Et suyunu yudumladım ve bir parça pisi balığı ısırdım.

"Aman Tanrım." Elimi ağzıma götürdüm. Sıcak otlu tereyağını yudumlamak gibiydi ve balık o kadar taze ve yumuşaktı ki dilimin üzerinde eridi.

Kier bana baktı ve güldü. "*Friends* dizisindeki Janice karakteri gibi konuşuyorsun."

"Konuşma." Çorbadan bir kaşık daha alırken elimi kaldırdım. "Yemeğimle ilgili bir an yaşıyorum."

Kaşığa üflerken Kier beni izledi, dudaklarımı büzerken bakışları ağızımdaydı. Karanlık bakışlarının yoğunluğu nabzımın hızlanmasına neden oldu ve kaşığı ağızıma götürürken bakışlarını üzerimde tuttum. Boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı.

"Sana söyledim, tüm İrlanda'nın olmasa bile Kerry'nin en iyisi." Sesi lezzetli bir şekilde hırçındı.

"Bu bir keşif," diye kabul ettim. Sunduğu sodalı ekmek parçasını aldım ve tereyağına buladım. Sonra da çorbamın içine batırıp suyunu çekmesini bekledim. Çok güzeldi.

Sessizlik içinde yemek yedik ki bu şaşırtıcı derecede rahattı. Çorba ve sodalı ekmek bittiğinde, sunucumuz tabaklarımızı temizledi ve kahvelerimizi ısıttı. Çok rahatlamıştım; bankta oturup b i r a z kestirebilirdim. Bunun yerine, Kier'in rahat halini kendi avantajıma kullanmaya karar verdim. Siobhan'la olan ilişkisini anlamak istiyordum ve bundan daha iyi bir zaman geçirebileceğimden şüpheliydim. "Nasıl eski vardı sen ne zaman senin ebeveynler Boşandın mı?" I sordu.

Kier konuşmamıza geri döndüğüm için şaşırmış görünüyordu ama cevap verdi, bunu konunun özel bir bilgi olmadığına dair cesaret verici bir işaret olarak aldım.

"On," dedi.

"Zor olmuş olmalı," dedim.

Başını salladı. "Bir ailenin dağılması en çok çocuklar için zordur sanırım. Benim babam da sizinki gibi farklı bir alana yöneldi ve annem onun gitmesine izin verdi. Birbirlerine uygun değillerdi. Annem yaratıcıydı ama babam değildi."

"Bu bir meydan okuma olurdu," diye kabul ettim. Konuşmaya devam etmesini istiyordum. Hem onun hem de Siobhan'ın hayatını anlamak istiyordum.

"Meredith'le hemen ilişkiye girmeseydi bu kadar zorlanmayabilirdi ama kızgındı ve sanırım daha genç bir kadınla birlikte olmanın annemi inciteceğini düşündü," dedi.

"Yaptı mı?" Ben sordum.

Kier güldü. "Bunu asla itiraf etmedi ama sanırım annem onun arkasını görmekten memnundu. Onun yazmasını desteklemiyordu. Zamanını boşa harcadığını düşünüyordu."

Nefesim kesildi. Tig McMorrow serisi hakkında böyle hissetmeyi hayal bile edemezdin.

Kier'in ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Dediğim gibi, birbirlerine pek uygun değillerdi. Ancak annem nihai intikamını aldı. Babam onu Meredith için terk etti ve sonra annem romanlarla büyük bir başarı yakaladı. Babam ölene kadar bu konuda acı çekti."

"Kaybınız için üzgünüm," dedim.

Kier omuz silkti. "Yedi yıl önceydi. Üvey annem babam öldükten üç ay sonra komşularıyla evlendi."

"Oh," dedim.

"Aynen öyle."

"Ve onlarla birlikte mi yaşadın?" Ben sordum.

Kier'in yüzünün üzerinden bir gölge geçti. Orada hoş olmayan bir şey vardı. Burnumu sokmadım ama ileride fırsat bulursam tekrar gelmek için bir not aldım.

"Sadece başlangıçta, annem kitap turlarındayken falan," dedi. "Başlangıçta sadece birkaç haftaydı ama sonra annemin kariyeri büyüdükçe babamda daha fazla zaman geçirdim. Üvey annem orada olmamdan memnun değildi ve annem onlara 'beni desteklemeleri' için çok para vermediği sürece istenmediğimi belli etti. "

Sesindeki acı açıkça belli oluyordu. Onu hiç suçlamadım. Bazı insanlar şanslıydı ve

üvey ebeveynler harika bonus ebeveynlerdi. Benim ya da Kier için durum böyle görünmüyordu.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim. Uzanıp elimi koluna koymak istedim ama buna cesaret edemedim o an geçti.

"Bu kadar çok ortak noktamız olduğunu kim bilebilirdi, Red?" "Gerçekten."

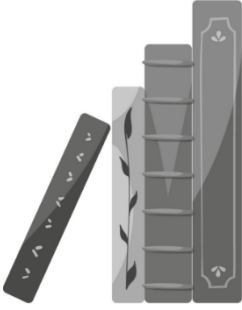
Bir an için birbirimize baktık ve sadece bir saniyeliğine Kieran Murphy'ye karşı fiziksel çekimin ötesinde, mümkün olduğuna asla inanamayacağım bir bağ hissettim.

"Pekala, geri dönmeye hazır mısınız?"

"Elbette," dedim. Yemek beni aşırı özgüvenli yapıyordu. "İyice güçlendim. Ben hallederim."

"Mükemmel," dedi. Pencereden dışarı baktı. "Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Görünüşe göre yağmurda araba kullanma konusunda biraz pratik yapacaksın."

Bakışlarını takip ettim. Yağmur sert ve ıslak bir şekilde yağıyordu. Kahretsin. Kier'in bilmediği bir şey vardı, artık yaşayan bir matematik problemi olacaktık. Şöyle bir şey olacaktı: Eğer Emily başının üzerinde şiddetli bir fırtına varken saatte on mil hızla gidiyorsa, Emily'nin eve varması ne kadar sürer? Yanıtın "asla" olmasından korkuyordum, çünkü hendeğe düşecek olan tek şey kaltak değildi. Muhtemelen tüm arabayı gönderirdim. Şansım varken neden İrlanda kahvesi sipariş etmemiştim?

On

Eun-ji bana bir saatten kısa bir sürede kasayı kullanmayı öğretti. Dükkan sessizdi ve sevdiği İrlandalı yazarların kitapları hakkında sohbet ettik ve böylece Claire Keegan'ın iki kısa romanı benim için bir kenara ayrıldı. Bu sabahki yorucu yolculuktan sonra eve, küçük kulübeme dönüp ateşin yanına kıvrılmak için sabırsızlanıyordum.

Oku.

Öğleden sonra bir tur otobüsü kasabaya geldiğinde yoğun bir dalgalanma yaşadık. Finn's Hollow'un cazibe merkezlerinden biri de Son Bölüm ve imzalı Tig McMorro kitapları ve ürünlerinden oluşan özel koleksiyonuydu.

Genç ve yaşlı okurlar Tig McMorro serisinin imzalı kopyalarını incelemek için mağazaya akın etti. Seriyeye eşlik eden bazı ürünler de vardı. Bobble-headed aksiyon figürleri, bir trivia masa oyunu, sırt çantaları, kalemler ve diğer çeşitli Tig McMorro ürünleri. Siobhan'ın tüm bunlar hakkında ne hissettiğini merak ettim. Ayrıca, acaba o da

Çünkü turların öğleden sonra olduğunu biliyordu ve kalabalıktan kaçıyordu. Onu suçlayamazdım. Bazı okurlarının yüzlerindeki şaşkın ifadelere bakılırsa, özellikle de her sorunun yeni bir kitabın ne zaman çıkacağına dair bir varyasyon olacağını bildiğinde, bunun bunaltıcı olabileceğini hayal ettim.

Tur ayrıldı ve Eun-ji ile ben tezgâhın üzerine çöktük. Brigid her birimize birer fincan çay ve çörek getirdi, ardından Eun-ji eşyalarını topladı ve Oisín akşam için yerime geçene kadar ön tarafta tek başıma çalışmam için beni bıraktı. Dükkân sadece Salı'dan Perşembe'ye kadar geç saatlere kadar açıktı ve geç saatten kastım saat yedide kapanmamızdı - haftanın geri kalanından tam bir saat sonra - ama yine de birinin orada olması gerekiyordu.

Oisín'i beklerken akşam yemeği için kendime ne hazırlayacağımı düşündüm. Kendi Guinness yahnimi yapmayı düşünüyordum ki Oisín üzgün bir ifadeyle çıkageldi. "Em, gitmem gerek. Kız kardeşimin lastiği patladı ve köyün kenarında mahsur kaldı."

Pencereden dışarı baktım, hava yine sertleşmişti. Rüzgâr şiddetliydi ve yanlara doğru yağmur yağmasına neden oluyordu. Kimse bu havada mahsur kalmamalıydı. Oisín'e döndüm ve "Git! Ben kapatabilirim" dedim.

"Sakıncası yok mu?" diye sordu.

"Hiç de değil," dedim. "Git kız kardeşine yardım et. Yarın görüşürüz."

"Nasıl kilitleneceğini hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. Erken kapattığımız gecelerde hep birlikte çıkmıştık ve Oisín bana yol göstermişti.

"Ben hallederim," dedim. "Eskiden kütüphaneyi hep ben kapatırdım. Ne kadar farklı olabilir ki?"

"Teşekkürler Em, sana borçluyum"

dedi. Gülümsedim. "Merak etme."

Oisín hemen kapıdan çıktı ve ben de sessiz dükkânda durup rüzgârı ve yağmuru dinledim. Kitapların arasında güvende ve sıcak olmak rahatlatıcıydı, ancak eve yürümek için sabırsızlanıyordum ve fırtınanın paydos saatine kadar geçmesini umuyordum.

Yüzümü cama dayayıp dışarıdaki havanın ne kadar kötü olduğunu görmeye çalıştım. Eski moda sokak lambaları bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru aydınlatıyor, yaklaşan bayram için caddeye asılan bayraklar rüzgârda sallanıyordu. Evet, burada kalıp beklemekte bir sakınca görmüyordum.

Bir hareket gözüme çarptığında pencereden uzaklaştım. Dışarıda biri mi vardı? Bir bulanıklıktan fazlasını göremiyordum. Aceleyle kapıya gittim ve iterek açtım. Rüzgâr kapıyı ellerimden sökmeye çalışıyordu ve kendimi destekledim. Gördüğüm bulanık hareket öne doğru fırladı, bacaklarımın arasına girerek dükkâna sığındı.

Kapıyı kapattım ve arkamı döndüm. Kendi yaptığı bir su birikintisinde oturan, hayatımda gördüğüm en üzgün görünümlü siyah beyaz köpekti.

"Peki, sen kimsin?" diye sordum. "Ve bu havada dışarıda ne yapıyordun?"

Köpek sanki benim hakkımda karar vermeye çalışıyormuş gibi başını yana eğdi. Kier ve Siobhan'ın dükkânda bir köpek olmasına ne diyecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama zavallı şeyi fırtınanın içine geri gönderemezdim.

Elimi uzattım ve köpek parmaklarımı kokladı ve bileğimi yaladı, bu yüzden iyi olduğumuzu anladım. İkimiz de o havada dışarı çıkmak istemedik, bu yüzden geçene kadar burada toplanacağız.

"Hadi," dedim. "Bakalım Brigid'in kafede seni kurulamak için neyi varmış."

Dükkânı geçtim ve köpek sanki nereye gittiğimi biliyormuş gibi yanıma geldi. Kafeye vardığımızda masalardan birinin üzerindeki tutucudan bir avuç kağıt peçete aldım ve köpeği sıvazlamaya başladım. Peçeteler birkaç dakika içinde sırlıslam olmuş, işe yaramaz hale gelmişti. Emin değildim ama siyah beyaz tüylerinden ve meraklı yüzünden bunun bir border collie olduğunu tahmin ediyordum, yerel koyun çiftçilerinin sürülerini taşımak için kullandıkları türden.

Köpek benim bakımım altında sabırla oturuyordu ve bir tasma taktığını fark ettim. Üzerinde *Shackleton* yazan bir isimlik takılıydı ama telefon numarası yoktu. Peçeteler işe yaramadığından ve zavallı köpek sırlıslam olduğundan, bulaşık havlusu zulası bulana kadar kafe dolaplarını karıştırdım. Kendime Brigid'in aldırmayacağını söyledim, özellikle de onları yıkayıp kurutmayı ve yarın geri getirmeyi planladığım için. Kimsenin onları bir köpeği kurulamak için kullandığını bilmesine gerek yoktu.

"Buraya n e r e d e n geldin, Shackleton?" Ben sordum.

"Biliyor musun, böyle havalarda gerçekten evde kalmalısın."

Köpek sallandı. Anlaşma mı? Güvenli bir varsayım gibi görünüyordu.

"Aç mısın?" diye sordum. "Sanırım Brigid'de yiyebileceğin fıstık ezmeli kurabiyeler var. Bir bak a y ı m."

Vitrinin altında plastik bir küvetin içinde bir grup kurabiye vardı. İki tane aldım -evet, bir tane benim için bir tane de onun için- ve onun yanında yere oturdum.

Bir parça kopardım ve uzattım. Köpek sanki onu zehirlemeye çalıştığını düşünmüş gibi kokladı. "Bir şey yok. Gördün mü?" Kurabiyeden bir ısırık aldım. Köpek izledi ve sonra ona verdiğim parçayı nazikçe kabul etti.

"Şimdi, sahiplerinizi nasıl bulacağız?" diye sordum.

"Künyenizde numara yok ve ben de

Otuz beş dakika. Seni burada bırakamam, o yüzden benimle eve gelmelisin. Bize yemek hazırlayabilirim. Ateşin yanında uyuyakalırsın ve yarın halkını buluruz, bu iyi bir fikir gibi görünüyor mu?"

Yemin ederim Shackleton söylediğim her şeyi anladı. Havladı ve sonra elimi hafifçe mıncıklayarak açıkça "biraz daha kurabiye lütfen" dedi. Dediğimi yaptım ve bu sefer kurabiyeyi mideye indirmekte tereddüt etmedi.

"Mükemmel, bir planımız var," dedim. Ön kapının *açıldığını* duydum -şimdi *burada kim olabilirdi ki?* Yine sallıyordu. Fısıldadım, "Kim olduğunu bilmiyorum, o yüzden ben her şey yolunda diyene kadar burada kal. Tamam mı?"

Ona kurabiyesinin kalanını fırlattım ve ayağa kalktım. Boş vitrine ve kitapçıya göz gezdirdim, içeri giren her kimse ona yardım etmeye hazırdım. Kapının hemen içinde durmuş, yerdeki su birikintisine bakan Kier'di.

"Oh, merhaba," dedim. Saçlarının her zamankinden daha dağınık olduğunu, yanaklarının ve burnunun soğuktan kızardığını ve ona içten bir yakışıklılık verdiğini görmezden geldim.

"Red, burada ne işin var? Oisín'in görevde olduğunu sanıyordum."

Kier beni gördüğüne pek sevinmemişti. Bunu kişisel algılamamaya çalıştım. "Oisín'in acil bir işi çıktı, ben de kalıp kapatacağımı söyledim."

"Gerçekten mi?" Kitapçıyı tarıyordu, gözleri her köşeyi takip ediyordu. Bana güvenmiyor muydu?

"Evet, gerçekten. Halledebilirim," dedim, sesim biraz sinirli çıkmıştı. Kafeden çıktım ve kapının yanında ona katıldım.

Benden hâlâ elimde duran ikinci kurabiyeye baktı. Yüzümün utançtan ısındığını hissettim. "Açıklayabilirim."

"Burada tek başınayken kafeyi yağmaladığını mı?" diye sordu. Yargılayıcı kaşları kalktı.

"Hayır," diye itiraz ettim. Köpeği bıraktığım yere omzumun üzerinden bakmamak için kendimi zor tuttum. Eğer Kier kendim için bir kurabiye aşırıdığım için beni yargılıyorsa, dükkânda bir köpeğim olduğunu öğrendiğinde ne düşüneceğini hayal bile edemiyordum. "Karmaşık bir durum ama seni ilgilendirmez. Kendini göstermekte özgürsün."

"Kendimi göstereyim-" diye söze başladı ama kırk beş kiloluk coşkulu bir köpek kafeden çıkıp son sürat Kier'in üzerine atılınca sözü kesildi. Uh-oh.

"Oh, hayır! Shackleton, o bir arkadaş, yapma-" diye bağırdım, aynı anda Kier, "Shackleton, neredeydin? Ben de seni arıyordum." Kier çömeliş kulaklarını ovuştururken bile köpeği azarladı.

"Shackleton *senin* köpeğin mi?" Ben sordum.

"Herkesine ait olduğu kadar," dedi Kier. "Onun adı-"

"Ernest Shackleton, kaşif," dedim. Kier bu ismin nereden geldiğini bilmeme şaşırmış görünüyordu. Kendimi gösterdim ve "Kütüphaneci" dedim.

Gülümsedi. "Bisküvinin zavallı yavru için olduğunu varsayıyorum." "Doğrusu, bir tane onun için bir tane de benim içindi.

durum," dedim. Kalan kurabiyeyi köpeğimin yemesi için havaya fırlattım, o da yakalayıp bütün olarak yuttu. "Peki neden Shackleton?"

"O bir gezgin. Arkadaşım Colin'in koyun çiftliğinden, çobanlık için uygun olmadığını gösterince kovuldu," diyor Kier. "İnsanlarla tanışmak ve selamlaşmak için kasabada dolaşmayı tercih ediyordu, bu yüzden Colin gitmesi gerektiğini söylediğinde, onu Siobhan'a arkadaş olarak almayı teklif ettim. Aralarında karşılıklı bir hayranlık ilişkisi var ama Siobhan geceyi geçirdikten sonra o da dışarı çıkıp keşfe çıkmayı seviyor."

Köpeği okşamak için uzandım. "Sen sadece özgür düşünen birisin, değil mi dostum?"

Shackleton bacağıma yaslandı ve dili dışarıda bana baktı.

"Görünüşe göre yeni bir aşkı var," diye gözlemledi Kier. "Bu sadece dolap aşkı," dedim.

Kier, "Bence bundan daha derin bir mesele var," dedi. "Ona karşı naziktin, fırtınada güvende olmasını sağladın. Sen iyi bir insansın, Red."

Shackleton sanki o da aramızda uğuldayan çekimi hissedebiliyormuş gibi aramıza baktı. Lime lime olmuş kuyruğu kurumaya başlamıştı ve bir tüyü andırıyordu.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedim.

"Öyle. Eğer bir pislik olsaydın tüm bu durum çok daha kolay olurdu," dedi Kier.

Sesi o kadar sinirli geliyordu ki güldüm. Kaşlarını çattı.

"Özür dilerim?" Bunu bir soru gibi söyledim çünkü gerçekten, neden bir pislik olmak isteyeyim ki? "Bunun üzerinde çalışmalı mıyım? Daha zor, daha bakımlı, daha diva olmaya mı çalışsam?"

"Artık çok geç," dedi. "Sadece birkaç haftadır buradasın ve herkes sana bayılıyor."

"Herkes mi?" diye sordum. Sözcük dudaklarımdan çıkar çıkmaz, Shackleton'ın kurabiyeyle yaptığı gibi geri almak istedim. Tabii ki yapamadım, bunun yerine Christina Lauren romanlarından fırlamış arsız bir aşk kahramanıymışım gibi davranarak yüz­süzlük ettim.

Kier'in delici mavi bakışları benimkileri yakaladı. "Evet, herkes."

Aman Tanrım. Öylesine saf bir özlemle bakıyordu ki, kendimi ona dokunmaya, yakınında olmaya, bedenini bedenimde hissetmeye zorlanmış gibi öne doğru eğilirken buldum.

Cebimdeki telefonumun sesi büyüyü bozdu. El yordamıyla buldum ve ekrana baktım. Bu bir hava durumuydu.

Güncelleme. Yağmur durmuştu ama County Kerry'nin tamamı için sel alarmı vardı. Saati not ettim.

"Kapatma vakti geldi," dedim. "Kalmana gerek yok. Ben hallederim."

"Hayır, Shack ve ben seni eve bırakacağız." Pencereden dışarı baktı. "Yönünü bulman gereken bir göl var ve bu koşucular seni oradan geçiremeyecek."

Spor ayakkabılarımı işaret etti ve haklı olduğunu biliyordum. Yine de itiraz etmek için ağzımı açtım. Sadece söylediklerini düşünmek için biraz zaman istedim. Herkes derken ciddi miydi? Ama Kier beni orada bıraktı ve dükkânı kapatmaya başladı. Benim de aynısını yapmaktan başka seçeneğim yoktu. Shackleton yanımda kaldı ve başını okşamak için uzandım.

"Muhtemelen yüzlerce kadının onun önünde kendini aptal yerine koyduğuna tanık olmuştundur," diye fısıldadım. "Bu yüzden mi buradasın? Beni daha iyi hissettirmek için mi?"

Shackleton elini salladı, ben de bunu evet olarak algıladım ve iç çektim.

Kapıyı kilitledikten sonra Kier'i arabaya kadar takip ettim. Bu sefer yolcu koltuğuna oturdum -evet, beni hendekteki sürtük yapmıştı.

Shackleton arkaya atladı ve Kier sessiz sokaklarda, baş düşmanım olan su birikintisi gölünün içinden geçerek kulübeme giden dar patikanın önünde durdu.

"Teşekkür ederim." Bunun iyi bir gece olduğunu düşünerek kapımı açtım ama Kier de dışarı çıktı.

"Annem beni bir bayana kapısına kadar eşlik etmem için yetiştirdi." Dışarı kaydı ve arabanın ön tarafına doğru yürüdü.

Shackleton havladı ve ben de dışarı çıkmadan önce uzanıp onun yumuşak başını okşadım. "Bana eşlik ettiğin için teşekkürler dostum."

Kier ve ben tek sıra halinde dar sokaktan kulübeye doğru ilerledik. Işıklar kapalıydı ve karanlık görünüyordu.

Soğuk. Akşam havası serindi ve paltomun içinde titredim. Taktığım şapka ve atkı ancak bu kadarını örtüyordu. Arkamda yürüyen Kier'in aşırı derecede farkındaydım.

Menzile girer girmez verandanın ışığı yandı. Anahtarlarımı çıkardım ve kapının kilidini açtım. İçeri uzandım ve ana odayı aydınlatan ışık düğmesini açtım.

Tekrar Kier'e döndüm. Parlak pembe kapıyı sanki bir şey göstermesini bekliyormuş gibi inceliyordu. Yürüyüş sırasında iyi olan sessizlik şimdi kaşıntıran bir kazak kadar rahatsız hissettiriyordu.

"Beni kapıya kadar geçirdiğin için teşekkürler," dedim. "Seni içeri davet ederdim ama ..."

"Shackleton," dedik birlikte.

"Pekâlâ, gitsem iyi olacak." Geri adım attı.

"Hep bir kitapçı dükkânınız olsun ister miydiniz?" diye sordum. Sohbeti devam ettirmeye çalışmıyordum. Daha çok gerçekten yazar olmak istediğini itiraf edip etmeyeceğini merak ediyordum.

"Her zaman hakkında bir şey bilmiyorum," dedi. Sanki birinin gelip bizi bölmesini umuyormuş gibi gözlerini kısarak karanlığa baktı.

Kimsenin onu bu konuşmadan kurtarmak için gelmediğini söylemek istedim. Bunun yerine, sorgulama çizgimde ısrar ettim. "O zaman ne olmak istiyordun?"

Ağzını açtı ve sonra kapattı. Bana baktı ve "Tahmin et." dedi.

"Bu adil değil," dedim. "Hayatımda ne yapmak istediğimi zaten biliyorsun."

"Yazar asistanı ve tezgâhtar olmak için göleti mi geçeyim?" diye sordu.

"Hayır, bir kütüphaneci," dedim.

Beni inceledi ve dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Dürüst olmak gerekirse, senin hakkında bunu zaten bilmeseydim kütüphaneci olmak istediğini asla tahmin edemezdim."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Çoğu insan benimle dalga geçiyor, çünkü klişeleşmiş bir kütüphaneciyim. Sürekli kitap okurum, gözlük takarım ve sessizimdir."

Bir kahkaha patlattı ve sesi verandamdaki minderli sandalyede uyumayı seven Maeve ve Shane'in turuncu tekiri Bay Tom'u korkutacak kadar yüksekti. Kier'e sitem dolu bir bakış fırlattı ve zıplayıp kuyruğunu havaya kaldırarak ana eve doğru yürümeye başladı.

"Sessiz mi?" Kier gülerek tekrarladı. "Hangi alternatif gerçeklikte sessizsin?"

"Öyleyim!" İtiraz ettim. "Sadece senin yanında değil."

Gülmeyi kesti ama dudaklarının kenarları hâlâ yukarı kalkıktı ve gözleri mizahla parlıyordu. "Sence bu neden, Red?"

Kalbim göğsümde sertçe çarptı ve bakışlarımı ayakkabılarıma indirdim. O sinir bozucu lakabı kullandığında neden bana çok daha fazlası gibi geliyordu?

Ona karşı sessiz olmadığımı çünkü beni hiç olmadığı kadar sinirlendirdiğini söyleyebilirdim, ki bu doğrudu ama bu sadece işin bir parçasıydı. Kier'de beni cesur yapan bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama onunla birlikteyken normalde almayacağım riskleri alıyordum; yolun farklı bir tarafından araba kullanmayı öğrenmek ya da mantıksız davrandığını hissettiğimde kendimi savunmak gibi.

Sanırım Kier'e karşı kendimi savunmam gerektiğini hissettim çünkü her ikisinde de bolca bulunan yakışıklılığı ve cazibesine kapılmak istemiyordum. Ama gerçek şu ki, Kier'in yanında kendimi güvende hissediyordum. Onda, beni dinleyişinde ve bana verdiği sözlerde tanık olduğum bir nezaket vardı.

Bana tüm dikkatini veriyor ve aynı fikirde olmasak bile önemli olduğumu hissettiriyordu. Bu, hayatımda eksik olan bir duyguydu ve onu daha da karşı konulmaz kılıyordu.

"Neden benimle sessiz değilsin Red?" diye üsteledi. Bana doğru bir adım attı ve sonra bir adım daha.

"Ben ... yok ..." Kekeledim. Kelimeler fısıltının biraz üzerindeydi ve beni duymak için eğilmesi gerekiyordu, bu da onu kişisel alanıma sokuyordu, bu çok kötü bir şeydi çünkü onu yakalarından tutup öpme dürtüsü boşluğun çağrısı gibiydi, yüksek bir yerin kenarında dururken atlamak için o tuhaf dürtü. Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak bu dürtüyü engelledim.

"Neyi bilmiyorsun?" diye sordu. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Karanlık bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı ve sanki dudaklarımin şeklini inceliyormuş gibi orada oyalandı. İçeri girdi. Beni öpecek miydi?

"Seninle neden sessiz olmadığımı bilmiyorum," dedim. Hareket etmeyi bıraktı. Boğazımı temizledim. Arkasına yaslandı ve ben de kocaman bir nefes aldım.

Yağmurla ıslanmış çimenlerin ve nemli toprağın tatlı kokusu ciğerlerime doldu, beni onun kokusundan arındırdı ve kafamı temizledi. Gerçekten beni öpmek üzere miydi? Yoksa sadece hayal mi etmiştim? Muhtemelen. Benim sorunum neydi? Bu sosyal felaketten hızla uzaklaşmam gerekiyordu.

"Bir pilot," dedim.

"Ha?" Kafası karışmış görünüyordu.

"Sanırım çocukken olmak istediğin şey buydu," dedim.

"Ah, doğru." Bana bakarken yüzünde düşünceli bir ifade vardı ve beni öpmesini ne kadar çok istediğimi bilip bilmediğini merak ettim. Tabii ki bilmiyordu. Bu anı yok etmek için elimden gelen her şeyi yapmışken nasıl bilebilirdi ki?

"Eee?" Ben sordum.

"Hayır, pilot değilim. Yine de böyle romantik bir mesleği sürdürmek istediğimi düşünmeniz gururumu okşadı," dedi.

"Romantik mi? Hiç de değil," dedim. "Çok otoriter olduğun için pilot olduğunu düşündüm. Tüm o 'kaptanınız konuşuyor' lafları tam size göre gibi geldi."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama ona fırsat vermedim. "Bir şef o zaman."

"Başka bir sorumluluk alma mesleği mi?" diye sordu. Omuz silktim.

"Ben o kadar zorba değilim," diye itiraz etti.

"Eh." Bunun b i r fikir meselesi olduğunu söylemek istercesine elimi ileri geri salladım.

"Şef değil."

Verandanın tavanına baktım ve devam etmeye karar verdim.

"Bir yazar," dedim. Soğukkanlı görünmeye çalıştım ama ani kahkahası bunu mahvetti. "Bu kadar komik olan ne?"

Cevap vermedi çünkü hâlâ kıkırdıyordu. Beklediğim tepki bu değildi. Gizemi iyiydi. Yazmanın yeteneklerinin dışında olduğunu düşünmemeliydi. Gerçekten yetenekliydi.

Kier, "Çöp sepeti yazarın en iyi arkadaşıdır" dedi.

Kaşlarımı çattım. Sonunda beni şaşkına çevirmişti. "Kim söyledi bunu?" "Isaac Bashevis Singer."

"Ne olursa olsun, iyi bir yazar olacağına bahse girerim,"

diye ısrar ettim. "Çünkü Ben Siobhan Riordan'ın oğlum?" o sordu. O da

gülmeyi bıraktı ama gözleri hala mizahla parlıyordu. Bu durum içimdeki kitapseveri kızdırdı çünkü yeteneklerini göz ardı etmemesi gerektiğini düşünüyordum.

"Hayır, çünkü kitabınızı okudum," dedim. Bu onu ayılttı. Sanki kötü bir koku almış gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Nasıl?" diye sordu. "Neden?"

"Kitapçının üçüncü katındaki bir rafta duruyordu. Kapaktaki ismi gördüğümde garip bir tesadüf olduğunu düşündüm ama sonra yazarın resmini gördüm ve siz olduğunuzu fark ettim - daha genç ama yine de siz."

"Böyle mi öleceğim yani?" diye sordu. "Finn's Hollow'daki bir kulübenin ön verandasında tamamen aşağılanarak."

"Neden kendini aşağılanmış hissediyorsun?" diye sordum. "Bu gerçekten iyi bir kitap."

"Evet, satın alan üç kişi de öyle düşünüyordu." Ses tonu kuruydu. "Aslında üçünün de annemin farklı isimler altında satın aldığına inanıyorum."

"Buna inanmıyorum," dedim. "Bence harika bir kitaptı. Daha önce bana neden seninle sessiz olmadığımı sormuştun. Kısmen kitabın yüzünden."

"Yazı saçma sapan olduğu için mi senin gözünde embesil oldum?" diye sordu.

"Hayır, çünkü gizem çok iyi kurgulanmış ve kahramanın babasıyla istediği ilişkiyi kuramamış olmasından duyduğu üzüntüyü anlatış biçiminiz çok etkileyici," dedim.

"Baban yüzünden mi?" diye sordu.

"Daha çok annem yüzünden," dedim. "Danny'nin bağ kurma özlemini, ancak babasının bu tür bir ilişkiye uygun olmadığını keşfetmesini çok zekice yazmışsınız. Çok dokunaklıydı. Babasıyla sahip olduğu şeyin sahip olabileceği tek şey olduğunu anladığı o yürek parçalayıcı an ... Ağladım."

"Yapmadın." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Yaptım." Ben de onun duruşunu taklit ettim. "İki kez."

Alçak bir ıslık çaldı. "Cezalandırılmak için obursun."

"Pek sayılmaz," dedim. "Bu çok iyi."

Sanki bir meydan okumada bulunmuştum. Yüzü benimkine birkaç santim yaklaşına kadar eğildi. "Peki sen iyi yazmak hakkında ne biliyorsun, Red?"

İngilizce diplomamın ve bugüne kadar okuduğum binlerce kitabın bana neyin iyi bir kitap olup olmadığına karar vermek için fazlasıyla yeterlilik sağladığına dair karşı argümanımı güçlendirmek için derin bir nefes aldım. Hiç fırsatım olmadı. Ben daha ilk kelimeyi kuramadan Kier beni öptü.

Sanırım niyeti beni tartışmaktan alıkoymaktı ama hemen geri çekilmek yerine yüzümü kavradı ve aramızdaki birkaç santimi kapattı, ağzını benimkine daha sıkı bastırmak için içeri girdi. Sanki yıldırım çarpmış gibiydim. Vücudumdaki her sinir ucu canlandı ve sanki vücudum tüm hayatım boyunca onu bekliyormuş gibi içgüdüsel olarak ona yaklaşıırken ellerimle kollarını kavradım.

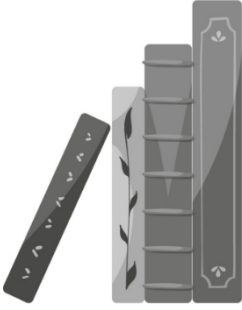
Kier bir elini yüzümden çekip beni daha da sıkı kavrayarak karşılık verdi. Gecenin soğuk havasının yarattığımız ısı karşısında hiç şansı yoktu. Başını eğerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve sanki tadıma doyamıyormuş gibi diliyle ağzımı yağmaladı. Başım dönüyor, zevkten dört köşe oluyordum ve onun kokusunda boğuluyordum. Ulaşabildiğim her yerine dokundum ve onun yanıtı alçak bir hırıltı ve öpücüğün derinleşmesi oldu, elleri üzerimde gezinirken, kabarık paltom tarafından engellendi ama yine de arkalarında ateşten bir iz bıraktı. Tam içeri girmeyi önermek üzereydim ki aniden geri çekildi.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk ve ben nefesimi tutarken duvara yaslandım. Saçları dağınıktı, eşarbi yamuktu ve gözleri parlıyordu. En sevdiğim tarihi aşk romanı yazarlarının kahramanlarını sık sık tarif ettiği gibi iyice öpülmüş görünüyordu. Acaba ben de öyle mi görünüyordum?

"Bu hiç beklenmedik bir şeydi." Verandanın sarı ışığında durdu, sanki daha fazla bir şey söylemek istiyormuş ama kelimeleri bulamıyormuş gibi görünüyordu. Tamamen anlamıştım. Ben de kendimi tamamen akılsız hissediyordum.

"İyi geceler, Red." Kulübeden uzaklaştı ve ara sokağa geri döndü.

"İyi geceler, Kier." Kulübeme girdiğimde garip bir şekilde kendimi eksik hissettim. İkimiz için de doğru seçimi yaptığını biliyordum ama yine de bir şeyler daha söyleyeceğinden emindim... ama ne? Adam çıldırtıcıydı!

On bir

"**A** İste geldik," diye anons etti Kier, çok küçük bir park alanına girip arabayı durdururken. Anlaştığımız gibi, Kier Siobhan ve beni Drombeg'e götürmüştü. O pencereden dışarıyı işaret etti. "Şu tarafa doğru düz bir yürüyüş var."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Siobhan'ın sırt çantasını kaptığım gibi yanımdan fırladım. Hava serin ama güneş sıcaktı. Bu gezi için harika bir gün geçiriyorduk.

Siobhan büyük bir esnemeyele arka koltuktan indi. Kollarını başının üzerinde gerdi ve sonra sanki tüm kıvrımlarını çıkarmaya çalışıyormuş gibi belinden eğildi. Kot pantolon ve yürüyüş botları giymişti; üzerinde ağır bir Aran kazağı ve boynuna doladığı renkli, mor ve gri bir atkı vardı. Kabarık montum, örgü şapkam ve mantıklı ayakkabılarımla kendimi umutsuzca havasız hissediyordum.

"Hazır mısın, Em?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedim.

Siobhan önden giderken Kier onun bir yanında, ben de diğer yanındaydım. Yürüyüş kısa ve düzdü, hiç de yorucu değildi ama taşları görebileceğimiz açıklığa ulaştığımızda nefesim kesildi.

Siobhan, "Çember, çoğu yerel kumtaşı olan ve üçü kazıdan sonra keşfedilen on yedi taştan oluşuyor" dedi. "En büyüğü yerde yatan ve bir sunak olduğuna inanılan taş ve onun karşısında girişi sınırlayan iki uzun portal taşı var. Radyokarbon tarihlemesi, alanın M.Ö. 1100 yılında aktif olduğunu gösteriyor." Durakladı ve sanki bizim göremediğimiz bir şey görüyormuş gibi başını yana eğdi. Sonra da "Neredeyse üç bin yıl önce burada neye taptıklarını düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Bu neden uğursuz hissettirdi? Çok uzun zaman önce bu tepelerde yaşayan insanları düşündükçe omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Ayaklarımın altındaki toprağa baktım. Bulunduğum yerde insanlar savaşmış ve sevmiş, kutlamış ve yas tutmuş, yaşamış ve ölmüştü. Ömürleri kısaydı ve isimleri bir Ogham taşına kazınmamışsa, burada bulunduklarına dair hiçbir kayıt yoktu.

Siobhan hızını artırdı ve ilerledi. Onu takip edecektim ama Kier elini koluma atarak beni durdurdu. "Gözlerindeki o bakışı daha önce de görmüştüm Red. O bir görevde. En iyisi onu kendi haline bırak. Sana ihtiyacı olursa arar."

Bana ihtiyacı yoktu.

Siobhan'ın taş halkanın iç kısmında ilerleyişini, koyu renk saçlarının ve atkısının ucunun rüzgârla hafifçe savruluşunu izledim. Ceketinin düğmeleri açıktı ve rüzgâr sanki dikkatini çekmek isteyen bir çocuk gibi ceketini de çekiştiriyordu. Bunların hiçbiri onu caydırmadı.

Her bir taşın etrafında tek tek dolaştı, parmaklarının yıpranmış yüzeylerinde hafifçe gezinmesine izin verdi. Gözleri kapalıydı, sanki daha önce yaşamış atalarını görüp duyabiliyordu ve onlar da ona hikâyelerini ve sırlarını anlatıyorlardı.

"Hadi, ona biraz yer açalım," dedi Kier. Başka bir büyük taşın bize oturacak bir yer sağladığı tepeye doğru ilerledi.

Çevredeki manzarayı takdir etmek için bir an durdum. Çevredeki çiftliklerin hemen ötesinde Atlantik Okyanusu'nun parlak mavisinin bir parçasını görebiliyordum. Çembere tekrar baktığımda Siobhan çemberin ortasında oturuyordu. Bacak bacak üstüne atmış, ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde dizlerine dayamıştı.

"Görünüşe göre bir süre burada kalacağız. En iyisi rahatınıza bakın." Kier oturdu ve ben de ona katıldım.

"Dün gece hakkında," dedi. "Sana bir özür borçluyum."

Kalbim sıkıştı. Dün geceyle ilgili duymak istediğim pek çok şey vardı ama bir özür bunlardan biri değildi. Eski Em, Kier'in beni öptüğü için üzgün olduğunu, patronum olduğunu ve bunun uygunsuz olduğunu söylemesini uysalca dinlerdi ve ben de kendime olan saygıma indirilen darbeyi sineye çekerdim.

Yeni ben, kimsenin paspası olmadığım yeni bir hayata başlamak için koca bir okyanusu aşan Em, bunu kabul etmiyordu. Bu benim cesur olma şansımdı. Olmak için. Kırmızı olmak için.

"Özrün beni öpmeni istemediğim varsayımına dayanıyor," dedim. "Ki bu yanlış." Bir süre sessizlik oldu, sadece yakındaki çitlerde öten ardıç kuşlarının cıvıltısı kesildi.

"Kırmızı." Sesi alçak bir gürültüye dönüştü ve bunun bir tepki mi yoksa bir uyarı mı olduğundan emin değildim. Her iki durumda da

beni cesaretlendirdi.

"Biliyor musun, eğer bu bir aşk romanı olsaydı, bahse girerim beni şu taş sütunlardan birine doğru götürürdün." Çemberi işaret ettim. "Seni bir Kelt savaşçısı gibi giyinmiş, tercihen üstsüz, İrlandalı Jamie Fraser gibi eski silahları, mızrağı ve dikdörtgen kalkanı kullanırken hayal edebiliyorum." Hızla Kier'e baktım. Ağzı bir karış açık bana bakıyordu. Çok şirin! Gülme isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

"Bir kabile reisi ya da asilzade olurdun ve saçların uzun ve vahşi olurdu, yüzüne gelmemesi için de örülürdü. Yanında Shackleton gibi sadık bir köpeğin ve kollarında bir kadın -ben!- olurdu," diye bitirdim.

Kier kıpırdamadan durdu. Bir parmağını kulağına soktu ve oynattı. "Özür dilerim, siz mi dediniz-"

"Beni alacağını -biliyorsun, eski vücut parçalayıcı anlamında ırzına geçilmek gibi," dedim. "Sen bir kitapçısın, eminim bu terimi duymuşsundur."

"Evet. I . . . Öneriyor musun ..." Konuşmayı kesti. Gülümsediğimi görmemesi için arkamı döndüm. Özrünü durdurmak istemiştin ve görev tamamlanmış gibi görünüyordu. Bu kadar ileri gitmekten duyduğum heyecanı bastırmaya çalıştım. Yalan söylemeyeceğim, baş döndürücü bir şeydi.

"Eğer bu bir aşk romanı olsaydı, seni aldıktan sonra . . . Bunu söylediğime inanamıyorum." Kendini yelpazeledi. "Red, beni çok heyecanlandırdın."

Ben güldüm, o da sırttı. Gözlerindeki şehvet dolu parıltıyla birleşen hınzırca bir sırıtmaydı bu ve karnımda baştan çıkarıcı bir sıcaklık yayılmasına neden oldu.

"Sonra ... şey, sonra ... büyük bir kavga etmemiz gerekecek ve sonra affını kazanmak için saçma bir büyük jest yapmakla suçlanacağım. Bu üçüncü perde kurgusu şimdiye kadar yazılmış her romantizmin çöküşüdür."

"Ne?" Ağladım. "Büyük jest en iyi kısmı."

"Phtbth." Ahududu gibi bir ses çıkardı. "Seninle Empire State Binası'nın tepesinde karşılaşsam, başımın üzerinde aşırı büyük bir radyo tutup 'In Your Eyes' çalarken 'Nasıl istersen' desem beni affedeceğini mi söylüyorsun?"

"Sanırım burada birkaç ikonik büyük jesti birleştiriyorsun," dedim. "Ama evet, eğer bu hat trick'i yaparsan seni her konuda affedebilirim."

"Gördün mü? İşte bu yüzden kadınların ilişkilerde gerçekçi olmayan beklentileri var," dedi. Yanlarımız birbirine değene kadar bana yaklaştı. Göğsümdeki çırpınma hissini görmezden gelmeye çalıştım.

"Sorun kadınların beklentilerinin çok yüksek olması mı yoksa erkeklerin beklentileri karşılayamaması mı?" Ben de karşılık verdim. Yüzümü tamamen ona döndüm ve aramızda sadece bir nefeslik mesafe olduğunu fark ettim.

Eğildi, bakışları ağızımdaydı ve beni tekrar öpmeyi düşündüğünü biliyordum. Bunu mahvetmemeye kararlıyım, çenemi yukarı kaldırdım. Gözlerimi kapadım, bekliyordum.

"Her şey yolunda mı, siz ikiniz?" Siobhan'ın sesi bir kova buzlu su gibi üzerimize döküldü.

Gözlerim birden açıldı ve Siobhan'ın sesini duyunca çalıların arasından fırlayan ardıç kuşları gibi irkilerek birbirimizden uzaklaştık.

Kier, Siobhan'la yüzleşmek için dönerek, "Büyük, sadece büyük," diye cevap verdi.

"İhtiyacın olanı aldın mı?" Oturduğum yerden zıpladım. Bir damla terin tenimi kapladığını hissettim.

Kier'le aramızdaki gerginlikten habersiz görünen Siobhan taşlardan oluşan çembere baktı. "Evet, sanırım öyle."

"Mükemmel," dedi Kier. "O halde eve gidelim mi?"

"Evet, lütfen," dedi Siobhan. "Em'i dükkâna teslim ettikten sonra beni eve bırakabilir misin? Sanırım biraz dinlenmem gerekiyor."

"Elbette anne," dedi Kier.

Birlikte arabaya doğru yürüdük. Siobhan gelmeseydi ne olurdu diye merak ettim. Zihnimde, Kelt savaşçısı formundaki Kier beni kollarına aldı ve önerdiğim gibi, beni sert taş sütunlardan birine yasladı, kıyafetlerimi bir kenara itti ve eski usul beni mümkün olan en iyi şekilde tecavüz etti. *Guh!*

Şapkamı çıkardım ve eşarbımı gevşetirken onunla yüzümü yelpazeledim. Kafamı kaldırıp baktığımda Kier'in gözlerinde buğulu bir bakışla beni izlediğini gördüm. Drombeg'den büyük bir hayal kırıklığı içinde ayrıldım.

- - -

"**T**Aşağıda kızgın bir kadın var," dedi Niamh. "Oisín'e zor anlar yaşıyor."

Yapacak başka bir işim olduğu için rahatlamış bir halde Slo-Mo'dan başımı kaldırdım.

"Yardıma ihtiyacı var mı?" diye sordum. Geçen Perşembe günü Drombeg'e yaptığımız ziyaretten bu yana ne Siobhan ne de Kier kitapçıya gelmişti. Oisín, Siobhan'ın Cuma günü bir doktor randevusu olduğunu ve elbette Kier'in onu götürdüğünü söyledi, ama şimdi Pazartesi'ydi ve bu sabah ne o ne de Kier gelmemiştir. Sabahları programda boştu, bu yüzden envanterin benim görevim olduğunu varsaydım. Siobhan bana yarın geleceğini bildiren bir mesaj göndermişti ama Kier neredeydi?

Nereye gittiği ya da ne yaptığı beni ilgilendirmiyordu, ama yardım edemedim ama çok fazla

Drombeg'de kalın ve onu korkuttu. O anda öyle hissetmemiştim ama geriye dönüp baktığımda o kadar da emin değildim.

"Oisín durumu tek başına idare ederek hiç arkadaş edinmiyor, değil mi?" Niamh sordu.

Dizüstü bilgisayar vızıltısıyla baş başa bırakıp aceleyle aşağı indim. "Ama onunla tanışmak istiyorum." Benim yaşlarımda bir kadın Oisín'in karşısındaki süslü tezgâhta duruyordu. Başındaki düz kasketi geriye itmişti ve şaşkın görünüyordu.

"Üzgünüm ama size daha önce de söyledim, bugün burada değil," dedi.

Kadının yüzü morun benekli bir tonuna dönüştü. Sanki bağırmaya ya da bir şeyleri kırıp dökmeye başlayacakmış gibi görünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Yaklaşırken sordum. Oisín rahatlamaktan solacakmış gibi görünüyordu.

"Siobhan Riordan değilsen, yapamazsın," diye tükürdü kadın. "Bunca yolu onunla tanışmak için geldim ve o burada değil."

Kadının aksanını anlamaya çalıştım. Amerikalı ya da İrlandalı değildi. İngiliz olabilir mi? Hiçbir fikrim yoktu. Telefonunu çıkarmış, dükkânı ve bizi filme alıyordu. Videoların viral olduğu ve işletmelerin iptal edildiği günümüzde bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

"Ne yazık ki ben Siobhan değilim," dedim. "Onunla tanışmak için bir randevunuz var mıydı?"

"Randevuya ihtiyacım yok," diye tersledi kadın. Telefonunu yüzüme doğru tuttu. "Onun bütün kitaplarını satın aldım. Bana borcu var."

"Oh," dedim. Öfkeli müşterilerin genellikle sadece dinlenmeye ihtiyaç duyduklarını kütüphanedeki ilk zamanlarımda öğrenmiştim. "Ne şekilde?"

"Ben Tig McMorro'ın süper hayranıyım ve dizinin sonunu bana borçlu" dedi. Gerçekten de

perişan haldeydi. Onu sakinleştirmenin bir bombayı etkisiz hale getirmeye benzeyeceği aklıma geldi. Boynumdan aşağı bir ter damlasının süzüldüğünü hissettim.

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedim. "Tig'e ne olduğunu öğrenmek için on yıldır bekliyorum. Onu arafta bıraktı, iki dünya arasında asılı kaldı."

Kadının çenesi düştü. "Aynen öyle."

"Adın ne senin?"

"Deirdre," dedi.

"Ben Emily," dedim. Elimi uzattım ve beni rahatlatmak için telefonunu indirdi ve boştaki eliyle parmaklarımı sıktı.

"Bakın, ben Siobhan'ın asistanıyım," dedim. "Size bir fincan çay ve çörek ısmarlamak isterim. Bilgilerinizi ve endişelerinizi alabilir ve Siobhan'ın haberdar olmasını sağlayabilirim."

"Bunu yapacaksın, söz veriyor musun?"

Deirdre sordu. "Kesinlikle." Elimi kalbimin üzerine koydum.

Koluna girdim ve onu kafeye doğru götürdüm. Oisín yanından geçerken *teşekkür ederim diye* mırıldandı. Ben de başımı salladım. Evimdeki kütüphanemde bir kafe olsaydı, bazı müşterilerin öfkelerini yatıştırmak için çok kullanışlı olurdu diye düşündüm.

Günün geri kalanı Siobhan ya da Kier hiç görünmeden geçti. Bunu merak ediyordum ama satışları sıralarken, öğrencilerle bir araştırma projesi üzerinde çalışırken ve gerilim romanları için önerilerden en iyi glütensiz yemek kitabına kadar çeşitli talepleri karşılarken katta çalışmak beni zinde tuttu.

"Sensiz tam olarak nasıl çalışıyorduk?" Bir başka müşteriyi gizem dolu bir çuvala kapıdan uğurlarken Oisín sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim gülerek. Kalbim bir aidiyet duygusuyla kabardı.

Kitapçı için fikirler üretmeye başlamıştım. Hafta sonu ev sahiplerimi atölyelerinde ziyarete gittiğimde, eserlerinden bazılarının kitapçada sergilenmesinin ve satışa sunulmasının ne kadar harika olacağını düşündüm. Deirdre ile planlanmamış buluşmam bana bir Tig McMorrow kitap kulübü kurmanın zamanının gelmiş olabileceğini düşündürdü. Dünyanın dört bir yanındaki okurlar için bunu çevrimiçi yapabiliriz.

Ayrıca Finn's Hollow'un ilginçliğini paraya çevirmemiz ve yerel bölgeden kitaplar ve ıvır zıvırlar içeren abonelik kutuları sunmamız gerektiğini düşündüm. Kier'in değişiklikten hoşlanmadığını bildiğimden, bu önerilerden herhangi birini ona henüz sunmamıştım, ancak daha birçoğuyla birlikte bunlar da beynimde fokurduyordu. Dükkânı bugünlük kapatıp soğuk rüzgârı arkama alarak aceleyle eve dönerken kendime bir yıllığına burada olduğumu hatırlattım. Zamanımı bekleyebilirdim.

- - -

Siobhan ertesi sabah köşesine geri dönmüştü. Brigid her zamanki kahvemizi ve çöreklerimizi getirmişti, bu benim sabahlarım için bir ritüel haline gelmişti. Kabuğumu soyacak kadar sert bir kahve olmadan nasıl uyanacağımı bildiğimden emin değildim.

göz kapaklarımı ve kabarık meyveli çöreğimi geri aldım. "Bugün nereye gidiyoruz?" Ben sordum

Siobhan bana cevap vermedi. Önündeki açık dizüstü bilgisayarın ekranına baktı ve şöyle okudu: "Tig'in ne kadar zamandır arafta olduğu, bir zaman döngüsünde asılı kaldığı, diyarlar arasında sıkışıp kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. On dakika mı yoksa on yıl mı olmuştu? Söyleyemiyordu."

Çenem düştü. "Bu ?" Yüksek sesle söyleyip uğursuzluk getirmek istemedim.

"Bir sonraki Tig McMorrow kitabının açılış satırları," dedi Siobhan. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Buna bayıldım," dedim. "On yıl geçip geçmediğini merak etmesi ne kadar meta! Bu harika!" Kıkırdamaya benzer bir ses çıkardım ve Siobhan güldü.

Yüzü heyecandan kızarmıştı ama dudağını ısırarak sordu: "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi?"

"Yüzde yüz öyle düşünüyorum," dedim. "Ve senin bir numaralı hayranın olabilirim ama sana asla yalan söylemem. Bu mükemmel bir açılış."

"Okurlarımın on yıl yaşlandığını ve Tig'in de yaşlanması gerektiğini söylediğinizde bana bu fikri siz verdiniz. Bunun için sana teşekkür ederim." Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Çalışmaya o zaman."

Sabah ilerledikçe, kahve seviyesini gerektiği gibi korudum ve bana cadı Aislinn'in köken hikayesi gibi karakterleri hakkında ayrıntılar sorduğunda, kendi çalışmasından referans alarak hemen oradaydım.

"Gerçekten olağanüstü bir kütüphanecisiniz." *Tig McMorrow ve Batakılık Cadısı*'ndan bir pasaj okuduğumda bana iltifat etti.

"Önemli bir şey değil. I-" Siobhan çoktan kendi dünyasına geri dönmüş, sanki bir daktilo yarışmasıymış gibi klavyeye şiddetle vururken kelimeleri ısırarak söyledim. Ekranı ya da tuşlara değil, orta bir noktaya bakıyordu; sanki sadece kendisinin görebildiği bir dünyaya bakıyor ve orada olup bitenleri gerçek zamanlı olarak bildiriyordu.

Arkamda bir ses duydum ve döndüğümde Brigid, Oisín ve Eun-ji'nin uzun bir rafın etrafından bize baktıklarını gördüm. Siobhan'ı iş başında gördüklerinde gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sırıttım ve onlara bir başparmak işareti gönderdim.

Oisín gözlerini silerken Eun-ji sessizce ellerini çırdı ve Brigid kulaktan kulağa sırdı. Son Bölüm'de harika bir gündü!

Yazarı tekrar işinin başında görmekten heyecan duymayan tek bir kişi vardı. Kier. Oisín'i aramak için arka ofisten çıktı ve onu diğerleriyle birlikte kitaplığın arkasına saklanmış, Siobhan'ı izlerken buldu. Oyuktan içeri girip önce çalışanlarına, sonra da annesine baktı. Kaşlarını çatı ve sonra bana baktı.

"Yazıyor." Sesimi alçak tuttum. "Harika değil mi?"

"O zaman ne kadar zamandır bu işi yapıyor?" diye sorduğunda yüzü gergindi.

Telefonumdaki saate baktım. "Yaklaşık bir saat, aşağı yukarı birkaç dakika."

Siobhan bizi duymuyor gibiydi. Hikâye zihninden parmaklarının arasından dizüstü bilgisayara dökülürken o sadece yazmaya devam etti.

Kier başını salladı. Başını ani bir hareketle salladı ve sonra dönüp koridordan dışarı çıktı. Çalışanların geri kalanı bana cesaret verici gülümsemeler gönderdikten sonra onun peşinden gitti. Belli ki Kier'in peşinden kendi kişisel yağmur fırtınası gibi gelen kara mutsuzluk bulutunu göremiyorlardı.

Hayal kırıklığına uğramış hissederek gidişini izledim. Onu görmediğim dört gün boyunca öpüşmemizi düşünmüş ve bir sonraki buluşmamızın nasıl olacağını tahmin etmişim. Ama bu o değildi. Onu gördüğümde kalp atışlarım hızlanırken, o hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Sadece bu da değil, annesinin tekrar yazdığını gördüğünde yüzünde hiç sevinç yoktu. Hatta düpedüz somurtkan görünüyordu. Annesinin acı çekmesini istemediğini ve yazının buna neden olmasından korktuğunu söylemişti ama ona baktığımda onu hiç bu kadar canlı görmemişim. Ona bir şans bile vermiyordu.

Sinirlerimin tepeme çıktığını hissettim. Bu işin peşini bırakmalıyım. Yapmam gerektiğini biliyordum ama ani bir hüsrân kıvılcımı hissettim. Bunca zaman sonra Siobhan nihayet çalışıyordu. Diğer herkes sevinmişti ama Kier, yani kendi oğlu sevinmemiştir. Bu kabul edilemezdi. Siobhan'a baktım ve "Hemen döneceğim," dedim.

Göz kırptı ve ben bunu beni duyduğu anlamına aldım. Oyuktan aceleyle dükkâna, tezgâhın yanından geçip çalışma odasına girdim. Oisín bana gülümsedi ama bir kavgaya hazırlanıyor gibi görünmüş olmalıyım çünkü gülümsemesi kayboldu ve kaşları havaya kalktı.

"Nerede o?" Ben sordum.

Oisín kolunu kaldırdı ve Kier'in ofisini işaret etti. Kapı kapalıydı. Umurumda değildi. Odayı geçtim ve kapıyı açıp içeri girmeden önce üç kez tıklattım. Kapıyı arkamdan kapattım çünkü herkesin onu azarladığımı duymasını istemiyordum.

"Ne istiyorsun Red?" Kier masasında oturmuş, önündeki bilgisayara bakıyordu. Bana doğru bakma nezaketini bile göstermedi.

"Bir açıklama."

"Ne için? Gökyüzü neden mavi? Dinozorlar neden yok oldu? Bir adama yardım et, aşkım," diye alay etti. Hiç havamda değildim.

"Kırıldın mı?" Ben talep ettim.

Bu onun dikkatini çekti. Başını bana doğru çevirdi ve meraklı tek kaşı kalktı. "Affedersiniz?"

"Hayır, yapmayacağım." Doğrudum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Şaşırmış görünüyordu ve masasından geriye doğru itildi. Sandalyesi sessizce yuvarlandı ve oturduğu yerden kalktı.

"Bir sorun mu var?"

"Sen söyle."

"Neden bahsettiğini bilseydim yapardım." Masanın etrafında yürüdü ve beni içine çekerken köşeye oturdu. Artık tüm dikkati benim üzerimdeydi ve açıkçası bu durum amacıma zarar veriyordu. O kadar sinir bozucu derecede çekiciydi ki kendimi onun kollarına atmak istiyordum ama önce yolumdan dönmemeli ve ona neler olduğunu öğrenmeliydim.

"Annenle onun yazarlığı konusunda karmaşık bir geçmişiniz olduğunu ve onun için endişelendiğini biliyorum ama sormak zorundayım, Siobhan'ın başarısını kıskandığın için mi tekrar yazmasına üzülüyorsun?"

"Ne? Hayır!" diye bağırdı. Dehşete düşmüş görünüyordu. "Red, o iğrenç romanı üniversitedeyken bir cesaretle yazdım ve hayatımın en berbat deneyimiydi."

Ellerimi bir hayal kırıklığı jestiyle kaldırdım. "Tamam o zaman. Onun acı çekmesini istemediğini ve yazmaya başlarsa bunun ona acı vereceğinden korktuğunu söyledin. Şimdi yazmaya başladığına göre, bana tam olarak ne demek istediğini söylemelisin."

Hiçbir şey söylemedi. Hayal kırıklığım kaynama noktasına ulaşıyordu ve aramızdaki boşluğu kapatıp işaret parmağımla göğsünü dürttüm. "Ben sadece elimdeki bilgilerle hareket edebilirim. Bana ayrıntıların ne olduğunu söylemezsen, nasıl yardım edebilirim?"

Elimi tuttu ve bırakmadı. Bunun yerine parmaklarımızı birbirine geçirdi ve beni kendine çekti. İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk ve onun her santiminin farkındaydım - parmaklarımın onunkilerdeki hissi, onun kokusu, bacağımın dış kısmının kalçasının iç kısmına değdiği nokta, alnına düşen asi siyah saç dalgaları ve üst dudakındaki o lanet çukur- ona dokunma, bana dokunmasını sağlama, onu tekrar öpme özlemi diğer tüm düşünceleri kovdu.

Boştaki eliyle yüzümü kavradı. Başparmağı sanki yapmak istediği bir şeymiş ve sonunda kendine izin veriyormuş gibi yanağımı okşadı. "Gerçek şu ki Red, yardım edemezsin."

Elini bırakmak üzereydi ama ben boştaki elimi onunkine bastırarak yerinde tuttum. Bunun, onun gitmesine izin vermeye hazır değildim. Ona baktım, bıyıklarla kaplı çenesini, kaşlarının cilveli kavisini, burnunun asil uzunluğunu ve gözlerinin hipnotize edici mavisini hafızama kazıdım.

"Bana öyle bakma," dedi. Sesi hırçın bir hırıltıydı.

"Sana nasıl bakıyorum?" "Sanki seni öpmemi istiyormuşsun gibi."

Öyle miydim? Öyleydim. Bu kadar açık mıydı? Çok açıktı.

Birkaç hafta önce bir erkek bana böyle bir şey söylese muhtemelen çığlık atarak odadan kaçardım ama artık o Emily değildim. Ben bu Emily'ydim, nam-ı diğer Red ve istediği şey konusunda utanmıyordu. Tamam, biraz gergindi ama geri adım atacak kadar değil.

"Peki ya istediğim buysa?" diye sordum. Kalbim o kadar hızlı ve sert atıyordu ki cesaretimi onaylıyor muydu yoksa olay yerinden kaçmaya mı çalışıyordu anlayamadım.

"O zaman nasıl reddedebilirim?"

Eğildi ve ağzı bir amaç uğruna benimkinin üzerine kondu. Dudakları sıcak ve yumuşaktı ve mükemmel uyumu yakalamak için başını eğdi. Elimi onunkinden çektim ve parmakları çenemden enseme doğru ilerledi, beni hareketsiz tutarken beni nefessiz bırakan bir titizlikle öptü.

"Daha fazla," dedi.

"Evet," diye iç geçirdim ve dudaklarımı onunkilerin altında ayırdım. Dili ağzımın içine girdi, sanki uzun zamandır

Benim tadımı. Ellerimi kazağının önünden yukarı kaydurdım, yumuşak yünün avuçlarıma değdiğini hissettim. Omuzlarına yapıştım, aramızdaki sıcaklığın dikkatle körüklenmiş bir ateş gibi arttığını hissettim. Sanki masasının üzerine tüneyip beni saatlerce ya da belki günlerce öpebilirmiş gibi ağzı hâlâ benimkinin üzerindeydi.

Daha önce hiç bu kadar kararlılıkla öpülmemiştim. Her şeyi tüketiyordu, sahip olduğum her türlü kendini koruma duygusunu yok ediyordu. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Çok fazla şey hissediyordum. Onu çok fazla istiyordum. Etrafımda bir kaleydoskop gibi dönen dünyayı sabitlemeye çalışarak ağzımı onunkinden ayırdım. Kier sanki ne hissettiğimi tam olarak anlamış gibi beni kucakladı. İri ellerinden biri sırtımı okşarken diğeri başımı kavradı ve beni göğsüne yakın tuttu.

"Kalbin benimki kadar hızlı atıyor," dedim. "Sanırım kalp krizi geçirmiyorum o zaman."

"Gerçekten öyle olduğunu mu düşünüyordun?" diye sorarken Kier'in sesi eğleniyordu.

Yutkundum. Evet, ama şimdi ona hastalık kaygısı bozukluğumdan bahsedersen, adamın patinaj izleri bırakacağından oldukça emindim. Yani, hayır, hayır, hayır. Onun yerine gevezelik ettim, çünkü bu çok çekici.

"Ben ... o ... um ..."

"Seni öpmek ..." Sesi sanki uygun sıfatı bulamamış gibi kesildi.

"Ateşli mi?" Ben önerdim.

"Bu ve seni o taburede tünerken gördüğüm ilk gün olacağından şüphelendiğim her şey."

"Beni kıcımın üstüne atmak istedin." Ona bakmak için arkama yaslandım.

"Kendimi korumak içindi," diye karşı çıktı. "İyi düzenlenmiş dünyama zarar vereceğini biliyordum. Sen

Her seferinde kafamı karıştırdın Red, değişiklik üstüne değişiklik getirdin." Mağdur görünüyordu.

"Bu yüzden mi envanter a n g a r y a işleriyle beni uzaklaştırmaya çalıştın?" diye sordum.

"Evet, seni üçüncü katta tuttum çünkü gözden ırak olanın gönülden de ırak olacağı gibi aptalca bir umuda kapılmışım ama işe yaramadı." Durakladı ve sonra edebiyatın en sevdiğim dizelerinden birini alıntıladı, " 'Her seferinde başıma yeniden geliyorusun. "

"*Masumiyet Çağı*," dedim. Başıyla onayladı. Adam az önce beni en yürek burkan aşk hikâyelerinden birine benzetti. Bunun zarıflığı karşısında bayılmadığıma çok şaşırdım. Onun yerine, "Dayanamayacağımı düşünmüştün." dedim.

"Ben yapmadım." Başını salladı. "Yanıldığıma sevindim."

"Annen yine yazıyor olsa da, Brigid kafe menüsünü değiştiriyor ve elindeki yeni dizüstü bilgisayarını gördüm, yani Eun-ji ve Oisín ekipman savaşlarını da kazanıyor olmalı," dedim. "Hâlâ burada olduğuma memnun olduğuna emin misin?"

Kaşlarını çattı ve dudaklarını büzdü. "Böyle söyleyince emin olmak için seni tekrar öpmem gerektiğini düşündüm."

Sözleri karşısında içimin parçalandığını hissettim. Bu öpücük ne ilk öpüşmemizin şefkatli buluşması ve selamlaşmasıydı ne de ikincisinin hüsrarla beslenen öfkesiydi. Hayır. Bu seferki bir istek itirafı ve ihtiyaca teslimiyetti. Beni bacaklarının arasına çekebilmek için masanın üzerinde yeniden konumlandı ve vücutlarımızın birbirine daha sıkı bir şekilde bastırılmasına izin verdi. Onun uyarılmışlığını hissedebiliyordum ve bu sanki ateş yükseltmek gibiydi.

Kier ağzını nazikçe ama ısrarla benimkinin üzerine kaydırđı. Dudaklarım ayrıldı ve dili kenarlarda gezindi,

onu içeri almam için beni cesaretlendirdi. Ben de girdim. Ellerim kollarından omuzlarına doğru kaydı. Bir elimle onu tutarken diğer elimle ensesindeki saçlarla oynadım. Tahmin ettiğim kadar yumuşak ve ipeksiydi.

Onun kokusu, odun dumanı ve biraz kahve kokan yün kokusu duyularımı doldurdu ve zihnim hiçbir düşüncenin olmadığı, sadece arzusun olduğu boş bir pus haline geldi. Ona daha çok dokunmak, daha çok tatmak istiyordum. Onu daha da yakınımaya çektim, öpücüğü derinleştirirken kendimi kaybediyordum, daha fazlasını, daha fazlasını istiyordum.

"Aklımın bir köşesinde masamdaki her şeyi alıp seninle birlikte olmak var," dedi. Kulağımın altındaki hassas noktayı okşuyordu.

"Bu bana iyi bir fikir gibi geliyor," diye soludum. Güldü. "Ah, Red, beni fena halde baştan çıkarıyorsun."

Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. Beni onu ofisine kadar kovalamaya iten şeyin peşini bırakmak çok kolay olacaktı ama o şey yeniden ortaya çıkacaktı. Siobhan'ın tekrar yazması konusunda neden bu kadar endişelendiğini bilmem gerekiyordu, aksi takdirde aramızdaki her neyse bunun hiçbir şansı yoktu.

"Kier, hâlâ bilmem gereken bir şey var..." Sesim kesildi, konuyu anlamasını umuyordum. Devam etti de.

"Haklısın. Artık yeniden çalışmaya başladığına göre, bilmen en iyisi. Gerçek şu ki, annem ölmek üzere o l d u ğ u için yazmayı bıraktı."

"Ne?" Ağladım. İçim buz kesti ve titredim. Kier ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirerek beni yatıştırmaya çalıştı.

"Özür dilerim, sizi daha kolay ikna etmeliydim," dedi. "On yıl önce anneme göğüs kanseri teşhisi kondu. Kanseriyendi ama tekrarladı ve dört yıl önce onu neredeyse kaybediyorduk. Kanser geri geldiğinde son Tig McMorro kitapını yazmaya çalışıyordu. İkinci kanseri atlattığında

Ama kendime bir daha asla ölümüne çalışmasına izin vermeyeceğime söz verdim."

"Çok özür dilerim," dedim. "Bu inanılmaz derecede zor olmuş olmalı."

"Öyleydi," dedi. "Neredeyse beş yıldır remisyonda, ancak doktorlar bize tekrar geri gelme riskinin yüksek olduğunu söyledi. Onu beşinci yıla ulaştırmak için biraz daha zamana ihtiyacımız var. Bu yüzden kitabı yazmasını istemiyorum. Yazdığı zaman her şeyi unutuyor; yemek yiyor, uyuyor, sanki ele geçirilmiş gibi oluyor. Açıkçası, gençken bu beni korkuturdu. Artık kendini bu duruma sokmasını istemiyorum."

Ve işte oradaydı. Kier annesi için korkuyordu. Bunda nasıl bir hata bulabilirdim ki?

"Keşke bütün bunları bana daha önce anlatsaydın," dedim. "Anlardım." Omuzlarındaki kazağı düzelttim. Kimi teselli etmeye çalıştığımın emin değildim, onu mu yoksa kendimi mi? Siobhan neredeyse ölüyordu. Hem de iki kez. Bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyordu.

Omuz silkti. "Anlatacak benim hikâyem değildi. Ama artık anlattığıma göre, bana yardım eder misin? Belli ki onu yazmaktan alıkoyacak bir şey yok. Bu yüzden ona göz kulak olalım ve aşırıya kaçmadığından emin olalım."

"Tabii ki, kendini çok zorladığını düşünürsem, sana hemen söyleyeceğim," diye söz verdim. "Sana alakasız bir sorum var."

"Oh?"

"Beni ilgilendirmez belki ama dün neredeydiniz?"

"Neden? Beni özledin mi?" diye sordu. Sırtışı hınzırcaydı, belli ki memnun olmuştu.

"Hayır ... belki ... evet." İçimi çektim.

Eğildi ve beni öptü, neredeyse sorumu unutturacak kadar uzun sürdü.

"Eee?" Dudaklarına karşı fısıldadım.

"Annemin doktoru Dublin'de, biz de Cuma günü gittik ve hafta sonu bizim evde kaldık. Dün, onun bir saç randevusu vardı -gümüşlerini saklamayı sever- ve sonra bazı üniversite arkadaşlarıyla çay içti, ben de kendime Hodges Figgis'te bir savurganlık ısmarladım." Yüzümdeki boş ifade üzerine ekledi: "İrlanda'nın en eski kitapçısı."

"Demek kitapçıda keşif yapıyordun," dedim.

"Aynen öyle." Başını salladı. "Ayrıca Siobhan'ın elinde istediği tarih kitaplarının bir listesi vardı ve bu kitapların onlarda bulunma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum."

Drombeg'den sonra benden kaçtığını düşündüğümünden değil -tamam, belki birazcık- ama onu uzaklaştırmadığımın teyit edildiğini duyunca rahatladım.

"Siobhan'dan bahsetmişken, ona hemen döneceğimi söyledim. Gitmeliyim."

"Pekâlâ," diye kabul etti. Yine de elleri yerinde kaldı, beni yakın tuttu, bırakmadı. "Ama önce beni öpmen gerektiğini düşünmüyor musun? Seni tekrar yalnız bırakmam saatler sürebilir."

"Bu öpüşme olayını alışkanlık haline getireceğimizi mi sanıyordun?" diye sordum. Sırıtmamaya çalıştım ama beceremedim.

"Artık başladığımıza göre, durabileceğimizi sanmıyorum, değil mi?" Soruyu çenem boyunca bir dizi öpücükle noktaladı. Dizlerimin bağı çözüldü ve başımı eğerek daha iyi erişmesine izin verdim.

"Hayır, yapamayız," diye itiraf ettim. Ellerim saçlarına gömüldü ve kalbimde bastırdığım tüm şehvetle onu öpebilmek için başını kendime doğru çektim. Bu adam

Haftalardır beni çıldırtıyordu, sonunda ona dokunabilmek ve tadına bakabilmek sıcak bir rahatlama hissiydi.

Bütün öğleden sonrayı ofisinde durup onu öperek geçirebilirdim ama kapısı çalındı ve ayrıldık.

"Bir saniye," diye seslendi Kier. Öne doğru uzandı ve garip bir şekilde yamuk olan üstümü düzeltti. Sonra saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltti ve gözlüklerimi düzeltti. Yüzümü inceledi, gözleri dudaklarımda gezindi ve "İyice zamparalaşmış gibi görünüyorsun" dedi.

Karmakarışık saçlarına, şişmiş dudaklarına ve düğümlenmiş kazağına baktım. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Kazağını düzelttim ve saçlarını parmaklarımla taradım, bu işe yaramış olabilir de olmayabilir de, ama asi siyah dalgaların verdiği hissin tadını çıkardım.

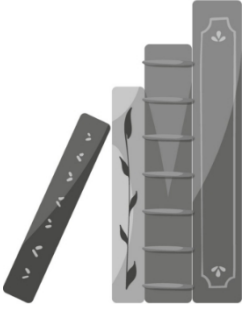
"İyi misin?" Kier sordu. Başımı salladım. Kapıya döndü ve "İçeri gel" diye seslendi.

Oisín elinde bir kutu dolusu kitabın nakliye listesiyle içeri girdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Sanki ölümcül bir yaradan kanayan birini görmeyi bekliyormuş gibi aramıza baktı. İkimizde de herhangi bir hasar görmeyince gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Bir tutarsızlık var. Önümüzdeki hafta piyasaya çıkacak dört kitabımız eksik."

Kier elini uzattı. "Dağıtıcıyı arayacağım." "Teşekkür ederim." Oisín çıktıyı ona uzattı. "İ dördünün altını çizdi."

Kapıya doğru yöneldim. "İkinizin tartışmasına izin vereceğim."

"Sonra görüşürüz Red," dedi Kier. Sesi hınzırca bir niyetle doluydu, yoksa ben mi öyle duydum? *Ack!* Yüzüm anında kızardı ve Oisín'in fark etmemesini umarak arkamı döndüm. Romantik kahraman patronum ve ben artık bir şeyin içindeydik. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

On iki

Siobhan üç saat boyunca hiç durmadan çalıştı. Yazmayı neden bıraktığına dair yeni farkındalığım

Onu daha yakından izledim. İyi hissediyor muydu? Yorgun görünüyor muydu? Solgun mu? Bir şey söylemeli miydim? Kier'in haklı olduğuna inanıyordum. Önceki durumunu bilmemi isteseydi, bundan bahsederdi. Boş vermeye karar verdim. Kendi hastalık kaygımı ona aktarmak istemiyordum. Bunun ikimize de bir faydası olmazdı.

Siobhan arada bir durup bir şeye bakmamı ya da diziden hatırlayamadığı bir bilgiyi doğrulamamı istedi. Ana karakterlerden birinin göz rengini sorduğunda yüzümdeki şaşkınlığı fark etmiş olmalı.

"Hatırlayamadığım için şok oldun, değil mi?" diye sordu. Sırtını germek ve parmaklarını oynatmak için durakladı.

"Hayır ... aslında evet," diye itiraf ettim. "Kendi hayal gücünüzden çıkan bir karakterin ayrıntılarını nasıl hatırlamazsınız?"

"İnsanlar bu hikayeleri yarattığım için hatırladığımı düşünüyor" dedi. "Ama gerçek şu ki yazmak daha çok büyük bir arınma gibi. Kafamdaki hikaye yaşayan, nefes alan bir şey gibi geliyor. Karakterlerimi, onlara neler olduğunu, tüm bunların ne anlama geldiğini ve nedenini düşünmeden yürüyüşe çıkamıyorum, duş alamıyorum ya da bir fincan çayın tadını çıkaramıyorum.

"Hepsinin sesi var ve duyulmak istiyorlar ve benimle sürekli konuşuyorlar. Uykuya dalarken sessizlikte ve hatta gerçekten uyurken bile ortaya çıkıp benimle mücadelelerini paylaşıyorlar. Doğrusunu söylemek gerekirse, zihnimde çok fazla yer kaplıyorlar. Yazma eylemi, hatırlamak zorunda olmadığım anlamına geliyor ve beynimin o bölümünü yeni bir hikaye için serbest bırakıyor. Bu mantıklı mı?"

"Evet." Başımı salladım. "Sanki zihnin aşırı dolu bir dosya dolabıymış ve yazma eylemi artık ihtiyacın olmayan dosyaları a y ı k l ı y o r m u ş g i b i . Bunun gibi mi?"

Siobhan, "Aynen öyle, sadece sıralanmaktan ziyade bir çöp kutusuna atılmak gibi olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Peki, Menaris'in gözleri ne renk?"

"Dipsiz siyah," dedim. "Oniks gibi."

"İşte böyle." Parmaklarını şıklattı ve işine geri döndü. Bir süre sonra durakladı ve bana baktı. "Burada olmana çok sevindim, Em. Mektubunu aldığım gün zor bir gündü ama sen bir sihir yaptın ve bana amacımı geri verdin. Sen benim kendi kişisel Aislinn'im gibisin ve burada olman beklentilerimin çok ötesine geçti." Gözleri nemliydi ve gözlerini kırpıştırdı. Kendi boğazımın düğümlendiğini hissettim. En sevdiğim kadın karakterin yaratıcısı tarafından ona benzetilmek bir okuyucunun hayallerinin gerçekleşmesiydi.

"Teşekkür ederim." Boğazım düğümlenmiş, sesim kısılmıştı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Siobhan. "Sen benim için bir hediyesin.

Gerçekten de bunca zamandır sadece seni beklediğimi düşünüyorum."

Bakışlarındaki nezaket ve şefkat kalbimi kabarttı. Geldiğimden beri Siobhan'ın bana annemin tüm hayatım boyunca gösterdiğinden daha fazla anne şefkati ve nezaketi gösterdiğini fark ettim. Siobhan konuştuğumda beni her zaman dinliyor, benimle ve hayatımla ilgili sorular soruyor ve ... beni önemsiyordu.

Son patlamamızdan bu yana her gün Tammy Lynn'i itaatkâr bir şekilde aramıştım. Çoğu zaman iyi gidiyordu ve eğer huysuzlaşmaya başlarsa ya da başladığında, terapistimin belirlememe yardım ettiği sınırı koruyarak aramayı sonlandırıyordum. Bu çok özgürleştiriciydi. Yıllar sonra ilk kez hayatımın kontrolünün yeniden bende olduğunu hissettim. Dans ettiğim tek melodi kendiminkiydi.

- - -

Siobhan iki saat sonra hala sıkı bir şekilde çalışıyordu ve yavaşlama belirtisi göstermiyordu. Çalışmasını bölmek istemedim ama yemek yemesi önemliydi. Ona kafeden bir sandviç ve bir fincan çay getirmeyi teklif ettim ve başıyla onaylamasına rağmen beni gerçekten duymadığını hissettim. Sorun değildi. Brigid'in muhteşem tavuk filetosu

Yanında Tayto cipsi olan bir rulo onun dikkatini çekecektir.

Kier önümdeki koridorda belirdiğinde neredeyse kafeye varmıştım.

"Selam Red, nereye gidiyorsun?" dedi. "Lütfen bana seni öpebileceğim sessiz bir köşe olduğunu söyle." Gülümsemesi nefis bir şekilde flörtözdü ve kendimi ona tam anlamıyla karşılık verirken buldum.

"Maalesef hayır. Siobhan'a bir sandviç almaya gidiyordum," dedim.

"Brig'e paket yaptırabilir misin?" diye sordu. "Elbette, ama neden?"

"Annemin biraz uzanmak için eve gitmesini umuyorum," dedi.

"İyi fikir," dedim. "Desteğe ihtiyacın olursa diye seninle oyukta buluşacağım."

"Teşekkür ederim," dedi. "Desteyiniz için minnettarım." Yüzümü kavradı ve sanki bir çocuğu teselli ediyormuş gibi alnıma hızlı bir öpücük kondurdu. Bu rahatlatmadı. Onun kokusu burun deliklerimi doldurdu ve zihinsel olarak ofisine dönüp onu öpüyordum.

Geri adım attı ve bakışlarındaki sıcaklığı görebiliyordum. Demek ki sadece ben değildim. Bilinçli bir düşünce olmadan öne doğru eğildim, kollarımı boynuna doladım ve kalçalarımı kavrayıp beni yerimde tutarken ağzını ağzıma aldım. Sanki hiç ayrılmak isteyecekmişim gibi.

Öpüşmemiz henüz kavurucu bir seviyeye ulaşmıştı ki yakınlarda sohbet eden iki müşterinin sesi bizi böldü ve Kier geri adım atarak ellerini kalçalarımından çekti. Kendimi başka tarafa bakmaya ve beynimi yeniden çalıştırmaya zorlamadan önce bir an birbirimize baktık.

"Sandviç," dedim. Tekrar üzerine atlamak gibi gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce döndüm ve ondan uzaklaştım.

Aceleyle uzaklaşırken arkamdan derin kıkırdamasını duydum ve bu beni gülümsetti. Cebimden telefonumu çıkardım ve saati kontrol ettim. Martha's Vineyard'da saat hâlâ erkendi. Bekleyip Sam'i daha sonra aramam gerekecekti, böylece Kier ile aramızda geçenlerin her anını en ince ayrıntısına kadar gözden geçirebilir ve her açıdan irdeleyebilirdik.

Kafede kısa bir kuyruk vardı. Tavuklu sandviç sipariş ettim ve Brigid'den poşetlemesini istedim.

"Hiç sorun değil," dedi. Arkasını dönmeye başladı ama sonra geri döndü. Elinde bir ekmek bıçağı vardı ve bana doğrultup "Kimi öpüyordun?" diye sordu.

"Öpüşmek mi?" Tekrarladım. Blöf yapmak istedim ama yüzüm kızararak bana ihanet etti.

Brigid bir çığlık atarak boştaki elini ağzına kapattı ve "Sadece seninle dalga geçiyordum, değil mi? Çünkü dudakların bir dut kadar olgun görünüyor. Söyle bakalım, kimi öpüyordun Emily Allen?"

Kimsenin onu duymamış olmasını umarak kafenin etrafına bakındım. Niamh bir elinde bisküvi, diğerinde latte ile yakınlarda duruyordu. "Senden hoşlandığınızı söylemiştim."

Ellerimle gözlerimi kapattım ve "Evet, yaptın" dedim.

"Biliyor mu?" Brigid sordu. "Niamh'a benden önce mi söyledin?"

"Daha çok ona söylediğim gibi," dedi Niamh.

Ellerimi indirdim ve Brigid'in öfkeli yüz ifadesine kendi alaycı bakışımla karşılık verdim. "Aslında o yaptı."

"Peki şanslı adam kim?" Brigid sordu. "Beni böyle muallakta bırakarak heyecanlandırıyorsun."

Niamh ona baktı ve "Burada çalışıyor. Oisín'in erkekleri tercih ettiği düşünülürse gerçekten de tek bir kişi olabilir."

"Murphy mi?" Brigid'in nefesi kesildi. "Biliyordum. İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Ben de öyle dedim," diye onayladı Niamh. "Onun bakmadığını düşündüğü zamanlarda onu izliyor."

Brigid, "Tam bir fiyasko," dedi.

"Bu da ne? Kim ölmüş?" Eun-ji tezgâhta bize katılırken sordu.

"Ben utançtan," dedim. Brigid ve Niamh'a baktım ve ekledim: "Bu konu bu tezgahın dışında konuşulmamalı."

"Ne?" Eun-ji sordu. "Beni bu işin dışında bırakmayacaksın, değil mi?"

"Em, Murph'ü öpüyordu," dedi Brigid.

"Brigid!" Ben ağladım.

"Ne?" diye sordu. "Hâlâ tezgâhtayız." "Sandviç!"

Dedim ve mutfağı işaret ettim.

"Tamam," dedi. Bıçağını tekrar bana doğru salladı. "Ama detayları istiyorum."

"Pekâlâ, bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" diye sordum. Yüzüm hâlâ sıcaktı ve Kier'le tekrar yüzleşmek zorunda kalmadan önce kızarıklığımın geçmesini istiyordum.

"Sen ve Murph? Bu tam olarak ne zaman ortaya çıktı?" Eun-ji sordu.

"Bu sabah öpüştük," dedim. Onlara Drombeg'de kıl payı kaçırdığımı ve verandamdaki öpüşmeyi anlatmama gerek yoktu. "Artık bunun hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?"

"Elbette," dedi. "Acaba ofisinde miydi?"

Ona bakmak için döndüğümde hem onun hem de Niamh'ın bana baktığını, Brigid'in ise tezgâhın üzerinden baktığını ve hepsinin cevabımı beklediğini gördüm.

"Evet, hem de koridorda. Lütfen bu konuda konuşmayı kesebilir miyiz?" Ben sordum.

"Elbette." Eun-ji küçük bir sevinç sıçraması yaptı. "İzninizle. Oisín'den ödül paramı almam gerekiyor. Murph'ün bu sabah seni ofisinde öpüp öpmeyeceğine dair bir beşliğe bahse girmiştik. Oisín hayır dedi ama içimde bir his vardı." Beni alkışladı.

Bu kadar ufak tefek bir kadın için beklediğimden daha sert bir şekilde omzunu silkti ve ıslık çalarak kafeden ayrıldı.

"Keşke o bahse girseydim," dedi Niamh.

"Al bakalım." Brigid bir kâğıt torba uzattı. "Ama yine de tam açıklama istiyorum."

"Tamam, ama sonra." Sandviçi ve cipsi aldım ve kitapçıya doğru aceleyle ilerledim. Mutluluk ve telaş balonum kameriyeye ulaşır ulaşmaz patladı. Siobhan ve Kier masanın karşı taraflarında duruyorlardı ve gerginlik hissediliyordu. Birbirlerine doğru eğilmişlerdi ve birbirlerine son derece kızgın olduklarını yüzlerindeki aynı kızgınlık ifadesinden anlayabiliyordum.

Siobhan, "İstemiyorum," diye itiraz etti.

"Bu gerçekten bununla ilgili değil, değil mi?" Kier sordu. "Kendine hakim olmalısın. Bu konuda haklı olduğumu biliyorsun."

Siobhan dizüstü bilgisayarını göğsünde tutuyordu, sanki onun elinden almasını bekliyormuş gibi. Duraksadım, acaba odadan çıkıp başladıkları işi bitirmelerine izin mi versem diye düşündüm.

"Peki," dedi Siobhan. "Ama sadece birkaç saat dinleneceğim, sonra işimin başına dönmek istiyorum."

"Bunu yapamamanız için hiçbir neden göremiyorum," dedi. Sesi nazikti, sanki tüyleri karışmış bir kuşu yatıştırır gibiydi.

Siobhan bana döndü ve dizüstü bilgisayarını uzattı. "Kier dizüstü bilgisayarını yanıma almama izin vermiyor. Onu hayatın pahasına koru." Abartıyor gibi görünmüyordu.

"Oh!" diye bağırdım. "Pekala."

Sandviç poşetini Kier'e uzattım ve dizüstü bilgisayarını aldım. Siobhan sıkıntısını belli eden hızlı ve sarsak hareketlerle ceketini çekti.

Kier'e geri döndü. "Ya ara verirsem ve kelimeler geri gelmezse?"

"Gelecekler," dedi. "Demlenmek için on yılları vardı, fazlasıyla hazırlar."

"Ama-" diye itiraz etmeye başladı ama adam başını salladı.

"Tek bir kelime bile yazamazsın eğer-" Konuşmayı kesti ve bana baktı. Neden bahsettiğini bilmeme rağmen Siobhan benim bildiğimi bilmiyordu. "Bununla nereye varmak istediğimi biliyorsun. Hikâyenin tam orada seni beklediğine güvenmelisin."

Siobhan iç çekti. Başı kederle öne eğildi. "Umarım haklısındır."

"Öyleyim." Sesi kesinlikle emin geliyordu ve Siobhan'ın omuzlarının kalktığını fark ettim. Tam da duymaya ihtiyacı olan şeydi bu.

"Geri döneceğim, Em," dedi. Çok kararlı görünüyordu. Siobhan öğleden sonra buraya hiç gelmezdi, bu yüzden eğer geri dönerse bu yeni bir rutinin başlangıcı olacaktı. Bunun hem onun asistanı hem de bir kitapçı çalışanı olarak benim için ne anlama geldiğini merak ediyordum.

"Afiyet olsun," dedim.

Siobhan kapıya doğru yöneldi ve Kier bana baktı. "Ona yiyecek bir şeyler getirdiğin için teşekkürler."

"Elbette," dedim.

Kier bir şeyler daha söylemek ister gibi baktı ama çoktan ön kapıya varmış olan Siobhan'a baktı ve başını salladı. Siobhan'ın koluna girip ona rehberlik ederek kitapçıdan çıktı ve onun daha çok ebeveyn, Siobhan'ın ise çocuk gibi görüldüğünü fark ettim. Kansere yakalandığı ilk günden beri böyle olup olmadığını merak ettim. Yirmili yaşlarını annesine bakarak geçirmiş biri olarak, bu rolü ve beraberinde getirdiği her şeyi kesinlikle anlıyordum.

Siobhan üç saat sonra döndü. Neyse ki otobüs turları uğramamıştı da nispeten sessiz bir ortamda çalışıyordu. Yanına oturdum. Onu rahat bırakıp bırakmayacağımı sorduğumda başını salladı. İşte bu kadar. Ben de suyunu doldurmak, ona bisküvi götürmek ve kuantum mekaniğindeki belirsizlik ilkesinden karakafes otunun tıbbi özelliklerine kadar çeşitli belirsiz gerçekleri araştırmak için nöbetçi kaldım. Bu arada o başını öne eğdi.

Gözleri boş ve parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor.

Uzun zamandır ortalıkta görünmeyen ilham perisi intikam duygusuyla yeniden ortaya çıkmıştı. Ellerini bırakıp yazmayı bıraktığında akşamın erken saatleriydi. Bilgisayarındaki belgeye bir göz attı.

"Lanetleneneceğim," diye mırıldandı.

"Ne oldu?" Ben sordum. "Yanlış bir şey mi var? Sizin için bir şeye bakabilir miyim?"

Bana baktı ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parladı. "Em, otuz sayfa yazdım."

"Vay canına," dedim. "Bu inanılmaz."

Güldü ve başını ellerinin arasına aldı. "On yılı aşkın bir süredir otuz sayfa yazmadım. Son üç Tig McMorrow kitabı boyunca böyle bir gün geçirdiğimi bile sanmıyorum. Bu bir mucize gibi geliyor."

"Öyle," diye kabul ettim. İçimdeki okuyucu ne yazdığını öğrenmeyi o kadar çok istiyordu ki diz çöküp yalvarmamak için kendimi zor tuttum. Kendime onun asistanı olduğumu ve işimin ona yardım etmek olduğunu hatırlattım, çalışmasına gizlice göz atmak değil. Lanet olsun.

"Bugünlük işiniz bitti mi?" Kier ara bölmeye girdi. Masaya doğru yürüdü ve diğer taraftaki koltuğa oturdu.

Siobhan'ın. Arkamdan geçerken eli omuzlarımdan kaydı ve mümkün olan en iyi şekilde ürperdim.

"Evet," dedi Siobhan. "Yarın kendime harika bir başlangıç yeri bıraktım. O kadar iyi ki balamak için sabırsızlanıyorum."

Kier'in kaları akınılıkla kalktı. "Uzun zamandır yazmak için bu kadar heyecanlanmamıştın. Marcus'u arayalım mı?"

Siobhan, "Hayır! Henüz değil," dedi. "Bakalım devam edebilecek miyim? Sekiz bin kelime bir roman değildir. Onu umutlandırmak istemiyorum."

Kier baını salladı. "Muhtemelen akıllıca. Marcus senin en büyük hayranın."

Hayır, o benim. Söylemek istedim ama söylemedim.

"Bir menajer öyle olmalı, değil mi?" diye sordu. "Sanırım hayranlığı işinizden daha fazlasına yönelik," dedi Kier. dedi.

Aralarına baktım. Siobhan onun koluna vurdu, yanakları pembenin en hafif tonuna dönmüştü. "Biz sadece iyi arkadaşız."

Kier omuz silkti. "Sen yle diyorsan."

Siobhan döndü uzaktagelen Onu. Onu bakışlar ne zaman Bana utangaç bir şekilde baktı. "Em, senden bir iyilik isteyeceğim."

"Her şeyi," dedim ve b u n d a ciddiye dim. Bu kadın için gerçekten her şeyi yapardım.

"Dikkatli ol yoksa gece yarısı bataklığa küreklerle dalarak kötü bir eleştirmenin cesedini atmama yardım edeceksin," dedi.

"Güçlü bir sırtım var."

İstedieğim gibi güldü. "Umarım bu o kadar zorlu olmaz. Yazdıklarımı okumanızı ve bol bol not almanızı istiyorum." Bilgisayarın yanındaki not defterlerinden birine dokundu. "zellikle, lütfen serinin önceki kitaplarıyla tutarsızlık olup olmadığına bakın. Bunu yapabilir misiniz?"

"Evet!" Ağladım. Boğazımı temizledim. "Yani, yardım etmekten mutluluk duyarım."

Bana sırtıttı ve dedi ki, "Bu harika. Elindeki notlarla birlikte dizüstü bilgisayarını arka ofise bırak. Sabah bakarım. Yanında eve götürmeyeceksin. Gitmeden önce okuyabildiğin kadarını oku, tamam mı?"

"Anladım," dedim. Bu koca bir yalandı. Eğer önümüzdeki bir saat içinde bitiremezsem, kesinlikle eve götürecektim.

"Çoktan yedekledim, bu yüzden bir felaket olursa endişelenmeyin. Yüksek güvenlikli bulutumda kayıtlı bir kopyası var" dedi.

"Böylece klavyeye kahve dökersem kendimi pencereden atmak zorunda kalmam," diye şaka yaptım.

Kier, "Bu onun en sevdiği dizüstü bilgisayar, bu yüzden yine de ülkeden kaçmak zorunda kalabilirsin," dedi. Gözlerinin kenarları kırışmıştı ve dudakları şaka yaptığını gösterircesine hafifçe yukarı kalkmıştı. O dudakları öpmüştüm, bu düşünceyi hemen aklımdan çıkardım. Görevime devam etmem gerekiyordu.

"Not ettim," dedim gülümsemesine karşılık vererek.

Kapı arkalarından kapanırken el salladım. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz dosyayı açtım ve okumaya başladım. Birkaç satır içinde, sanki hiç ayrılmamışım gibi Tig McMorrow'un dünyasına dalıp gitmiştim.

Bir kez okuyup bitirdim, kremalı çikolata gibi yalayıp yuttum. Sonra geri döndüm ve tekrar okudum, bu sefer notlar aldım. İkinci okuyuşumda Siobhan'ın ne kadar yetenekli olduğunu fark ettim. Tig'in dönüş sahnesini kurmuş, içinde bulunduğu tehlikeyi anlatmış ve bunu sürpriz bir şekilde çözmüştü. Tabii ki daha sonra hikâyeyi hiç beklenmedik bir yöne doğru sürükledi. Daha fazlası için sabırsızlanıyordum.

Dünya kurgusunda kolayca düzeltilebilecek birkaç tutarsızlık fark ettim, ancak bunun dışında açılış

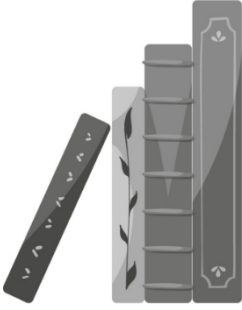
Mükemmel. Orijinal çalışmasına müdahale etmek istemediğim için bunları not defterine yazdım. Sonra hepsini topladım ve eşyalarını çalışma odasındaki kilitli dolapta sakladım.

Oisín temkinli bir ifadeyle beni izledi. Dolaptan arkamı döndüğümde, "Nasıl o zaman?" diye sordu. Sesi kabaydı, sanki kelimeler iradesi dışında kendisinden koparılmış gibiydi.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Ona hikâyeyi anlatamazdım. Bu uzun zamandır beklenen bir sonuçtu. Eğer komplo ortaya çıkarsa, her şey mahvolurdu.

"Ayrıntıları sormuyorum," dedi. "Sadece yeteneğinin geri gelip gelmediğini bilmek istiyorum. O ... Sence ..."

Arkamda bir varlık hissettim ve arkamı döndüğümde Eun-ji, Brigid ve Niamh'ın odaya baktığını gördüm. Yüzlerinde aynı umutlu endişe ifadesi vardı ve ben de gülümsedim. Siobhan yazmaya başladığında ben de aynı şekilde hissetmişim. Bu karakterleri ve bu dünyayı bu kadar çok sevmek ve bir çözüm için bu kadar uzun süre beklemek heyecan vericiydi ama aynı zamanda endişe yaratıyordu. "Bu harika," dedim. "Siobhan geri döndü."

On üç

Saha şafağın karanlık tarafındayken bir şey beni uyandırdı. Duyguyu tespit etmem bir anımı aldı. Bu bir heves, heyecan ya da her ikisini birden hissetmekti. Kier Siobhan'ı eve bıraktıktan sonra kitapçıya dönmemişti. Hevesimin Kier'i görmekten mi yoksa Siobhan'ın romanı üzerinde çalışmasına yardım etmekten mi kaynaklandığını bilmiyordum. Belki ikisi de? Sabah rutinimi aceleyle tamamladım ve güneş daha gökyüzünü aydınlatmaya başlamadan kapıdan dışarı fırladım. Güne başlamadan önce Siobhan'ın ilk bölümünü bir kez daha okumak istiyordum.

Küçük bakkalın, postanenin, nalburun ve bir bahis şirketinin önünden geçerken hava soğuk ve karanlıktı. Hepsi kapalıydı. Aslında sokakta kimsecikler yoktu. Kitapçının etrafından dolaşarak arka kapıya gittim ve Oisín'in akşamları kapatma sırası bana geldiğinde kullanmam için verdiği anahtarı kullandım. Kapıyı çekip açtım ve arka odaya süzüldüm.

Neyse ki dükkân sıcaktı ve paltomu silkerek çıkardım, atkımı çözdüm, onu ve eldivenlerimi ceplerine doldurduktan sonra askılığa astım. Siobhan'ın dizüstü bilgisayarını ve not defterini bıraktığım dolaba doğru aceleyle ilerledim.

Dolabın kilidini açtım ve kapağını açtım. Boştu. Bir an aptalca baktım ve sonra tüm kanın başımdan ayaklarıma doğru aktığını hissettim. Bayılacağımdan korktum. İçeri uzandım ve sanki Siobhan'ın dizüstü bilgisayarını ve not defterini benden saklıyor olabilirmiş gibi rafı ve kenarlarını yokladım. Sanki kaçmışlar ve kendi güçleriyle arka kapıya doğru sürünüyorlarmış gibi ayaklarımdan etrafındaki zemine baktım. Zemin çıplaktı.

Dolabı açık bıraktım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyordu ki, büyük bir kasılma geçirip duracak diye korktum. Hayır, dramatik davranmıyordum. Siobhan'ın dizüstü bilgisayarından ben sorumluydum, yani benim yüzümden kaybolmuştu. Dolabı düzgün kilitlememiş olmalıydım. Nasıl bu kadar sorumsuz olabildim? Kier'in de dediği gibi, ülkeden kaçmak zorunda kalacaktım.

Duyabildiğim tek ses kendi hırıltılı nefes alışımdı. Sam'i aramayı düşündüm ama gecenin bir yarısıydı. Ayrıca, bana kalp krizi geçirmediğimi söylemekten başka ne yapabilirdi ki? Yumruğumu göğsüme bastırdım. Parmaklarım buz gibiydi ve kazağımın ince örgüsünde soğuk eklemlerimi hissettim.

Ne yapacaktım ki? Ne söyleyebilirdim ki? Dolabı kilitlediğimden emindim. Kontrol ettim ve iki kez kontrol ettim ama bir şekilde dolap boştu ve eşyaları gitmişti. Bu yüzden mi erken kalkmıştım? İçgüdüsel bir seviyede biliyor muydum?

Panik yapmamaya çalıştım. Siobhan'ın güvenli bir bulutu olduğunu biliyordum ama yine de şimdi neye yazması gerekiyordu? Envanter için kullandığım eski, hantal dizüstü bilgisayarla mı? Ölmek istiyordum. Yapacak tek bir işim vardı ve-

Kıpırdamadan durdum. Kitapçının önünden gelen bir ses vardı. Bir farenin döşeme tahtalarını tırmalamasına benzeyen bir tıkırtı sesiydi bu. Kendimi ayağa kaldırdım, yün eteğimdeki kiri fırçaladım ve taytımı düzelttim. Son Bölüm'ün ana odasına doğru yürüdüm ve işte oradaydı. Siobhan odasındaki bölmede dizüstü bilgisayarını tıkırdatıyordu.

Rahatlamaktan dizlerimin bağı çözüldü ve eğilip üç derin nefes aldım. Dizüstü bilgisayar buradaydı. O da buradaydı. Her şey yolundaydı. Evet, tabii, bu korkunun hayatımdan sildiği beş yıl hariç. Beyaz saçlarımın çıkıp çıkmadığını merak ettim. Bahse girerim çıkmıştır.

"Siobhan, güneydın," dedim. "Ya da daha doğrusu, gecenin son nefesi için iyi geceler."

Cevap vermedi. Parmakları, yaratıcılığının vanasının tamamen açık olduğunu gösteren bir hızla tuşların üzerinde hareket ediyordu. Masaya bir göz attım. Sadece dizüstü bilgisayar, not defteri ve bir yığın kitap vardı. Kahve yoktu. Yiyecek de yoktu. Gözlerimi kısıtım. Üzerinde pijamaları ve bornozu vardı. Giyinik bile değildi! Ne zamandır buradaydı?

Bu hiç iyi değildi. Siobhan'ın buraya yürüyerek geldiğinden ve Kier'in annesinin nerede olduğunu bilmediğinden hiç şüphem yoktu. Ayaklarına baktım ve bağcıklı botlar giydiğini fark ettim. *Vay be*. Yine de onu arayan kişi olmak istemiyordum ama zavallı adamın annesinin kayıp olduğunu öğrendiğinde paniğe kapılmasını da istemiyordum. Kahretsın.

"Siobhan, Kier burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

Yazmaya devam etti. Kafeye baktım. Kahve. Kahveye ihtiyacım vardı ve bahse girerim Siobhan'ın da ihtiyacı olacaktı. Bir demlik yapmaya ve sonra Kier'e ulaşmaya karar verdim. Kahve çok çabuk demlendi. Siobhan'inkini ona uzattım ama o hâlâ hızlı ateş modundaydı ve bir eliyle yazmaya devam ederken diğer eliyle fincanını alıp bir yudum almaktan başka bir şey yapmadı.

"Teşekkür ederim," dedi ama başını kaldırıp bakmadı bile. Kahve servisi yapan bir soyguncu da olabilirdim ve o bunu bilemezdi.

Saçları başında topuz yapılmış ve iki kalemle tutturulmuştu. Gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı ve parmakları tuşların üzerinde sanki harfleri kovalıyormuş ve kayıp gitmeden önce onları yakalamaya çalışıyormuş gibi hareket ediyordu.

"Siobhan," dedim. Ne kadar süredir burada olduğunu bilmeliydim ki Kier'i aradığımda ona neler olduğunu anlatabileyim. Cevap vermedi. Boğazımı temizledim ve emredici bir ses çıkarmaya çalıştım. "Siobhan."

"Şu anda müsait değil. Lütfen mesaj bırakın. Beeeep." Yazarken hiç yavaşlamadı.

"Siobhan!" Ağladım.

Başını bana doğru çevirdi. Yüz ifadesi sinirliydi ve elleri klavyenin üzerinde sanki onu koruyormuş gibi duruyordu. "Biri bir yazarın sözünü her kestiğinde, bir paragraf ölür. Az önce bir daha asla geri getiremeyeceğim koca bir diyalog bölümünü yok ettin. Şimdi, ne istiyorsun?"

Sesinin mutlu bir ötücü kuşun tatlı sesinden çok bir kırbacın şaklamasına benzediğini ilk kez duyuyordum. Ayaklarımın üzerinde kaydım, huzursuz hissediyordum.

"Özür dilerim," dedim. "Sessiz kalmalıydım." Bu doğrudu. İlk önceliğim kitabını yazmasına yardım etmekti ama o burada pijamalarıyla otururken ben onun için endişeleniyordum. "Ama ..." Genel olarak dağınık görünümünü işaret ettim.

Siobhan derin bir nefes aldı ve içini çekti. "Hayır, özür dilerim. Seni terslememeliydim. Kendimi akışa bıraktığımda ve sözüm kesildiğinde huysuzlaşıyorum. Bunu hak etmedin." Kupasını kaldırdı ve kahvesinden uzun bir yudum aldı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum.

Gökyüzünün koyu siyahtan laciverte dönmeye başladığı pencereye baktı.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Gece yarısından biraz sonra uyandım ve yazmam gerektiğini biliyordum. Ben de buraya geldim."

Gece yarısı mı?!

"Nereye gittiğinizi kimseye söylediniz mi?"

"Rahatsız etmek istemedim." Bakışları klavyeye kaydı.

"Siobhan, Kier'in zaten çok çalışmandan endişelendiğini biliyorsun," dedim. "Gecenin çoğunu burada geçirdiğini öğrenirse çılgına dönecek."

"Ona söylemek zorunda mıyız?" Bana attığı bakış, şekerleri ispiyonlarken yakalanmış bir çocuk gibi arsızcaydı.

"Pijamalarla olduğun için bunu saklamanın zor olacağını düşünüyorum," dedim. "İlham perisinin güçlü olduğunu anlıyorum ama gecenin bir yarısı ertesi gün kullanmak üzere not almanın bir yolu var mı?"

Siobhan dizüstü bilgisayarını düşünürken başını salladı. "Anlamıyorsun."

"Yazar olmadığım için muhtemelen hayır," diye kabul ettim. "Ama bana öyle geliyor ki, oğlunla aranı iyi tutmak için işkoliklik olayını azaltman gerekiyor."

Siobhan o anda bana baktı. Belki de gözlerinin altındaki koyu halkalar onları perili gösteriyordu ama bakışlarının yoğunluğu büyüleyiciydi. Bir an için saçlarının tıslayan yılanlardan oluşan kaynayan bir kütleye dönüştüğünü hayal ettim ve beni taş a çevirmesini bekledim.

"Hayır, ne demek istediğimi anlamıyorsun," dedi. "Zamanım kalmadı."

"Ne için zamanım kalmadı?"

Siobhan vücudunu bana doğru çevirdi ve ellerini uzattı. İçgüdüsel olarak onları elime aldım. Parmakları soğuk ve narindi. Ellerimi onunkilere daha sıkı sararak ona sıcaklığımı vermeye çalıştım. Yanındaki koltuğa oturana kadar beni nazıkçe çekti. Bakışlarını tuttum ve gözlerinde beni duraksatan bir kararlılık gördüm.

"Ne oldu Siobhan? Neler oluyor?" diye sordum.

"Gerçek şu ki Em, ben ölüyorum," dedi.

"Ne?" Ağladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Üç ay önce, düzenli kontrolümde bana en fazla altı ayım olduğu söylendi," dedi. "Mektubunuzun geldiği günle aynı gündü."

"Kanserin geri mi döndü?" Ben sordum. "Biliyor musun?" Şaşırmış görünüyordu.

"Özür dilerim," dedim. "Çalışmalarınızı daha fazla desteklemediği için ona bağırdığımda Kier bana söyledi."

Kıkırdadı ve ellerimi sıktı. "Keşke bunu görebilseydim."

"Budeğildi. onun Hata. O yapmadı ortalama için İhanet senin güvenin. Onu çok zorladım."

"Sorun değil Em, sana kendim söyledim, ama-" "Ama mı?"

"Gururum engel oldu. Beni sakat biri olarak görmenizi istemedim," dedi. "İlk seferinde kanseri sağlam bir şekilde yendim ama ikinci sefer çok acımasızdı. Hayatımı kaybettim."

Bir deri bir kemik kalmıştım. *Tig McMorro* ve *Kıyamet Nehri'ndeki* su yaratıklarından birine benziyordum. Önümüzdeki aylarda çok daha iyi olacağımı sanmıyorum."

"Çok üzgünüm," dedim. "Basın bunların hiçbirini haber yapmadı."

"Hayır." Siobhan başını salladı. "Sessiz kaldık. Finn's Hollow'daki arkadaşlarımız da yardım etti. Büyükbabam ve büyükannem evlendiklerinde Portlaoise'dan buraya gelmişler. Buranın yerlileri tarafından uçarı olarak görülmelerine rağmen annemi doğurup burada büyütmüşler ve annem de burada doğan babamla evlenmiş. Annem ve babam hayatlarının geri kalanında Finn's Hollow'da yaşadılar ve burası benim evim oldu. Kier daha küçük bir çocukken, ben kitapçı olmadan önce, hep burada bir kitapçı açmayı konuşurduk, ben hastalandığımda da Son Bölüm'ü açtık."

Kier'in her zaman bir kitapçı dükkânı açmak istediği bilgisini aldım ve bunu neden itiraf etmediğini merak ettim. Bu ona yakışıyordu. Acaba bir kitapçı sahibi olmanın hırslı görünmeyeceğini mi düşünüyordu? Ona benim gibi bir kitapsever için bunun cennet gibi göründüğünü söyleyebilirdim.

"Kanseri yendiğimden o kadar emindim ki," diye devam etti Siobhan. "Ama bir türlü yazmaya geri dönemiyordum. Sonra kum saatimin kumunun bitmek üzere olduğu söylendi ve senin mektubun geldi, lütfen seriyi bitirmemi istiyordun. Birdenbire bunu yapmamın zorunlu olduğunu hissettim."

Ellerimi son bir kez sertçe sıktı ve sonra bıraktı.

"Kier'in gitmemi istemesine şaşmamalı," dedim. "Ben yazmana yardım etmek için buradayım ve o senin kendi kendine çalışmandan korkuyor-"

Siobhan, "Bilmiyor," diye sözümü kesti.

Sustum. Onu yanlış anlıyor olmalıydım. Başımı yana eğdim ve "Bilmiyor mu?" diye sordum.

"Kier hala remisyonda olduğumu düşünüyor. Ona kanserin geri döndüğünü ve artık kullanabileceğim bir tedavi kalmadığını söylemedim. Artık hiçbir deneme için aday değilim ve açıkçası yoruldu. Nasıl olsa öleceksem, kalan az zamanımı makinelere bağlı olarak geçirmek istemiyorum."

"Ama bir şeyler olmalı." Kelimeleri zorlukla çıkarabildim.

"Hiçbir şey yok." Bana baktığında, Drombeg'deki taş çember kadar güçlü bir kesinlik vardı yüzünde. "Buraya gelmeden önce sana söylemediğim için bana kızgın mısınız? Olmak için her türlü hakkın var."

Bu korkunç haberi sindirmeye çalışırken göğsüm ağrıyordu. Bir türlü kavrayamıyordum. "Hayır, kızgın değilim. Bir iş görüşmesinde 'hey, bu arada, dördüncü evre kanserim var' demek zor olabilir."

Siobhan güldü. "Senden hoşlanıyorum, Em."

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedim. "Sanki seni yeni bulmuşum gibi hissediyorum, henüz hazır değilim..."

Teşhisinin kesinliği beni yıktı. Kelimelerim boğazımdaki yumruya takıldı ve gözlerim yandı. Sıkıntımı gören Siobhan öne doğru uzanıp bana sarıldı, başımı omzuna yaslariken yatıştırıcı sesler çıkardı

"Henüz hiçbir yere gitmiyorum aşkım," dedi. "Unutma, ben de seni yeni buldum."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltti ve sırtımı sıvazladı. İşte buydu. Zavallı kalbimin özlemini çektiği bu koşulsuz sevgi ve şefkati, Brigid'in kaymakla kaplanmış meyveli çöreklerinden biri gibi yalayıp yuttum.

Beni nazikçe ileri geri sallarken gözyaşlarım sel olup aktı. Birkaç ay içinde öleceğini kabullenemiyordum. Çelimsiz bedenini sanki ona tutunabilecekmişim gibi kavradım.

ve onu güvende tutmak. Çılgılık atmak, feryat etmek ve küfretmek istedim ama ağlamaktan başka bir şey yapamadım. Bu doğru değildi. Adil değildi. Bu nasıl olabilirdi?

Uzun bir süre bu şekilde oturduk, birbirimizi teselli ettik. Kendi annemle hiç böyle anlar yaşamamıştım. Siobhan'ın kucağındaki yumuşaklığı fark ettim. Lavanta kokuyordu ve saçının uzun bir teli başındaki dağınık topuzdan düşmüş ve burnumu gıdıklamıştı. Gözlerimi kapadım ve o anı hafızama kazımaya çalıştım.

Bana söylediklerini kabul etmeye çalıştım. Durumu kesinlikle çok şeyi açıklıyordu. Kitabı bitirmenin onun için neden zorunlu hale geldiğini anladım.

"Ona söylemelisin," dedim.

Siobhan, "Kanserin geri geldiğini bilseydi çalışmama asla izin vermezdi," dedi. "Beni Dublin'e, Londra'ya ya da benim için bir tedavi olabileceğini düşündüğü başka bir yere sürüklerdi." Başını iki yana salladı. "Ben bunu istemiyorum. Senin gibi benim de Tig'in hikâyesini bitirmem gerekiyor. Şu anda benim için en önemli şey bu."

"Ama o senin oğlun ve bilmesi gerekiyor," diye itiraz ettim. "Ona söyleyemezsin, Em." Siobhan'ın yüz ifadesi şiddetli. "Yapmayacağına söz ver."

"Beni bu duruma sokamazsın, ne zaman yapmayacağını bile bile," dedim. Gözlerini kırpmadan bana baktı ve istediğini yapacağımı biliyordum. "Pekâlâ, ona mümkün olan en kısa sürede söyleyeceğine söz verirsen hiçbir şey söylemeyeceğime söz veririm."

"Yapacağım, yemin ederim ama henüz değil. Zaten beni aşırı derecede şımartıyor. Sadece kitabın daha fazlasını yazmam gerekiyor, sonra ona söyleyeceğim."

"Bu sırrı ondan saklamak istemiyorum," dedim. "Sen onun annesisin ve o seni çok seviyor. Siz ikiniz ebeveyn-çocuk ilişkisinin altın standardısınız."

Siobhan bir kahkaha attı ve başını salladı. "Pek sayılmaz. Küçük bir çocukken onu pek çok konuda hayal kırıklığına uğrattım."

"Bunu ona söylememek de bir başka başarısızlık olacak," dedim.

"Belki, ama zamanımın kısıtlı olduğu düşünülürse, onu nasıl harcayacağım benim seçimim değil mi?"

Beni orada yakalamıştı. Ama nasıl bilmiyormuş gibi davranabilirdim ki? Ona her baktığımda yıkılacak ve ağlayacaktım.

"Oh, Siobhan," dedim.

"Çok şey istediğimin farkındayım aşkım," dedi. Çenemi kavradı ve bakışlarımla buluştu. "Ama bu benim için çok önemli. Doğru hissedene kadar bana biraz zaman verebilir misin?"

"Kier'e bir söz verdim," dedim. Elini bıraktı. "Aşırıya kaçtığını düşündüğümde bunu ona söyleyeceğime dair söz vermemi istedi."

Bir an sessiz kaldı, düşünüyordu. "Neden ikisini de yapamayacağınızı anlamıyorum."

"Anlamı ne?" Ben sordum.

"Devam et ve onu ara," dedi. "Eğer aşırıya kaçırıyorsam, söyle ona. Ama sen de bana verdiğin sözü tutabilirsin."

İçimi çektim. "Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır." Kier'e söylersem beni kovacağını söylemedi ama anlaşılmıştı.

"Tamam," dedim. "Ama sözünü tutmanı istiyorum."

"Tutacağım," dedi. "Sadece tatil yaklaşıyor ve her şey, ben ... " Gözleri klavyesine kaydı ve geri dönmeye hevesli olduğu açıktı.

"Devam edin o zaman," dedim. Oturduğum yerden kalktım. "Brigid'in kafeyi açması biraz zaman alacağı için sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Siobhan bana gülümsedi. Aramızdaki boşluğa uzandı ve elimi kendi eliyle sıktı. "Ben ne yapardım

Sensiz ne yapabilirim, Em?"

Siobhan'a biraz yumurta ve sosis ile kalın bir dilim ekmek ve doğal olarak İrlanda tereyağı sürölmüş küçük bir kızartma hazırladım. Kahvaltıyı hazırlarken ağladıysam, bu beni ilgilendirirdi. Ona yemeğini getirdim ve kahvesini doldurdum, sonra da iznimi isteyip çalışma odasına gittim ve birazdan yapacağım telefon görüşmesi için belimi kuşandım.

"Evet?" diye cevap vermeden önce telefon üç kez çaldı.

"Merhaba Kier, benim. Em . . . er . . . Red."

"Kırmızı mı?" diye sordu. Sesi uykudan boğuklaşmıştı. Bir bedeninin yer değiştirmesinin ve yatak takımlarının bir kenara atılmasının belirgin sesi vardı. *Onu yatakta hayal etme. Onu yatakta hayal etme. Çok geç!*

Elimi alnıma koydum ve gözlerimi kapattım. Kier'in sıcak yatağından çıktığını, esnediğini, uyanmaya çalışırken bir eliyle dalgınca göğsünü ovuşturduğunu düşünmekten başka bir şey düşünmeye çalıştım. Yanmış tostı düşünödüm, her zaman can sıkıcıdır, sızdıran bir tuvalet de aynı derecede üzücüdür ve yaprak üfleyiciler - evet, havayı kir, toz, polen, sporlar ve astıma neden olan tüm o ıvır zıvırla doldururken her zaman inmek üzere olan bir uçak gibi ses çıkaran sinir bozucu, güröltölü şeyler. Çılgınlık yarattıkları kesindi ama yine de Kier'in yatakta uyurkenki görüntüsünü ortadan kaldırmaya yetmiyordu. Lanet olsun.

"Sorun ne, Red? İyi misin?"

Kalbim rahat olsun, sesi endişeli geliyordu. Onu uyandırdığım için bana havlamadı bile.

"Ben değilim," dedim. "Siobhan."

"Ne?" Sesi tamamen uyanık ve telaşlı geliyordu. Paniğini anlıyordum ve yarısını bile bilmediği gerçeği göğsümde bir kaya gibi hissediyordum. "Ne oldu?"

"O iyi," dedim. "Burada o l m a s ı dışında hiçbir şey olmadı."

"Burada mı?" diye tekrarladı. "Nerede? Kulübenizde mi?"

"Hayır." Sesim kısıldı. Bu kadar erken gelme ihtiyacımı nasıl açıklayabilirdim? Açıklayamazdım, bu yüzden sadece gerçekleri söyledim. "Kitapçıdayım."

"Ama hava hâlâ karanlık, değil mi?" Sanki uyuyakalmış olabileceğini düşünerek sormuştu bunu. Bir perdenin çekildiğini duydum.

"Öyle," dedim.

Arka planda hışırtılarını duyabiliyordum. "Red, saat sabahın altı buçuğu!"

"Farkındayım," dedim.

"Dokuza kadar açmıyoruz. Kitapçıda ne yapıyorsun?"

"Asıl mesele bu değil. Siobhan burada olduğu için arıyorum ve bir süredir burada olduğunu hissediyorum." Duraksadım ve sonra "Pijamalarını giymiş, Kier" dedim.

"O zaman başladı," dedi. Ve eğer açıkça perişan olmasaydı ve ben durumun aslını bilmeseydim eğlenceli olabilecek bir dizi renkli İrlandalı küfür savurdu. Nefes almak için durakladı ve "Gitmesine izin verme. On dakika içinde orada olacağım."

"Tamam." Aramayı sonlandırdım. Karnımda gergin bir çarpıntı hissettim ama kendime sadece aç olduğumu söyledim.

Oyuğa döndüğümde Siobhan'ı hâlâ işinin başında buldum. Ona bıraktığım yemeğin yarısı yenmiş ve kahvesi neredeyse bitmişti. Acı çekiyor olabileceği uykusuzluğa katkıda bulunmak istemediğim için tekrar doldurmadım. Sessizce çalışmasını izledim, gereken her şekilde yardımcı olmaya hazırdım.

Gece boyunca kaç sayfa yazdığını ve onları da okuyup okuyamayacağımı merak ettim. Her bölümü uçuşumda bırakmakta ustaydı ve bundan sonra ne olacağını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Siobhan sanki birden varlığının farkına varmış gibi pencereden başını çevirdi ve omzunun üzerinden bana bakarak, "Yeniden yaratmak çok güzel bir his," dedi.

Yazmaya başladı. Böylesine kurak bir dönemden sonra, kelimelerin daha onları çıkaramadan buharlaşıp gitmesinden korkuyor olmalıydı ve elbette zamanının artık sınırlı olduğunu bilmek, hikayeyi olabildiğince hızlı yazma ihtiyacını artırmalıydı.

"Anne!" Kier koridora doğru yürüdü. Yün ceketini, kot pantolonunu ve bağcıklı botlarını giymişti. Saçları sanki parmaklarını geçirmiş gibi dağınıktı ve atkısının bir ucu komik bir şekilde diğerinden daha uzun sarkıyordu. "Gecenin bir yarısı burada ne yapıyorsun?"

"Gece değil. Güneş doğuyor." Yazmaya devam ederken pencereyi işaret etti.

"Buraya gecenin bir yarısı geldin," diye itiraz etti. "Yoksa artık sürekli pijamalarınızı giyecek kadar mı tıklandınız? Bu ilginç bir yazar portresi olacaktır."

Siobhan homurdandı. "Belki bunu yaparım. Şimdi kış. Ben çalışıyorum."

"Üzgünüm anne, sanırım ara vermenin zamanı geldi," dedi.

Ona döndü, yüz ifadesi anlayışla yumuşamıştı. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Bunun birçok kötü anıyı geri getirdiğini biliyorum."

"Sorun bu değil," dedi. "Senin için endişeleniyorum."

"Biliyorum ama beni bundan alıkoyamazsın. Ben buyum. Yaptığım şey bu. Yıllardır kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim" -Kier irkildi ama o görmezden geldi- "bunu yapmak zorundayım. Bunu yapmak zorundayım. Kendim için. Buna ihtiyacım var, hayatım, anlayamıyor musun?"

Kier yere baktı. Çenesi sıkılmıştı. Sanki eşit derecede tatsız iki seçenek arasında seçim yapmak zorundaymış gibi kararsız görünüyordu. "O zaman duracak bir yer bul. Sana bir saat veriyorum."

Siobhan itiraz edecekmiş gibi göründü ama bunun yerine dizüstü bilgisayarına dönüp tekrar yazmaya başladı, belli ki adamın kendisine koyduğu zaman kısıtlamasından dolayı motive olmuştu.

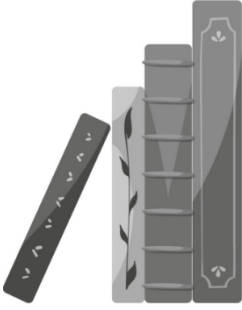
"Red, biraz konuşabilir miyiz?" Kier sordu.

"Tabii, 'muz'a ne dersin?" demek istedim. Eğlenceli bir kelime." Ama demedim. Gerçekten onunla yalnız kalmak istemiyordum çünkü ona annesinden nasıl bahsetmemeliydim? Ugh.

"Hemen döneceğim Siobhan," dedim. Başını sallayarak sözlerimi olmasa da sesimi duyduğunu belli etti. Tamam o zaman.

Kier döndü ve çalışma odasına giden yolu açtı. Onu takip ettim ve kapıyı arkamızdan kapattığında bunu uğursuz buldum. "Konuşmamız gerek."

Boşboğazlık etme. Boşboğazlık etme. Boşboğazlık etme. Kendimi eğittim. Faydası olmadı. Endişeli yüzüne bir kez baktım ve iç sesim haykırdı, *Söyle ona!*

On dört

I ne yapacağını bilmiyordu. Siobhan'ın durumu hakkındaki gerçeği söyleyip ona ihanet mi edecekti? Yoksa annesinin başına gelenlerden habersiz işine devam etmesine izin mi verseydi? İçten içe çıldırmak üzereydim. Görüşüm gitti gri ve ben lekeler görmeye başladım.

"Lanet olası bok! Kırmızı!" Kier beni tam düşmeye başladığım anda yakaladı. Beni kucakladı ve bir sandalyeye yatırdı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Odanın dönmesini engellemek için gözlerimi kapattım ve başımı ellerimin arasına aldım. Sam'in sesi puslu havayı dağıttı ve mırıldandım: "Daha önce böyle sersemlediğimde Sam başımı dizlerimin arasına koymamı söylemişti."

"Dur, sana yardım edeyim," dedi. "Sandalyeden düşmeni istemiyorum."

"Teşekkürler," dedim.

Önümde çömeldi, devrilmemi engellemek için sanki bir insan kapısıymış gibi kolçaklara tutundu. Dizlerimin arasından yere bakana kadar başımı yavaşça eğdim. Birkaç uzun nefes alıp verdim.

"Sam, ha?" diye sordu.

"Evdeki arkadaşım," diye açıkladım.

"Hmm." Mırıldandı ama başka bir şey söylemedi.

Kendi adıma, Siobhan'ın bana gizlilik yemini ettirdiği ama Kier'e söylememenin hücreysel düzeyde bir ihanet gibi geldiği gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyordum. Saç perdem ne kadar çelişkili olduğumu görüp görmediğini bilmemi imkânsız kılıyordu ve henüz oturup onunla yüzleşmeye hazır değildim.

Kendi kendime Siobhan'ın sırrını saklamanın bende anevrizma yaratmadığını söyledim ama hastalık kaygısı bozukluğum beni korku içinde bıraktı. Gözlerimi kapattım ve zihinsel olarak terapistimin bana hipokondri başladığında yapmamı öğrettiği şeylerin listesini gözden geçirdim.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca kendimi vücudumdaki bir hisse takılmış halde bulduğumda ve bunun yakın bir ölüm anlamına gelip gelmediği konusunda takıntı yapmaya başladığımda meditasyon yaptım. Zihnimi temizlerken vücudumdaki farklı kas gruplarını gerdim ve sonra serbest bıraktım. Bu beni sakinleştirdi, rahatlamama yardımcı oldu ve beni toprakladı.

Ayrıca geviş getiren düşüncelerimi de kontrol etmeye çalıştım. Şu anda Siobhan, Kier ve baş dönmesi dışında bir şey düşünmem gerekiyordu. Bakışlarım ayaklarımın üzerinde gezinerek odaklanacak başka bir şey aradı. Kier'in dizlerini, kalçalarını, kro- Başımı kaldırdım. Bunu düşünmüyordum! Yine de yüzüm yanıyordu.

"Sakin ol, Red." Önümde çömelmiş vaziyette kaldı. Endişeli bakışları üzerimde geziniyor, durumumu değerlendiriyordu.

olmak. "Öne doğru sarmaktan yüzün pembeleşmiş. Daha yavaş hareket etmek isteyebilirsin yoksa yine başın dönecek."

"Doğru." Kazağımı boğazımdan çektim. Burası neden birdenbire bu kadar sıcak olmuştu? "Ben iyiyim. Ben iyiyim. Geri çekilebilirsin." Onu ellerimle kovaladım. Evet, gerçekten de hayatımda tanıdığım en ateşli adamı *kovalamıştım*. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Siobhan'ın son teşhisini ona söylememeyi kabul ettiğimi bildiğini söyleyeceğinden mantıksız bir şekilde korkuyordum. Vicdan azabımın bana en kötüsünü düşündürdüğünü biliyordum ama o aksini söyleyene kadar başımın belada olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Benim kışkırtmalarıma aldırmadan yakınımda durdu. "Sakin ol, Red. Her şey yolunda. Konuşmamız gerektiğini söylediğimde Siobhan'ı nasıl daha iyi izleyebileceğimizi kastetmiştim. Gecenin bir yarısı dizüstü bilgisayarına ulaşmak için köyün içinde dolaşıyor olamaz."

"Oh." Başımı salladım. "Doğru. Tabii ki."

"Biraz sıra sana da geldi, değil mi?" diye sordu.

"Biraz," diye kabul ettim.

"Evet, annemi saplantılı yazar modunda görmek insana bunu yaptırabiliyor. Sana bağırды mı?"

"Bağırmak değil, şaklatmak," dedim.

"Çalışırken biraz tuzlu oluyor. Buna alışacaksınız," dedi.

Yapar mıydım? Bunun için yeterli zaman olacak mıydı? Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Bu pek çok açıdan berbattı.

"Burada olmana sevindim Red." Kier sanki bakışlarımı tutamayacak kadar utangaçmış gibi yere baktı. Uzun kirpikleri yontulmuş elmacık kemiklerinin üzerinde duruyordu ve bu da onu yıkıcı derecede yakışıklı yapıyordu. Tek düşünebildiğim, onun için yaklaşmakta olan kalp kırıklığıydı.

Onu. Bu hiç adil değildi. Bütün bu lanet durum çok acı bir şekilde adaletsizdi.

- - -

ier, Siobhan'ı kitapçı açılmadan önce eve götürdü, böylece
Kyemek pişirmek için erken gelen Brigid dışında kimse onu pijamalarıyla görmeyecekti. Onlar gittikten sonra Siobhan'ın dizüstü bilgisayarını üçüncü kata çıkarıp

çılginca yazarken hazırladıklarını okudum. İşe

kilitlenmeden önce, Martha'nın evindeki Sam'i aradım. Üzüm bağı. Orada saat erkendi ama bu acil bir durumdu.

"Em, iyi misin?"

"Ah, Sam." Ağlayacağımı düşünmemiştim ama olanlardan o kadar etkilenmiştim ki sadece hıçkırıklarla cevap verebildim.

"Neyin var? Biri sana zarar mı verdi? Saatler içinde orada olabilirim," dedi Sam. O gerçekten de benim ölüm kalım meselemdi.

"Hayır," dedim. Tamamen yalnız olduğumdan emin olmak için ıssız üçüncü kata göz gezdirdim. Sonra ona Siobhan'ın teşhisi ve Kier'e henüz söylemeye hazır olmadığı hakkında her şeyi anlattım. Sam'e Kier ile aramızdaki ilişkinin nasıl değiştiğini ve ne yapacağımı bilemediğimi anlattım. Siobhan'ın güvenine ihanet edemezdim ama Kier'in gerçeği bilmemesine de dayanamazdım.

"Vay canına, bu çok fazla," dedi Sam. Bir süre sessiz kaldı. "Gerçekten tek bir seçenek var."

"Söyle ona" dedim, aynı anda o da "Söyleyemezsin" dedi.

"Ama-" İtiraz ettim ama sözümü kesti.

"Gerçekten açık sözlü olacağım," dedi Sam. "Senin bilip onun bilmemesi talihsiz bir durum ama Siobhan'ın istediği kişiye söyleyip istemediği kişiye söylememe hakkı var.

değil. Buna saygı duymalısın. Bu onun son arzusu gibi. Aynı fikirde olmasanız bile birinin son arzusuna karşı gelemezsiniz."

İçimi çektim. Sam haklıydı, bunu biliyordum. Siobhan'ın güvenine ihanet edemezdin ve Kier'e bir an önce söylemesi için onu cesaretlendirmem gerekiyordu.

"Haklısın, haklı olduğunu biliyorum," dedim.

"Teşekkürler." "Her zaman," dedi Sam. "Ve gerçekten çok üzgünüm

Siobhan. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Boğazım düğümlenmişti ama "Evet" diyebilirdim. Yapabildiğimin en iyisi buydu.

"Hey, annene tatil için geri dönmeyeceğini söyledin mi?" Sam sordu.

"Evet, nereden biliyorsun?" Ben sordum. "Yine peşinden gelmedi, değil mi?"

"Hayır, oteldeki garsonlarımdan biri onun bitişğinde oturuyor ve büyük bir olay olduğunu, tüm Noel süslerini attığını, kedisini topladığını ve Cape'e doğru yola çıktığını söyledi."

"Evet, Noel'de kız kardeşiyle kalacak ya da bana açıkladığı gibi, 'gerçek ailesi, onu gerçekten önemseyenler'" dedim.

"Oof," dedi Sam. "Seni özledim ama İrlanda'da kalmanın akıllıca bir seçim olduğunu düşünüyorum, özellikle de şimdi."

"Anlaştık," dedim. Birkaç dakika daha konuştuk ve sonra kendimi daha iyi hissederek görüşmeyi sonlandırdım ve işe geri döndüm. Dizüstü bilgisayarda belgeyi açtım ve okumaya başladım.

Şaşırtıcı bir şekilde, sadece bir ek bölüm vardı. Başında Siobhan'dan bana yazılmış bir not vardı.

Em-eminim bu gece boyunca çalışan bir yazar için çok fazla görünmüyordur, değil mi? Çünkü çoğunu sildim. Yazar olmanın keyfi!

Lütfen kırmızı kaleminizin tüm gücüyle vurun. XO
Siobhan

Çoğunu sildin mi? Yutkundum. Bütün gece bir şey üzerinde çalışıp sonra sadece silme-silme-silme fikri? Düşüncesi bile beynimi sıktı.

Pencerenin yanındaki rahat koltuğa çöktüm ve bölümü okudum. Siobhan'ın tasfiye ettiği ne yazdığını bilmiyordum ama bu bölüm olağanüstüydü. Tekrar. Dokunaklı, esprili ve biraz da korkutucu olan bu bölümde Tig'in on yıl aradan sonra arkadaşlarını bulmak için verdiği mücadeleyi iliklerime kadar hissettim.

Başımı ekrandan kaldırdığımda Kier karşımdaki sandalyede oturuyordu. Geldiğini bile duymamıştım. Sıçradım ve bağırdım. Güldü ve sonra pişman görünüyordu.

"Kusura bakmayın, çok dalmıştınız, sizi rahatsız etmek istemedim," dedi.

Kalbimi sakinleştirmek için elimi göğsüme koydum ve şöyle dedim: "O andan itibaren, dünya okumak için onun oldu. Bir daha asla yalnız kalmayacak, samimi arkadaşlarının eksikliğini asla hissetmeyecekti. Kitaplar onun arkadaşları oldu ve her ruh hali için bir tane vardı. "

Kier sıırttı. "*A Tree Grows in Brooklyn*. Annemin kitapları sana böyle mi hissettirdi?"

"Evet."

Dizüstü bilgisayara bir göz attı ve "Peki ya bu, nasıl?" diye sordu.

"Harika," dedim. "Tabii ki öyle. Siobhan Riordan." Bir süre bekledim ve sonra "Nasıl?" diye sordum.

"Yani onu eve g ö n d e r d i ğ i m için bana kızdıktan sonra mı?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım. "Onun için sorun olmadığını sanıyordum."

"Aslında öyleydi ama patronluk taslamamdan hoşlanmıyordu," dedi.

"Bunun için onu gerçekten suçlayamam," dedim.

"Hayır," diye kabul etti. "Şu anda dinleniyor. Öğleden sonra onu kontrol etmeye gideceğim. Sen de benimle gelmelisin."

Kıpırdamadım. Gözlerimi açtım. Söylediğini sandığım şeyi mi söylüyordu?

"Onun evine mi?" Açıklığa kavuşturmak için sordum.

"Yine yapıyorsun Red, şu fangirl olayını."

"Üzgünüm ama anlamalısınız ki dokuz yaşındaki ben, bir gün Tig McMorro serisinin yazarının evine gideceğini bilseydim, oracıkta ölürdüm," dedim.

"Bu çok trajik olurdu," dedi Kier. "Çünkü o zaman şu anda burada olmazdı."

Yüzüm anında ısındı. Bakışları benimkileri tuttu ve işte oldu. Aramızda en başından beri var olan farkındalık, şimdi dikkatsizce atılmış bir avuç parıltı gibi etrafımızdaki havada parıldayan tam gelişmiş bir çekim vakasıydı.

"Bugün seni hiç öptüm mü?" diye sordu.

"Sanmıyorum, hayır," dedim. Sesimi hafif ve neşeli tutmaya çalışıyordum ama bir oktav düşerek sahte umursamazlık maskemi düşürdü.

"Benim açımdan korkunç bir dikkatsizlik." Öne doğru uzanıp sandalyemin kollarını kavradı ve bacaklarım onunkilere dolanana kadar sandalyemi kendine doğru çekti. Kaşlarını çattı ve "Sanırım mesaideyken bir çalışanı öpmek kötü bir davranış" dedi.

"Öyle." Başımı salladım. İç çekti ve başını öne eğdi. Gülümsedim. "Ama bir çalışanın mola sırasında patronunu öpmesi kötü bir davranış mı?"

Başını tekrar kaldırdı ve gözleri mizahla ama aynı zamanda nefesimi kesen bir açıklıkla parladı. Bu arzuydu. Benim için. Konuşmanın akışını tamamen kaybettim.

"Molada mısın, Red?"

"Kesinlikle." Siobhan'ın dizüstü bilgisayarını ve not defterimi yanımdaki masaya taşıdım ve ileri atıldım. Beceriksizce ve sakarca bir hareketi ama Kier buna aldırış etmedi. Beni belimden yakaladı ve kucağına çekti.

Beni öpmesini beklemedim. Onun yerine yüzünü kavradım ve dudaklarımı dudaklarına yerleştirdim. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve ağzımı dudaklarının üzerinde gezdirirken onu sabit tuttum, sonra da dilimle dudaklarının kenarlarında gezindim. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fiziksel bir ilişkide hiçbir zaman iddialı biri olmamıştım ama Kier'de beni memnun eden doğamdan sıyıran, daha doğrusu onu tersine çeviren bir şey vardı. Sürekli olarak onu neyin memnun edeceğini tahmin etmeye çalışmak yerine, aktif olarak beni memnun eden şeyi yapıyordum.

Belki bana "Kızıl" demesi ve beni alıngan olarak görmesiydi ya da belki de istediği şeyin peşinden giden bir insan olmayı seçen bendim. Her iki durumda da hoşuma gitti.

Kier ile ne düşünüyorsam söyledim. Alay ettim. Alay ettim. Hiçbir bok almadım. Tıpkı bu öpücük gibi. Önderliği bana bıraktı ve boğazındaki kısık iniltiye bakılırsa, ilgimin alıcı ucunda olmaktan hoşlanıyordu.

Çenesindeki kirli sakalın tenimi aşındırdığını hissedebiliyordum. Ama umursamadım. Elleri vücudumda omuzlarımdan kalçalarım doğru hareket etti, her kıvrımı nazikçe takip etti, öyle ki bana dokunmayı düşünmek için epey zaman harcadığını ve şimdi bunun tadını çıkardığını gösteriyordu. Bu içimde bir uğultu yarattı ve öpücüğü derinleştirdim, hissettiğim her özlemi içine kattım ve dilimle ağzını kendimin yağmalanmasını istediğim gibi yağmaladım.

"Ah, tadına bayılıyorum Red," diye fısıldadı Kier ağzıma karşı. Kalçama karşı sertleştiğini hissedebiliyordum ve bir tatmin dalgası hissettim.

Ağır ağır nefes alarak ayrıldım ve alnımı onunkine bastırdım. "İşler çok çabuk kızıştı."

Güldü. "Bu tam olarak kullanacağım kelime değil."

"Hayır mı?" Masumca sordum. "Zirveye çıkmayı mı tercih ederdin?"

Tekrar güldü. "Daha doğrusu genişledi diyebilirim."

Kalçamla onu dürttüm. "Ne demek istediğini anlıyorum."

İnledi. "Bana kalıcı bir rahatsızlık vereceksin, Red."

Güldüm ve kucağından kayarak kendi sandalyeme geri döndüm. Kieran Murphy'den çok hoşlanıyordum ama o benim patronumdu ve ben de benden büyük bir sır saklamamı isteyen annesi için çalışıyordum. Aramızdaki işler çok karışabilirdi ve her şeyin yüzüme patlamasını istemiyordum. Siobhan'ı Kier'e gerçeği söylemesi için ikna etmem gerekiyordu.

"Maalesef molam sona erdi," dedim.

Beni içime kadar hissettiğim bir yoğunlukla izledi. "İyi ki daha sonra bir randevumuz var."

"Randevu mu?" Ben sordum.

"Siobhan'ı ziyaret ettikten sonra seni yemeğe götüreceğim," dedi.

"Bir insana önce seninle yemek yemek isteyip istemediğini sormak adetten değil midir?" Bu adama hiç yüz vermiyordum. Ondan çok hoşlanmıştım. Eğer uyanık olmasaydım yere yatar ve beni ezip geçmesine izin verirdim.

"Ne aptalım," dedi. "Beni öptüğünde bunun benimle çıkmak istediğini gösterdiğini düşünmüştüm."

Sadece ona baktım, bekliyordum. Gülümsemesi ağzının bir köşesinde başladı ve yavaşça diğer tarafa doğru kayarak tam bir sırıtışa dönüştü.

"Sen bir şeysin, Red," dedi. Sonra öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Benimle akşam yemeği yer misin aşkım?" diye sorarken bakışları samimi, sesi ciddiye.

Bu *aşk* beni neredeyse tekrar onun kucağına fırlatıyordu. Kıçımı sıktım, hareket etmeme izin vermedim. Konuşurken sesim, içimin ne kadar kaotik olduğu düşünülduğünde, delicesine soğukkanlı ve derli topluydu. "Kulağa çok *hoş* geliyor, Kier. Çok memnun olurum." Bu yeni Emily'nin kim olduğunu bilmiyordum ama ondan hoşlanmıştım. Hem de çok hoşlandım.

Eğildi ve beni çabucak öptü. "Birkaç saat içinde seni alırım."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece ayakta durmasını izledim, aşık olduğum kişinin bana çıkma teklif etmesine hayret ettim. Çıkma. Bir randevuda. Uzaklaşırken ona hayran kaldım. Nedenini bilen bir adamın kendinden emin adımlarıydı. Hava inanılmaz derecede sıcaktı ve önümüzdeki birkaç saatin hayatımın en uzun saatleri olacağını biliyordum.

- - -

"**R** gitmeye hazır mısın?" Kier kapanıştan hemen önce çalışma odasındaki masamın yanında belirdi.

"Evet, ama kısa bir soru, Siobhan'ın dizüstü bilgisayarını getireyim mi?"

"Hayır," dedi. "Günün geri kalanında yatacak ve aşırıya kaçmasını engellemenin yollarını konuşmak üzere anlaştık."

"Oh, bu iyi bir fikir," dedim.

"Göreceğiz," dedi. "Sanırım onu rahat bırakmam için benimle dalga geçiyordu."

Oisín'in kutuyu açmamı istediği kartona bir göz attım. Gelen stokları nasıl yönettiklerini öğreniyordum ve

bir yayınevinden bir kutu kitap geldiğinde kütüphanede hissettiğim heyecanın aynısını hissettiğimi keşfetmiştim. Yeni bir kitabın mürekkebi ve kâğıdı kadar harika bir koku yoktu.

Son ciltleri de bir kitap kamyonuna yükledim ve "Ceketimi alayım" dedim.

Kier bana uzattı. Ceketini çoktan portmantodan almıştı. Hangi paltonun bana ait olduğunu bilmesi gururumu okşardı ama saçma görünen ama çok sıcak tutan kabarık siyah ceketim, diğerlerinin giydiği klasik kalın yün paltoların arasında ayırt edici bir özellikti. İlk fırsatta yeni bir tane almayı aklıma not ettim.

Omuz silkerek paltomu giydim ve masanın alt çekmecesinden omuz çantamı aldım. "Bitirdim, Oisín. Yarın kitapları envantere eklemek için geri döneceğim."

"Sorun değil. Siobhan'a selamlarımı ilet," dedi. "Bunu duyduğuna memnun olacak," dedi Kier.

Dükkânın önünden ayrıldık. Dışarı adımımızı atar atmaz Kier arabasının anahtarlarını bana uzattı. "Çalışmaya devam etmelisin Red."

İçimi çektim. "Pekala, eğer mecbur kalırsam."

"Mecbursun," dedi.

Kier yolcu koltuğuna geçerken ben de sürücü koltuğuna tırmandım. Koltuğu ve aynaları ayarladım çünkü adam benden beş santim kadar uzaktaydı. Sonra arabayı çalıştırdım, vitesi birinci vitese aldım ve yavaşça park yerinden çıktım. Kier beni kasabanın içinden geçirdi, beni eve götürecek olan yan sokağı geçti ve evlerin geniş ön bahçelerle geri çekildiği başka bir dar sokağa girdi. Ağaçlarla çevrili uzun bir yola sapmam için bana rehberlik etti. Sol tarafımdaki ağaçların arasına bir kapı evi yerleştirilmişti.

Kier, "Benim yaşadığım yer orası," dedi.

Döndüm ve orman yeşili kapısı olan iki katlı taş eve baktım. Üst pencerelerde dantel perdeler vardı ve Shackleton ön sahanlıkta oturuyordu. Sert bir fren yaptım.

Kier bana baktı ve ben de işaret ettim. "Köpek."

"Elbette," dedi. Dışarı çıktı ve arka kapıyı açtı. "Peki, gel o zaman."

Köpek neşeli bir havlama sesi çıkardı ve arabaya doğru koştu, sanki kendi mutluluğuna yelken açmış gibi arka koltuğa atladı. Dikiz aynasından ona baktım.

"Seni gördüğüme sevindim dostum."

Havladı ve ben de onun bu duyguya karşılık verdiğini anladım. Kier tekrar bindi ve ana eve doğru yola çıktık. Hazırlıklı olmalıydım. Siobhan'ın çok başarılı olduğunu biliyordum, ünlü büyücü yazar kadar olmasa da, yine de bir zamanlar oldukça büyük bir olaydı. Yine de hazırlıksız yakalanmıştım.

"Vay canına," dedim. "Ev" bir malikaneydi. Kalın gri taşan yapılmış iki katlı, arduvaz çatılı, birinci ve ikinci katlar boyunca uzanan devasa pencereleriyle Austen romanlarından fırlamış gibi görünüyordu. Darcy'nin lüks adresi Pemberley değildi ama Bennet'ların aile evi Longbourn da değildi. Daha ziyade, ikisinin ortasında bir yerde, görkemli ve sade ama belli bir tuhaflığı da olan bir yer gibi görünüyordu.

"Siobhan burada yalnız mı yaşıyor?"

diye sordum. "Ah ... hayır," dedi.

"Çalışanları var."

"Umarım öyledir," dedim. Bu tür bir zenginlikten son derece memnunmuşum gibi mi göründüğümü merak ettim. Muhtemelen değildim. Sesimdeki hayranlığı gizleyecek bir şey yoktu.

"Bu yüzden kapı evinde yaşıyorum," dedi Kier. "Etrafımda insanların olmasına hiç alışamadım."

"Değil mi? Yani iç çamaşırlarınla dolaşmak istediğinde, kimsenin aniden ortaya çıkıp halıları süpürmesini istemezsin." Kier güldü ve ben ne söylediğimi fark ettim. "İç çamaşırınla dolaştığını düşündüğümünden değil, dolaşıyorsan aferin, ama dolaşmıyorsan ... biliyor musun? Şimdi çenemi kapatacağım."

"Sorun değil," dedi. "Tamamen aynı fikirdeyim."

Arabayı evin önündeki dairesel yolda durdurdum. Kier arabadan inip Shackleton'ı serbest bıraktı ve köpek doğruca ön kapıya yöneldi. Ben de kendi tarafımdan çıkıp Kier'e katıldım ve anahtarları cebime attım.

"Nasıldım?" Ben sordum.

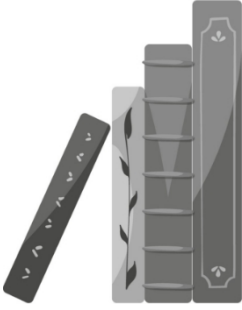
"Harika," dedi. "Bu işi gerçekten öğreniyorsun, Red."

"Sadece birkaç kilometreydi," dedim. Yüzümü ona döndüm. "Bununla birlikte, Siobhan'ın dizüstü bilgisayarına ulaşmak için gecenin bir yarısı onca yolu yürüdüğüne inanamıyorum."

"Yazarlar." Kier omuz silkti. "Bu öğleden sonra benimle gelmeni istememin bir diğer nedeni de buydu."

"Oh?" diye sordum. Gözlerindeki sinsi bakıştan hoşlanmamıştım. "Evet, annemi ikna etmemde bana yardım edeceğini umuyordum."

Bunu gerçekten yapacaksa, yazması için bir program oluşturması gerekiyor," diye açıkladı. "Ve bunu benden çok senin yapacağını umuyorum."

On beş

"U h-huh." Ona bir aşağı bir yukarı baktım. Sonra sağ kolumu kaldırdım ve esnedim, bu çok saçmaydı. Çünkü kabarık paltonun içinden görülecek bir şey yoktu. "Yani demek istediğin, ben senin kasınım."

Kier parmağıyla pazumu dürttü ve "Ben seni daha çok mantığın sesi olarak görüyorum" dedi.

"Birinin kası olmak kadar heyecan verici değil ama olsun." Birlikte kapıya doğru yürüdük, kapıyı siyah yün pantolonlu ve ekru kazaklı orta yaşlı bir kadın açıyordu.

"İyi günler, Kieran," dedi kadın. Sıcak kahverengi gözleri ve yuvarlak, hafif çilli bir yüzü vardı. Açık kahverengi saçları ensesinde kısa bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Etkileyici bir havası vardı ve bu da içimi alışık olmadığım bir sakinlik duygusuyla doldurdu. Bu hoşuma gitmişti.

"Bayan Clohessy," dedi Kier. "Sizi Emily Allen ile tanıştırayım."

Bana sıcak bir gülümseme verdi ve içeri girebilmemiz için geri çekildi. "Sizinle tanıştığım çok memnun oldum, Bayan Allen."

"Annem uyandı mı?" Kier sordu.

Bayan Clohessy, "Az önce onu kontrol ettim ve evet, uyanmaya başlamıştı," dedi. "Ve Shackleton doğruca mutfığa yöneldi."

"Bayan Doan'ı arıyor, şüphesiz," dedi Kier. Bana baktı ve "Annemin aşçısının ona karşı zaafı var" diye açıkladı.

"Paltolarınızı alabilir miyim?" Bayan Clohessy sordu.

Kier kendininkini omuz silkerek çıkardı ve ona uzattı. "Zahmet olmayacaksa annemin odasında çay içeriz. Kendini toparlamaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum."

"Kesinlikle. Shannon'a hemen bu konuyu açtıracağım," dedi Bayan Clohessy.

"Mükemmel," dedi Kier. "Çok teşekkürler."

"Evet, teşekkür ederim Bayan Clohessy." Kendimi rahatsız hissetmemeye çalışarak paltomu da uzattım. Yani, kendim de asabilirdim ve onu rahatsız etmekten nefret ediyordum.

"Hiç sorun değil," dedi Bayan Clohessy.

Finn's Hollow'daki insanların ne kadar kibar olduklarını bir kez daha fark ettim. Her şey her zaman "hiç sorun değil"di.

Kier, büyük odanın bir yanından ikinci kata çıkan merdivene doğru ilerledi.

Ballymuir Kalesi'ndekini andırıyordu ve krem rengi lambri kaplamalara ve soluk gri duvarlara hayran kaldım. Çok rahatlatıcı hissettiriyordu. Sahanlıkta sağa döndük ve kalın halılarla kaplı koridorun sonundaki kapıya doğru yürüdük. Kapı aralıktı ve Kier iterek açmadan önce kapıyı iki kez çaldı.

"Kendine çeki düzen ver anne," dedi. "Misafir getirdim."

Siobhan, "Benim dizüstü bilgisayarım olsa iyi olur," diye karşılık verdi.

Kier kapıyı iterek açtı ve odaya girdi. Ben de onu takip ettim. Etrafını görebilmek için yana doğru eğildim ve "Üzgünüm, sadece benim" dedim.

"Üzülme. Seni görmekten her zaman mutluluk duyuyorum canım," dedi Siobhan. Devasa bir cibinlikli yatakta yastıklara yaslanmıştı. Saçları dökülmüştü ve teni solgundu ama gözlerinin altındaki koyu halkalar azalmıştı.

Doğrulup bacaklarını yana doğru salladı. Kenarlarında beyaz biye olan bir çift mor pazen pijama giymişti. Ayaklarını bir çift kabarık beyaz terliğin içine soktu ve yatağının ayak ucundan mor ve gri ekoseli bir bornoz aldı. Kier öne çıktı ve kollarını içine sokabilmesi için bornozu arkasından tuttu, sonra da kemerini sıkıca bağladı.

Devasa odanın karşı tarafındaki büyük mermer şöminenin yanındaki oturma alanını işaret etti. "Hadi oturalım. Yatakta uzanırken konuşmak istemiyorum. Kendimi yatalak gibi hissedeceğim."

Odanın diğer tarafına geçtik ve büyük pencerelerin güzel bir bahçeye baktığını fark ettim. Kış yaklaştığı için çiçeklerin çoğu dökülmüştü ama yaprak dökmeyen çitler o kadar düzgün kesilmişti ki, üstüne bir terazi koysam baloncuğun tam ortaya oturacağından emindim. Boş çiçek tarhları arasında uzanan çakıllı patika, görünürde tek bir ot bile bulunmayacak şekilde titizlikle korunmuştu ve çoğu Yunan tanrıçalarına ait olan büyük heykeller porsuk çitlerinin arasından görülebiliyordu.

Siobhan koltuklardan birine oturdu, ben de loveseat'in üzerinde yerimi aldım. Kier'in yanıma oturması beni şaşırttı. Ona baktım ama bunun onun karakterine ne kadar aykırı olduğunu fark ettiyse de belli etmedi. Siobhan'ın aramızda bakıştığını gördüm, böylece ilişkimizde bir değişiklik sezdiğini anladım. Acaba

öpüştüğümüzü biliyor muydu? Brigid ya da diğerlerinden biri bundan bahsetmiş miydi? Ona sırrımı açtığım için endişelenip endişelenmediğini merak ettim. Söylemediğimi nasıl belli edeceğimi bilemedim.

Kapı çalındı ve içeri genç ve güzel bir kadın girdi. Kot pantolon, beyaz yakalı bir gömlek ve üzerine bir kazak giymişti. Kalın siyah saçları geniş gri bir kumaş saç bandıyla yüzünden uzak tutuluyordu. Yirmili yaşlarının başında ya da ortasında görünüyordu. Gülümsemesi genişti ve kahverengi gözleri parlıyordu.

"Siz ve misafirleriniz için çay, hanımefendi." Kadın dolu bir tepsi taşıyordu ve Kier tepsiyi ondan almak için ayağa kalktı. Kier'in elleri Kier'in ellerine değdiği anda saç diplerine kadar kızardı.

"Teşekkür ederim, Shannon. Annem olacağım," dedi Kier. Gülümsedim. Siobhan'ın kitaplarından, "anne ol" ifadesinin çayı onun koyacağı anlamına geldiğini biliyordum.

"Teşekkür ederim Bay Murphy." Shannon'ın ona bakarkenki bakışları geniş gözlü ve tapınma doluydu.

"Sadece Murphy," dedi. Ses tonu nazikti ve kızın allığı derinleşti.

"Evet, Bay . . . uh . . . Murphy," diye kekeledi.

Zavallı şey. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Birdenbire Kier'in ilk tanıştığımızda böyle bir eşek olduğu için çok minnettar oldum, yoksa muhtemelen ben de onun yanında kekeleyen, kızaran bir felaket olurdum.

"Size başka bir şey getirebilir miyim, hanımefendi?" Shannon, Kier'e bakarken sordu.

"Hayır, teşekkür ederim canım," dedi Siobhan. Sesi nazikti ve bakışları eğleniyordu.

"Pekâlâ o zaman," dedi Shannon. Bir süre annesinin çayını hazırlayan Kier'e baktı ve sonra sesli bir şekilde içini çekerek odadan çıktı.

Siobhan bana baktı ve sırtıttı. "Karşı cinsi tutarsızlığa düşürecek güce sahip olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Hayır." Başımı salladım.

"Ve bunun tamamen farkında değil." Sanki bu kadar kalın kafalı olmayı anlayamıyormuş gibi gözlerini devirdi.

"Ben buradayım," dedi Kier. Annesine çayını uzattı. "Ve bu sadece bir annenin yapabileceği bir açıklama." Bana döndü ve "Aldırma ona, anne şefkati gözünü kör etmiş" dedi.

Bana bir fincan çay yapmaya koyuldu, demliğin ve fincanların üzerine eğildi ve kendimi başının tepesinde gülümserken buldum. Kier'in kendi çekiciliğinin farkında olmaması bana göre kesinlikle onun lehine bir noktaydı. Elbette, adamın göz kontrolüne ihtiyacı olmalı. Nasıl olur da kendisinin ne kadar yakışıklı olduğunu göremezdi? Şaşkındım.

"Pekâlâ, dizüstü bilgisayarımı getirmediğine göre, buraya beni biraz daha dinlenmeye zorlamak için geldiğini varsayıyorum. Ama benimle yeni bir tartışmaya girmek istemediğin için Em'i bu işi yapması için getirdin," dedi Siobhan.

Kier tam istediğim gibi hazırlanmış çayımı uzattı - nereden biliyordu ki? - ve bakışlarımla buluştu. Kalkık kaşları "iyi şanslar" der gibiydi. Evet, teşekkürler.

"Siobhan, seni önemsedığımız için buradayız," dedim. Sıcak çaydan canlandırıcı bir yudum aldım. Siobhan sanki *ama*'yı bekler gibi beni izliyordu, çünkü elbette bir *ama* vardı. Bana bir şey yaptırmanın tek yolunun yapamayacağımı söylemek olduğunu biliyordum ve Siobhan'ın da aynı şekilde davrandığından şüpheleniyordum, bu yüzden geçici bir çözüm bulmaya çalışmalı ve bunu kabul etmesini ummalıydım. "Ve seni önemsedığımız için kitabı yazmana yardım etmek istiyoruz."

Çevresel görüşümde Kier'in başını bana doğru çevirdiğini ve Siobhan'ın gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördüm.

Benim

Planım onu bir program fikrine alıştırmaktı ama kelimeleri oluştırmaya çalıştığında, kısıtlama yerine bir fırsat sunmam gerektiğini biliyordum. Bunu kabul etmesinin tek yolu buydu. Eğer ona yardım edersek, belki de çok çalışmasını engelleyebilir ve ona biraz zaman kazandırabilirdik.

Kier koltuğa uzandı, çay fincanı masanın üzerinde unutulmuştu. Sanki az önce annesinin önünde zina yapmamızı önermişim gibi ağzı açık bir şekilde bana baktı. Onun bu komik şaşkınlığına neredeyse gülecektim.

Siobhan, "Dinliyorum," dedi.

"Anahatlarını izmediğini biliyorum," dedim. Bir an için gözlerimi kapattım. Yazarken bir planım olmadığını hayal bile edemezdim. Kargaşaydı, açken liste yapmadan markete gitmek gibi bir şeydi. Bundan iyi bir şey çıkmazdı. Gözlerimi atığında Siobhan'ı gülümserken buldum. "Bir taslak üzerinde alışmadığın için bu sabah dn geceden kaç bölüm sildin?"

Siobhan bir an beni düşündü. "Bu benim sürecim. Her zaman yüzlerce sayfa atarım."

Bir an için hepimiz sessiz kaldık. Bir sonraki sorumu dikkatle sormam gerektiğini biliyordum. Siobhan'ın beni duyması, Kier'in ise korunması gerekiyordu. Bu bir ip cambazlığıydı. "Bu kitap için o kadar fazla zaman harcamak istiyor musun?"

Kier bakışlarını benden masa üstüne indirdi. ayına uzandı, belli ki süreciyle ilgili bir soru karşısında annesinin vereceği ateşli tepkiden kaınıyordu. Ama Siobhan bakışlarımı karşıladı ve gözlerindeki anlayış ışığını gördüm.

Siobhan, "ok iyi bir noktaya değindin, Em," dedi. Kier'in küçük bir şaşkınlık soluğu aldığını duydum ama ona bakmadım. "Sanırım gerçek şu ki hiçbirimiz ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyoruz ve bunu akıllıca kullanmalıyız."

Bu ona neler olduğunu itiraf etmek anlamına gelmiyordu ama yakındı. Belki de planı Kier'i buna alıştırmaktı. Umarım öyledir.

"Bir gün burada olup ertesi gün giden pek çok insan tanıdım." Kier'e baktı ve ekledi, "Baban gibi."

Başını salladı. "Bu bir gerçek, değil mi?"

Siobhan bana baktı ve "Kalp krizi" diye açıkladı.

"Oh," dedim.

Siobhan, "Kitabı yazmamın ne kadar süreceğini bilmiyorum," dedi. "Ama bunun benim için en önemli şey olduğunu biliyorum."

"Neden?" Kier sordu. Sözcük sanki iradesi dışında ağzından çıkmış gibi patladı.

Siobhan şaşkınlıkla ona baktı. "Çünkü hikâyeyi yarım bırakamam. Dün gece beni uyandıran da buydu. Tig'in hikâyesinin yarım kalacağına dair bir panik hissi. Onu yarı yolda bırakmak istemiyorum."

"O gerçek bir insan değil!" Kier söyledi. Sesi, aslında bağırmadan üzgün olduğunu anlamamızı sağlayacak kadar yükselmişti.

"O benim için öyle," diye ısrar etti Siobhan. Bakışlarında büyük bir sevgiyle oğluna baktı. "Onun sonucu benim için çok önemli."

"Her şey kitaplarla ilgili, değil mi?" diye sordu. Elindeki fincanı fırlatmamak için kendini zor tutuyormuş gibi büyük bir dikkatle tepsiye bıraktı. Annesine baktı ve başını salladı. "Her şey bundan ibaret, değil mi? Biliyor musun, bunu yapabileceğimi düşünmüştüm, gerçekten düşünmüştüm, ama yapamam. Lanet olası bir kitap için ölümüne çalışmanı izleyemem."

Oturduğu yerden kalktı ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı. Menteşeleri üzerinde sanki

Kapının bile durum hakkında söyleyecek bir şeyleri vardı.

"Bu daha iyi olabilirdi." Siobhan bana baktı.

"Ona neden söyleyemediğimi şimdi anlıyorsunuz."

"Hmm." Haklı olduğu açık olsa da onunla aynı fikirde olmak istemedim, bu yüzden mırıldandım, dürüst olmak gerekirse en iyi hareket tarzının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken anlayışlı göründüğümü umuyordum. İnatçılıklarında birbirlerine o kadar benziyorlardı ki bunu göremiyorlardı bile.

"İlk kitap satıldığında beni kaybetti." Siobhan gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla kapalı kapıya baktı. "İlk Tig McMorrow romanım patladığında hazırlıklı değildim. Reddedildiğim onca yıldan sonra nihayet kitabım yayınlandığı için o kadar minnettardım ki imza günlerine, konferanslara, konuk konuşmacı etkinliklerine, aklınıza ne gelirse her daveti kabul ettim, aylarca valizimle yaşadım."

"Kier seninle geldi mi?"

"Hayır, on üç yaşındaydı ve hala okula gidiyordu, bu yüzden babası ve o kadınla kaldı."

"Meredith," dedim.

Bana döndü, şaşırmış görünüyor. "Sana ondan bahsetti mi?"

"Üvey anneleri karşılaştırıyorduk," dedim. "Ben de benimkiyle aynı liseye gittim."

Sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi ağzı hafifçe aralandı. "Özür dilerim. Sadece hayal edebiliyorum ..."

"Sorun değil," dedim. Bana Kier hakkında söyleyeceği hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum. "O kadın ne yaptı?"

Siobhan konuya geri dönmek istercesine başını salladı. "Bulaşıkları yıkarken bardağı ıskaladığında ya da bulabildiği başka bir ihlalde onu kemerle kırbaçlamanın yanı sıra"-Siobhan nefes almak için durakladı

-"Ayrıca ona sıska, zayıf, aptal, sıkıcı olduğunu ve onu geride bırakmamın sebebinin

ondan utanıyordum. Taciz olayını neredeyse çok geç olana kadar öğrenemedim."

Nefesimi içime çektim. Babamın terk edişi ve annemin ihmali, bu hesaplanmış zalimlikle karşılaştırıldığında birdenbire çok iyi hissettirdi. "O şeytani, sapkın, gaddar ..." "Yakınlarda mı oturuyor, çünkü onunla sohbet etmeyi çok isterim" diye sorduğumda sandalyemden yarı kalkmıştım.

Siobhan'ın gözlerinde biriken yaşlar dökülürken aynı anda içinden hırıltılı bir kahkaha yükseldi. "Oh, Em, sen benim kalbime göre bir kızsın ... şey ... kadınsın."

"Onu nasıl öğrendin?" Ben sordum.

Siobhan, "Bir seyahatten eve erken döndüm ve Kier'i babasından almaya gittim," dedi. Yüz ifadesi acımasızdı. "Meredith'i iş üstünde yakaladım. Daha on dört yaşındaydı ve Meredith onu feci şekilde dövüyordu. Her annenin yapacağını yaptım, onu dümdüz ettim."

Siobhan elini yumruk yaptı, yüzünü sıktı ve havayı yumrukladı. "Bir daha oğlumun yanına yaklaşırsa onu çocuk istismarıyla suçlayacağımı söyledim."

"Vay canına," dedim. "Tam bir baş belasıydın."

"Hayır, ben kötü bir anneydim," dedi. "Neler olup bittiğini nasıl bilemedim? Kier somurtkan ve huysuz olmuştu ve ben sadece ergenlik çağında olduğunu düşünmüştüm. Bana ihtiyacı vardı Em ve ben orada değildim."

"Hayır, ama babası öyleydi." Kendi babama duyduğum kızgınlık nedeniyle fazla vurgulu konuşmuş olabilirim ama haksız da sayılmazdım. "Babalık yarı zamanlı bir iş değildir, erkekler bebek bakıcısı değildir, çocuklarından en az anneler kadar sorumludurlar. Babası neler olduğunu görmeli ve bununla başa çıkmalıydı."

Siobhan sözlerimi düşündü ve başını salladı.

Siobhan, "Söyledikleriniz doğru ama Kier'in babası mutlu bir adam değildi," dedi. "Kendi geçmişini asla göremezdi.

göbek. Kendi evinde neler olup bittiğinden haberi yoktu ve Meredith Kier'e eğer birine tek kelime ederse onu benden ebediyen uzaklaştıracağını söyledi."

"Oh, bu çok kötü," dedim.

Siobhan, "Keşke onun ağzına bir yumruk atsaydım," dedi.

"Bunu hissediyorum," dedim. "Sen ve Kier artık yakın görünüyorsunuz."

"Öyleyiz. Terapi yardımcı oldu," dedi Siobhan. "Ve hayatımın önceliklerini yeniden belirledim. Sadece okul tatillerinde kitap turlarına çıktım ki o da benimle gelebilsin. Zaman aldı ama tekrar bir araya gelmenin yolunu bulduk."

Kapıya bir göz attım. "Sence Kier az önce nereye gitmiştir?"

"Ev, sanırım," dedi.

"Giriş kapısı mı?" Açıkladım. Başıyla onayladı. "İzin verirsiniz, onu kontrol etmeye gidiyorum."

"Seni daha fazla zor durumda bırakmak istemiyorum Em, ama onunla konuşabilir misin?" Siobhan sordu. Sanki sormaktan nefret ediyormuş ama başka ne yapacağını bilemiyormuş gibi acıyla bakıyordu. "Kitabı bitirmenin benim için neden bu kadar önemli olduğunu açıklamaya çalışabilir misin?"

"Deneyebilirim," dedim. "Ama ona neler olduğunu anlatman ve seni desteklemesi için ona bir şans vermen gerektiğine gerçekten inanıyorum. Aksi takdirde ilişkinizi yeniden inşa etmek için yaptığınız tüm çalışmalar boşa gidecek."

"Belki," dedi.

Yatağına dönmesine yardım ettim ve daha sonra arayacağıma söz verdim. Dışarı çıktım ve Shackleton'ı koridorda beklerken buldum. "Biraz dram yaşadık," dedim ona. Patisiyle ayağıma vurdu ve dönüp koridorda yürümeye başladı. Bunun onu takip etmem gerektiği anlamına geldiğini düşündüm ve öyle yaptım.

Merdivenlerden inmeye devam ettik ve Bayan

Clohessy'yi büyük odada paltomla beklerken bulduk. Yine, onu görmek bile içimi huzurla doldurdu.

"Sanırım Kieran eve yürüyerek gitti," dedi.

"Çünkü arabanın anahtarları bende." Omuz silkerek ceketimi giydim ve anahtarları cebimden çıkarıp ona gösterdim. "Ah, İyi, o gerekir yapmak o daha kolay için yakalamak değil mi?" diye sordu. Gülümsemesi cesaret vericiydi ve Siobhan ile Kier arasında bir gerginlik olduğunu bildiğini hissediyordum ve o aranıyor Ben için pürüzsüz o Bitti. Tabii ki. Hayır.

hiç sorun değil.

"Göreceğiz," dedim. "Hadi, Shackleton."

Muhteşem evi geride bıraktık ve arabaya yöneldik. Köpek için yolcu kapısını açtım ve o da sahibini bulmaya hevesli bir şekilde arabaya atladı. Ben o kadar istekli değildim. Ne söylemem gerekiyordu ki? Hiçbir fikrim yoktu.

Arabayı çalıştırdım ve ağaçlarla çevrili yoldan geri döndüm. Kapı evinin birinci katındaki ışıklar yanıyordu, bu da Kier'in orada olduğunu doğruluyordu. Evin yanına park ettim ve köpeği dışarı saldı. İki yontulmuş çitin arasındaki patikadan yukarıya, koyu orman yeşiline boyanmış büyük ahşap ön kapıya doğru sıçradı.

Fazla düşünmeden yumruğumu kaldırdım ve kapıyı çaldım. Shackleton yanıma oturdu ve sanki dönmesini istermiş gibi kapı koluna baktı. Dönmedi.

"Sence bizi duydu mu?" Ben sordum. "Kapıyı tekrar çalmalı mıyım yoksa içeri mi girmeliyim? Yani arabasının anahtarlarını geri vermem gerekiyor, değil mi?"

Kapıyı tekrar çaldım ama cevap gelmedi. Shackleton ayağa kalktı ve burnuyla kapı tokmağını dürttü.

"Sadece içeri gir, ha? Bu cesur bir manevra dostum."

Shackleton kabarık kuyruğunu öyle bir salladı ki poposu kıpırdadı. Güzel. Bir ipucu alabilirdim. Sakin bir nefes aldım ve eski moda pirinç kapı tokmağını tuttum - dokunulduğunda soğuktu - ve kapıyı iterek açtım.

Eşikte durdum ve önümdeki fuayeye baktım. Seyrek bir şekilde dekore edilmişti ve sadece bir duvar boyunca uzanan bir bank vardı. Altında tek melenmiş bir yığın ayakkabı vardı. Bunu, benimkileri de orada bırakmam gerektiğinin bir göstergesi olarak kabul ettim. Paltomu silkerek çıkardım ve onu ve omuz çantamı bankın üzerine bıraktım. Shackleton, iyi huylu köpek kalbine şükürler olsun, yanımda bekledi.

Önümde bir koridor, onun yanında bir merdiven ve solumda da ön salon olduğunu tahmin ettiğim bir kapı vardı. O odada bir ışık yanıyordu, ben de o yönü seçtim. Antreden geçtim ve kapı aralığında durakladım.

Omuzlarım hemen düştü. Eğer bir oda "*evine hoş geldin*" kelimesinin vücut bulmuş haliyse, bu odaydı. Bir duvar boyunca tavandan tabana uzanan pencereler öğleden sonranın sulu ışığını içeri alıyordu ve diğer duvarları kaplayan kitap rafları tepeden tırnağa kitaplarla doluydu. Koyu kahverengi döşemeli geniş, yumuşak bir kanep ve birbirine uyan iki koltuk, ızgarasında ateşin çitirdayarak odayı sıcaklıkla doldurduğu gri taş şömineye bakıyordu.

Kier kanepede oturmuş, alevlere bakıyordu. Parmaklarının arasından, viski olduğundan şüphelendiğim koyu kehribar rengi bir sıvıyla yarıya kadar dolu kristal bir bardak sarkıyordu.

Bu çok fazlaydı. Çatık kaşları ve yakasının hemen üzerinden kıvrılan siyah saçlarıyla, Julia Quinn'in Bridgerton kahramanlarından biri gibi kabarık beyaz bir gömlek, telaşla bağlanmış bir kravat ve işlemeli bir yelek, dar pantolon ve Hessian botları giymesi gerekiyormuş gibi görünüyordu. Zihnimde, krem rengi, ampir bel, etek ucu ve kolları narin işlemeli muslin bir elbiseyle, dirseklerimden sarkan yeşilin yumuşak tonunda havadar bir kaşmir şalla odaya süzülürdüm. Sandalyesinin yanında durur, elindeki bardağı alır ve

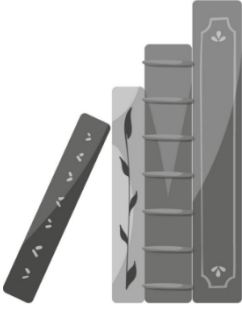
dikkatlice masanın üzerine koyardı. Eldivenli elimi eline alır, beni kollarına çeker ve-

"Selam Red. Annemin aklını başına getirebildin mi?" Kier ateşten başını çevirip bana baktı. Bakışları benimkilerle buluştuğunda içim pek çok *duyguyla* doldu.

Çocukluğuna dair edindiğim yeni bilgilerle, üvey annesi tarafından istismar edilen ve babası tarafından görmezden gelinen bu çocuk için üzüldüm ve onun da benim gibi teselliği kitaplarda bulduğunu anladım. Onu şimdi daha net görüyordum. Dünyasını sağlam tutmak için umutsuzca çabalayan sevgi dolu bir evlattı.

"Red, beni endişelendirmeye başlıyorsun," dedi. Kaşları daha da çatıldı. "Sen iyi misin?"

Hayır, değildim, çünkü o anda kara kara düşünen romantik kahramanıma aşık olabileceğim yüzüme bir pasta gibi çarptı.

On altı

"Um . . ." Duraksadım, tüm o sesleri bastırmak için bir süre bekledim.

Yaşadığım *duygular*. Kendimin küçük bir versiyonunu göğüs boşluğumun içinde hayal ettim, sanki küçük ben bir yangını söndürüyormuş gibi bu küçük bağıllık alevlerinin üzerinde tepiniyordum.

Neyse ki Shackleton önüme fırladı ve burnuyla Kier'in boştaki elini dürterek evcil hayvan istedi. Bu fırsatı yüz ifademi nötr hale getirmek için kullandım.

"Sanırım iyi olup olmadığını sorması gereken kişi benim," dedim. Sesimin normal çıkması beni rahatlatmıştı. Odayı geçip onun yanına oturdum.

"Boşluğa bakan ben değildim," dedi.

"Hayır," diye kabul ettim. "Kendimi savunmam gerekirse, burası çok güzel bir oda ve ben de her şeyi içime çekiyordum. Hem sizin hem de Siobhan'ın evi harika. Siobhan'ın neden evi yerine kafede çalıştığını merak ediyorum. Orada bir ofisi olmalı."

Başını salladı. "Var ama çok sessiz olduğunu söylüyor. Kitaplarının çoğunu ben çocukken yazdı, her zaman ayak altında ve ona göre oldukça gürültülüydü."

Gülümsedim. Bunu kolayca hayal edebiliyordum. Bir süre sessiz kaldık ve konuştuğunda sesi pişmanlık doluydu.

"Öyle öfkeyle çıkıp gittiğim için özür dilerim," dedi. "Aptalca davranıyordum. Ben sadece ..."

Sesi kesildi ve sessizliğin aramıza yerleşmesine izin verdim. Gerçeği söylemesini engelleyebilecek bir şey söylemek istemedim. Boşlukları doldurmak ve duygularını tahminlerle anlamaya çalışmak istemedim. Ne hissettiğini kabul etmek ve bunu ifade etmek ona kalmıştı.

Dakikalar ilerledikçe onun yanına oturdum. Shackleton ocağın önüne uzandı ve horlamaya başladı. Kier öne doğru eğildi ve sehpadaki viski sürahisini kaldırıp ikinci bir kadeh doldurdu ve bana uzattı.

"Artık istediği her şeyi yapabilir" dedi. "Kanser yüzünden çok uzun süre çok güçsüz kaldı ve bağışıklık sistemi zayıfladı, hayatı çok küçüldü. Ama şimdi tamamen emekli olabilir ve istediği her şeyi yapmakta özgür olabilir. Ama o ne yapmak istiyor? Yazmak."

Küçük bir yudumla kendimi destekledim. Ağzımda sıvı ateş gibi hissettim. Fazla hırıltı çıkarmadan yuttum.

"Ama onun istediği şey yazmak," diye karşı çıktım. "Biliyorum. Her zaman istediği şey bu."

"Bu konuda mutsuz görünüyorsunuz. Nedenini sorabilir miyim?"

"*Kırık Pencere*'yi bir cesaretle yazdığımı söylemiştim, değil mi?" dedi.

Başımı salladım, viskimden büyük bir yudum aldım ve yüzümü buruşturdum.

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı.

"Üniversitedeydim ve sınıf arkadaşlarımdan biri annemin kim olduğunu öğrendi ve bana da bir roman yazmam için meydan okudu,

Sanki bu bir şeyi kanıtlayacakmış gibi. Ben de öyle yaptım." "Bu iyi bir gizem."

Övgülerimi elinin tersiyle itti. "Acımasızca zor bir işti ve bu yetersiz bir ifade. Öğrendiğim şey, bir roman yaratmanın her şeyi tükettiği, hayatınızda başka hiçbir şeye yer kalmıyor. Tıraş olurken bir yandan da olay örgüsünü düşünüyorsunuz. Arkadaşlarınızla dışarı çıkıyorsunuz ve aklınıza bir fikir geldiği için bar peçetelerine not almak zorunda kalıyorsunuz. Hiç huzur yok."

Tam olarak Siobhan'ın tarif ettiği gibiydi. Sözlerinin sessizlikte yankılanmasına izin verdim.

"Annemin ilk kitabı ben on üç yaşındayken yayımlandı. Kitabı büyük bir başarı elde etti. Çok mutluyduk çünkü onun hayali sonunda gerçek olmuştu." Viskisini içerken durakladı. "Tabii ki, kitap turları, basın gezileri ve serinin bir sonraki kitabı için gelen talepler gibi ters tarafa hazırlıklı değildik. Babamla ben ilkokuldayken boşandılar ve babam hemen Meredith'le evlendi, bu yüzden annem turneye çıkmak zorunda kaldığında beni onlarla yaşamaya gönderdiler."

Sözlerinin arkasında çok fazla acı, öfke ve üzüntü vardı. Siobhan bana daha önce söylememiş olsaydı bile, bunun korkunç bir durum olduğunu bilirdim. Çenesini sıkması ve sanki bir ağrıyı dindirmeye çalışıyormuş gibi parmaklarını göğsünde ovuşturması bunu açıkça gösteriyordu.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Meredith ile anlaşılamadığımızı söylemem yeterli," dedi.

"Öyle mi?" Bana daha fazlasını anlatması için onu cesaretlendirerek sordum, çünkü az bile söylemişti.

Bakışlarımla buluşmak için döndü. Kara gözlerindeki acı dipsizdi. Hasarı onarıp onaramayacağımı görmek için içeri atlamak istedim ama başka bir şey söylemedi. Beni içeri davet etmedi. Sadece "Evet." dedi.

"Ailenin haberi var mıydı?" diye sordum. Siobhan'ın bunu geç fark ettiğini biliyordum ama babasının oğlunun herhangi bir şekilde istismar edilmesine göz yummuş olabileceğine hâlâ inanamıyordum.

"Hayır." Kier başını salladı. "Meredith usta bir manipülatördü ve eğer bir şey söylersem babamın benim velayetimi tek başına alacağına ve annemi bir daha asla göremeyeceğime beni ikna etti."

"Ne kabus ama."

"Gerçekten," dedi. "Sonra ben on dört yaşındayken, annem kendini iyi hissetmediği için bir kitap turundan eve erken geldi. Koridorda botlarımla yanlışlıkla yere bir çizik attığım için Meredith'in beni terslediğini gördü."

Ona yaslandım, yakın olmak istiyordum. "Başına gelenler için, bu şekilde yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Başını benimkinin üzerine koydu ve onu teselli etme çabamı kabul etti. "Kendini kötü hissetme, ben iyiyim. Siobhan'ın öfkeli biri olduğunun farkında mısın bilmiyorum."

Meredith'ten bahsederken yaptığı yumruğu düşündüm. "Hayal edebiliyorum."

Kier, "Epey olay oldu ama iyi tarafından bakarsak, bir daha asla babam ve Meredith'le kalmak zorunda kalmadım," dedi. Bardağındaki sıvıyı döndürdü. "Annem bir yıl boyunca ara sıra uzak kaldıktan sonra onu geri aldım ve terapist koltuğunda birlikte biraz zaman geçirdik, her şeyi çözdük. Bu iyi bir şeydi. Terk edilme duygularımdan kurtulmama ve annemin bakıcı rolüne itildiğini anlamama yardımcı oldu. Sadece onun ve benim için değil, babam ve Meredith için de. Farklı şekillerde ikimiz de istismar ediliyorduk. Sonunda her şeyin yoluna gireceğini hissettim."

"Öyle mi?" Ben sordum.

"Sonraki beş yıl inanılmazdı. Annem ve ben okul yılı boyunca Finn's Hollow'da yaşadık ve yazları

kitap turlarına harcadım. Sonra ben üniversiteye gittim ve annem yayıncılığa devam etti. On yıl öncesine kadar her şey yolunda gidiyordu. Trinity'den mezun olduktan hemen sonra Siobhan'a meme kanseri teşhisi kondu" dedi.

"Özür dilerim." Kelimeler hiç bu kadar yetersiz gelmemişti ve onun bildiğinden çok daha fazlası için üzgündüm.

"O ilk raundu bir şampiyon gibi atlattı, yazmaya devam etti ve hiçbir teslim tarihini kaçırmadı. Gerçekten kurtulduğunu düşünüyorduk ama beşinci yılını doldurmadan hemen önce doktorlar bize kanserin metastaz yaptığını ve büyük bir şiddetle geri geldiğini söylediler."

Öne doğru eğildi, bardağını sehpanın üzerine koydu ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Neden burada olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Annem senden aklımı başıma getirmeni istedi, değil mi?" diye sordu.

"Tam olarak böyle ifade etmedi." Ben de bardağımı yere bıraktım. "Kitabı bitirmek istiyor, Kier."

"Öyle dedi."

"Romanını yazarken her şeyi tüketen bir şey olduğunu keşfettiğini söylemiştin," dedim. "Bu yüzden mi bunu yapmasını istemiyorsun? Tüm zamanını kitaba harcarsa hayatında sana yer kalmayacağı için mi?"

"Hayır!" dedi. Reddedişi hızlı ve keskindi ama sonra yumuşadı. "Belki biraz, ama daha çok bu kadar çok çalışmak onu çok zorladığı ve artık kırılğan olduğu için. Eskisi kadar güçlü değil. Ya felç ya da kalp krizi geçirirse?"

"İşte bu yüzden ona yardım edeceğiz," dedim. Ses tonum sertti çünkü onun bilmediği bir şeyi biliyordum. Siobhan'ın zamanı çoktan t ü k e n m i ş t i .

"Evet, o konuda." Kanepede döndü, böylece birbirimize bakıyorduk. "Seni onunla konuşmak için yanımda

getirdim.

bir programa bağlı kalmak, lanet kitabın yazılmasına yardım etmeye gönüllü olmak değildir."

"Biliyorum." Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Ama ona yardım etmeyi teklif ederek her gün her saniye çalışması için daha az baskı hissedeceğini ve kitaba kendini kaptırmasını engelleyebileceğimizi düşündüm, bu da kendini aşırı zorlamasını engelleyecekti."

Gözlerini bana dikti. Makul bir ifade olduğunu umduğum ifadeyi korudum.

"Sen benim yörüngemdeyken odaklanamıyorum." Tekrar ateşe döndü. "Senden çok hoşlanıyorum, Red. Bana bu kadar yakinken tek düşünebildiğim seni öpmek oluyor."

Profiline baktım. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Daha önce hiçbir erkek bana bu kadar arzulandığımı hissettirmemişti.

"Lanet kitabın yazılmasına yardım etmiyorum," dedi.

"Ama Tig'e ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Kitapları hiç okumadığım için pek sayılmaz."

"Ne?!" Ona bakakaldım. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ben sadece hiç ..." Sesi kesildi.

Tig McMorro'u kitaplarını ergenlik ve gençlik yıllarımda hayatta kalmak için kullanmış olan benim için, bir insanın bu hikayelere yazıldıkları sırada erişebilmiş olması ve onları okumamayı seçmiş olması akıl almaz bir şeydi.

"Dinleyin, çok zordu," dedi. "Meredith annemin kitaplarının eve girmesine izin vermeyi reddetti, hatta annemin ona korkunç miktarda nafaka ödemesini talep etmesine rağmen."

"Ah, *şu* kadın." Sesim düşmanlıkla titriyordu.

Kier şaşkınlıkla bana baktı ve "Tıpkı annem gibi konuşuyorsun" dedi. Bardağını kaldırdı ve bir yudum aldı. "Bu tamamen Meredith'in hatası değildi." Boğazını temizledi. Bana baktı.

rahatsız edici. "Gerçek şu ki, annemin kitabı yükselişe geçtiğinde, onun zamanı ve ilgisi için Tig McMorrow'la rekabet ediyormuşum gibi hissettim. Beni babamla ve o kadınla bıraktığında, o lanet kitaplardan ve özellikle de çok seviyor gibi görüldüğü hayali çocuktan nefret etmeye başladım. Acınası, değil mi?"

Ve şimdi her şey anlam kazandı.

"Hiç de değil." Aramızdaki boşluğa uzandım ve elini elime aldım. Zavallı Kier çok şey kaçırmıştı ve bu sadece kitap okumak değildi. "Yani, bilmiyor musun?"

Bana baktı. "Tig'e ne olacak? Hayır. Umurumda da değil."

Kastettiğim bu değildi ama bunu ona açıklayamayacağımı biliyordum. Bunu kendi başına keşfetmesi gerekecekti ama inatçı yapısı göz önüne alındığında, onun iyiliği için, Siobhan'ın iyiliği için ve evet, hatta Tig McMorrow'un iyiliği için onu oraya götürmenin benim görevim olduğunu biliyordum.

"Özür dilerim," dedim. "Bana yemek ısmarlamayacak mıydın?"

Konunun değişmesine şaşıarak gözlerini kırpıştırdı. "Senin için yemek yapmayı planlamıştım."

"Yemek mi yapıyorsun?" diye sordum. Elbette biliyordu, çünkü yakışıklı ve okumuş olmak beni kendimden geçirmeye yetmiyordu. "Dublin'de restoranlarda çalıştım," dedi.

dedi. "İyi bir somon ızgara ve püre yaparım."

"Mükemmel," dedim. "Ne kadar sürer?"

"Aşağı yukarı otuz dakika." İşte oradaydı, konuştuğunda sert bir *T'ye* dönüşen *th*. Çok seksiydi.

"Hazır olmadan dönerim," dedim. Oturduğum yerden kalktım ve Massachusetts'li ağırbaşlı bir kütüphaneci yerine Colorado'dan gelen kabadayı bir rodeo kraliçesiymişim gibi ona sarılmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce kapıya yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" Beni fuayeye kadar takip etti. "Ufak bir işim var," dedim. Ayaklarımı botlarımın içine soktum.

ve ceketimi çektim. "Merak etme. Arabana dikkat edeceğim."

"Arabamı mı alıyorsun?" Yüzündeki telaşlı ifade komikti ama gülmeye cesaret edemedim.

"Neden olmasın? Üzerinde hala *N* harfi var, böylece diğer tüm sürücüler uzak durması gerektiğini bilir," dedim. Kafası karışmış görünüyordu. Fazla düşünmeden ayak parmaklarımın ucunda yuvarlandım ve yanağından öptüm. "Güle güle." O hayır diyemeden kapıdan aceleyle çıktım.

Trafik hafifti ve kulübeme dönüş sadece birkaç dakika sürüyordu. Sokağa park ettim ve hızla içeri girdim. Yatak odamda Amerika'dan yanımda getirdiğim kitapları koyduğum küçük bir kitaplık vardı. Evet, kitap getirmiştim. Tabii ki getirdim. Bir yıl boyunca burada kalacaktım. Rahatlatıcı kitaplarıma ihtiyacım vardı, bunlardan biri de *Tig McMorro ve Ogham Taşı'ydı*.

Toz ceketı yıpranmış ve sırt kısmı gevşemişti. Birçok Yıllar boyunca defalarca açıp değerli bölümlerini tekrar okuduğum bu kitap, karada çok fazla sarhoş hafta sonu geçirmiş bir denizci gibi yaşlanmıştı. Ama umurumda değildi. Bu onu daha da çok sevmemi sağladı. Onu dikkatlice omuz çantama yerleştirdim ve kapıdan çıktım.

Evine vardığımda, kapıyı itmeden önce kapıyı çaldım. Shackleton sanki beni bekliyormuş gibi içeride oturuyordu. İpeksi siyah beyaz kürkünü karıştırdım, sonra botlarımı çıkardım ve ceketimi astım. Omuz çantamı bankın üzerine bıraktım. Planımı henüz açık etmek istemiyordum. Yirmi yıldır okumayı reddeden Kier'i Tig McMorro'un kitabını okumaya nasıl ikna edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama denemem gerektiğini biliyordum.

Shackleton koridordan geçerek iki kişilik yemek odasından mutfağa doğru ilerledi.

ötesinde. Burası son derece sıcaktı ve Kier'in ortadaki adada durduğunu görmek için şöyle bir baktım. Arka planda müzik çalıyordu, bir çeşit caz. İçeri girdiğimi duymamıştı ve bir süre onu izledim.

Gömleğinin kollarını geriye doğru kıvrırmıştı ve tenceredeki patatesleri püre haline getirirken ön kolundaki kas demetini görebiliyordum, ara sıra durup bir iki kaşık sapsarı İrlanda tereyağı ekliyordu. Fırın bip sesi çıkardı ve ona doğru döndü, beni onu izlerken yakaladı. Beni görünce dudaklarını büken gülümseme, kalbimin sanki ona ulaşmak, ona sarılmak, onunla sevişmek istiyormuş gibi göğsümde dans etmesine neden oldu. "Geri döndün Red, tam zamanında," dedi. Beni işaret etti Fırın. "Somon hazır. Umarım açsındır." "Açlıktan ölüyorum," dedim. Yemekten bahsetmiyordum ama o bunu bilmesine gerek yoktu.

O tabakları hazırladı ve ben de onları yemek odasına taşıdım. O da kolunun altına sıkıştırdığı bir şişe sauvignon blanc ile beni takip etti. Şişeyi yere bıraktı ve bir kibrit çakarak masanın ortasındaki tombul beyaz mumu yaktı. Çok küçük bir jestti ama benim gibi romantizm açlığı çeken bir kadın için baş döndürücü bir şeydi.

"Şarap?" diye sordu.

"Evet, lütfen." Planımı uygulamak için biraz sıvı cesarete ihtiyacım olacağını biliyordum. Çok fazla karşı koymadan kitabı okumasını nasıl sağlayacağıma dair kafamda senaryolar üretiyordum ama onu domuz bağıyla bağlayıp kitabı ona okumak dışında aklıma harika fikirler gelmiyordu.

Kier ikimize de birer bardak doldurdu ve benimkinin yanındaki koltuğa oturdu. Yemek masası yuvarlak olduğu için masanın başı yoktu. Patates püresi ve somon balığının yanına salata ve doğranmış balkabağı ve elma garnitürü yapmıştı. Soğuk bir gün için mükemmel bir yemektir.

Kasım akşamı ve yemeğimizi y e r k e n kendimi rahatlamış buldum.

"İşlerin yolunda gitti mi?" diye sordu.

"Mükemmeldi."

Beni incelerken sağ kaşı kalktı. "İlgimi çektin Red."

"Gerek yok," dedim. "Çok heyecan verici bir şey değildi. Hatta arkadaşım Sam olsa çok sıkıcı olduğunu söylerdi." Ki bu bir abartı değildi. Gençlik yıllarımızda kendimi kitaplara gömme eğilimim, başını belaya sokmakla çok daha fazla ilgilenen Sam için inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Bir sürü belaya.

"Sam," dedi. Somonundan bir parça almak için durakladı. "Bu isimden çok sık bahsediyorsun."

"Sam küçüklüğümüzden beri benim en iyi arkadaşım."

"En iyi arkadaş mı?" diye sordu. "En iyi arkadaş mı?" diye sordu.

"Başka bir şey yok mu?" diye ekledi.

"Sam ile mi?" diye sordum ve sonra gülümsedim. "Hayır, *Samantha* Ben'e çok aşık."

"Samantha," diye tekrarladı. "Bu ismi hep sevmişimdir."

"Sana daha önce hiç aşık olmadığımı söylemiştim," dedim. Şarap kadehime uzandım, çünkü Kier beni aptal yerine koymaya devam ederse bu ifadenin yanlış olma tehlikesi olduğunu fark ettim.

"Biliyorum ama bu çok utanç verici," dedi. "Hayatının baharında falan değilsin."

"Sen de öylesin." Patates püresinden bir ısırık aldım. Tereyağlı, kabarık ve biraz sarımsakla tatlandırılmıştı. Ona baktım ve "Bunlar çok güzel." dedim.

"Sana yemek yapabileceğimi söylemiştim."

"Demek öyle," diye kabul ettim. Yemeğimin tadını çıkardım ve sonra "Hiç aşık oldun mu?" diye sordum.

Kendime tabii ki öyle olduğunu söyledim. Yani, ona bir bakın. Muhtemelen tıraş olmaya başladığından beri peşinde kadınlar vardı. Bir, iki, hatta belki daha fazla ciddi ilişki yaşamış olması normaldi. Benim topal ördek olmam onun da öyle olduğu anlamına gelmiyordu.

Somonunu düşünceli bir şekilde çiğnedikten sonra, "Bir zamanlar öyle olduğumu sanıyordum," dedi.

"Kalbini mi kırdı?" diye sordum. Bunu neden bilmek istiyordum, hiçbir fikrim yoktu.

"O zaman öyle hissetmişim," dedi. "Trinners'da tanıştık, üniversite boyunca ara ara çıktık ve birbirlerine ait olmayan iki insanın tahmin edilebilecek tüm dramaları yaşandı. O bir Dub, ben de bir Culchie'ydim, yani en başından mahkumduk."

"Özür dilerim ama Dub ya da culchie nedir?" diye sordum.

"Dub, Dublinli anlamına gelir ve culchie de taşrada yaşayan herkes demektir," diye açıkladı. "Planımın her zaman mezun olduktan sonra Finn's Hollow'a geri dönmek olduğunu biliyordu. Bunun için fazla havalı olduğunu düşündü ve birkaç kız arkadaşıyla Avrupa'yı dolaşmaya gitti. Bir daha da geri dönmedi."

"Asla mı?"

"Son duyduğumda İsviçreli bir bankacıyla evlenmişti ve Alpler'deki dağ evi ve beş çocuğuyla çok mutluydu."

"Belli ki takas yapmış," dedim. "Yani kendine bir baksana. Senin kadar romantik bir kitap kapağı kadar yakışıklı olamaz."

"Aşk kitabı kapağı yakışıklısı mı? Beni böyle mi görüyorsun Red?" Sırıltısıyla birlikte gözlerinin kenarları kırıştı.

Aman Tanrım, itiraf etmişim! Neden günlüğümü okuması için ona vermedim ki? *Ack!*

"Tabii ki hayır, şarap konuşuyor olmalı." *İnkâr et, inkâr et, inkâr et.*

Kulağını şişeye yaklaştırdı, önce şişeye sonra da bana baktı ve "Hayır, sen olduğuna eminim" dedi.

Güldüm ve peçetemi ona fırlattım. "Kibarlık ediyordum."

Peçeteyi havada yakaladı ve bana geri uzattı. Gözleri parlıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Romantik kitap kapağı ve her şey."

Yüzüm daha da ısındı. Daha fazla şarap içtim çünkü her zaman işe yarardı. Tamam, pek sayılmaz ama telaşlanmıştım.

"Kalbinin iyileşmesi ne kadar sürdü?" diye sordum.

"Uzun sürmedi," dedi. "Bu da muhtemelen onu gerçekte sevdiğimden daha çok sevdiğimi düşündüğüm anlamına geliyor. Bence gerçekten aşık olmanın ne olduğunu keşfettiğinizde, daha önce hiç aşık olmadığınızı fark ediyorsunuz; sizce de öyle değil mi?"

Bakışlarının benimkiler üzerindeki doğrudanlığı nefesimin kesilmesine neden oldu. Düşündüğüm şeyi mi söylüyordu? Şifreli mi konuşuyorduk? İkimiz de aramızda bir şeyler olduğunu kabul etmek istemiyor muyduk? Ne mi oluyordu? Kelimeler bulamıyordum, bu yüzden sadece başımı salladım ve biraz daha şarap içtim.

Neyse ki sohbetimiz kitaplara kaydı. Gerilim ve kara roman arasındaki farkı, Hemingway'in gerçekten kadın düşmanı olup olmadığını ya da sadece yanlış anlaşılıp anlaşılmadığını ve Joyce'un *Ulysses'ini* okumaya çalışırken bir yardımcı kitap bulundurmanın gerekli olup olmadığını tartıştık. Sohbetimiz bütün gece devam edebilirmiş gibi hissettim. Eğer Shackleton akşam yemeğini istediği belli olan ağlamaklı bir uluma sesi çıkarmasaydı, devam edebilirdi.

Kier bulaşıklara yardım etmeme izin vermedi, bu yüzden o köpeği beslerken ben de mutfağında bir tabureye tünedim, köpek de sanki günün en önemli anıymış gibi

yemek yedi. Bulaşık makinesi bir kez

Yüklendikten sonra oturma odasına geçtik ve Kier artık sadece köz haline gelmiş olan ateşle ilgilendi.

Ona Tig McMorrow'un kitabını okutmak için ne gibi planlar yapacağımı düşündüm. Onu karşı konulmaz bir şeyle motive etmem gerekiyordu ama ne? Hiçbir fikrim yoktu.

Kier ikimize de birer bardak viski doldurdu ve yanımdaki kanepeye yerleşerek bardağımı bana uzattı. Kolunu kaldırdı ve ben de sanki sadece benim için şekillendirilmiş gibi doğal bir şekilde onun yanına oturdum. Viskimi yudumladım ve sonsuza kadar orada oturabileceğimi düşündüm.

Ne yazık ki bir görevdeydim. Bardağını elinden aldım ve benimkinin yanındaki masaya koydum. Sonra bütün gün yapmak istediğim şeyi yaptım. Kucağına tırmandım, böylece ona sarılmıştım. Daha önce de arzu duymuştum ve bu konuda kesinlikle okumuştum ama bu adama duyduğum açlık gibi bir şeyi hiç hissetmemiştim.

Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve onu öpebilmek için başını yukarı kaldırdım, sonra da haftalardır içimi kemiren çılgın şehvetin dışarı çıkmasına izin verdim. Ağzımı onunkinin üzerine koydum ve herhangi bir kütüphanecinin gurur duyacağı detaylara dikkat ederek onu öptüm. Elleri kalçalarımın doğru giderken bana doğru eğildiğini hissettim. Dilimi dudaklarının kenarı boyunca kaydırırken, ağzı benimkinin altında hareket etti, benim tarafımdan yönlendirildi.

Alçak bir inilti duydum ama açıkçası ben mi, o mu, yoksa ikimiz birden miydik bilmiyordum. Tadı viski ve şaraptı ve dilim onunkinin etrafında kıvrıldığında elinin sırtımdan yukarıya, saçlarıma doğru kaydığını hissettim. Parmakları sanki uzun zamandır yapmak istediği ve sonunda fırsat bulduğu bir şeymiş gibi saçlarımı karıştırdı. Öpüşmemizin şehvetine karşı bu hareketin yumuşaklığı sarhoş ediciydi.

Nefes almamız için bize bir an vererek ondan geri

ekildim. Bir süre onu inceledim. Yüzünde bir kızarıklık vardı.

yanakları, dudakları şişmiş ve gözleri her zamankinden daha da kararmıştı. Onun da benim kadar anın içinde olduğundan emin olarak gözlüklerimi çıkardım ve arkama uzanıp masaya koymak için sırtımı dikleştirdim.

Kier bu fırsatı değerlendirerek gömleğimin yakasını kenara çekti ve ben kucağındaki pozisyonuma devam ederken boynumun kıvrımını öptü. Kulağımın hemen altındaki tatlı noktaya burnunu soktu ve içimde yankılanan arzu şoku o kadar yoğunlu ki bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Bağlantıyı, yakınlığı ve açıkçası, evet, tam orada serbest bırakılmak için can atan orgazmı hissetmek isteyerek ona doğru eğildim.

Soğuk ve ıslak bir burun -Kier'in değil- aniden aramızda belirdi ve Shackleton'a sanki öpücüğe katılmak istiyormuş gibi ikimizin de yüzünü yalama fırsatı vererek ayrıldık.

"Eğil Shack," dedi Kier. Shackleton havladı ve sonra ateşin önündeki yerine yığılmadan önce mobilyaların etrafında üç kez züm yaptı.

Kier bana baktı ve gülerek, "Sanırım senin refakatçin gibi davranıyor, çok hızlı hareket etmememizi sağlıyor" dedi.

"Aferin oğlum, Shackleton," dedim. Sevimli köpek hemen sırtüstü yuvarlandı ve ayaklarını havaya kaldırarak "Aşırı Sevimlilik" başlıklı bir fotoğraf için poz verdi. Kier'e döndüm ve "Hızlı hissettirmiyor" dedim. Ve öyle de olmadı. Pek çok açıdan Kier'i hayatımın çoğunda tanıyormuşum gibi hissediyordum. Sadece bunu görmesine ihtiyacım vardı. "Bir oyun oynayarak yavaşlatalım mı?"

Kaşları kalktı. "Aklında ne var?"

"Ah, bilmiyorum, Edebi Sonuçlar'a ne dersiniz?" diye sordum.

Güldü ve "Bu Amerikalılara özgü bir şey mi, çünkü ben hiç duymadım" diye sordu.

Gözlüklerime uzandım ve yüzünü daha net görebilmek için taktım. "Sadece uydurdum. Ama kulağa eğlenceli gelmiyor mu?"

"Duruma göre değişir. Tam olarak nasıl çalışıyor?" Gözlerini şüpheyle kısmıştı. Akıllı adam.

"Birimiz edebi bir alıntı söyleyecek ve diğërimiz bunu tanımlamak zorunda. Yapamazsanız kaybedersiniz ve bir kitaptan bir bölüm okumak ya da bir kıyafetinizi kaybetmek zorunda kalırsınız" dedim. "Kazananın seçimi."

"Ya onu teşhis edebilirsiniz?" diye sordu.

"O zaman alıntıyı yapan kişi kaybeden olur ve ya okumak ya da bir giysisini kaybetmek zorunda kalır-"

"Hangisinin seçileceğı kazanana kalmış," dedi. "Doğru," dedim. Bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum. bana karşı çalışabileceğini düşündüm ama belirgin bir sorun bulamadım.

"Peki, son kazanan kim?" diye sordu.

"Çıplak olmayan ya da okumayan kişi," dedim. Sesim *çıplak* kelimesiyle çatladı ve sanki boğazımı kurutan Kier'i tamamen içine alma düşüncesi değilmiş gibi boğazımı temizledim. "Tek şartım, okuyacağımız kitabı benim seçmem, çünkü bu benim oyunum." Elimi uzattım ve "Var mısın?" diye sordum.

"Ben de varım," dedi. Elimi sıktı ve sonra kütüphanesini işaret etti. "Devam et ve bir kitap seç."

"Pekâlâ," dedim. Üzerinden kaydım ve ayağı kalktım. Kitaplıklarına göz atmak yerine doğruca koridordaki çantama gittim ve Tig McMorro kitabını çıkardım. Oturma odasına döndüğümde onu viskisini yudumlarken buldum.

Kitabı arkamda tuttum ve "Hazır mısın?" dedim. "Bir kitap getirmişsin," dedi.

"Ben yaptım."

"Neden sanki damga yemek üzereymişim gibi hissediyorum?"

Omuz silktim. "Sadece edebi referanslarımı tanımlayamazsan."

"Uh-huh." Eliyle beni ileriye doğru salladı. "Alalım o zaman."

Kitabı arkamdan çıkardım ve ona uzattım. "Bunu evden buraya kadar getirdim. En değerli eşyalarımın biri."

Kitabı aldı, kapağına ve sonra da bana baktı. "Sen bir şeysin, Red."

Kier koltuk minderlerine yaslandı ve kolunu kaldırdı. Bu muydu yani? Kızmamış mıydı? Kanepeye tırmandım ve sıcaklığını ödünç alarak yanına sokuldum. Planımın işe yaradığına inanamıyordum. Siobhan'ın kitabını okuyacaktı.

"Peki, devam et, önce sen gidebilirsin," dedi.

Hatırlayabildiğim en anlaşılmaz edebi alıntıları bulmak için beynimi taradım. Sonunda aklıma bir tanesi geldi. "Dikkat et; çünkü ben korkusuzum ve bu yüzden güçlüyüm."

"*Frankenstein*. Mary Shelley," dedi. Bir göz kırpmasından daha kısa sürdü. Bana baktı ve "Gömlek, kesinlikle gömlek" dedi.

"Gömlek mi?" İtiraz ettim. "Çoraplarla başlayıp yukarı doğru ilerlememiz gerektiğini sanıyordum."

"Kazanan seçer," diye hatırlattı bana. "Ben gömlek seçiyorum."

Göstermelik bir direnç gösterdim, çünkü gerçek şu ki, o benim kendi kişisel uzay ısıtıcıma kıvrılmak gibiydi ve ben neredeyse çok sıcaktım. Üstelik üzerimde iki tişört vardı. "Pekâlâ," dedim. Doğrudum ve üzerimdeki fanilayı çıkardım. termal üstümün üzerine giydim. "Senin sıran."

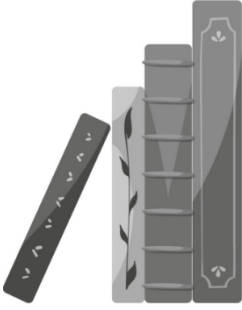
"Uğruna ölmeye değer her şey kesinlikle yaşamaya değerdir" dedi.

"Joseph Heller. *Catch 22*." Parmağımla çeneme vurdum.
"Okumayı seçiyorum."

Kitabı eline aldı ve kapağını açtı. Buruşuk ve seksi görünüyordu ve eğer annesinin kitabını okuması bu kadar önemli olmasaydı, kitabı bir kenara atar -daha doğrusu nazikçe bir kenara koyar- ve onunla yoluma devam ederdim. Bunun yerine, neredeyse tamamen ezbere bildiğim kitabı okurken onu dinlemeye hazırlandım.

" *'Birinci Bölüm. Tig McMorroş şanslı denebilecek biri değildi. Anne babası boşanmıştı ve kasabanın kenarında, sakinlerinin kendi işleri dışında herkesin işine burnunu soktuğı sıradan bir mahallede yaşıyordu.* "

Mükemmel bir okuyucu sesi vardı. Alçak, net ve İrlanda aksanıyla beni o kadar rahatlatıyordu ki bölümü bitirip beni dürttüğünde ve "Sıra sende aşkım" dediğinde irkildim.

On yedi

C Açıkçası bu oyunu enine boyuna düşünmemiştim. zntmn aksine, Kier *Pi'nin Yaşamı*'ndan yaptığım alıntıyı tahmin etti,

Ama kıyafet seçmek yerine okumamı istedi. Onu hikayeye bağladığım için böyle yaptığını düşünmüştüm ama bunun yerine gizli bir amacı olduğunu keşfettim.

Ben okurken Kier'in elleri sürekli hareket halindeydi. Parmakları belimin çıplak tenini bulduğunda ve küçük tembel daireler çizdiğinde, kelimelere odaklanmakta zorlandım ve kendimi toparlamak için birkaç kez durmak zorunda kaldım. Ama Siobhan'ın kelimeleri, Dingle'dan gelen siyah saçlı ve masmavi gözlü ge delikanlının hikâyesini rerken, Kier'in ellerinin hareketsizleştiğini fark ettim.

Sayfayı çevirdiğimde yüzüne baktım ve kaşlarının arasında derin bir atıklık oluştu. O zaman anlıyordu. Bölümü bitirdiğimde *Don Kişot'tan* bir alıntı yaptı ve ben de üzerine atladım. Tek kelime etmeden kitabı ona uzattım.

"Üçüncü Bölüm" diye başladı. Sesinin beni Tig'in dünyasına götürmesine izin vererek ona karşı gevşedim.

Vücudunun ve ateşin sıcaklığı ile Kier'in bana yüksek sesle kitap okumasının verdiği rahatlık arasında kendimi yıllardır hatırlayamadığım kadar rahatlamış hissediyordum. Çok lezzetliydi ve tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. Her günü böyle bitirebilseydim, hayatımın mükemmel olacağını düşündüm.

Beni neyin uyandırdığını bilmiyorum ama boynum tutulmuş ve saatler geçmiş hissiyle uyandım. Kier'in karşısında yatıyordum ve ikimizin üzerine bir örtü çekilmişti, bu da bana onunla sıcacık bir koza içindeymişim hissi veriyordu.

Ona bakmak için başımı kaldırdım ama bulanıktı. Gözlüklerimi ayarlamak için uzandım ama yüzümde olmadıklarını fark ettim.

"Ne-" Ben başladım ama o araya girdi.

"Uyuyakalmışsın," dedi. Başı yastığın üzerindeydi ve bana sarılmayan kolu *Tig McMorrow ve Ogham Taşı* kitabımı tutuyordu. Hâlâ okuyordu ve sayfalara bakılırsa sadece birkaç bölümü kalmıştı.

"Saat kaç?" diye sordum. Sersemlemiştim ve kafam karışmıştı. Saatine baktı. "Üç buçuk civarı."

"Sabah mı?" Ağladım.

Kıkırdadı ve bunu göğsünün altında hissettim.

"Sanırım Edebi Sonuçlar konusunda başarısız oldum," dedim.

"Berbat bir şekilde," diye kabul etti. Kitabı parmağına dolayarak kapattı, yerini korudu ve "Neden benim odamda uyumuyorsun? Kitabı bitirmek için bir süre ayakta olacağım."

Onunla tartışamayacak kadar kafam bulanıktı. Üzerinden yuvarlandım ve ayağa kalktım. Sehpanın üzerinde duran gözlüklerimi bana uzattı ve sonra koltuktan kalktı. Boştaki eliyle elimi tuttu ve birlikte yukarı çıktık. Burası daha soğuk ve karanlıktı. Kier bir ışık düğmesine bastı ve

sahanlık aydınlatılmıştı. Dört kapı vardı ve beni evin arka tarafındaki en uzak kapıya yönlendirdi. Ana yatak odasıydı.

Tek gördüğüm yataktı. Krem rengi kabarık yastıklar ve bir yığın battaniyeden oluşan bir denizdi. Dalgalı bir denize dalan bir yüzücü gibi içeri daldım. Başımı kaldırdığımda Kier bana gülümsüyordu. Eğildi, gözlüklerimi çıkardı ve komodinin üzerine koydu. Sonra beni öptü.

Nazik, tatlı ve şefkat doluydu. Kollarımı boynuna dolamak ve onu da benimle birlikte köpüğün içine çekmek istedim ama kitabı okumayı bitirmesini daha çok istiyordum. Esnedim, çoktan rüyasız uykuma geri dönmüştüm.

"İyi geceler, Red," diye fısıldadı. "Tatlı rüyalar." "İyi geceler, Tig," dedim. Gözlerim kapandı ve O giderken kapı usulca kapandı.

- - -

Iyabancı bir yatakta uyandım. Rahat ve sıcaktım ve gömülmüştüm içinde Battaniyeler. I oldu Ayrıca Yalnız. Bu aldı Ben Kendimi toparlamak için bir an düşündüm ve sonra Kier'in bana odasını gösterdiğini hatırladım. Y a n ı m d a k i boşluğa baktım ve hiç yatağa gelip gelmediğini merak ettim. Hayır, neredeydi?

Yatak örtülerini kenara ittim ve komodinin üzerinde gözlüklerimi buldum. Onları taktım ve gömleklerimden biri hariç tamamen giyinik olduğumu fark ettim. Aceleyle banyoya girdim. Saçımdaki sincap yuvası beni inletti ve makyaj masasından fırçayı kaptığım gibi gür saçlarımı bir düzene sokmaya çalıştım. Saçlarım mücadele etti. Hızlı bir duş almayı düşündüm ama önce Kier'i görmek istedim.

Aceleyle aşağı indim. Oturma odasındaki lamba hâlâ yanıyordu. Hâlâ kitap mı okuyordu? Utanarak kapı pervazına baktım, ki bu çok saçmaydı. Birlikte uyumamıştık, bu yüzden utanç yürüyüşü yapmamız gerekmiyordu. Bir horlama düşüncelerimi böldü ve kanepenin ucundan sarkan kalın gri bir çorabın içinde bir ayak gördüm. Sessizce odayı geçtim ve çorabın arkasına baktım. Kier ölü gibi uyuyordu. Yumuşak bir horultu çıkarırken ağzı hafifçe açık kalmıştı. Dağınık haliyle çekici olmaması gerekirdi ama dağınık siyah saçları, bıyıklı çenesi ve buruşuk giysileriyle kesinlikle çekiciydi.

"Kier," diye fısıldadım adını, onu ürkütmek istemiyordum. Hareket etmedi. Biraz daha yüksek sesle konuştum. "Kier."

Cevap yok. Eğer horlamıyor olsaydı, ölmüş olmasından endişelenirdim. Uzandım ve üzerini kısmen örten örtüyü düzelttim. İşte o zaman kitabımın kopyasını buldum. Göğsüne sarılmıştı. O zaman bitirmişti. Kitabı dikkatlice elinden aldım ve masanın üzerine koydum. Bütün gece okuduğundan ve biraz uyumaya ihtiyacı olduğundan şüphelenmiştim.

Shackleton da uykuya dalmıştı ama paltomu ve botlarımı giymek için fuayeye gittiğimde, dışarı çıkmak istediği her halinden belliydi.

"Kahve almak için ana eve gidiyorum," dedim. "Var mısın?"

Ayağıyla ayağıma vurdu ve kapıya doğru ilerledi. Peki, tamam o zaman.

Soğuk, gri ve nemli bir sabaha adım attık. Kabarık paltomun içine girdim, kulaklarımı sıcak tutmak için kapüşonunu yukarı çektim. Beni ısıtacağını umarak Siobhan'a doğru hızlı bir tempoyla yola koyuldum. Shackleton önce önümde sonra arkamda koştı, bir şeyin kokusunu takip etmek için yön değiştirdi, iki kat geri döndü ve sonra yanımda tırıs kalktı.

Kier'de kalıp onun uyanmasını beklemem gerekirdi ama gerçek şu ki gergindim. Ona tuzak kurmuştum. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Gecenin bir yarısı uyku sersemi olduğumda bana nazik davranmış olsa da, bugün nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden bir korkak gibi Siobhan'lara kaçıyor ve bana kızmamasını umuyordum.

Shackleton ve ben eve giden taş basamakları tırmandık. Saat erkendi ama ötücü kuşların çoktan kalkmadığı kadar erken değildi. İki ispinozun yakındaki bir çobanpüskülü çalısına girip çıktığını gördüm. Keşke o kadar enerjim olsaydı -belki kahveden sonra.

Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdım ama parmak eklemlerim tahtaya değmeden kapı açıldı. Bayan Clohessy'nin orada durduğunu görünce şaşırarak elimi bıraktım.

"Günaydın Emily," dedi. "Siobhan seni yatak odasının penceresinden görmüş. Eğer ona katılmak istersen odasında bir fincan kahve ve çörek olduğunu söylememi istedi."

"Oh, bu harika olurdu," dedim. İrlandalı ifadesi o kadar doğal bir şekilde dilimden döküldü ki gülümsedim.

Bayan Clohessy geri verdi ve paltomu almak için elini uzattı. Sosyal nezaketten hoşlanmayan Shackleton beni bıraktı ve büyük odadan mutfığa doğru yürüdü.

"Bayan Doan onu besleyecek," dedi Bayan Clohessy. Durakladı ve ardından, "Kieran da size katılacak mı?" diye sordu.

"Uh." Yüzümün ısındığını ve beynimin eridiğini hissettim. Ona dürüstlükten başka sunacak bir şeyim yoktu. "Bilmiyorum."

Başını salladı, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Size yolu göstermemi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim, hatırlıyorum," dedim. Tuhaflığımı çamurlu bir çift bot gibi arkamda bırakarak aceleyle merdivenleri çıktım.

İçeri girmeden önce Siobhan'ın kapısını iki kez çaldım. Odanın uzak tarafındaki kanepede oturuyordu, tamamen giyinmişti ve oldukça dinlenmiş görünüyordu. Bir gün önce giydiğim kıyafetleri giydiğim, duş almadığım, dişlerimi fırçalamadığım ve kafein eksikliğim olduğu için kendimi onun kadar toparlanmış hissetmiyordum.

"Merhaba," dedim.

"Günaydın." Siobhan öne doğru eğildi ve bana bir fincan kahve doldurdu. "Al bakalım. En azından yarım fincan içene kadar seni soru yağmuruna tutmayacağım."

Sıcak çilekli çörek tabağına ve yanındaki bir kase kaymağa baktım.

"Ve bir çörek," diye pazarlık ettim. "Yarısı," diye karşı çıktı Siobhan.

"Makul," dedim. Gerekirse gerçekten yavaş çiğneyebilirdim.

Kahvemi yudumladım ve sıcaklığının karnımdan ayak parmaklarıma ve başımın tepesine kadar yayıldığını hissettim. Güçlü ve acıydı ve hayatı yaşamaya değer kılıyordu. Fincanımı bir kenara bıraktım ve bir çöreği ikiye böldüm. Üzerine krema sürdüm ve sağlıklı bir ısırık aldım.

Siobhan, "Oldukça iştahlı görünüyorsun," diye gözlemledi.

Güldüm. "Dün gece ne olduğunu öğrenmeye çalışmanın ince yolu bu mu?"

"Çok mu açık sözlü?"

"Tapınağa atılan bir taş gibi," dedim. Bir ısırık daha aldım ve sıcak kahveyle yıkadım. Siobhan'ı merakta bırakmak istemiyordum ama ona ne söyleyeceğimden de emin değildim. Kier'in onun hayali oğlunu her zaman kışkırttığını itiraf ettiğini mi? Ona kitabını okuttuğumu mu? Ona aşık olabileceğimi düşündüğümü mü? Hayır, hayır ve hayır. Bunların hiçbirini ona söyleyemezdim.

İlk ikisini paylaşacak durumda olmadığım için, üçüncüsünü ise duygularımı birine anlatacaksam bu kişi Kier olacağı için. Ama onunla *duygularımı* tartışmaya hazır değildim, özellikle de Siobhan ona durumundan henüz bahsetmemişken.

Bardağım yarının biraz üzerinde duruyordu ve çöreğim de aynı durumdaydı. Küçük yudumlar ve ufak tefek atıştırmalarla zaman kazanmaya çalışıyordum ve Siobhan'ın beni dışarı çağırmaya hazırlandığını görebiliyordum. Neyse ki kapı çalındı ve Siobhan'ın gözlerinde görebildiğim soruları başka yöne çevirmek için Shannon'ın daha fazla kahve ya da çörek ya da başka bir şey getirdiğini umdum.

Shannon değildi. Kier'di. Bir an kapıda durdu, annesiyle beni görünce gözleri doldu. O da dün gece uyuduğu kıyafetlerin aynısını giymişti. Dalgalı saçlarının bir tarafı düzdü, sanki yeni uyanmış ve hemen gelmiş gibiydi.

"Buradasın," dedi bana.

"Kahve." Fincanımı kaldırdım.

Başını salladı. Ne düşündüğünü anlayamadım. Planım geri tepmek üzere miydi? Annesine kızgın mıydı? Bana mı?

Bakışları Siobhan'a dönerken nefesimi tutarak bekledim. Ona baktığında yüz ifadesi yumuşadı. Odayı geçti ve Siobhan'ın yanına diz çöktü. Siobhan'ın zayıf ellerini avuçlarının arasına aldı ve yüzüne bakarak, "O benim," dedi.

"Evet." Siobhan sanki çok uzun zamandır onun bunu söylemesini bekliyormuş gibi konuştu.

"Tig benim," diye tekrarladı, sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi.

"Evet." Gülümsedi.

"Bilmiyordum. Bunca yıl anne, annemin ilgisini çekmek için rakibim olduğunu düşündüğüm hayali çocuğun aslında ... ben olduğumu hiç bilmiyordum. Neden bana söylemedin?"

Siobhan saçlarını alnından geriye doğru okşadı. Bakışları şefkatliydi ve Kier'in annesiyle birlikte küçük bir çocuk olduğu zamana geri döndüğümü hissettim ve bu kalbimi ısıttı.

"Gittiğimde çok kızmıştın," dedi Siobhan. "Döndüğümde kitaplarımı asla okumayacağına yemin etmiştin. Kendimi çok suçlu hissettim. Tüm serinin ilham kaynağı sen olduğun halde senden bunu istemek doğru gelmedi. Kieran Murphy olmasaydı, Tig McMorro'u asla olmayacağını söylemek doğru olur. Eninde sonunda bu ayrıntıyı seninle paylaşacağımı düşünmüştüm ama sonra hastalandım ve artık bir önemi kalmadı."

"Yine de önemli," diye fısıldadı. "Oldukça önemli. Onur duydum anne ve bu kitaplar ilk çıktığında okuyamayacak kadar kalın kafalı olduğum için özür dilerim. Bunu biliyor musun bilmiyorum ama sen gerçekten harika bir yazarsın."

Siobhan gözyaşları arasında güldü ve ona sıkıca sarıldı.

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Anne ve oğul arasındaki sevgi, olması gereken her şeydi. Ayrıldıklarında Kier kahve tepsisinden bir peçete aldı ve kızın yanaklarını kuruladı. Burnunu çekti ve gülümseyerek peçeteyi ondan aldı ve burnunu sildi. Sonra boğazını temizledi ve "Seri bitirmenin benim için neden bu kadar önemli olduğunu şimdi anlıyor musun?" diye sordu.

"Çünkü o benim ve beni Arafta bırakmak istemiyorsun?"

"Aynen öyle." Siobhan başını salladı.

"Buna karşı çıkamam. Elimden gelen her şekilde yardımcı olacağım."

Siobhan sanki orada olduğumu hatırlamış gibi bana döndü ve "Teşekkür ederim" dedi.

"Ben bir şey yapmadım," diye karşı çıktım. "Eninde sonunda oraya kendi başına varacaktı."

"Galibiyeti al, Red," dedi Kier. Diz çöktüğü yerden kalktı ve yanıma oturdu. "İmkânsızı başardın, hem de oldukça sinsice."

Siobhan'ın kaşları kalktı. "Oh, gerçekten mi?"

Yüzümü Siobhan'dan çevirip Kier'e baktım. Ona kitabı nasıl okuttuğumu anlatırsa onu asla affetmezdim. Bakışlarım o kadar sıcaktı ki gözlerimin lazer fırlatmadığına şaşırdım. Saf bir masumiyet ifadesiyle bana göz kırptı.

"Red bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptı," dedi. "Aslında, sanırım şartları yeniden müzakere etmemiz gerekiyor."

"Hayır," dedim. Öne doğru eğildim ve dikkatimi fincanımdan ayırmadan kahvemi doldurdum. "Bu sadece bir kerelik bir teklifti."

"Bu beni hayal kırıklığına uğrattı," dedi.

Ona bakamadım. Açıklanamaz bir şekilde, tıraşsız, dağınık saçları ve sakalının cılız başlangıcıyla, onu Aran kazağıyla gördüğüm ilk günden bile daha ateşliydi, inanılmaz derecede İrlandalı, yakışıklı ve önsezili görünüyordu.

"Nasıl devam etmek istiyorsun Siobhan?" diye sordum. Görevime devam etmeye kararlıyım. "Bu senin kitabın ve sorumluluk sende."

"Teşekkür ederim." Başını eğdi. "İlk sorum, kitabı yazmamda bana nasıl yardımcı olmayı öneriyorsunuz? Daha önce hiç kimseyle çalışmadım ve nasıl olacağını tam olarak bilmiyorum."

"Bunu ilerledikçe çözmemiz gerekecek," dedim. "Ama bence bir yazı programı oluşturarak başlamalıyız."

"Kulağa hoş geliyor." Kier yanımda rahatladı ve bizi bir programa geri döndürdüğüm için rahatladığını biliyordum.

"Başlamaya hazır olduğunuzda, Kier ve ben başlamadan önce o günkü yazım hakkında sizinle beyin fırtınası yapabiliriz. Fikirlerini konuşuruz ve hikayeye her açıdan bakarız ve o zaman olay örgüsünü hangi yöne götürmek istediğin konusunda daha iyi bir fikre sahip olursun ve belki de kendini ..."

"Batalıkta kaybolmak," diye bitirdi Siobhan benim yerime. "Kesinlikle," dedim. "Bugünlük işin bittiğinde tıpkı benim yaptığım gibi yazdıklarınızı okuyun ve düzenleyin." Kier'e baktım. "Gemide başka bir yazarın olması iyi olacak."

Kahvesini yudumladı. "Ben bir yazar değilim. Tek romanım da, eğer öyle diyebilirsiniz, tek seferlikti."

"İyi bir gizemdi," diye itiraz ettim. "Bu kadar küçümseyici olmamalısın."

"Kitabını okudun mu?" Siobhan sordu. Kier'e şaşkınlıkla baktı. "Bulabildiğin her kopyayı yaktığını sanıyordum."

"Görünüşe göre Red'i envanterle canını sıkarak uzaklaştırma planım, kitabımın bir kopyasını üçüncü katta bulduğunda beni kışkımdan vurdu." Tek kaşını şüpheyile kaldırarak annesinin bakışlarıyla karşılaştı. "Oraya nasıl gittiğini hayal bile edemiyorum, ya sen?"

"Üçüncü kat mı dediniz?" Siobhan çöreğinden doyurucu bir ısırık aldı.

"Kitapçının en tepesi," diye onayladı Kier.

"Düşünebiliyor musunuz?" diye mırıldandı Siobhan.

Aralarına baktım. Belli ki Siobhan bulacağımı bildiği için romanı oraya koymuştu. Çok sinsice. O anda ona deli gibi saygı duydum.

"Evet, hayal et," dedi Kier. Sesi, Siobhan'ın narin kahve yudumlarıyla yıkadığı çörek kadar kuruydu. "Dediğim gibi, bir işe yarayacağımı sanmıyorum ama denemekten mutluluk duyarım."

"Artık Tig on yaş daha büyük olduğuna göre, erkek beynini anlamamıza yardımcı olabilirsin." Siobhan'a baktım ve "Sizi bilmem ama onlar benim için bir muamma" dedim.

İstediğim gibi güldü. "Anlaştık. Şimdi şu programa gelelim." Bir kaşını diğerinden daha yukarı kaldırdı ve bunu yaparken Kier'e o kadar çok benziyordu ki, bu özelliğini ondan aldığı açıktı.

Sonraki on beş dakikayı, Siobhan'ın ilham perisinin saate göre çalışmadığı konusunda ısrar etmesiyle, geçici bir yazma takvimi belirleyerek geçirdik. Kier ona, kitabı bitirmek için yardım istiyorsa ilham perisinin başka seçeneği olmadığını söyledi. Bu Siobhan için karar gibi görünüyordu ve hala bundan memnun olmasa da pes etti.

Kier ve ben ilk yazma seansımız için bir saat içinde kitapçada buluşmak üzere sözleştikten kısa bir süre sonra ayrıldık. Siobhan onu şimdiye kadar gördüğüm en mutlu haliyle karşımdaydı ve moralinin bozuk olduğu söylenemezdi.

Kier ayağa kalktı ve annesinin başının üstünü öpmek için eğildi. "Seni almaya geleceğim. Red'i eve bırakacağım."

"Hazır olacağım," diye söz verdi.

Aşağıya indiğimizde Shackleton'ı ön kapıda beklerken bulduk. Bayan Clohessy onun yanında durmuş, sanki o bakmıyorken çamurda iz bırakmadığından emin olmak için ona göz kulak oluyordu.

Bize paltolarımızı verdi ve "Güzel bir sabah, değil mi?" dedi.

Dışarıya baktım. Sabahın erken saatlerindeki sis yoğun bir çiselemeye dönüşmüştü, kasvetli bir hava vardı ama yine de kendimi umutlu hissediyordum.

"Evet, öyle. İyi günler Bayan Clohessy," dedim. "Size de," diye karşılık verdi.

Shackleton'la birlikte aceleyle kapıdan çıktım ve Kier'i takip etmesi için bıraktım. Neyse ki arabası hemen ön tarafa park etmişti ve ben yolcu koltuğuna tırmanırken o da Shackleton'ın atlaması için arka kapıyı açtı.

"Sen mi sürmek istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim, sanırım bunu yeterince yaptım." Homurdanana kadar ne demek istediğimi anladığından emin değildim.

"Evet, sanırım öyle." Köpeğin ardından kapıyı kapattı, arabanın etrafında yürüdü ve sürücü koltuğuna oturdu.

Garaj yolundan kasabaya doğru ilerledik. Saat henüz erkendi ve dükkânların çoğu kapalıydı. Kasabanın çoğunun Kier'in beni eve götürdüğünden haberi olmayacağı için neden rahatlamıştım bilmiyorum ama rahatlamıştım. İş arkadaşlarımla Kier'i öptüğümü bilmelerine rağmen, alenen bir çift olmaya hazır değildim - henüz değil - bunun nereye gittiğini gerçekten bilmiyorken değil. Siobhan henüz Kier'e gerçeği söylememişken olmazdı.

Bir kavşakta durduğumuzda "Her şey yolunda mı Red?" diye sordu.

"Evet, neden sordunuz?" Sesim gergin geliyordu. Sakin olmaya çalıştım. Bu bir çabaydı.

"Çünkü çok sessizsin," dedi. "Ben her zaman sessizim," diye itiraz ettim.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Sen hiç sessiz olmazsın, Red."

"Sadece seninleyken," diye karşılık verdim.

"Yani diyorsun ki, ben senin içindeki en iyiyi ortaya çıkarıyorum," diye alay etti.

"Ya da en kötüsü, her iki şekilde de olabilir."

Sırıttı ve benim sokağıma döndü, yolun önüne park etti. Connolly'lere baktım ama henüz kimse kalkmamıştı. Koltuğun üzerinden uzandım ve Shackleton'ı okşadım. "Görüşürüz dostum."

Arabadan atladığımda Kier'in de aynı şeyi yaptığını gördüm. Arka camı yarıya kadar indirmiş ve "Burada kal, dostum" demişti. Shackleton hemen arka koltuğa yerleşti.

"Yapmak zorunda değilsin ..." Bir kadına kapısına kadar eşlik etmek üzere yetiştirildiğini söylediğini hatırlayınca sesim kesildi.

"Evet, biliyorum," dedi.

"Tamam." Dar yürüyüş yolundan, en azından ön verandamda sabahın kasvetini tek başına dağıtıyor gibi görünen parlak pembe kapıma doğru ilerledim.

Kapının kilidini açtım ve tokmağı çevirdim. İçeri girdim, eşiği açtım ve "Teşekkürler, görüşürüz-" dedim.

Ağzı benimkine değdiğinde tek söyleyebildiğim buydu. Beni öpüp evin içine sokarken yüzümü kavradı ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı. *Aman Tanrım.*

"Sabahtan beri bunu yapmak istiyordum," dedi.

Cevap olarak kollarımı boynuna doladım ve hissettiğim tüm özlemle onu öptüm. Onun yatağında onsuz uyumak, onun kokusu etrafımı sarmışken ama onun kişiliğine hiçbir yerde ulaşamazken, en büyük alay konusu olmuştu ve bir dahaki sefere Edebi Sonuçlar oynadığımızda, kendimden geçmeyecektim.

Hava alma ihtiyacı bizi ayırdı. Duvardaki saate baktım. "Dükkâna gitmeliyiz."

"Doğru," dedi. Beni tekrar öptü ve ben onun dışındaki her şeyi unuttum. Bu beni endişelendirmeliydi ama umurumda değildi.

Geri çekildi ve alnını alnıma bastırdı. Kısık bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Sorun değil. İstedğin zaman öp beni."

Gülüp, "Dikkatli ol, seni bu konuda ikna edeceğim" dediğinde bana olan bağını gevşetti.

"Sana izin vereceğim," dedim. Sesim boğuktu ve bakışları dudaklarıma doğru kaydı. Onu durdurduğumda eğiliyordu ve ekledi, "İş dışında. Orada profesyonelliğimizi korumamız gerektiğini düşünüyorum."

"Sanırım haklısın, ancak Brigid'in seninle ilgili olarak benimle zaten olduğundan daha fazla dalga geçebileceğini sanmıyorum," dedi. Elini uzatıp bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırdı. İfadesi ciddileşti ve ekledi: "Ama gerçekten, annemin kitabını okumamı sağladığın için teşekkürler. Bazı şeyleri değiştiriyor, biliyor musun?"

"Biliyorum," dedim. "Tig'in sen olduğunu anladığında üzöldün mü?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bir okuyucunun ben olduğumu anlaması için beni çok iyi tanıması gerekirdi ve neyse ki annemin ne yaptığını anlayan sadece bir Tig McMorrovar hayranı var. Ne zaman fark ettiniz?"

"Sana oğlum dediğinde şüphelenmiştim, çünkü o zamana kadar bir oğlu olduğunu bilmiyordum," dedim. "Ama sonra çok açıktı, düşünürken başını eğme şeklin ve saçlarının alnının üzerine düşmesi, bunlar sende hemen gördüğüm Tig'in tanımlarıydı. Ve sonra seni tanıdıkça, inatçılığını, mizahını ve nezaketini gördükçe, işte bu her şeyi perçinledi."

"Benim için önemli olan koşuculardı," dedi. "O zamanlar paramızın yetmediği bir marka koşu ayakkabısı için yalvarıp yakarmıştım ve Tig de aynı çifti çok istiyordu. Bu, annemin benimle ilgili duygularını çözmeye çalıştığına dair ilk ipucumdu ve

Bekar bir anne olmak ve bana istediği şekilde bakamamak."

Onu kapıya kadar geçirdim. "Serinin geri kalanının doğru olup olmadığını bana bildirmeniz gerekecek."

"Yani ..." Telaşlanmış görünüyordu.

"Evet, tüm seriyi okumak zorundasınız," dedim. "Başka türlü neler olduğunu nasıl anlayacaksın?"

"Ama yedi cilt daha var ve her biri daha da büyüyor," diye itiraz etti.

Kapıyı açtım ve onu nazikçe ittim. "İşe koyulsan iyi olur o zaman."

Kapıyı suratına kapattığımda çok üzgün görünüyordu. Kapıya yaslandım ve gülümsediğimi fark ettim. Bunu benim için yapmıştı. Bana özel, arzulanan ve değerli biri olduğumu hissettirdi. Harika hissettirdi.

Çok uzun zamandır ilk kez bir erkekle ilişki kurmak beni heyecanlandırıyordu. Ve şimdi Siobhan'ı tamamen desteklediğine göre, nihayet aynı sayfada olduğumuzu hissediyordum. Sanırım korkmalıyım çünkü daha önce hiç aşık olmamış olsam da Kier'e karşı hislerimin kesinlikle bu yönde ilerlediğini biliyordum.

Bunu kabul etmek bile kalbimin hızlanmasına ve nefesimin sığılaşmasına neden oldu. Daha önce felç geçirdiğimden, nöbet geçirdiğimden ya da başka bir tıbbi acil durumdan korkardım ama bu sefer bunun sadece ne kadar savunmasız olduğuma dair bir panik patlaması olduğunu biliyordum. Başımı salladım. Kapıyı ittim ve duşa doğru yöneldim. Kier'le aramızdaki şey iyi, doğru ve güzeldi ve ben çıldırıp bunu mahvetmeyecektim. O ve ben mutluyduk ve öyle kalmayacağımızı düşünmek için hiçbir neden yoktu.

W Yanılmışım, hem de çok yanılmışım.

"Bu hiç mantıklı değil!" diye bağırdım. Ellerimi öfkeyle kaldırdım.

Kitapçının girintisinde duruyorduk. Siobhan masada oturuyordu, dizüstü bilgisayarını açtı ve not defteri de yanında duruyordu.

"Evet, öyle," diye karşı çıktı Kier. Gözleri parlıyordu ve anlaşmazlığımızın her zerresinden hoşlandığı belliydi. "Bu son derece mantıklı."

"Portal bu şekilde çalışmıyor," diye karşı çıktım. Siobhan'a baktım. "Söyle ona."

Bir ileri bir geri tartışmamızı bir hurling maçı izler gibi takip eden Siobhan başını salladı.

"Sana söylüyorum, işe yarayacak," diye ısrar etti Kier.

"Kitabın bir bölümde bitmesini istiyorsan tabii," diye karşılık verdim. Birbirimize sadece birkaç adım mesafedeydik ve adamı o kadar çekici bulduğum için öfkeliydim ki konuyu zar zor sürdürebiliyordum. Geniş omuzları, kare çenesi, kaslı ön kolları, Kieran Murphy'nin tüm bu özellikleri beni bir patates kadar sersemletiyordu.

Bir hafta boyunca Kier'i orada burada geçirdiği kısa anlar dışında görmedim; bu anlarda genellikle beni bir dolabın içine çekiyor ya da bir kitaplığın arkasına çekip şaşı olana kadar öpüyordu. Görevini ciddiye almış ve zamanının geri kalanını Tig McMorro serisinin kalan ciltlerini okuyarak geçirmişti. Artık hikâyeyi çok iyi biliyordu ve görünüşe göre onu mahvetmeye kararlıydı.

"Benim için sorun olmaz," dedi Kier. "Bunu kısa bir hikâyeye haline getirebiliriz. Okuyuculara istedikleri sonu veririz ve Ma'yı fazla yormayız."

Gözlerimi devirmiştim. Tam daha sert bir ses tonuyla durumumu ifade etmeye hazırlanıyordum ki Siobhan "Kimse yok mu?" diye sordu.

Ne düşündüğümü duymak ister misin?"

"Elbette," dedim aynı anda Kier de "Kesinlikle," dedi.

"Mükemmel." Siobhan gülümsedi. "Şimdi git buradan. Bugün ne yazacağımı biliyorum ve senin yardımına ihtiyacım yok."

"Ama ..." Kier ve ben birlikte söyledik.

"Git." Elleriyle kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Gidin biraz yürüyün ve aranızdaki anlaşmazlıkları çözün ki ben de sizi dinleyerek zamanımı boşa harcamayayım. Ve anlaşana kadar da geri gelme."

Konuşmak için ağzımı açtım ama kaşlarını kaldırdı ve ben de çenemi kapattım.

"Haydi Red," dedi Kier. "Onun dediğini yapsak iyi olur. Böyle davrandığında onunla anlaşmak mümkün olmuyor."

Siobhan'ı iğnelemeye çalıştıysa da işe yaramadı. Parmaklarını çıtlattı ve yazmaya koyuldu. Birlikte oyuktan çıktık. Siobhan gidişimizi izlemedi bile. Parmakları tuşların üzerinde gezinirken ekrana baktı.

"Sence ne yazıyordu?" Ben sordum.

"Bir ipucu yok. Görünüşe göre fikirlerimizi dinliyor ve sonra da canı ne isterse onu yazıyor."

"Tig'i araftan nasıl çıkaracağı konusunda senin önerini kullandı," dedim. Çalışma odasında durduk. Ben askılıktan paltomu aldım, o da ofisinden kendi paltosunu aldı.

"Ve Aislinn ile yeniden bir araya gelmesi konusunda senin tavsiyeni dinledi," dedi. Şapkasını ve eldivenlerini çıkardı. Hava soğumuştı ve atkımı boynuma dolayarak kış havasının içeri sızması için boşluk kalmadığından emin olmaya çalıştım.

Son Bölüm'e doğru geri yürüdük ve oyuguñ yanında durduk.

Siobhan yazmaya ara vermeden, "Devam et," dedi. "Döndüğünüzde bir sonraki bölüm için parlak fikirler bekliyorum."

"Baskı yok," diye mırıldandım sırttan Kier'e.

Dükkândan ön kapıdan çıktık ve bir süre dışarıda durup etrafımızdaki köyü inceledik. Aralık ayı gelmişti ve Noel çelenkleri caddenin bir ucundan diğer ucuna asılmıştı. Kırmızı ve yeşil çelenkler, puslu bir sabahın süt gibi gün ışığında bile neşeliydi.

"Ne taraftan?" diye sordu.

"Beni takip edin," dedim. "Bu soğukta gereğinden fazla durmayacağım."

İlgilenmiş görünüyordu ve yanıma geldi. Sokakta aceleyle ilerledim ve kulübeme giden küçük yan sokağa döndüm. Kier'i takip etmesi için bırakarak dar sokaktan aşağı indim. Connolly'lerin arka bahçesine girdiğimizde ahırdan yükselen dumanı görebiliyordum ama büyük döner kapılar soğuk havaya karşı kapalıydı. İyi de olmuştu. Patronum yanımdayken öğle vakti evde olmayı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

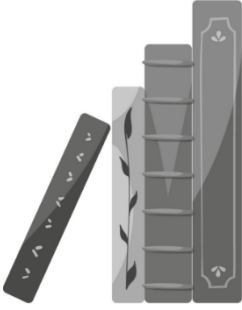
Ayrılırken çantamı almamıştım ama böyle acil durumlar için boş bir saksının altına bir anahtar saklamıştım. Onu aldım ve kapının kilidini açtım. Düğmeyi çevirdim ve sıcak bir hava beni karşıladı. İçeri adım attım ve Kier'e takip etmesi için yer açarak ilerledim. Hareket etmedi.

Kier ön basamakta durmuş, rahatsız görünüyordu. "Hadi gel," dedim. Ona el salladım. "Bize bir yemek hazırlayabilirim."

farklılıklarımızı çözerken bir fincan çay içelim." "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Red." "Neden olmasın?"

Bir nefes verdi. "Çünkü seni çok fazla istiyorum ve ellerimi kendime saklayabileceğimi sanmıyorum."

Ona göz kırptım, sonra uzanıp ceketinin yakasından tuttum ve onu içeri çektim.

On sekiz

"O "Madem ısrar ediyorsun," dedi. "Israr ediyorum."

"Tamam o zaman." Dudakları saçlarımı tutuşturan bir öpücükle benimkilere kondu.

Bunu planlamamıştım. Siobhan hakkında bildiklerim göz önüne alındığında bunun muhtemelen kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama beni ne kadar çok istediğini söylediğinde sanki kafamda bir şalter attı. Tamamen ilkelleştim ve birdenbire doğru ve gerçek görünen tek şey onunla birlikte olmak oldu.

Birkaç dakika içinde paltolarımızı ve ardından giysilerimizi çıkarıyorduk, birbirimizin kazaklarını çıkarmaya çalışırken parmaklarımız birbirine dolanıyordu. Aklımda, birkaç gevşek yün kolu olan bir ahtapota benziyorduk ve gülerdim ama amacıma çok odaklanmıştım.

Daha önce hiç ama hiç bir erkeği bu adamı arzuladığım kadar arzulamamıştım. Arzunun yoğunluğu neredeyse acı vericiydi ve sanki beni biraz delirtiyormuş gibi hissediyordum. Ne zaman ki

kazağını çıkarıp bir kenara atmayı başardığımda, termal gömleğiyle karşı karşıya kaldım ve bu beni o kadar sinirlendirdi ki gözümünden tek bir damla yaş süzüldü. Görmemesi için başımı çevirdim ama karşımdaki Kier'di ve o her zaman her şeyi görürdü.

"İyi misin Red?" diye sordu. Yüzümü avuçladı ve başparmağıyla yanağımdaki gözyaşını sildi.

"Ben iyiyim," dedim. "Sadece çok sinirliyim ... bekle . Bunu kastetmemiştim. Bekle, hayır, aslında öyle."

O güldü ve çekildi Ben içine a Sarıl. "Sakin ol, Kırmızı. Burada bitiş çizgisine doğru bir yarış yok." "Emin misin?" diye sordum.

"Olumlu." Ellerini saçlarımın arasında gezdirdi, parmaklarının uçları kafa derime mutluluk verici bir yatıştırma hareketiyle masaj yapıyordu.

"Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," dedim. "O kadar uzun zaman oldu ki... fiziksel şefkate açım ve ne zaman yanıma gelsen düşünemiyorum. Sadece ... *istiyorum*."

Kier yüzümü avuçladı. Gözlerimin içine baktı ve orada da keskin bir arzu gördüm. Ve bu benim onu istememin bir yansıması değildi. Bakışlarını keskinleştiren kendi ihtiyacıydı. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. Bunu güçlkle kavrayabildim.

"Geri dönmek zorunda kalmadan önce ne kadar vaktimiz var?" Ben sordum.

Kalçalarımız birbirine değene kadar beni kendine çekti ve şöyle dedi: "Sanırım uyum sağlayana kadar geri dönmememiz söylendi. Bu kadar inatçı bir kadın olman büyük talihsizlik, Red."

Bununla birlikte, uzandı ve beni kucakladı. Beni yatak odasına taşıırken bir kolumu boynuna doladım. Romantik jestler arasında en iyisiydi. Beni yere bıraktı.

yatağın üzerine atladı. Kendimi onun katı erkek vücudunun altında sıkışmış buldum ve böyle olmaktan daha mutlu olamazdım.

Uzandı ve gözlüklerimi yavaşça çıkardı. Dikkatlice katladı ve komodinin üzerine koydu. Yüzümden birkaç santim uzakta olmadığı sürece gözlükler olmadan onu net olarak göremiyordum, neyse ki beni öpmek için eğildiğinde öyleydi.

"Farklılıklarımızı böyle mi çözüyoruz o zaman?" diye sordu. Ağzını benimkinin üzerinden kaydırıp ve çenem boyunca kulağımın altındaki hassas noktaya doğru bir dizi öpücük bıraktı. Bu nazik dokunuş içimde bir kıvılcım çaktırdı ve kendimi ona doğru eğilirken buldum. Saygınlığımın tehlikede olduğunu biliyordum ve kendimi konuşmaya zorladım.

"Tabii Scrabble oynamayı tercih etmezsen," dedim. Komik olmaya çalışıyordum ama onun yerine nefesim kesildi.

"Bu Scrabble sonuçları olabilir mi?" diye sordu. Omzumun kıvrımına yerleşmek için boynumdan aşağı bir yol öptü.

"Gerek yok," dedim. "Tek söylemeniz gereken lütfen."

Geri çekildi ve bana yakıcı bir bakışla baktı. "Lütfen" dediğinde sesi alçak ve gürdü.

Göz temasını kesmeden gömleğimi başımın üzerine çektim ve odanın diğer ucuna gönderdim. Sonra eteğimi ve taytımı sıyırarak çıkardım. Botlarımı unutmuştum ve tüm kıyafet ayak bileklerimin etrafında toplanmıştı. Normalde çok utanırdım. Ama şu anda, hiç umurumda d e ğ i l d i .

Aşağı uzanıp botlarımı çıkarırken Kier'in tek tepkisi kısık bir kıkırdama oldu. Yumruğuyla taytımı ve eteğimi yakaladı ve botlarla birlikte yere fırlattı. Orada sadece sütyenim ve iç çamaşırla yatıyordum, neyse ki ikisi de iyi durumdaydı, ama yine de hemen

kötü bir beden imajı sarmalına girdim. Annemin beni eleştirdiği ve bir erkeği yakalamak için çok cılız olduğumu söylediği yıllar -bunlar *balık* mı?

Tammy Lynn haksız değildi. Düz göğüslüydüm ve popom yoktu, tenim soluktu ve utandığımda kızarmaya eğilimliydim. Güzel bir pembe de değildi; daha ziyade yakıcı bir acı biber kırmızısıydı ve utangaç ya da savunmasız hissettiğimde yanaklarımda ve göğsümde çiçek açıyordu, ki şu anda aklıma geldiği gibi, kişisel peyzajımı korumadığım aklıma geldi, çünkü bugünün bu adamla yatağa gireceğim gün olduğunu bilmiyordum.

Hemen bir yastık kaptım ve başımı ve vücudumun üst kısmını onunla kapattım. Yastığın hafifçe çekildiğini hissettim, ama yüzümdeki ve göğsümdeki kırmızının kaybolmasını dileyerek, kayaya yapışmış bir midye gibi ona tutundum. Sıcaklığı hissedebiliyordum ve bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. O an mahvolmuştu. Ben bir ucubeydim. Kier gibi bir adamın benim gibi bir ucubeyle ilgilenmesine imkân yoktu.

"İyi misin Red?" Kier sordu.

"Hayır." Yüzümde bir yastık vardı. Yalan söyleyemezdin.

"Eğer fikrinizi değiştirdiyseniz, bu kesinlikle sorun değil" dedi. "Yapmak istemediğiniz hiçbir şeyi yapmayacağız."

"Sorun bu değil," dedim. "Ben istiyorum ... Ben sadece ..."

"Sadece mi?" diye sordu. Bir kolunu ortama doladı ve bedenimi kendine çekti. Yastık yüzümden ve göğsümden düştü ama sorun değildi çünkü arkamdaydı. Ben çoğunlukla çıplakken, o hâlâ giyinikken beni kucaklıyordu. Kesinlikle çok seksiydi, ama fark ettim ki

Elleri sabit duruyordu, üzerime gelmiyordu, ben küçük çıldırışımı yaşarken beni sıcak tutuyordu.

"Sadece ne, Red?" Dudaklarını enseme bastırarak nefes almamı sağlarken elini ortama doğru uzattı. "Konuş benimle, Red."

"Bugün için gerçekten hazırlıklı değilim," dedim. "İşin ben sana sen bana kısmına gelmeden önce biraz ağda, nemlendirme ve diğer bakımların yapılmış olması gerekirdi."

Kier bir kahkaha attı. Nefesi kulağımda gezinip beni kıpırdatırken göğsünün sırtıma çarptığını hissettim. Ben gülmedim. Bana kalırsa bu durumun komik bir yanı yoktu ve sinirlenerek ondan uzaklaşmaya başladım.

"Oh, Red." Beni geri çekti ve ben de sırtüstü uzandım ve refleks olarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Kier hemen bu fırsatı değerlendirerek üstüme yerleşti. "Sana bir sır vereceğim."

Ona baktım. Yavaşça uzandı ve sağ elimi tutup omzuna koydu. Sonra aynısını sol elime de yaptı. Kendimi tamamen açıkta ve savunmasız hissettim ve açıkçası biraz midem bulandı.

"Sırrı ne?" diye sordum. Beni fark etmesini engelleyecek herhangi bir şey.

"Bakım, nemlendirici ya da bu saçmalıkların hiçbiri umurumda değil," dedi. "Seni aynen olduğun gibi istiyorum. Ateşli, alıngan ve vahşi." Eğildi ve dudaklarımdan, yanağımdan, çenemden, boğazımın altından ve göğüslerimin küçük çıkıntısından öptü. Kalın saçlarına baktım ve yumuşak bir şekilde tenime değdiğini hissettim. Vücudum bir anda terle kaplandı ve bacaklarımdan arasında sürekli bir ihtiyaç zonklaması oluşmaya başladı.

"Ben bunların hiçbirisi değilim," diye itiraz ettim. "Sessiz, utangaç ve kontrollüyüm."

"Öyle mi?" Arkasına yaslandı ve bakışlarımla buluştu. "Bu sabah bana bağırırken bunu gerçekten fark ettim."

Bir kahkaha attım. "Koruyucu içgüdülerimi uyandırdın."

"Tekrar söyle, sadece benim seni tahrik ettiğim kısmı," dedi.
dedi.

Omuzlarını bıraktım ve yüzünü kavradım. Eğildim ve onu öptüm, sadece ağzımı onunkine değdirdim ve sonra, başarabildiğim en boğucu sesle, "Bende bir gezintiye çıkma isteği uyandırırıyorsun, ama arabada değil," dedim.

Yavaş bir nefes verdi. "Sanırım bunu başarabilirim Red, eğer eminsen."

"Eminim," dedim. O anda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Ağzını kavislendiren gülümseme son derece kötüydü. Tepeden tırnağa tüm bedenimi karıncalandırdı. Dizlerinin üzerine kadar itti ve gömleğini çıkardı, aynı anda ben de bel kemerinin düğmesine uzandım. El yordamıyla geçen kısa bir dakika içinde iç amaşırina kadar inmişti. Lacivert boxer külotun dikişleri biraz zorlanıyordu, bu yüzden elimi bel bandına kaydurdım ve çekiştirerek kurtardım.

Kier'in kaşları şaşkınlıkla kalktı ve ben de "Bu ateşli, alıngan ya da hiddetli ben miydim?" diye sordum.

"Üçünü de düşünüyorum," dedi. Ardından sütyenimi ve iç amaşırlarımı da çıkardı. Hafta içi sabahın köründe tamamen çıplaktık. Kendimi çökmüş, vahşi ve heyecan verici hissediyordum.

Sanki ikimiz de kibar bir hapishaneden serbest bırakılmış gibiydik. Konuşmuyorduk ama hareket ediyorduk, ellerimiz birbirimizin vücudunda geziniyor, ardından dudaklarımız geliyordu. Onun vücudu

Serti, kitap kutularını dükkânın etrafında taşımak belli ki yıllar boyunca ona iyi gelmişti. Kasları belirginleşmişti ve dokunuşuma verdikleri tepki hoşuma gitmişti.

Kier duygularımı sıralamam için bana bir şans verseydi kendime olan güvenim geri gelebilirdi. Ama vermedi. Elini vücudumdan aşağıya, bacaklarımın arasına kaydırды ve aynı anda göğsümü ağzına aldı. Meme ucumu ısırırken başparmağıyla klitorisimi okşadı ve ben çözüldüm. Onu içimde hissetmek için duyduğum pençe ihtiyacı, diğer tüm düşünce ve duyguların önüne geçti ve neredeyse tutarsızdım. Harekete geçen bir kadın olmam gerektiğine karar verdim.

Ona uzandım, okşadım ve ona rehberlik ettim. "Ah, Red, korunmaya ihtiyacımız var" dediğinde onu girişime almıştım.

"Doğru," diye nefes nefese kaldım. İşaret ettim. "Komodin."

Kier benden uzaklaştı ve prezervatifi bulduğunu duydum. Hızlıca taktı -çok şükür- ve sonra geri döndü. Sanki kaldığı yerden devam edecekmiş gibi parmaklarını vücudumda gezdirdi. Bunu kabul edemezdim. O kadar hazırdım ki, güçlü bir esinti beni boşaltacakmış gibi hissediyordum.

Elini tuttum ve parmaklarını kendiminkilerle birleştirdim. Sonra bacaklarımı ayırdım ve beline doladım ve onu üstüme çektim. "Şimdi."

Sırıtmaya başladı ama sonra bacaklarımı sıkıp onu içime yönlendirdiğimde, ifadesi partnerini ve kendisini orgazma ulaştırmaya niyetli, tamamen uyarılmış ve odaklanmış bir aşığa dönüştü. Vay canına. Zaten beni şehvetten yarı delirtmemiş olsaydı, bu yoğunluğun nesnesi olmak delirtirdi.

İçime tamamen oturduğunda, kaslarımın onun etrafında kasıldığını hissettim. Çok yaklaştım. Çok uzun zaman olmuştu. Çok iyi hissettiriyordu. Beni çok iyi hissettiriyordu. Kalçalarını hareket ettirmeye başladı ve ben yumuşak bir çığlık attım. Dayanamayacaktım. Onu çok fazla istiyordum.

"İyi misin Red?" diye sordu. Sesi o güne kadar duyduğum en kısık sesteki ve beni ürpertti.

"Korkarım benim için çok kısa bir yolculuk olacak," dedim. Kirpiklerimin altından ona baktım.

Şimdi sırtıyordu ve sırtışı tamamen gururlu bir erkeğe aitti. Ona o olmadığını söyledim ama bu yalan olurdu. Bu oydu. Daha önce hiçbir erkek beni bu şekilde hissettirmemişti.

Kalçalarını öne doğru itti ve ilk dalgalanmaları hissettim. Hareketsiz kaldı. Küstah bir kaşını kaldırarak bana baktı.

"Burada kendimi güçlü bir konumda hissediyorum Red," dedi. "Değilsin-" İtiraz etmeye başladım ama kalçalarını tekrar ileri itti ve içimde titremelerin başladığını hissettim ve konuşamıyordum.

"Neydi o?" diye sordu. Elini vücudumda gezdirdi, meme ucumu çimdiklemek için durakladı, sonra yanımdan belime doğru kaydırarak ve kıkırımı kavrarak tekrar itti.

"Tamam, öylesin," diye bağırdım. Kalçalarımı ona doğru hareket ettirmeye çalıştım ama çok büyüktü ve onu kımıldatamadım.

"Sanırım sonunda anlaştık, Red," dedi. Sonra bacaklarımdan birini belinin etrafından kaldırdı ve daha derine girmesine izin verecek şekilde geniş tuttu. Yavaşça, çıldırtıcı bir yavaşlıkla içime girip çıkmaya başladığında topuğum kalçasının arkasına saplandı. Kaslarımın onun etrafında kenetlendiğini hissedebiliyordum, onu içeride tutmaya, daha derine sokmaya çalışıyordum.

Beni öptü. Sıcak ve ıslaktı ve dili vücudumu yağmaladığı gibi ağzımı da yağmaladı. Ne zaman

öpüşmeyi kesti, mantığımın ötesindeydim.

"Daha fazla," diye talep ettim. Ve sonra reddedilmek istemediğim için, "Lütfen" diye ekledim.

"Madem ısrar ediyorsun Red." Kalçalarını geri çekti ve derin ve sert bir şekilde itti ve vücudum nihayet onu olabildiğince derine yerleştirdiğinde yaşadığım tatlı rahatlama, orgazmımın bir yük treni gücüyle içimden fırlamasına neden oldu. Kier beni kendine çekti, titreyen bedenimi onunkine bastırdı ve kendi orgazmı benimkinin çağrısına cevap verirken içimde sertleştiğini hissettim. İnanılmazdı.

İkimiz de kımıldamadık. Kulübenin sessizliğini sadece ağır nefes alış verişlerimiz ve ara sıra yatak odasının penceresinden gelen kuş cıvıltıları bozuyordu. Kalp atışlarımız yavaşladığında ve terimiz kurduğunda Kier beni itti. Beni çabucak öptü ve sonra tuvaleti kullanmak için sendeleyerek ayağa kalktı.

Ve şimdi kendimden şüphe duymaya başlamıştım. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Yataktan kalkıp giyinmeli ve bunu benim için her zamanki iş olarak mı görmeliydim? Uyuyormuş gibi yapıp gitmesini mi ummalıyım? Evet, bu tuhaf olmazdı. Elinde bir bezle yeniden ortaya çıktığında seçeneklerimi tartışıyordum.

Tek kelime etmedi. Sadece bacaklarımı ayırdı ve ılık ıslak bezi hassas tenime bastırdı.

"Uzun zaman olduğunu söylemiştin," dedi. "Bu ağrılarını dindirecektir."

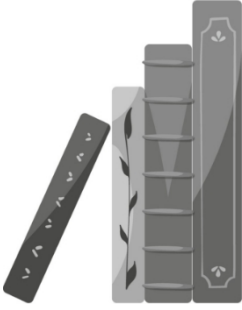
Bu jestin tatlılığı beni çok etkiledi. Bezi banyoya geri götürdüğünde, tam kalkıp giyinmek üzereydim ki, yorganı geri çekti ve yanıma gelmemi işaret etti.

"İşe dönmemiz gerekmiyor mu?" diye sordum. "Ciddi misin Red? Seksten sonra kucaklaşmamayı mı öneriyorsun?"

Böyle mi?" diye sordu. "Bu benim en sevdiğim kısım-

hepsi Doğru, ikinci favori Bölüm. Biz değil
atlama kucaklaşmak."

Şimdi ona kesinlikle aşık olmuştum.

On dokuz

Kier haklıydı. Kucaklaşma ikinci en iyi kısımdı, ama orgazm olmasına izin vermek gerçekten yakın bir ikinciydi.

burun farkıyla kazanır.

"Ne oldu burada?" diye sordu bana. Elini yan tarafımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu. Baktım ve bulduğu küçük yara izini gördüm.

"Su çiçeği," dedim.

Kaşlarını çattı. "Çok derin."

"Evet, bu benim hatam," dedim. "Yedi yaşındaydım ve hastalandım, ateş, iştahsızlık, halsizlik gibi olağan belirtiler vardı ama babam hastanede geç saatlere kadar çalıştığı için bana teşhis koyamadı ve annemin de şehir kulübünde bir etkinliği vardı. Bebek bakıcısı son anda iptal edince annem beni yatırdı ve etkinliğine gitti."

Kier kaşlarını çattı. "Seni yalnız mı bıraktı? Yedi yaşında ateşle mi?"

Omuz silktim. "Oldukça sosyetik biriydi."

"Benim bunun için farklı bir kelimem var," dedi.

"Her neyse, yanımda bu şeyle uyandım," dedim. "Muhtemelen yüksek ateşim olduğu için tamamen korktum ve bunun -gülmeyeceğine söz verir misin?"

Kier yemin eder gibi elini kaldırdı. "Şerefim üzerine."

"Et yiyen bir uzaylı olduğunu sandım," dedim. "Babam eve geldiğinde onu bir çocuk makasıyla kesip çıkarmaya çalışıyordum."

Şaşırtıcı bir şekilde, Kier gülmedi. Tam tersi oldu. Kaşları endişeyle çatıldı ve saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek, "Çok korkmuş olmalısın," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse hatırlamıyorum," dedim. "Ama sonrasında annemle babamın yaptığı kavgayı hatırlıyorum. Babamı daha önce hiç bu kadar kızgın gördüğümü sanmıyorum."

"Özür dilerim aşkım," dedi. Arkasına yaslandı ve parmaklarımı kendi parmaklarıyla birleştirdi.

"Her şey yolunda," dedim. Hastalık kaygımı onunla paylaşmak için en uygun zamanın bu olduğunu fark ettim. Eğer kötüleşmeye başlarsam, en azından bunun nereden kaynaklandığını bilecekti. "Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?"

"Elbette. Bir tabureye oturmuş, çizmelerinizi düşünüyordunuz," dedi.

Güldüm. Beni böyle mi görmüştü? "Bunu pek çok insanla ya da herhangi bir insanla paylaşmıyorum ama sanırım bir anksiyete krizi geçirdiğimi bilmelisin. Kalp krizi, felç ya da başka bir vahim durum olduğuna ikna olmuştum. Su çiçeği geçirdiğim o geceden beri hipokondri ya da kibarca hastalık kaygısı bozukluğu dedikleri bir hastalığım var."

İfadesinin iğrenme olup olmadığını görmek için yüzüne baktım ama tek gördüğüm nazik bir anlayıştı.

"Bana öyle geliyor ki, başınıza gelenler düşünüldüğünde bu çok mantıklı," dedi. "Tıpkı küçükken ev değiştirmenin benim için her zaman kötü bir şeye işaret etmesi gibi. Değişimden nefret etmeye başladım. Hâlâ da ediyorum."

"Bunaldığımda hâlâ vebaya yakalandığımı düşünüyorum," diye itiraf ettim.

"Evimdeki mobilyaları hiç yeniden düzenlemedim ve on yıldır orada yaşıyorum."

Kier beni kollarına çekti ve bana sarıldı. "Görünüşe göre tahmin ettiğimden daha fazla ortak noktamız var. Bana sırrını açtığın için teşekkür ederim Red." Durakladı ve şöyle dedi: "Çocukken başıma gelenleri terapistim dışında kimseye anlatmadım. Sana karşı savunmasız olabilmem benim için çok önemli ve senin de benim için aynı şeyleri hissetmene sevindim."

"Seviyorum." Onu öptüm, söylememe gerek kalmadan onun hakkında ne hissettiğimi bilmesini istiyordum.

"Sanırım dükkâna geri dönmeliyiz," dedi. "Tamam."

Yorganı üzerimden attım ve kalkmak üzereydim, Bir kol beni ortamdan tutup aşağıya çekti.

"Gitmeden önce bir öpücük daha," dedi Kier.

"Madem ısrar ediyorsun." Daha önceki sözlerini ona tekrarladım ve memnuniyetle yerine getirdiğimde gülümsedi.

İşleri halletmemiz biraz zaman aldı, yani taytım düğümlenmişti ve Kier'in yardım etme fikri, ben giyinirken her yerimi öpmesi hiç yardımcı olmadı. Sonunda kulübeden çıkmayı başardık ama kapıyı arkamızdan kilitlediğimde neredeyse öğlen olmuştu. Dükkâna yürüyerek değil, süzülerek döndüm.

tatiller, partiler ve köy festivalleriyle dolu bir bulanıklık içinde geçti. Siobhan evinde tüm köyün katıldığı bir Noel partisi düzenledi. Konak ağzına kadar doluydu ve

Çok güldüğüm ve kendimi olayların bir parçası gibi hissettiğim bir zaman.

Brigid'in anlatıldığı kadar vahşi ama mümkün olan en iyi şekilde vahşi olan çocuklarıyla bir masa oyunu oynadım, Oisín ve partneri Gavin ile Siobhan'ın parti için kiraladığı geleneksel grupla dans ettim, ardından ev sahibim Shane'e ve ardından bana en büyük sinek balıkçılığı maceralarını anlatmayı başaran Peder Mulligan'a geçmeden önce bir adım bile atmadım.

Tatlı dükkanından Sally ve çay evinden Hazel ile birlikte tatlı masasının yanında durmuş, herkesin getirdiği bisküvi çeşitlerini değerlendiriyorduk. Doğal olarak Brigid'in viskili kurabiyesi favoriydi. Ben de Kier'i izledim. En çok da Kier'i izledim. Elbise gömleği ve kravatının üzerine giydiği koyu mavi kablo örgü kazağıyla her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Onun da beni izlediğini hissediyordum ve benim ona karşı hissettiklerimi onun da bana karşı hissetmiş olabileceğini düşünmek başımı döndürüyordu.

Eun-ji ve Niamh mağaza için hazırladıkları bir sosyal medya paylaşımına katılmam için beni çağırdıklarında karşı koymayı düşünmedim ve doğuştan gelen şapşallığımı saklamaya çalışmadım. Hayatımın büyük bir bölümünde dışarıdan bakan biri olmuştum ve bu kadar bütünüyle dahil edildiğim için biraz soluklanmam gerekti.

Büyük odadan çıkıp koridorda Siobhan'ın özel kütüphanesine doğru yürüdüm. Burası evdeki en sevdiğim odaydı. Duvarlar kitaplıklarla kaplıydı ve büyük bir pencerenin önünde bir çalışma masası vardı.

 orak bahçeye bakıyordu. K  eye oturdum ve pencereden dışarı baktım.

Martha's Vineyard'dan ayrıldı ımda bir macera istemi tim. Ve  imdi, geldi imden sadece aylar sonra, d nyamdaki her şey farklıydı. En sevdiğim yazarın asistanıydım, oğluna açık oluyordum ve hayatımda ilk kez tam da olmam gereken yerdeymi im gibi hissederek köy ve sakinleri tarafından kucaklanmı tım. Terapistim Dr. Davis ile yakın zamanda bir video seansı yaptık ve uzun zamandır ilk kez hayatıma sevginin girmesine izin verdiğim için özellikle memnun oldu. Sahip olmayı umdu umdan çok daha fazlasıydı.

"  te buradasın, Em." Siobhan odaya girdi. Uzun melek kollu, koyu mor kadife bir maksi elbise giymişti. Çok az makyaj yapmıştı, sadece rimel ve ruj s rm  t  ama buna ihtiyacı yoktu. Yazmak ona ilk geldiğimde sahip olmadığı bir ı ıltı vermişti. Gözleri parlıyordu ve gülümsemesi kolayca ve sık sık geliyordu. Bugünlerde daha kolay yoruluyor gibi görünse de, sevdiği i i yapmaktan mutlu olduğu açıktı.

Yine de Siobhan söz konusu olduğunda tetikteydim. Defalarca doktorunun söylediklerini Kier'e söylemesini istedim ama o sadece ba ını salladı ve "Tatilden sonra. Bırakın da son bir kez neşeli bir Noel geçireyim."

Nasıl reddedebilirim ki?

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. " iyiyim."

Cevabının gerçek mi yoksa acı, yorgunluk ya da üzüntü m  sakladı ını anlamaya çalıştım.

"Bugün sa lı ım hakkında konuşmak yok," diye ilan etti. Yanımdaki masanın kenarına oturdu ve "Senin için bir  eyim var" dedi.

"Oh?" Ben sordum. Hediyelerimizi çoktan değiş tokuş etmiştik. Sam'e Martha's Vineyard'dan herkes için hediyeler getirtmiştim, Siobhan bana Tig McMorrow kitaplarının imzalı özel baskı koleksiyonunu hediye etmişti ve Kier bana güzel, yerel yapım adaçayı yeşili bir yn palto vermişti, böylece artık büyük, kabarık siyah paltomdan utanmayacaktım. Söz konusu ben olunca adam gerçekten her şeyi görüyordu.

"Bu benden sana küçük bir şey," dedi. Uzandı ve taktığı Kelt sembolü parçayı çıkardı. Bu bir torktu; çoğu Kelt tasarımında olduğu gibi başı ya da sonu olmayan, açık bir örgüde gümüş ve altın ipliklerle işlenmiş sert bir metal parçasıydı. Torcun tokası yoktu, tıpkı bileği saran manşet bilezik gibi boynu sarıyordu. Bana uzattı. "*Tig McMorrow ve Büyülü Meşale'nin* ilham kaynağı buydu."

"Beşinci kitap," dedim.

"Aynen yle." Gülümsedi. "Bykannemindi, sonra annemin, sonra benim ve şimdi de senin olmasını istiyorum."

"Oh, hayır Siobhan, yapamam," dedim. Reddetmek için elimi kaldırdım. Beni görmezden geldi ve elimi avucunun içine alarak meşaleyi avucuma yerleştirdi. Onun tarafından takıldığı için ağır ve sıcağı.

"Bunu almak zorundasın," dedi. "Reddetmek kabalık olur."

Parçayı inceledim. Muhteşemdi. Bunu kabul etmemin imkanı yoktu.

"Ama onu bana veremezsin. O senin ailende kalmalı," diye itiraz ettim.

Çenemi kavradı ve bakışlarımla buluştu. "Sen benim ailemsin. Kendi kızım olsaydın seni daha fazla sevemezdim."

Bu beni etkiledi ve içimden yumuşak bir hıçkırık yükseldi. Ben de ona karşı ne hissettiğimi söylemek istedim ama kelimeler boğazımdaki düğüme takıldı. Siobhan anlamış gibiydi ve bana doğru eğilip sıkıca sarıldı. Sonra masadan kalktı ve kapıya doğru döndü. "Söyle ona Kier, bunu kabul etmek zorunda."

Başladım ve kapı aralığında durup bizi izleyen Kier'i görmek için döndüm. Yüzü arkadan aydınlatıldığı için ifadesini göremiyordum. Annesi bana bir aile yadigârı verdiği için öfkeli miydi? Onu zerre kadar suçlayamazdım.

Siobhan yerde sürüklendi. Oğlunun yanında durup ona nazikçe sarıldı ve sonra gitti.

Kier odayı geçerken, "Bunu kabul edemem. Siobhan belli ki sezonun cömertliğini hissediyor ama bu çok fazla." Ona uzattım. "Bunu evinde sakla ve benim sakladığımı düşünmesine izin verelim."

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi. Meşaleyi ellerimden aldı ve çok nazikçe boynuma yerleştirdi. Üzerimde kloş etekli lacivert bir şal elbise vardı. Çok fazla çıplak tenim vardı ve meşale köprücük kemiğimin hemen altına oturuyordu. Kendimi bir Kelt reisinin karısı kadar egzotik hissediyordum. Kier'e baktığımda onu yine Drombeg'deki günkü gibi gördüm. Eski bir savaşçıydı, gömleksizdi ve saçları yüzünden uzak duracak şekilde uzun ve örgülüydü. İçimi çektim.

"Yine yapıyorsun, Red," dedi. "Neyi yapıyorum?" diye sordum.

"Yüzünde rüya gibi bir ifade var." Dudakları dudaklarımdan bir nefes ötede olacak şekilde yakınımaya eğildi. "Ne düşünüyorsun?"

"Sen," dedim. Sesim kaba bir fısıltı gibiydi ve gözleri ateşle parlıyordu.

"Bu durumda, sanırım haklısın," dedi. "O meşaleyi evime götürmemiz gerekiyor ama onu saklamayacağız."

Onu giyeceksin, başka bir şey giymeyeceksin."

"Madem ısrar ediyorsun," dedim o kadar alçak ve boğucu bir sesle ki kendime ait olduğunu zar zor fark ettim.

Ve biz de tam olarak bunu yaptık.

- - -

I Ocak ayının ortalarıydı, sabahın erken saatlerinde kameriyede yaptığımız toplantı sırasında Kier, "Sanırım Marcus."

"Hayır!" Siobhan söyledi. Ses tonu bunun tartışmaya açık olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Solgun görünüyordu ve kilo kaybettiğinden emindim. Elmacık kemikleri daha belirgin ve gözleri daha derin görünüyordu. Sanki kendi içine doğru küçülüyor gibiydi. Her şeyi fark eden Kier'in bunu neden fark etmediğini merak ettim ve hemen ardından kendimi suçlu hissettim çünkü tüm dikkatinin benim üzerimde olduğunu biliyordum.

İlişkimizin salata günlerindeydik, her şey taze ve yeniydi ve zamanımızın çoğu birbirimizi düşünmekle, birbirimizle, birbirimizle çıplak olmakla ya da birbirimizle çıplak olmayı planlamakla geçiyordu.

Kier annesinin hayır demesine aldırmadan, "Ama kitabın bitmesine sadece birkaç bölüm kaldı," diye itiraz etti. "Ajansına ve yayıncına haber vermelisin. Onlara öylece söyleyemezsin."

"Hazır değilim," diye ısrar etti Siobhan. "Son bölümü yazmak zorundayım ve bu ... Ben sadece ..."

Sesi kesildi. Acı çekiyor gibiydi ve bana öyle geldi ki, sadece bir roman yazmaya çalışmanın zihinsel işkencesi değil, gerçek bir fiziksel acı çekiyordu, ki bu da son birkaç aydır anlamaya başladığım gibi önemliydi.

"Bu konuda," dedim. "Nasıl bitmesini istediğini biliyor musun? Bu kitapta Tig'i gerçekten zorladın. Başka bir uçuşumla kapatmayacaksın, değil mi?"

Seriye bitirmek istediğini düşünmüştüm ama yazdığı bölümlerle sanki derli toplu bir son geliyormuş gibi hissettirmiyordu.

"Tig'i bu duruma 'biz' soktuk diyebilirim," diye düzeltti beni. "Başına gelen korkunç şeylerin çoğunun sizlerin fikirleri olduğunu düşünürsek."

"Bu adil." Kier bana gülümsedi. Ben de gülümsemeye çalıştım ama kendimi endişeli hissediyordum.

Siobhan'da bir sorun vardı. İliklerime kadar biliyordum ama Kier'in önünde ona hiçbir şey soramazdım. Hâlâ ona söylememişti ve ben de zamanımızın kısıtlı olduğunun farkındaydım.

"Evet, sonunu biliyorum," dedi. Kahve fincanına uzandı ve elinin titrediğini fark ettim. Kier de bunu fark etti.

"İyi misin anne?" diye sordu. Bakışları sanki onu gerçekten görüyormuş gibi yüzünde daraldı. "Çok mu çalıştın? Dinlenmeye ihtiyacın var mı? İstersen bir gün, hatta bir hafta, bir ay dinlenebiliriz. Teslim tarihin yok."

Siobhan bana baktı ve aynı şeyi düşündüğümüzü anladım. *Son teslim tarihi* kelimesi daha önce hiç bu kadar anlam yüklü olmamıştı. Kalbimi acıtıyordu.

"Hayır, dinlenmeme gerek yok," dedi. Elini göğsüne bastırdı ve "Gerçek şu ki ..." dedi.

Ack! Bunu şimdi mi yapıyordu? Kendimi desteklemeye çalıştım. Boş dükkâna göz gezdirdim, acaba kaçıp onları kendi hallerine mi bıraksam diye düşündüm. Burada olmak istemiyordum. Kier'in yüzünü görmek ya da acısına tanık olmak istemiyordum. Korkakça, biliyorum ama onu çok seviyordum. Onu öldürmek için

onu kurtarmak için her şeyi yapardım. İçimdeki bir cesaret kuyusundan uzandım ve elini elime aldım. Siobhan bana hafifçe başını salladı, ben de bunu o anın geldiğine dair bir onay olarak algıladım.

Kier annesinden onun elini tutan benim elime ve tekrar annesine baktı. "Sorun nedir?"

Siobhan, "Hiç izin alamıyorum ve almak da istemiyorum," dedi. "Çünkü son teslim tarihine çok bağlıyım."

"Yani yayıncınızla mı konuştunuz?" Kier sordu. "Neden bize söylemedin?"

"Hayır, yayıncım değil," dedi. "Dr. Garrett."

"Onkoloğunuz mu?" Kier yavaşça sandalyesine çöktü. Elimini sıkıca kavradı. "Ne dedi?"

Siobhan, "Kanser geri döndü," dedi.

"Lanet olsun." Kier boştaki eliyle masanın üstüne vurdu. "Pekâlâ, Dublin'e ne zaman gidiyoruz? Sen tedavi görürken biz de konakta kalabiliriz. Bunu daha önce yendin, tekrar yenemeyeceğini düşünmek için hiçbir neden yok."

"Hayır." Siobhan başını salladı.

"Ne demek hayır?" diye sordu. Üzerinden akan kaygı ve gerginliği hissedebiliyordum. Ona sarılmak istedim ama hareket etmedim.

Siobhan, "Benim için hiçbir tedavi yok," dedi. "Kanser metastaz yaptı ve birçok organımda tümörler var. Dr. Garrett en fazla birkaç ayım olduğunu söyledi."

Kier elimi bıraktı. Yüzü bembeyaz olmuştu ve nefes almakta zorlanıyordu. "Bu mümkün değil. Kasım ayından beri Dr. Garrett'ı görmedin bile..." Durakladı ve sonra ona baktı, gözleri anlayışla parlıyordu. "Ne zamandır tanıyorsun?"

Sesi bir havlamaydı ama Siobhan irkilmedi. Derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Bana bu tarafa gideceğini söyledi."

Yaz boyunca aslında ve sonra Kasım ayında bunu doğruladı."

"Yaz mı?" diye bağırdı. "Ve sen bize şimdi mi söylüyorsun? Buna inanabiliyor musun, Red?"

Bana bakmak için döndü, benim de aynı şekilde şok olacağımdan emindi. Ama tabii ki şaşırmadım çünkü zaten biliyordum. Bu yeni bir şeymiş gibi davranmamın bir yolu yoktu, bu yüzden onun yerine ona uzandım. Ancak yüzümdeki gerçeği gördü ve geri çekildi.

"Biliyor muydun?" diye sordu.

Öfkesi karşısında sadece başımı sallayabildim. "Ve bana söylemedin mi?" diye bağırdı.

Başımı salladım. Sanki böyle bir ihanet aklının alamayacağı bir şeymiş gibi dehşet içinde bana baktı.

Siobhan, "Em sana söylemedi çünkü ben ona söylememesini söyledim," dedi. "İsteklerime saygı duyuyordu."

"İsteklerinize saygı duymak mı?" Kier tekrarladı. Masadan geriye doğru itildi, sandalyesinin ayakları acı dolu bir çığlıkla yere sürtündü. "Ölüyorsun, yaşamak için sadece ayların -bekle, muhtemelen sadece haftaların- var ve bunun bana hemen söylemen gereken bir şey olduğunu düşünmedin mi?"

Sesindeki acı keskin bir bıçak gibi kesiyordu. Siobhan oturduğu yerden kalkarak onunla yüzleşti. "Lanet olası kanserin Azrail gibi tepemizde dolaşmadığı bir tatil daha istedim. Çok şey mi istiyorum?"

"Yapma." Kier başını salladı. "Bunun tatillerle hiçbir ilgisi yoktu. Son haftalarını bu lanet kitabı yazarak geçirmek istedin. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu."

"Her şeyin seninle ilgisi vardı!" Siobhan bağırdı. "Her zaman seninle ilgiliydi. Sen benim için dünyadaki en önemli insansın ve ben-"

"Hayır, değilim," diye araya girdi. "Yoksa bana söyledin. Tanrım, anne, beni dışladığına inanamıyorum. Yine."

Kadının cevap vermesine fırsat vermedi. Bunun yerine döndü ve bizden uzaklaşarak ön kapıdan çıktı. Pencereden, sanki kendisiyle bizim aramıza yeterince hızlı mesafe koyamıyormuş gibi, Ocak ayının sert havasında paltosuz bir şekilde sokakta ilerleyişini izledim.

Siobhan bir an için hiçbir şey söylemedi. Masanın üzerindeki dizüstü bilgisayara baktı ve yerine oturdu. "Çalışmaya başlayalım mı?"

"Ya yapmazsa ..." Sesim kesildi. Sözlerimi bitiremedim.

"Geri gelecek mi? Dönecek," dedi Siobhan hissetmediğim bir güvenle. "Dönmek zorunda."

- - -

H Geri gelmedi. Ceketini bırakmıştı ve arabasının anahtarları cebindeydi. Ben de Siobhan'ı eve götürdüm.

Sabah seansımızın sonunda. Yorgun görünüyordu ve itiraf etmese de Kier için endişelendiğini biliyordum. Shackleton o uyurken yatağına tırmandı ve bu onu rahatlatmış görünüyordu.

Kitapçıya dönerken kapının önünde durdum. Hiçbir ışık yanmıyordu, kapı kilitliydi ve kapıyı çaldığımda kimse cevap vermedi. Kier'in nereye gittiğini merak ederek ve endişelenmemeye çalışarak işe dönmeye devam ettim. Tam Top of the Hill barının önünden geçiyordum ki kapı açıldı ve Kier dışarı çıktı. Yürüyüşündeki yalpalamaya bakılırsa, sabahı orada sıvı bir kahvaltı içerek geçirmişti. Harika.

Kenara çektim ve camı indirdim. "Hey, bırakmamı ister misin?" diye seslendim.

Benimle yüzleşmek için döndü. Arabasının direksiyonunda beni görünce gözlerini kırptırdı. İfadesi karararak bir öfkeye dönüştü. "Senden değil." Döndü ve yürümeye başladı.

Yolu kontrol ettim. Neyse ki kalabalık değildi ve arabayı birinci vitese takıp onu takip etmeye başladım. "Kier, konuşmamız gerek."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," diye tersledi.

"En azından seni eve bırakmama izin ver," dedim. "Üzerinde palton bile yok."

"Ben iyiyim." Daha hızlı yürümeye başladı.

Gerçekten beni geçebileceğini mi düşünüyordu? Arabayı ikinci vitese taktım ve takip ettim. En azından egzersiz onu sıcak tutacaktı. Bir ara sokağa girdik ve ben öne fırlayıp köşeyi döndüm, kavşağın tam ortasında durdum. Oyun oynamayı bırakmıştım.

"Bin yoksa arabayı burada bırakır, anahtarları da yanıma alırım," dedim. Ve ciddiydim. Kier sarhoş haliyle ciddi olduğumu anlamış olmalı ki homurdanıp mırıldandı ama arabaya bindi.

Üzerindeki viski kokusunu tıraş losyonu gibi alabiliyordum. Hoş olmamasını dilerdim ama şöminenin önünde kıvrılıp en sevdiğim viski olan Writers' Tears'ı içtiğim onca akşamdan sonra bu koku, tıpkı bir turba ateşi gibi beni rahatlatıyordu. Bunlar her zaman onunla ilişkilendireceğim kokulardı.

O emniyet kemerini bağlarken ve ben evine doğru yola çıkarken ikimiz de konuşmadık. Sessizlik içinde evin kapısına vardık. Kier arabadan hızla indi ve eve doğru yürüdü. Başımı salladım. Eğer gizli bir anahtarı yoksa, evinin anahtarı anahtarlığında bendeydi ve içeri girmesi mümkün değildi. Arabadan çıktım ve onu takip ettim.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, evinin önünde duruyordu. Anahtarlarını uzattım ve o da elimden kaptı.

ve kapının kilidini açmak için döndü.

Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Onu takip edip hemen konuşmaya çalışmalı mıydım? Yoksa ayılana kadar beklemeli miydim? Sağduyu ikincisinden yana gibi görünüyordu ama kalbim onun için acıyordu ve aramızdaki anlaşmazlıktan nefret ediyordum. Eğer açıklayabilirsem Siobhan'ın isteklerine neden saygı duyduğumu anlayacağını hissediyordum.

"Bıraktığın için teşekkürler," dedi. Söyleyiş biçimi bana kaba gelmişti ve *yolculuğun* İrlanda'da seks anlamına geldiğini hatırladım. Yani oraya gidiyordu. Kızgın olduğu için aramızdaki ilişkiyi azaltıyordu. Onun seviyesine inmek zorunda değildim.

Çenemi kaldırdım ve "Rica ederim" dedim. Belli ki konuşmanın sırası değildi, bu yüzden topuklarımın üzerinde döndüm ve patikadan aşağı inmeye başladım.

"Bu kadar mı?" diye sordu. Belli ki kavga etmek için can atıyordu ama kavga edemeyecekti.

"Şu anda seninle konuşmuyorum," dedim. "İşlem için zamanın olana kadar bekleyeceğim."

"Ne süreci? Bana yalan söylediğini mi?" diye sordu.

Yürümeyi bıraktım. Omzumun üzerinden, "Ben asla yalan söylemedim." dedim.

"İhmal edilen yalanlar hala yalandır."

"Siobhan bana güvendi. Bir şey söylemek bana düşmezdi."

"Bu tam bir saçmalık."

"Pardon?"

"Beni duydun," dedi. "Bir bok duyduğumda anlarım."

Lanet olsun, çekip gitmek buraya kadarmış. Artık ben de kızgındım. Kollarımı iki yana açtım ve sordum, "Hangi kısım tamamen boktan?" Ve evet, aksanını taklit ettim, çünkü tabii ki ettim.

"Beni umursamıyorsun," dedi. Ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "Beni sevmiyorsun, kurgusal beni seviyorsun, Tig McMorrow adında bir karakteri seviyorsun."

"Bu doğru değil!" İtiraz ettim. "Bunu hiç söylemedin." "Sen de hiç söylemedin."

Küçümseyici bir el salladı. "Sırf en sevdiği yazara yakın olmak için hayatını bir kenara bırakıp başka bir ülkeye gelen ben değilim."

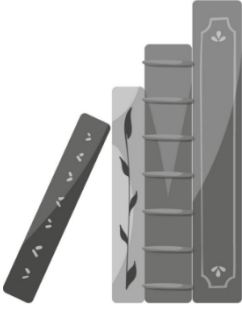
"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Bu, Siobhan ve kitaplarının sizin için her zaman bir numara olacağı anlamına geliyor."

Onunla burun buruna gelene kadar ilerledim ve sonra başımı arkaya eğip ne kadar kızgın olduğumu görmesini sağladım. "Bugünün bir şok olduğunu anlıyorum ve bunun için üzgünüm. Siobhan'ın sana daha önce söylemesini istedim ama o hazır değildi. İkinizin bunu çözmesi gerekiyor. Ama gerçek şu ki, onun güvenine, seninkine ihanet ettiğimden daha fazla ihanet etmem."

Bana çok net göründü. Elbette anlaması gerekiyordu. Yüzü benimkine birkaç santim kalana kadar öne eğildi ve belki de beni öpeceğini ve her şeyin affedileceğini düşündüm. Bunun yerine kalbimi söküp yere fırlattı ve sonra da kaldırımında ezdi.

"Ah, ama görüyorsun ya Emily, bana söylemeyerek bana ihanet ettin." Arkasına yaslandı ve kapıyı yüzüme çarparak içeri girdi.

Yirmi

I günün geri kalanında iş yerinde tam bir felaketti. Ne Kier ne de Siobhan geri geldi ve her zamanki akşam yemeği toplantımızı yapmayacağımızı ya da herhangi bir notun üzerinden geçmeyeceğimizi varsaymak zorunda kaldım. İyi.

Umarım işleri yoluna koyuyorlardır ama elimde bu yönde bir bilgi olmadığı için evde geçireceğim bir gecenin bana iyi geleceğine karar verdim. Kier'i ne kadar özleyeceğimi düşünmeyi reddettim. Bunu atlatacağımıza inanmak zorundaydım, aksi takdirde kalbim paramparça olurdu.

"Sorun ne, Em?" Eun-ji elbiselerimizi giyerken sordu. paltolar, gitmeye hazırlanıyor.

"Yok bir şey. Sadece yorgunum." Kier'in bana aldığı paltoyu ilikledim ve gözümünden bir damla yaş aktığını hissettim. Göz kırparak uzaklaştırdım.

"Öyle değil." Brigid eleştirel anne gözüyle bana baktı ve "Murphy'yle ilk tartışmanızı yaptınız, değil mi?" dedi.

"Nasıl yaptın . . ." Çok fazla şey söylemeden durdum. Kier onların patronuydu ve bu konu hakkında konuşmak kötü bir davranış olurdu.

"Çünkü solmuş bir çiçek kadar üzgün görünüyorsun," dedi Eun-Ji. "O kadar kötü mü?" diye sordum.

Başını salladı. "Ama dürüst olmak gerekirse, bugün dükkâna hiç gelmediği için ve senin de ata bindiğini düşünürsek-"

"Herkes biliyor mu?" Ben sordum. "Bu konuda sakın olduğumuzu sanıyordum."

"Güzel mi?" Brigid sordu. "Gözlerinizi birbirinizden ayıramıyorsunuz, hep birliktesiniz ve ikiniz de sinir bozucu derecede neşelisiniz."

Eun-ji, "Düzenli seks senin için bunu yapacaktır," dedi. Hepimiz ona baktık. "Ne? Bu bilimsel bir gerçek."

"Düzenli seksin bile aramızdaki sorunu düzeltebileceğini sanmıyorum." İçimi çektim.

"Üzülme Em," dedi Oisín. Kare şeklindeki büyük ellerinden biriyle omzumu sıvazladı. Bu sanki bir balyoz tarafından teselli edilmek gibiydi. "Gavin ve ben başlangıçta hep kürek çekerdik. Her şey yoluna girecek. Bu arada hep birlikte birahanede durup siyah bir şeyler içelim. Bu moralinizi düzeltir."

"Guinness alabilirsin," dedi Brigid. "Ben Chardonnay içiyorum."

"Ne kadar havalı değil misin?" Oisín kapıyı açtı ve hepimizi güldürerek dışarı çıktı.

Top of the Hill pub'a vardık ve mekan tıka basa dolu olmasına rağmen rahat bir yer bulmayı başardık. Köşede üç kişilik bir grup geleneksel müzik çalıyor ve bir rugby maçını gösteren büyük ekran televizyonla müşterilerin dikkatini çekmek için yarışlıyordu. Oisín maça kendini kaptırmıştı ama sohbet ne zaman ilginçleşse katkıda bulunmak için başını çeviriyordu.

İkinci turdaydık ve kaşların yine kalem inceliğinde olup olmayacağı ve onları yönetmenin en iyi yolunun ne olduğu hakkında yoğun bir tartışmanın ortasındaydık, yolma, ağda veya diş açma. Oisín tüm bu konseptten dehşete düşmüş görünüyordu ve düz kasketini kafasına geri itti ve sanki onları tıraş etmekle tehdit etmişiz gibi kaşlarını okşadı.

"Endişelenmene gerek yok Oisín," dedi Eun-ji. "Kimse o tüylü tırtılları evcilleştirmeye çalışmıyor."

"Hey!" diye itiraz etti. "Tırtılların kelebeğe dönüştüğünü unutma."

Brigid, "O şekilde daha güzel olacakları kesin," diye alay etti.

Oisín'in üzüntülü bakışına güldüm ama arkadaşlarım gülmedi. Aslında hepsi hareketsiz kaldı. Arkamda bir şeye bakıyorlardı ve döndüğümde Kier'in bize yaklaştığını gördüm. Tetikte görünüyordu, yani belli ki ayılmıştı ama ifadesi anlaşılmazdı.

"Şunu dinle." Oisín elini kulağına götürdü. "Bizim şarkımızı çalıyorlar, hanımlar." Kabinden dışarı kaydı ve yanında oturan Eun-ji de onu takip etti.

Yanından geçerken "Selam Murphy," dediler. Kier başını eğdi.

Brigid yatağından fırladı ama ayrılmadan önce bana döndü ve "İyi şanslar, Em" diye fısıldadı.

Üçünün gidişini izledim, keşke ben de onlarla birlikte kalabalığın içinde kaybolabilseydim.

"Konuşabilir miyiz, Emily?" Kier sordu. Hâlâ Emily'ydi; bu kötüye işaret olmalıydı.

Salonun boş tarafını işaret ettim. "Otursana." Kier başını salladı. "Dışarıda konuşmayı tercih ederim."

"Pekâlâ." Zaten barda kalacak havamda değildim.

Paltomu silktim ve çantamı aldım. Kalabalığın içinden arkadaşlarıma baktım ve el sallayarak vedalaştım. Onlar da bana el salladı. Oisín endişeli, Eun-ji ve Brigid ise umutlu görünüyordu. Oisín'in haklı olduğunu düşünerek Kier'i dışarı kadar takip ettim.

Gece havası soğuktu ve barın sıcaklığından sonra yüzümüzde bir tokat gibi hissettik. Belirlenmiş sigara içme alanından geçerken birkaç yerli bizi karşıladı, bunlardan biri Peder Mulligan'dı. Ellerini iki yana açmıştı ve kaçan balıkla ilgili son hikâyesini anlattığından şüpheleniyordum. Bizi içeri sokacak gibi görünüyordu ama Kier dirseğimden tuttu ve beni ters yöne götürdü.

Caddede ilerlemeye devam ettik ve söyleyeceklerini söylemek için ne kadar yürüyeceğini merak ettim. Durdum. Köy fırınının önünde duruyorduk ve etrafta kimse yoktu. Burada söyleyebilirdi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum. Paltomun içinde titriyordum ama bunun soğuktan mı yoksa yaklaşan kıyamet duygusundan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

"Seni eve bırakacağım, orada konuşuruz" dedi. "Hayır, konuşmayacağız" dedim. "Burada konuşacağız. Şimdi."

"İyi." Kelimeyi ısrarak söyledi. "Siobhan'la konuştum. Kitabı ben olsam da olmasam da bitireceğini açıkça belirtti, bu yüzden yarın sabah üzerinde çalışmaya kaldığımız yerden devam edeceğiz."

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Bana biraz daha bağırmayacak mısın?"

"Buna gerek görmüyorum," dedi. "Söylemem gerekeni söyledim."

Aramızda ördüğü duvarı sanki her bir taşı yerleştirmesini izliyormuşum gibi hissedebiliyordum. Bu

Çileden çıkarıcıydı ama onunla tartışmayı reddettim. Döndüm ve uzaklaşmaya başladım. "İyi geceler o zaman."

"Bir şey daha var, Emily," dedi. İsmimi o mesafeli tonda kullanması göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. Durakladım ve yüzümü ona döndüm. Çenesinin gerginliğinden, burun deliklerinin genişlemesinden ve gözlerindeki ateşten bana hâlâ öfkeli olduğunu anlamak kolaydı. "Kitabın taslağı bitene kadar çalışacağız ve sonra sen gideceksin."

"Affedersiniz?" diye sordum. Onu doğru mu duymuştum? Önleyici olarak kovuluyor muydum?

"Annemle yaptığım anlaşma kitabı birlikte bitirmemiz üzerineydi, ikimize de ihtiyacı olduğunda ısrar ediyor ve bunu son isteği haline getirdi." Boğazını temizlemek için durakladı. "Kitap bittiğinde gitmen şartıyla kabul ettim. Ait olduğun yere, Amerika'ya geri dön."

İçime çektiğim hava ciğerlerimde buz gibi hissediyor, içimi ayaz kaplıyordu. "Peki ya kabul etmezsem?" diye sordum.

"O zaman kitap konusunda hiç yardımcı olmayacağım," dedi.

Bana sahipti. Kitap üzerinde çalışmasının Siobhan için her şey demek olduğunu biliyordum.

"Peki, istediğin gibi olsun." Sesimdeki duyguyu bastırmak için öksürdüm. "Bittiğinde gideceğim."

Döndüm ve olabildiğince hızlı adımlarla ondan uzaklaştım. Boğazım düğümlenmişti ve bir gözyaşı tsunamisinin serbest kalmayı beklediğini hissedebiliyordum. Onun önünde ağlamadan önce lanetlenirdim. Bunun yerine öfkeme odaklandım.

Çok öfkeliydim. Kier konuşmak istememişti. Beni cezalandırmak istemişti. Ve başarmıştı da. Yarım botlarımın topukları, attığım her adımın gücüyle dar kaldırımda takırdıyordu. Zihnimde onun kalın kafasını eziyordum. Ne kadar inatçı, karmaşık, ahmak bir adamdı. Kulübeme giden yan sokağa saptım ve öfkeli bulanıklığımın içinden arkamda birinin olduğunu hissettim.

Finn's Hollow şimdiye kadar yaşadığım en güvenli yerdi ama yine de geç olmuştu, hava karanlıktı ve ben yalnız bir kadındım. Hızla omuz çantama uzandım ve elime geçen ilk şeyi aldım. Sa fıramdı. Mükemmeldi. Kulübeye giden dar patıkaya yaklaştığımda arkamı döndüm ve beni takip eden kişiyle yüzleştim.

Yirmi adım uzaktaydı ama vücudu, yakından tanıdığım için, hatasızdı. Kier.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdım. "Beni tamamen korkuttun!"

"Sadece eve sağı salım gittiğinden emin olmaya çalışıyorum," dedi. Onu yakaladığım için sinirlenmiş görünüyordu. "Ben de herhangi bir başıboş için aynısını yapardım..."

"Köpek mi?" Kontrol altında tuttuğı kelimeyi ben söyledim. Bunu yapmaya bilinçli olarak karar vermeden, sa fırçasını ona doğıru olabildiğince sert fırlattım. Tam omzuna isabet etti.

"Ah!" Kolunun üst kısmını ovuşturdu. "Bu minnettarlık."

"Minnettarlık mı?" Ağladım. "Önce benden ayrılıyorsun, sonra

Beni kovdun ve şimdi de bana başıboş mu diyorsun?" Elimi çantama attım ve başka bir şey aldım. Acil durumlarda okumak için yanımda taşıdığım ciltsiz bir kitaptı bu. Sarıldım ve onu da ona fırlattım.

"Sakin ol Red, sana köpek demiyordum." Kitabı savuşturmak için ellerini kaldırdı. Kitap kolunun yan tarafına çarptı. Yazık. "Ow! Ben sadece herhangi bir yaratığın
-"

"Yaratık!" diye bağırdım. Tekrar çantama uzandım. Cephane tükenmek üzereydi ama parmaklarım atıştırmak için koyduğum elmanın etrafına dolandı. Tüm gücümle ona doğıru fırlattım. Bu seferki tam karnına isabet etti ve bir *oof* sesiyle havasını boşalttı.

"Beni takip etme. Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok!" diye bağırdım. Bununla birlikte döndüm ve kulübeme doğru yürüdüm. Titreyen ellerimle çantamdan anahtarlarımı çıkardım. Sanırım onları da ona fırlatmamış olmam iyi olmuştu.

Kapımın kilidini açtım, içeri adımımı atarken dar patikadan aşağı bakmak için döndüm. Kaldırımında durmuş beni izliyordu. Tepinerek içeri girdim ve kapıyı arkamdan onun duyacağından emin olduğum bir sesle çarptım. Ancak o zaman ağlamama izin verdim.

- - -

M TOPLANTI Siobhan ve Kier ve sonraki sabah garipti. I vardı açıldı benim kapı için bulmak saç fırçam, kitabım ve elmam verandamda duruyordu. Onları toplarken, Kier'e onlar için teşekkür etmeden önce boynuzlarımın ve kuyruğumun çıkacağını biliyordum.

Siobhan duruma değinmeden önce Kier'in kahve almak için bizden ayrılmasını bekledi.

"Fikrini değiştirecektir," dedi. "Değiştireceğini biliyorum." "Kitap bittiğinde gitmem konusunda mı?" Açıklığa kavuşturdum.

Başını salladı ve ben de başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Dün gece affedilemez bir suç işlediğim konusunda çok kararlıydı."

"Sorun bu değil," dedi. "Ona söylemediğim ve muhtemelen öleceğim için bana kızgın ama hasta olduğum için bana kızamıyor, bu yüzden hıncını senden çıkarıyor. Bunu atlatacaktır, göreceksin."

Omuz silktim. Onu görmek, ona bu kadar yakın olmak ve benimle, bizimle işinin bittiğini bilmek beni korkunç hissettiriyordu. Midem bulanıyordu, başım ağrıyordu ve uyuyamadığım için bitkin düşmüştüm. Eğer kalbimin kırık olduğunu bilmeseydim, bunun bir veba olduğundan emin

olurdum.

Şanslıyım, kırık kalp, yaşasın! Hayatımda ilk defa vebayı destekliyordum. En azından potansiyel olarak tedavi edilebilirdi.

Siobhan'ın çalışmasını dün öğleden sonra okumayı kaçırdığımız için, Kier ve ben sabahı onun yazdıklarını okuyarak geçirdik, o ise bir sonraki bölüme başlamak için ilerledi. Okumayı çabucak bitirdim ve notlarımı ona verdim. Kier'in notlarında ne yazdığı ya da benimkiler hakkında ne düşündüğü umurumda bile değildi. Onun yanında çalışmak dayanılmazdı, bu yüzden onun varlığında ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyiydi.

El değmemiş kahvemi elime aldım ve "Bunu ısıtacağım" dedim. Kahvemi yeniden ısıtmak için kafeye gitmek yerine, üçüncü kata çıkıp soğuk içmeyi tercih ettim. Saklanıyor muydum? Evet.

Koltuklardan birine oturmuş, pencereden köye bakıyordum. Soğuk ve yağmurlu havadan kaçmaya çalışan köy sakinlerinin aceleci adımlarla işlerini hallederek gelip gittiklerini görebiliyordum.

"Murphy ile ayrıldınız mı?"

Döndüğümde Niamh'ın karşıdaki sandalyenin arkasına yaslandığını gördüm.

"Bunu sana söyleten ne?" Ben sordum.

"Çünkü sürekli birbirinize bakıp gülümsemekten, birbirinize hiç bakmamaya ve kaşlarınızı çatmaya başladınız" dedi.

"Evet, ayrıldık," dedim. Umarım ses tonum bu konuda konuşmak istemediğimi açıkça ortaya koymuştur.

"Neden?" diye sordu. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. "Bir fikir ayrılığı," dedim. "Büyük bir fikir ayrılığı."

"Ah." Niamh bunu düşünürken dudaklarını büzdü. "Bir konuşma bunu düzeltecek gibi görünüyor."

"Her iki taraf da konuşmaya istekli olsaydı olurdu," dedim.

"Ah." Niamh başını salladı. "Annem babamın tam bir geveze olabileceğini söylüyor. Sence bu erkeklere özgü bir şey mi?"

"Gobshite?" Ben sordum.

"Aptal insan," diye açıkladı. "Bu kesinlikle bir erkek meselesi," dedim.

"Sana biraz çikolata getirmemi ister misin?" diye sordu. "Annem çikolatanın bir erkeğe katlanmayı kolaylaştırdığını söylüyor."

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. "Ama annen çok bilge bir kadın."

"Öyle diyor," diye onayladı Niamh. Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kitap rafının arkasında kayboldu ve garip bir şekilde kendimi biraz daha iyi hissettim. *Gobshite*. Ha!

- - -

T Önümüzdeki birkaç hafta boyunca üçümüz arasındaki çalışma ilişkisi gelişmedi. Kier ve ben düzenlemelerimizi ayrı ayrı yaptık, nadiren aynı mekanda aynı anda çalıştık. Zaman. Siobhan oldu bakıyor Tiner ve Her geçen gün daha da bitkin düşüyordu. Kitabın sonunu getiremeyeceğinden korkmaya başlamıştım. Kier'in fark edip etmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

konuşmuyorlardı.

Artık her gün çalıştığımız için hafta sonu diye bir şey yoktu, ki bu da iyiydi. Ne kadar erken bitirirsek o kadar erken gidebilirdim ve midemdeki çukur nihayet hafifleyebilirdi. Şu anda yemek yiyemiyor, uyuyamıyor ve beni saran boğucu üzüntüden kurtulamıyordum. Siobhan'ın her geçen gün daha da zayıfladığını görmek acı veriyordu.

Sabahın köründe kulübemden çıktım ve Kier'i kaldırıma park etmiş halde bulmak için patikadan aşağı

doğru yürüdüm. Soğuğa rağmen arabasının dışında durmuş, yolcu kapısına yaslanmış ve başını dua ediyormuş gibi eğmişti.

Orada olmasının tek bir nedeni vardı. Siobhan'a bir şey olmuştu.

Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim. Titremeye başladım ve ellerim uyuştı. Çantamı büyük bir gürültüyle kaldırıma düşürdüm ve içindekiler etrafa saçıldı.

Kier başını kaldırdı ve endişeli bir bakışla yüz ifademi ve yere düşen çantamı inceledi. "Red, sorun ne?"

"Ne oldu?" Gıcırdayan dişlerimin arasından sordum.

"Hiçbir şey," dedi. Eliyle bana doğru bir adım attı. Ellerini uzattı ve bana sarılacakmış gibi göründü ama onun yerine çömeldi ve eşyalarımı toplamaya başladı.

"Siobhan iyi mi?" diye sordum. Yere daha yakın olmanın iyi bir fikir olabileceğini düşünerek eğildim.

Bana baktı ve sonra başını salladı. "Beklenebileceği kadar iyi."

Bir nefes çıkardım. Başımı ellerimin arasına aldım, hâlâ bayılmaktan korkuyordum.

"Özür dilerim, sana mesaj atmalıydım," dedi. "Sanırım benim ortaya çıkmam biraz sürpriz oldu."

"Biraz." Ona bakmak için başımı kaldırdım. Koyu renk saçlarının kırpılması gerekiyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve çenesinde bir tutam kırıksıklık oluşmuştu. O da benim hissettiğim kadar harap görünüyordu. Aramızdaki bu uçurumu gerçekten kapatacak bir şey söylemek istedim ama köprüyü havaya uçuran oydu, bu yüzden gerçekten ondan gelmeliydi.

Eşyalarımı topladıktan sonra çantamın sapını tuttum ve ayağa kalktım. Kier beni takip etti.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Siobhan seni almamı istedi," dedi. "Menajeri Marcus Byrne evde, o yüzden orada çalışacağız."

o ziyaretteyken iş konuşabilirler." "Oh."

Başımı salladım.

Kier benim için yolcu kapısını açtı. Ben içeri girdim, o da kapıyı kapattı. Kier ile arabada yalnızdım. Bunu yapabilirdim. Ben iyiydim. Ön koltukların arasında ıslak bir burun belirdi ve irkildim. Beyaz ve siyah tüylü bir kafa burnu takip etti ve Shackleton'ı gördüğüme çok sevindim.

"Nasılsın oğlum?" Kulaklarını okşadım ve başını öptüm. O da yanağımı yaladı. Bunu, onun da beni gördüğüne benim kadar sevindiği anlamına aldım.

Kier sürücü koltuğuna tırmandı ve ikimize baktı. Küçücük bir an için yüz ifadesi yumuşadı. Sonra arkasını döndü. Shackleton koltuğuna geri oturdu ve sessizce Siobhan'ın evine doğru yola koyulduk.

Her zaman becerikli olan Bayan Clohessy bizi kapıda karşıladı ve paltolarımızı aldı. Kier kütüphaneye doğru ilerledi, ben de onu takip ettim, Shackleton ise kuyruğunu sallayarak mutfığa doğru ilerledi.

Kütüphaneye girdiğimizde Siobhan'ı kanepede otururken bulduk. Kabarık, soluk mavi bir battaniyenin altına sarınmıştı. Saçları ensesinde dağınık bir topuz haline getirilmişti ve kalın gri bir sweatshirt'ün altına kırmızı bir balıkçı yaka giymişti. Elinde bir kahve fincanı tutuyordu ve yanındaki masada tamamen dolu bir kahve tepsisi olduğunu fark ettim. Tanrı'ya şükür, çünkü nefes nefese kalmıştım.

"Günaydın Siobhan," dedim.

"Oh, mükemmel, buradasınız," dedi. Yanındaki sandalyede oturan adamı işaret ederek, "Marcus, bu sana bahsettiğim genç kadın, asistanım Emily Allen," dedi.

"Sizinle tanışmak bir zevk Bayan Allen." Oturduğu yerden kalktı ve elini uzattı. "Ben Marcus Byrne, Siobhan'ın

ajan." Uzun boylu ve iriydi, özenle kesilmiş gri saçları ve nazik kahverengi gözleri vardı. Elini sıktım ve tutuşunun sıcak ve kuru, sert ama dostça olmasını takdir ettim. Ona hemen ısınmıştım.

"Lütfen bana Em de," dedim. "Herkes öyle der." Kier'e bakmaya cesaret edemedim.

"Ben de Marcus," dedi.

Siobhan, "Siz ikiniz biraz kahve ve çörek alın," dedi. "Ben de tam Marcus'a kitaptan bahsediyordum."

"Okumak için sabırsızlanıyorum," dedi.

Siobhan kahvesini yudumlamak için başını eğdiğinde, Marcus'un onu öyle şefkatli bir bakışla izlediğini gördüm ki nefesim kesildi. Marcus'un ona karşı hislerinin derin olduğu açıktı. Kız doğrulurken yüz hatlarını hoş bir maskeye dönüştürmüştü. Ama gözlerinde gördüğüm o keskin acıyı asla unutamayacağımı biliyordum.

Kier, "Sanırım size şu ana kadar sahip olduklarımızı verebiliriz," dedi. "Son bölüme bugün başlıyoruz. Her şey yolunda giderse, Dublin'e döndüğünüzde elimizde olacak."

"Bu harika olur," dedi Marcus. "Birkaç günlüğüne buradayım. Okuyabilir ve yayıncınızı aramaya başlayabilirim. İstersen sözleşme için görüşmelere de başlayabilirim."

Siobhan battaniyeyi dizlerinin üzerinde düzeltti. "Bence en iyisi bu. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Bu karnıma bir yumruk gibi inmedi mi? Marcus'la birlikte ailesinden ve yıllarca birlikte çalıştıkları iş ortaklarından hararetli bir şekilde bahsederken Siobhan'ı inceledim. Dinlerken iki fincan kahve içtim ve iki çörek yedim. Kier de aynısını yaptı. Onlar konuşurken Siobhan neredeyse tamamen yatana kadar yavaşça aşağı kaydı.

"İyi misin anne?" Kier sordu. Sesi sakindi ama içindeki endişe notasını duyabiliyordum.

"Harikayım," dedi. "Tüm bu haberleri duymak beni çok heyecanlandırdı."

Marcus uzandı ve onun elini okşadı. "Senin yapacak işin varken ben burada durmadan konuşuyorum. Seni özledim Siobhan."

"Ben de seni özledim," dedi.

"Ben yolunuzdan çekileyim," dedi. "Bana e-posta ile gönderdiğiniz taslağı aldım ve gidip odamda okuyacağım. Size herhangi bir şekilde yardımcı olabileceksem lütfen bana bildirin."

Siobhan, "Senin burada olman bile çok yardımcı oluyor," dedi. Uzandı ve onun elini sıktı.

Parmaklarına baktım, onunkilerin içinde çok küçük ve zayıf görünüyorlardı. Haftalardır bastırmaya çalıştığım kederin içimde kabardığını hissettim.

"İzninizle," dedim. "Hemen döneceğim."

Kahve fincanımı küçük bir takırtıyla yere bıraktım ve odadan kaçtım. Herkesin önünde dağılmak istemiyordum. Yapacak işlerimiz vardı. Yardım edeceğime söz vermiştim. Ne kadar istesem de şu anda kederimin içine çökemezdim.

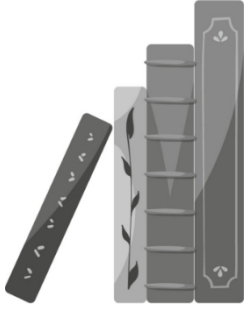
Koridora çıktığımda nereye gideceğimi bilemedim. Tuvalet saklanabileceğimi düşündüm ama bu çok ortaokulvari görünüyordu. Dışarı çıkmaya ve soğuk Şubat gününün beni kendime getirmesine izin vermeye karar verdim. Belki de gözyaşı kanallarımı dondurabilir, tüm engelleme çabalarımın rağmen başlayan nem akışını durdurabilirdim. Ön kapıyı çekip açtım ve dışarı çıktım. Bunun yardımı oldu. Merdivenlerden aşağı indim ve evin etrafından yan bahçeye çıkan çakıllı yolu takip ettim.

Gül ağaçları kesilmişti. Çiçek tarhları bomboştu. Heykeller bile soğuk görünüyordu. Titredim. Zihnimde, önümdeki Grek kadın heykeli elinde bir

büyük bir meyve sepeti ona bir şapka ve eldiven getirmemi istedi.

"Emily!" Arkamı döndüğümde Kier'in paltomu taşıyarak bana doğru geldiğini gördüm. Minnettar olmam gerekirdi ama değildim. Beni bu halde görmesini istemiyordum. Gözlüklerimi kaldırdım ve kolumla yüzümü sildim. Paltomu bana uzatırken yüz ifademi nötr hale getirdim.

"Teşekkürler. . . Murphy," dedim.

Yirmi Bir

K Sanki ona yumruk atmışım gibi irkilmiş görünüyordu. Tanıştığımız günden beri ona Murphy dememiştim. Bir şey söylemek için ağzını açtı ve sonra kapattı. Onun yüzüne baktım.

ama ne düşündüğünü tahmin edemiyordum.

"Sadece düşüncelerimi toparlıyorum," dedim. Paltomu çektim. "Bir dakika içinde içeri geleceğim." Sonra ondan uzaklaştım ve bahçeye doğru yürüdüm. Aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu çünkü ona yakın olmak çok acı veriyordu. Arkama baktığımda gitmişti.

Toga giymiş, soğuktan donmuş Grek kadının yanında durakladım. Ona baktım ve şöyle dedim: "İşte bu yüzden onunla ilgili tüm hayallerim sadece fanteziden ibaret. Eğer gerçekten bir kahraman olsaydı, beni kollarına çeker ve her yerinde ağlamama izin verirdi. Birbirimize en çok ihtiyaç duyduğumuz anda beni kendinden uzaklaştırmazdı."

Bana sempatik bir ifadeyle baktı. Soğuk bir teselliydi ama kabul ettim. Etrafta hızlıca bir tur attım.

bahçeye çıktım, *duygularımı* bir çocuğun çok sevdiği pelüş bir hayvanın iç organları gibi tekrar içime doldurdum. Sonra kütüphanecinin soğukkanlı, sakin ve toparlanmış haliyle eve döndüm.

Kütüphaneye girdiğimde Siobhan uyuyordu. Marcus ortalıkta yoktu ama Kier annesinin yanındaki sandalyede oturmuş onu izliyordu. Yüzündeki yıkılmışlık ifadesi kalbimi parçaladı ve gözlerimin yine yaşlarla olduğunu hissettim. Lanet olsun.

Yüzümü görmemesi için bakışlarımı kaçırdım ve pencerenin yanındaki masanın üzerine kurulmuş olan çalışma alanına doğru yürüdüm. Kullandığım not defterini açtım ve bir gün önceki notlarımı okuyormuş gibi yaptım. Siobhan olmadan yapabileceğimiz pek bir şey yoktu, bu yüzden kapanış bölümü için bir fikir listesi yapmaya karar verdim. Tamamlamamız gereken pek çok yarım kalmış iş vardı ve Siobhan'ın hangi yöne gitmek istediği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Boş bir sayfa bulana kadar sayfaları çevirdim. Sonra öylece baktım. Kitabı birkaç gün içinde bitirecektik. Bittiğinde, anlaşılmamıza göre, gidecektim.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Kier masaya otururken sordu. Siobhan uykuya daldığında onu hiçbir şeyin uyandıramayacağını ikimiz de bilmemize rağmen sesi alçaktı.

"Son bölüm için fikirlerimi yazabileceğimi düşündüm," dedim. Kanepeye bir göz attım. "O iyi mi?"

Başını iki yana salladı. "Bence kabul ettiğinden daha fazla acı çekiyor. Sanırım beklediğinden daha hızlı soluyor. Doktorunun gelip onu görmesini sağlayacağım."

"Ev ziyareti mi?" Ben sordum.

"Dr. Garrett aynı zamanda yakın bir arkadaşımıdır," dedi. Bir elini yüzünde gezdirdi. "Sanırım ağrıları için ilaç tedavisi görmesi gerekiyor. Sanırım şu anda onun için yapabileceğimiz en iyi şey acısını hafifletmek."

Önümüzdeki zor günlerin gerçekliğini özümseyerek sessizce oturduk. Aramızdaki şeylerin farklı olmasını, ona teselli verebilmeyi ya da en azından ona gerçekten sarılabilmeyi umutsuzca diledim. Ama artık böyle biri değildik.

"Bence son bölümü yazmaya çalışmalıyız," dedi.

Ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Aynen öyle. Onun sesini ve çözülmesi gereken olay örgüsünü biliyoruz. Bence bir şans vermeliyiz. Bu dünyadan son romanı yarım kalmış olarak ayrılmasını istemiyorum ve bunu kendi başına yapacak gücü olduğunu da sanmıyorum." Sesindeki hüznün beni kırmak üzereydi.

"Yani, rollerimizi tersine çevirmek mi istiyorsun?" diye sordum. "Biz yazacağız, o da okuyup düzeltmeler mi yapacak?"

"Evet, fikir bu," dedi. "Sanırım bu onun için daha az yorucu olacak."

Dizüstü bilgisayara uzandım. "Pekâlâ, sanırım deneyebiliriz."

Taslağı açtım. Yüz on bin kelimelik belgeyi yüklemek biraz zaman aldı. Kier sandalyesini benimkinin yanına çekti. Onun bu kadar yakınımda olması dikkatimi dağıtıyordu, tanıdık kokusu beni birlikte geçirdiğimiz gecelere geri götürdü ve içim acı tatlı bir sızıyla doldu.

Bölüm başlığını yazmak için klavyeye gereğinden fazla kuvvetle vurdum ve "Nereden başlıyoruz?" diye sordum.

"Tig'in portalı ve büyülü arkadaşları ya da sevdiği kadın

Aislinn arasında seçim yapmak zorunda kaldığı yerde

kalmıştık."

dedi.

Kahramanımızı bu çıkmaza soktuğumuz için nefret ediyordum. Onun adına şiddetle karşı çıktım ama hem Kier hem de Siobhan beni geçersiz kıldılar ve Tig'in karakterinin sonucu için fedakârlık yapmasını gerektirdiğini açıkladılar.

"Seçim yapmak zorunda kalırsa mutlu olamayacak. Yaşadığı onca şeyden sonra mutlu bir sonu hak etmiyor mu?" Bu noktada kendimden mi yoksa Tig'ten mi bahsettiğimden emin değildim ama dün kaybettiğim gibi bugün de tartışmayı kaybedeceğimi bildiğim için bunun bir önemi yoktu.

"Ben de bunu düşünüyordum. Tig'in her şeye sahip olmasının tek bir yolu var," dedi Kier. "Akıl hocası sihrini ona aktarmak zorunda."

"Ama bunu sadece ölürse yapabilir," dedim. Büyücü Morgan ilk kitaptan beri Tig'in akıl hocasıydı. Seride ara sıra ortaya çıkıyor, büyücülerin yaptığı gibi uzun süreler ortadan kayboluyordu ama o kadar çok kez Tig'in kurtarıcısı olmuştu ki, Morgan'ın sonsuza dek ortadan kaybolduğunu düşünmek beni korkutuyordu.

"Sanırım annem hikâyenin böyle bitmesini hayal ediyor," dedi. "Dün gece Morgan'ın Tig'i terk edeceği gibi beni terk etmekle ilgili bir şeyler söyledi" diye eklediğinde sesi ağırdı.

Sandalyeme yaslandım. "Bu çok fazla."

"Evet." Uzandı ve elimi avuçlarının içine aldı. Ayrıldığımızdan beri bana ilk kez dokunuyordu. O da bunun farkına varmış gibiydi ve beni hemen bıraktı. "Hadi bir deneyelim."

"Pekâlâ." Ellerimi klavyeye götürdüm. "Sen başla."

Kier yazdırırken, ben de yazdım. Çok fazla ileri geri yaptıktan ve nefeslerimizin altında birkaç mırıldanmadan sonra, Tig için düşmanına karşı son bir dövüş sahnesi ve Morgan için dramatik bir ölüm tasarladık.

Kier, sahnenin son satırını "*Onu kollarına alırken Tig, kendisini şekillendiren, onun için hayatını veren kadının yüzüne baktı ve onun için sonsuza dek yas tutacağını biliyordu,*" dedi ve ben gözyaşlarımın bulanık akışı arasında yazdım.

Kitaptaki en sarsıcı sahneydi ve beni mahvetti. Ellerimi bıraktığımda Kier avucuma bir mendil sıkıştırdı ve ben de yüzümü kuruladım. Gözlerini koluyla sildiğini görmek için tam zamanında ona baktım.

Saatler geçmişti ve kanepeye baktığımda Siobhan'ın bizi izlediğini gördüm. "Bitti mi o zaman?" diye sordu. İlerlememize şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Neredeyse," dedi Kier. "Okuyup onay vermeniz gerekecek ve Tig'in hâlâ Aislinn'i bulup böyle bir ahmak olduğu için özür dilemesi gerekiyor."

"Onu affedecek mi?" Siobhan bana sordu.

"Kesinlikle," dedim. "Onu seviyor ama büyük bir jest yapma aşamasındayız. Büyük bir şey yapması gerekecek."

"Lanet olası büyük jestler," diye mırıldandı Kier. "Onu buna zorladığımıza inanamıyorum."

Siobhan gülümsedi. Gözlerini kapadı ve şöyle dedi: "Bunu başaracağından hiç şüphem yok. Onların birbirlerine ait olduklarını başından beri biliyordum."

Kier ve ben birbirimize şaşkın şaşkın baktık. Siobhan hayatında bir sayfa bile planlamamıştı. Tig ve Aislinn için mutlu bir son olduğunu bilmesine imkân yoktu. Ya da bilebilir miydi?

"İyi misin anne?" Kier sordu. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Hayır, ben iyiyim," dedi. Gözlerini açmadı. "Kitabı bitir. Bitir ve sonra bana ver."

Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı. Bu son bir istek miydi? Ne anlama geliyordu? Paniğin artmaya başladığını hissedebiliyordum ve başım dönmeye başladı. Kier'in eli sırtıma yerleşti, sabitleyici bir ağırlıktı.

"Nefes al, Red," dedi. "Fazla düşünmeyelim. Sadece onun istediğini yapalım."

Bana yine "Kızıl" demesine ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Sadece bir sürçme miydi? Bunun üzerinde durmamaya çalıştım. Bitirmemiz gereken bir kitap vardı.

Bütün gün yazdık. Öğle yemeği, çay ve akşam yemeği için Marcus ve Siobhan'la birlikte mola verdik. Daha sonra Kier Siobhan'ı odasına taşıdı ve Marcus uyuyana kadar onunla birlikte oturmayı planladı. İşlerine gelip giden ev çalışanlarının yüzlerini inceledim. Çoğu sanki bütün gün ağlamış gibi görünüyordu.

Kier ve ben gece boyunca yazdık. Klavye başında kambur durmaktan belim tutulmuştu ve görüşüm bulanıklaşıyordu ama sabahın ikisinde son *cümleyi* birlikte yazdık ve ben de *Son'u yazdım*. Kaydet tuşuna bastım ve ikimiz de sandalyelerimize yığıldık.

"Tanrım, yazmanın ne kadar zor olduğunu unutmuşum," dedi Kier. "Neden bir insan yaşamak için bunu isteyerek yapar ki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. Sırtım sanki bir mengeneye sıkışmış gibi hissediyordum ve kürek kemiklerimin arasındaki düğümü germeye çalıştım.

"İzin ver," dedi. Kier sandalyemi sırtım ona dönük olacak şekilde çevirdi ve saçlarımı kenara iterek ellerini omuzlarıma koydu ve nazikçe sıkmaya başladı. İnanılmaz bir histi. Sonra başparmaklarını omurgamın etrafındaki düğümlenmiş kaslara soktu. *Aman Tanrım*. Kendimi tutamıyordum, çok iyi hissettiriyordu. Kaslar nihayet gevşemeye başladığında durdu ve dokunuşunu hemen özledim.

"Eve gitmek için çok geç oldu," dedi. "Neden misafir odalarından birinde uyumuyorsun? Annemin bana ihtiyacı olursa diye ben de burada kalıyorum."

"Elbette." Beni odasında uyumaya davet etmediği için ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı bilip bilmediğini merak ediyordum. Aramıza bir gariplik girdi. "Hangi odayı almalıyım?"

Bir an bana baktı, yüzündeki açlık ifadesi çok açıktı. Ama bana dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. Konuştuğunda sesi tamamen duygusuzdu. "Merdivenlerin başında sağdaki ilk kapı. Ormanın güzel bir manzarası var."

"Harika," dedim. "Ben yukarı çıkıyorum o zaman."

Başını salladı. Az önce paylaştığımız onca ter ve gözyaşına rağmen aramızdaki uçurum kapanmamıştı.

- - -

Siobhan ertesi gün sayfalarımızı okumadı.

Onun yerine battaniyesine gömülüp kaldı. Yazdıklarımızı okumak ve düzenlemek için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ve biz de onu zorlamadık. Açıkçası rahatlamıştım çünkü sayfalardan memnun kaldığında Kier'e gideceğime söz vermiştim ama gitmek istemiyordum-şimdi değil.

Dr. Garrett Siobhan'ı ziyarete geldi ve Erin adında bir hemşirenin günde birkaç kez Siobhan'ı kontrol etmeye geldiğinde izleyeceği bir ağrı yönetimi rejimi ayarladı. Hem Dr. Garrett hem de Erin içeri girdiklerinde odayı nezaket ve şefkatle dolduran orta yaşlı kadınlardı. Bu kadar duygusal karmaşanın yaşandığı bir dönemde gösterdikleri sükunetten dolayı onlara ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Siobhan'ın isteği üzerine Kier, köydeki arkadaşlarını ve komşularını son bir kez gelip onu ziyaret etmeleri için davet etti.

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun anne?" diye sordu.

"Burası benim evim, bunlar benim insanlarım," dedi.

"Onlara düzgün bir şekilde veda edeceğim."

"Yeterince makul," dedi Kier. "Ama kimse oyalanmayacak. Eğer Peder Mulligan balık tutma hikâyesine başlarsa, onu atarım."

Siobhan bir kahkaha patlattı. "Bir rahibi atmak mı? Kesinlikle atmayacaksınız."

"Senin için onun dikkatini dağıtabilirim," diye gönüllü oldu Marcus. "En sevdiği yem hakkında tek bir soru sorarsam onu kapıdan çıkarabilirim."

Kier, "Buna güveniyor olacağım," dedi.

Siobhan'ın saçını düzeltmesine ve makyajını yapmasına yardım ettim, bir süreliğine yalnız kalacağı için minnettarım.

"Kendimi galasına hazırlanan bir film yıldızı gibi hissediyorum" dedi. "Teşekkür ederim, Em." Elimi avuçlarının arasına aldı ve sıkıca kavradı. Kavrayışında biraz güç hissetmek beni rahatlatmıştı.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım" dedim ve bunda ciddiye dim.

"Kier ile aranız nasıl?" diye sordu. "İyi." Bakışlarımı onun sağ kaşında tuttum.

Kaş kalemiyle hafifçe koyulaştırdım. Çektiğim kalp acısının yüzüme yansıdığını görmesini istemiyordum.

"O seni seviyor," dedi. "Ve sana geri dönmenin yolunu bulacaktır. Bundan eminim."

Elimi indirdim ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerindeki mutlak kesinlik göğsümdeki ağırlığın biraz olsun kalkmasına neden oldu. "Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek."

"Aynen öyle." Uzandı ve saçlarımı yüzümden çekti. "Benim Aislinn'im olduğunu biliyorsun, değil mi? Onun gibi zeki, komik ve kibarsın, saçların bile onunki gibi."

"Bence pek çok kadın Aislinn olabilir," dedim.

"Hayır, sen özel birisin," dedi Siobhan. "Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

İşte oradaydı - hayatım boyunca özlediğim ama Siobhan'ın bana karşılıksız olarak verdiği anne şefkati. Bu benim için her şey demekti.

Bayan Clohessy usulca kapıyı çaldı. "Ziyaretçileriniz geldi, hanımefendi."

Siobhan, "Teşekkür ederim, lütfen onları içeri alın," dedi.

Bayan Clohessy başıyla onayladı ve bardan Michael ile çay dükkanından Hazel odaya girdiler. Ve böylece başladı. Ziyaretler sonraki üç günü aldı ve Siobhan bir şekilde Kier ve benim yazdığımız son bölümü düzenlemeyi asla başaramadı. Ziyaretçiler arasında Marcus kitap için anlaşma pazarlığı yaptı. Siobhan, Kier ve benim ortak yazarlar olarak listelenmemiz konusunda ısrar etti ve koşullar göz önüne alındığında hızlandırılmış olan sözleşmeyi imzalamamızı istedi.

Marcus'un gösterdiği yeri imzaladım ama okumadım. İlk çocuğumdan vazgeçtiğime dair imza atıyor olabilirdim ve bunu bilemezdim. Benim için heyecan yoktu. Hiçbiri umurumda değildi.

Siobhan her gün biraz daha ortadan kayboluyor gibiydi. Bir gün onunla konuşurken bir anda kaybolup gitmesini bekliyordum. Bu beni sinirli ve üzgün yapıyordu. Shackleton yanımdayken arazide uzun ve canlandırıcı yürüyüşler yapmaya başladım.

Kitapçı çalışanları ziyaretçilerin sonuncusuydu ve Oisín o kadar öfkeliydi ki Brigid, Eun-ji ve Niamh, ortağı Gavin'in beklediği Brigid'in arabasına kadar ona yardım etmek zorunda kaldılar ve omzunda ağlamasına izin verdiler. Oisín'in gözyaşları hepimizi yıktı ve kısa bir süre sonra yürüyüşüme devam ettim. Kendi kendime Siobhan'ın iyi bir yaşam sürdüğünü ve bu kadar çok insanın onun gidişine bu kadar üzüldüğünü söylemeye çalıştım ama ben de o kadar yıkılmıştım ki kendimi teselli etmekte zorlandım.

Kütüphaneye döndüğümde Kier ve Siobhan'ı yalnız buldum. "Vakit geldi anne," dedi Kier. "Bize kendi son sayfalardaki notlar. Kitabı bitirip editörünüze göndermemiz gerekiyor."

Siobhan başıyla onayladı ama sayfaları kendi başına okuyamayacak kadar güçsüz olduğu belliydi. Odaya geçtim ve "Son bölümü sana okuyabilirim ve yapmak istediğin düzenlemeleri not defterine not edebilirsin, ben de senin için eklerim" dedim.

Direnış bekliyordum ama onun yerine Siobhan bana gülümsedi. Gülümsemesi tamamen mutluydu ve "Evet, Tig'e hak ettiği sonu verelim" dedi.

Yanındaki sandalyeye oturdum. Eli titriyordu ve kalemi tutamayacak kadar güçsüzdü, bu yüzden Kier defteri ve kalemi aldı ve "Senin yerine notlarını ben alacağım" dedi.

Siobhan, "Teşekkür ederim canım," dedi.

Boğazımı temizledim ve başladım. Okuması duygusal bir bölümdü. Duygularımı kontrol altına almak için birkaç kez ara vermek zorunda kaldım. Kier ben okurken beni izledi. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama neyse ki hikâyenin içinde onun bakışlarından kaçabiliyordum. Siobhan battaniyesine gömülmüş, başını yastığına dayamış ve okuduğum her kelimeyi hayal ediyormuş gibi gözlerini kapatmıştı.

Bir kez bile sözümü kesmedi. Son satırlara geldiğimde nefesimi tuttum ve Kier'le konuyu nasıl bağladığımızı onaylayacağını umdum.

Tig, Aislinn'e "Seni seçiyorum," dedi. 'Morgan benim için hayatını feda etti ve bunu yaparken beni amacımı bulmakla görevlendirdi ve bu amaç sensin. Bulduğum diyarların hiçbirinde benim için senden daha anlamlı bir şey yok.

Aislinn onun bakışlarını karşıladı ve sevgisinin ölçüsüne göre karşılık verdi. "Ve ben seni seçiyorum, Tig McMorro. Bu dünyada ya da başka bir dünyada, her zaman sen olacaksın. "

Son kelime sessizlikte oyalandı. Siobhan'ın battaniye yuvasından bir homurtu geldiğini duydum ve sonra şöyle dedi: "Mükemmel. Tek kelimesini bile değıştirme."

Her birimize birer el uzattı. Kier ve ben bir adım öne çıkarak kanepenin yanında birlikte diz çöktük. "Siz ikiniz bana en büyük hediyeıı verdiniz. Hayatımın işını tamamlamama yardım ettiniz. O mektubu yazmamış olsaydın bu asla gerçekleşmeyecekti, Em. Ve bunu yaptığın için çok mutluyum, kitap için değil ama benim için çok değerli olduğun için. Seni çok seviyorum."

Tuttuğum gözyaşları şimdi özgürce akıyordu. Siobhan'ın elini yanağıma bastırdım ve şöyle dedim: "Beni kurtardın Siobhan. Dünyada çok yalnızdım ama Tig ve Aislinn benim arkadaşlarım ve ailem oldular. Kendi dünyamda bunların hiçbirine sahip değilken bana cesareti, dürüstlüğü ve nezaketi öğretiler. İlk kitabı okuduğumdan beri seni bunun için sevdim ama şimdi seni tanıdığım için daha da çok seviyorum."

Siobhan'ın yanağından bir damla gözyaşı süzöldü. Oğluna baktı ve bunun aralarında özel bir an olması gerektiğini biliyordum. Öne doğru eğildim ve Siobhan'ın başını öptüm, rahatlatıcı lavanta kokusunu içime çektim ve onu düşünmeden bu kokuyu bir daha asla alamayacağımı biliyordum.

Elini bıraktım ve ayağı kalktım. Gözyaşları şimdi hızlı ve öfkeli geliyordu. Aceleyle odayı geçtim ve kapıyı kapatmak için kapı aralığında durakladım. Kier annesinin başını kucaklıyordu ve alınlarını birbirine bastırmışlardı.

"Seni kaybetmek istemiyorum anne," dedi. Sesi hırçındı ve yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Beni asla kaybetmeyeceksin oğlum," dedi. "Ben her zaman burada olacağım." Onun gür saçlarını nazikçe karıştırdı. "Ve burada." Elini onun kalbine bastırdı. "Senin benim bir parçam olduğun kadar ben de senin bir parçanım ve bu bağ zamanın, mekânın ve bu basit ölümlü dünyanın ötesine geçiyor."

Gözyaşlarının arasından gülümsedi ve uzanıp onun yüzünü okşadı. "Değişimden nefret ettiğini biliyorum. Bununla pençelerin ve dişlerinle savaştığını biliyorum, benim küçük porsuğum." Kier gözyaşları dökülmeye devam ederken bile küçük bir kahkaha attı. "Ama asla değişmeyecek olan tek şey sana olan sevgim."

Odadan çıktım ve onları yalnız bırakmak için kapıyı kapattım. Koridordaki sert bir sandalyeye oturdum, rahatsız edilmemeleri için nöbet tuttum, bir yandan da kalbim binlerce küçük acı parçasına ayrılırken her çatlağı hissediyordum.

Marcus beni orada buldu. Elinde bir şişe şampanya ve dört bardak vardı. Yanımda durdu.

"Bir şey mi oldu?"

Ben cevap veremedim kapı açıldı ve Kier dışarı baktı. Perişan görünüyordu ama Marcus'u görünce ağzının kenarından küçük bir gülümseme yükseldi. "Mesajını aldın mı? Hadi o zaman, kutlayalım."

"Kutlama mı?" diye sordum. Kederden çıldırmış mıydı?

"Siobhan ve ben her zaman şampanya içeriz.

bir kitabı bitiriyor," diye açıkladı Marcus. "Az önce bana bittiğini söyleyen bir mesaj gönderdi."

"Ah." Kafamı toparlamaya çalışarak burnumu çektim. Siobhan'ın bir kutlamaya hazır olduğunu düşünemiyordum ama yanılmışım.

Etrafındaki battaniyelerle oturuyordu. Ağlıyormuş gibi görünüyordu ama üçümüzü görünce gözleri parladı ve Marcus'a sıırttı. "Başardık. On uzun yıldan sonra başardık."

"Gerçekten de öyle," dedi. "Bundan hiç şüphe etmedim. Dürüst olmak gerekirse, bunu sadece sizi temsil ettiğim için söylemiyorum, bu şimdiye kadar yazdığınız en iyi kitap."

Bu Siobhan'ın önce ışıldamasına sonra da gülmesine neden oldu. Her zamanki içten kıkırdamasından daha zayıftı ama yine de bir kahkahaydı. Marcus ikimize de birer bardak doldurdu ve sonra kendi bardağını havaya kaldırdı.

"Tig McMorrova ve ... şey ... bir unvanımız var mı?"

"Son Bölüm," dedi Kier. "*Tig McMorrova ve Son Bölüm*. Kitapçıyı hikayenin içine yazdık."

"Oh, bu harika," dedi Marcus. "Burası zaten okurlarınızın size saygılarını sunmak için geldikleri bir yer. Buna bayılacaklar."

Siobhan, "Kendimi uygun hissettim," dedi.

Bardakları tokuşturduk ve bir yudum aldık. Çok lezzetliydi. Şişeye bir göz attım. Süslü bir Fransız etiketi vardı ve bunun gerçek hayatımda asla karşılayabileceğim bir şey olmadığından oldukça emindim.

"Kadeh kaldıracağım," dedi Siobhan. Yorgun ama bir o kadar da memnun görünüyordu. Bardağını kaldırdı, çok yüksek değildi, sanki onun için çok ağırdı. "Ortak yazarlarıma. Siz olmadan bunu asla yapamazdım. Kitabın yayınlanması size kalplerinizin arzularını getirsin."

Bardakları tekrar tokuşturduk. Ne Kier ne de ben kadeh kaldırdık. Sanırım yazdığımız yazılar söyleyecek sözümüz kalmamıştı. Yine de şişeyi bitirdik. Siobhan, "Em, lütfen bu gece burada kal" dediğinde eve nasıl gidebileceğime karar vermeye çalışıyordum. Duygusal bir gün geçirdik ve bence evde yalnız kalmamalısın."

Ne düşündüğünü anlamak için Kier'e baktım ama yüzü ifadesizdi. Marcus bana cesaretlendirici bir baş selamı verdi.

"Pekâlâ," dedim.

Siobhan Kier'e baktı. "Rahatsız etmek istemem ama sanırım merdivenler benim için biraz fazla olacak ve ben

bitkin düştüm. Odama gitmeme yardım eder misiniz?"

"Hiç de değil," dedi Kier. Onu şefkatle kollarının arasına aldı, battaniyesi ve her şeyiyle.

"İyi geceler Marcus, Em." Siobhan bize yumuşak bir gülümseme verdi. "İyi geceler aşkım," dedi Marcus.

"İyi geceler Siobhan," dedim. Açık kapıdan Kier'in annesini üst kattaki odasına taşımasını izledim.

Marcus'a döndüm ve "Sanırım ben de yatacağım. Çok yorucu bir gün oldu."

"Elbette," dedi Marcus. "İyi geceler, Em."

"İyi geceler." Kaldığım misafir odasına döndüm. Maeve ve Shane birkaç gün önce eşyalarımı getirmişlerdi, ben de pijamalarımı giydim, dişlerimi fırçaladım ve yatağa girdim. Gözlüklerimi komodinin üzerine koydum ve ışığı kapattım. Umutsuzca bilinçsiz olmak istiyordum. Uykunun dinginliğinde hissettiğim acıdan kaçmak istiyordum.

Ne yazık ki uyku bir türlü gelmiyordu ve uykusuz bir geceyi Siobhan, Kier ve Finn's Hollow'da edindiğim arkadaşlarımı düşünerek geçirdim çünkü yarın Kier ile yaptığım anlaşmanın şartlarını yerine getirip oradan ayrılmak zorunda kalacağımı biliyordum. Bu düşünce beni mahvetti ve içimde tek bir damla gözyaşı kalmayana kadar ağladım.

- - -

I Maeve'in bana ödünç verdiği küçük el çantasına eşyalarımı yerleştirmem uzun sürmedi. Bugün kulübeye dönecek ve eşyalarımı kutulamaya başlayacaktım. Nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Martha's Vineyard'a geri dönmek istemiyordum. İstedığım ilerlemeye devam etmek için.

Sam ani ayrılışımla ilgili tüm ayrıntıları öğrenmek istemişti ama ona henüz bu konuda konuşamayacağımı söyledim. Kier'e bedensel zarar vermekle ilgili birkaç tehdit savurdu ama ona Siobhan'dan bahsettiğimde işlerin karmaşık olduğunu anladı.

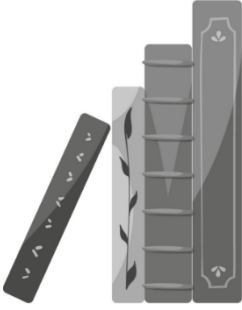
Bavulumu kapıya doğru sürdüm. Geride bir şey bırakmadığımdan emin olmak için odaya göz gezdirdim. *Tig McMorro* ve *Ogham Taşı'nın* orijinal kopyası hâlâ Kier'deydi ama onu geri isteyecek cesareti kendimde bulamadım. Belki bir gün bana gönderirdi. Ugh.

Paltom aşağıdaydı. Sadece onu almam gerekiyordu ve gidebilirdim. Marcus'un beni eve bırakmaya razı olacağını umuyordum. On dakikalık bir araba yolculuğunda bile Kier'le yalnız kalmaya dayanabileceğimi sanmıyordum. Uyanıksa Siobhan'la kahve içmeye karar verdim, aksi takdirde kaçınılmaz olanı uzatmanın bir anlamı olmadığı için gidecektim. Her şey daha da zorlaşacaktı.

Tam kapı tokmağına uzanırken kapı çalındı.

"İçeri gel," dedim. Bayan Clohessy'nin kahvaltının hazır olduğunu haber verdiğini düşündüm.

Kapı itilerek açıldı ve Kier orada durdu. Solgun ve titrek görünüyordu. Gözleri sanki onu sakinleştirecek bir şeye, herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyormuş gibi odanın dört bir yanına daldı. Sonunda bana baktı ve gözlerinde tam ve mutlak bir yıkım gördüm.

Yirmi İki

Içantamı bırakıp bir adım öne çıktı. "Ne oldu? Neyin var?"

"Anne . . . Siobhan . . ." Nefes almak için durakladı. "Dün gece uykusunda vefat etti."

Sendeleyerek geri çekildim ve o da uzanıp beni dirseğimden yakalayarak sabitledi. "I . . . Hayır! HAYIR!" diye bağırdım.

Kier beni kendine çekti, sanki onun da tutunacak birine ihtiyacı varmış gibi kollarıyla beni kendine kilitledi. Başımı salladım, kazağına hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bile sözlerini reddettim. Kendimi sabitlemek için kollarımı beline doladım. Bu doğru olamazdı. Dün gece yorgundu ama mutluydu da. Gidemezdi. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Benim de zamana ihtiyacım vardı. Bu adil değildi. Doğru değildi. İçimden yaralı bir hayvan gibi bir feryat yükseldi.

Kier sırtımı okşadı ve beni sakinleştirmeye çalışan saçma sapan yatıştırıcı sözler fısıldadı. Ama kesinlikle çok üzgündüm ve bir daha asla sakinleşebileceğimi düşünmüyordum.

Siobhan'ın ölüm haberi aynı gün köye ve dünyaya yayıldı.

W Birkaç saat içinde muhabirler Finn's Hollow'a akın ederek Siobhan Riordan'ı tanıyan herkesle röportaj yapmaya başladılar.

Kaçınılmaz olarak, serinin son kitabının yazıldığı haberi sızdırıldı ve Tig McMorro'u büyük ölçüde unutmuş olan dünya çılgına döndü.

Törenden önce ayrılmak gibi bir düşüncem yoktu. Kier'in beni son vedamdan asla mahrum etmeyeceğini biliyordum ve bu yüzden elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışarak hazırlıkların içine daldım. Günler, bitmek tükenmek bilmeyen çiçekler arasında gezinmek, cenaze törenini planlamak ve bir yandan da kendimi toparlamaya çalışmaktan ibaret bir bulanıklığa dönüştü.

Marcus, Kier ve ben kütüphaneye kapandık ve burası basınla ve yazar camiasından gelen taziye mesajlarıyla başa çıkmak için bir tür komuta merkezi haline geldi. Uzun zamandır hayranı olduğum yazarlar notlar, yiyecekler ve hediyeler gönderdiler. Bu, Siobhan'ın çalışmalarının başkalarını ne kadar etkilediğinin bir kanıtıydı.

Siobhan'ın her şeyi basit tutma isteğini yerine getirmeye çalışırken bile, alınması gereken çok fazla karar vardı ve Kier her telefon çaldığında ya da biri kapıyı çaldığında boğulmak üzere olan bir adam gibi görünüyordu. Marcus ve ben elimizden geldiğince çok görevi üstlenmeye çalıştık ama Siobhan'ın yaşayan tek akrabası olarak en ağır yükü Kier taşıyordu.

Cenaze töreni Last Chapter'da yapıldı ve bu da çok uygun geldi. Siobhan'ın odasında, masanın üzerine onun büyük bir portresini yerleştirdik. Bu, yazarın bahçesindeyken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Gözleri parlıyordu, dudakları geniş ve sıcak bir gülümsemeye ayrılmıştı ve uzun, kıvrırcık koyu renkli

saçları esintiyle havalanıyordu. Her gün aldığımız bol taziye buketleriyle çevrili, sanki bir bahar çayırındaymış gibi görünüyordu. Onu hep böyle hatırlamak istemiştım.

Kier, Marcus ve benim de onunla birlikte karşılama sırasına girmemizi istedi; ben de bu sayede kendimi oyugun girişinde Kier ve Marcus'un arasında buldum. Yas tutanların isterlerse Siobhan'ın portresinin yanında bir an düşünebilmeleri için bir yol yapmıştık.

Nasılsın, Em?" Maeve ve Shane ilk gelenlerden ikisiydi ve Maeve yüzümü incelemek için geri çekilmeden önce bana hızlıca sarıldı. Gözlerinde yaşlar vardı ve doğal olarak benim de gözlerim doldu.

"Beklenebileceğı kadar iyi," dedim.

Maeve başıyla onayladı. Elimi tuttu, sonra Kier'e döndü ve onun da elini tuttu. "İkinizin de hayatının işini bitirmesine yardımcı olmanız Siobhan için bir lütuftu."

"Teşekkürler Maeve," dedi Kier. "Bütün övgüyü Emily alıyor. O olmasaydı Siobhan'ın gerçekten huzur içinde olacağından şüpheliyim."

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Bana hâlâ *Emily* diyordu ama sanki annesine yardım etmemi onaylıyor gibiydi, bu da kafamı karıştırdı.

"Hayır," dedim. "Ona en çok yardımcı olan şey onunla birlikte çalışmanızdı."

Maeve aramıza baktı ve başını salladı. "Dediğim gibi, ikiniz de onun için bir lütufsunuz."

Bize sarıldı ve yoluna devam etti ve sıra devam etti.

- - -

Ikafede saklanıyor, kalabalıktan uzaklaşıyor, bir yandan bisküvi atıştırıyor, bir yandan da

Marcus göründüğünde sıcak bir fincan kahve içiyordu. "İşte buradasın, Em," dedi. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Aceleyle yutkundum ve fincanımı yere bıraktım. Marcus'un yanındaki kadın ekru kaşmir kazak takımı ve tüvit pantolon giymişti. Koyu kahverengi deri yarım botları tasarım çantasıyla uyumluydu ve kendini uzun süredir kariyer yapan bir kadının özgüveniyle taşıyordu. Benim en iyi günümde olduğumdan daha derli topluydu.

"Sloane Ryder, bu Emily Allen," dedi. "Emily, bu Siobhan'ın editörü."

"Bayan Ryder," dedim. Yüzünü inceledim ve gözlerinin ve ağzının etrafındaki yumuşak çizgileri fark ettim. Kül sarısı saçlarına beyazlar düşmüştü, bu yüzden Siobhan'la yaşlarının yakın olduğunu tahmin ettim. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Daha önce burada olurdum ..." Gözlerini kırptırdı ve boğazını temizledi. "Ama Avustralya'da bir konferanstaydım ve zamanında geri dönemedim."

"Özür dilerim," dedim. "Eğer seni rahatlatacaksa, Siobhan sık sık birlikte çalıştığı en iyi editörün sen olduğunu söylerdi."

Sloane gözlerini silerken bile güldü. "Birlikte çalıştığı tek editör benim ama kabul ediyorum."

"Marcus!" Odanın karşısındaki bir adam Marcus'u çağırdı ve bizi yalnız bıraktı.

"Seninle yeni tanıştığım için biraz küstahça olacak ama Siobhan'ın yanındaki asistanlık görevin sona erdiğine göre bundan sonra ne yapmayı planladığını merak ediyorum Emily?"

"Bana Em de," dedim. "Hiç de küstahça değil. Günlerdir kendime aynı şeyi soruyorum ve henüz bir cevap bulamadım."

"Yazmayı düşünür müsün?" diye sordu. "Siobhan'la yaptığım son görüşmede, o ... şey yapmadan hemen önce, bir yazar olarak yeteneklerinizden övgüyle bahsetti."

"Siobhan çok cömertti," dedim. "Ama yeteneklerimin bu yönde olduğunu sanmıyorum."

Sloane başıyla onayladı. Dudaklarını büzdü ve çantasını açıp bir kart çıkardı. Kartı bana uzattı ve "Siobhan'ın kitabındaki düzenlemelerinizi de okudum ve harika bir editör olabileceğinize inanıyorum. Benim için çalışmayı düşünür müsün?"

Kartı aldım ve ona bakakaldım.

"En alttan başlayıp yukarı doğru tırmanmanız gerekecek, ancak Siobhan'ın taslağına yaptığınız katkılar bir gösterge ise, tırmanış sizin için çok hızlı olacaktır."

Ben mi? Editör mü? Bu ihtimali hiç düşünmemiştim bile. "Ben I . . . Gerçekten mi?"

Sloane gülümsedi. "Dublin'e gelin, ofisi gezin, çalışanlarla tanışın ve ne düşündüğünüzü görün. Finn's Hollow'a gerçekten yerleşirseniz, her zaman uzaktan çalışabilir ve toplantılar için haftada bir veya iki kez trene binebilirsiniz."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Şimdi cevap verme," dedi Sloane. "Seni olabilecek en kötü zamanda yakaladığımı biliyorum. Bunu iyi düşün. Teklif süresiz olarak açık kalacak. Ne yazık ki yarınki törenden hemen sonra Dublin'e dönmek zorundayım ama beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz."

Nazık bir gülümsemeyle beni kafede öylece bıraktı, geleceğime dair düşündüğüm her şeyi yeniden gözden geçiriyordum.

- - -

Siobhan'ın ayini sadece ayakta izlendi. Bir gün önceki kitapçı gibi kilise de ağzına kadar çiçeklerle doluydu. Kier ve diğerleriyle birlikte ön sıraya oturdum. ev personel ise Sloane ve Marcus ve ve

kitapçı çalışanları koridorun diğer tarafındaki ön sıraya oturdular.

Peder Mulligan ayini yönetti ve ardından Siobhan'ın bir fırtına sırasında oltası nehre sürüklendikten sonra bulması için yepyeni bir oltayı gizlice mabede sokmasının öyküsünü anlattı. Siobhan'ın cömertliğine dair daha pek çok hikâye anlatmaya devam etti: Şansları yaver gitmeyen bir aileye ulaştırılan yiyecek çuvalları, yaşlı bir çiftin arabasını paraları yetmediği halde tamir ettirmesi ve daha niceleri. Siobhan köyde iyiliğin gücü olmuştu ve Finn's Hollow'da onu sevmeyen ve yasını tutmayan tek bir sakin bile yoktu.

Onun kendi hayatım üzerindeki etkisini düşündüm. Beni cesaretlendirmiş, beni övmüş ve bana değer vermişti. Ben bunun nasıl bir his olduğunu hiç bilmezken o bana annelik yapmıştı. Bu kadar kısa bir süre içinde üzerimde silinmez bir iz bırakmıştı ve sonsuza dek daha iyiye doğru değişmiştim.

Kier töreni ilk Tig McMorro kitabından bir pasaj okuyarak kapattı. Büyük, kare ellerinde tuttuğu benim kopyamdı ve altını çizdiğim bir pasajdı. Yıllar önce ezberlediğim sözleri okuduğunda boğazımın düğümlendiğini ve gözlerimin yaşla dolduğunu hissettim. Kısa bir sahneydi ama son satır Siobhan'ın hayat felsefesini yansıtan bir mesajdı. " 'En zor yol genellikle gidilmesi gereken doğru yoldur. "

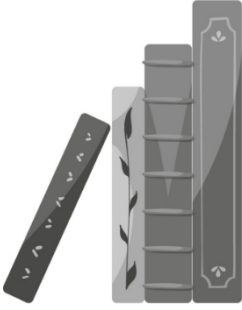
Kitaptan başını kaldırdı ve bakışları benimkilerle buluştu. Bir an için kederimizde ve Siobhan'a olan sevgimizde birbirimize bağlı olduğumuzu hissettim ama sonra gözlerini kaçırdı ve ben de hayal mi k u r d u m diye düşündüm.

Törenden sonra Siobhan için barda bir resepsiyon verilmesine karar verilmişti. Siobhan'ın yayıncısı hesabı ödüyordu ve görünüşe göre tüm köy

ortaya çıkacaktı. Gitmeyi planlamıştıam ama kiliseden çıkarken buna dayanabileceğimi sanmıyordum.

Boş köy sokaklarında kulübeme doğru ilerlerken Tig McMorrow'u ve Kier'in okuduğu satırı düşündüm. Bir barda oturup iyiymişim gibi davranmak, kalbimi kıran adamdan kaçıp kurtulmaktan çok daha zor olacağı için korkakça davrandığımı biliyordum ama bugün Tig'in cesaretine sahip değildim.

Siobhan'ın cenazesinde Sloane'la buluştuktan sonra Dublin'e giden otobüs ve tren tarifelerini incelemiştim. Çantamı bile hazırlamıştıam. Otuz dakika içinde bir otobüsün kalkacağını biliyordum. Acele edersem yetişebilirdim.

Yirmi Üç

"W Editör olarak çalışmaya ne zaman başladın?"
Sam sordu.

"İki hafta içinde," dedim. "Bir süreliğine turist olma fırsatını değerlendireceğim, böylece ortama alışabilirim."

Dublin'den Trinity College kampüsüne doğru yürüyorduk ve arkadaşlarım Sam ve Ben'e bakmak için durakladım.

"Milyonuncu kez gerçekten burada olduğuna inanmadığımı söyleyebilir miyim?" dedim.

"Elbette öyle," dedi Ben. "Sam iş görüşmesi için Dublin'e gideceğini söyleyen sesli mesajını dinlemeyi bitirmeden önce biletleri ayırtmıştı."

Güldüm. Finn's Hollow'dan trenle gelirken Sloane'a e-posta göndermiş ve ertesi gün için bir görüşme ayarlamıştım. Tabii ki hemen Sam'i arayıp haberi verdim, Temple Bar'da bir otelde yer ayırtığımda Sam ve Ben'i iki gün sonra lobide beni beklerken bulacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Sam'in de açıkladığı gibi, "Şubat ayı Vineyard'da durgun bir mevsimdir, dolayısıyla kaçmak için mükemmel bir zamandı."

Gezilecek yerleri tek başıma görmekten memnun olsam da Sam ve Ben'in yanımda olması kesinlikle daha eğlenceliydi. Guinness Storehouse, Ben'in nasıl bira bardağı çizileceğini öğrenme çabalarından asla kurtulamayabilir. Dört gündür benimle birlikteydiler ve umutsuzca aşık olduğum bir şehrin sadece yüzeyini çizmiştik.

Kier cenaze töreninde bize, çalışanlara yas tutma şansı vermek için kitapçıyı birkaç günlüğüne kapatacağını söylemişti. Ona ve ekibin geri kalanına Dublin'de olduğumu bildirmek için mesaj attım. İş görüşmesinden bahsetmemiştim ama Kier'in beni gönderdiği için rahatladığından şüpheleniyordum, böylece beni gönderirken büyük bir olay çıkarmak zorunda kalmayacaktı.

Siobhan'ın yanımda olmaması beni kahrediyordu. Onu özlemek göğsümde sürekli bir ağrıya neden oluyordu, çünkü nereye dönsem ona anlatmak istediğim bir şey görüyordum. Kederimi, onu bu kadar uzun süre tanıyacak kadar şanslı olduğum için duyduğum minnettarlıkla hafifletmeye çalıştım ama bu soğuk bir teselliydi.

Liffey Nehri üzerindeki Ha'penny Köprüsü'nden geçerken telefonum çaldı. Ekranı baktım. Oisín'den bir mesajdı. Günün üçüncü mesajıydı. Dublin'e geldiğimden beri kitapçada çalışan herkesin benimle bir konuda iletişime geçmesi gerekiyordu. Ve her seferinde ne yaptığımın bir resmini göndermemi istiyorlardı. Aldırmadım. Hepsini ve Son Bölüm'ü çok özlemiştim.

Şu anda Oisín malzeme odasındaki fazladan ambalaj bandı zulasını bulamamış gibi görünüyordu. Nerede olduğunu hatırlamam bir buçuk blok sürdü. Trinity Koleji'nin önündeki yaya geçidine ulaştığımızda ona bandın yerini söyledim.

posta kutusunun arkasındaydı ve okulun bir resmini gönderdi.

"Yine mi kitapçı?" Sam sordu.

"Evet." Ön kapıdan girip Parlamento Meydanı'nın gri taşlarını geçerken telefonumu bir kenara koydum. Eski öğrencileri arasında Bram Stoker ve Oscar Wilde'ın da bulunduğu bu kampüste yürürken kendimi daha zeki hissediyordum.

"Onları sensiz çalışmaktan tamamen mahvettin mi?" Sam sordu.

"Em'in eski patronu olarak muhtemelen diyebilirim," dedi Ben. "Kütüphanede seni hâlâ özlüyoruz."

"Ah, teşekkürler." Ona gülümsedim. "Sanırım şu anda herkes kendini biraz kaybolmuş hissediyor. Zaman yardımcı olacaktır."

"Ona haber verdiğinde Kier ne dedi?" Sam sordu.

Döndüm ve Kütüphane Meydanı'nın önünde bulunan muhteşem bir çan kulesi olan Campanile'ye doğru yürüdüm.

"Ona söyledin, değil mi?" Sam ısrar etti.

"Aradım ama açmadı, ben de ona Dublin'de bir randevum olduğuna dair sesli mesaj bıraktım ama ondan bir daha haber alamadım, ki bu iyi bir şey," dedim. "Annesini kaybedeli sadece bir haftadan biraz fazla oldu. Şu anda çok şey yaşıyor. Buna bir de ben eklemek istemiyorum."

"Onunla yüz yüze konuşmadan ayrılmanın sağlığı için ters etki yapacağını düşünmüyor musun?" Sam sordu. Önce Ben'e, sonra da bana baktı. "Siz kütüphanecilerin bu dramatik çıkışları da neyin nesi?"

Ben bana mahcup bir bakış attı. "Bu konuda Samwise'a katılmak zorundayım. Kişisel bir hata sonucu keşfettim ki, bir insana ortadan kaybolmadan önce haber vermek en iyisidir."

"Tavsiyen için minnettarım, gerçekten," dedim. "Ama ortadan kaybolmadım. Bir mesaj bıraktım. Hâlâ İrlanda'da y ı m ve

kitapçı çalışanlarıyla her gün birkaç kez iletişim halindeydi. Eğer Kier beni aramak ya da mesaj atmak isteseydi, arardı. Ama aramadı."

Ne Sam ne de Ben buna bir şey söyledi. Çünkü söyleyecek bir şey yoktu. Kier Dublin'de olduğumu biliyordu ve bana ulaşmamıştı. Sorun değildi. Özellikle de Finn's Hollow'dan ayrılmayacağıma çoktan karar vermiş olduğum için.

"Hafta sonunda geri dönüyorum ve Kier ile oraya gittiğimde konuşabiliriz. Umarım o zaman ikimiz de daha iyi bir kafa yapısına sahip oluruz."

Sam ve Ben düşünceli bir şekilde birbirlerine baktılar. Olayları ele alış biçimimi onaylamadıklarından şüpheleniyordum ama bir şey söylememe nezaketini gösterdiler. Son birkaç gündür hayatım hakkında uzun uzun düşünmüştüm. Editörlük görevini üstlendiğim için heyecanlıydım ve eve, Finn's Hollow'a dönmeyi dört gözle bekliyordum.

Kier'i tekrar gördüğümde, bu ilişkiyi devam ettirmemiz için elimden geleni yapmaya niyetliydim. Onu seviyordum ve onun da beni sevdiğine inanıyordum. Siobhan'ın güvenini boşa çıkardığım için beni affedebilirse, o zaman tekrar deneyebileceğimizi umuyordum. Alternatif olarak, eğer beni affetmezse, Finn's Hollow'daki kulübemde yaşamayı, Son Bölüm'deki kafe masalarından birinde kitap düzenlemeyi planlıyordum, ta ki her gün beni görmesi onu bize bir şans daha vermesi için yıpratana kadar. Görünüşe göre, daha önce bilinmeyen inatçı bir yapım vardı.

"Acele etsek iyi olur," dedi Ben, telefonuna bakarak. "Biletlerimiz Kells Kitabı için ayarlandı ve onu kaçırmak istemeyiz. Şahsen, Kells Kitabı'nı mı yoksa Uzun Oda'yı mı göreceğim konusunda daha heyecanlı olduğuma karar veremiyorum."

"Evet, bütün o erkek büstleri," dedi Sam. "Sabırsızlanıyorum." "Hey, sonunda birkaç kadın da eklediler," dedi Ben.

dedi. "Mary Wollstonecraft da dahil."

"Hangi yıl eklendiler?" diye sordu.

"2023," diye mırıldandı Ben. "Belli ki yüzyıllar süren bir dikkatsizlik."

"Açıkçası," dedi Sam.

Ben tam bir kitap ineği modundaydı ve ben de onunla birlikteydim. Üçümüz köşeyi dönüp Kells Kitabı sergisinin bulunduğu Eski Kütüphane'nin girişine koştuk. Soğuk bir gündü ama güneş çıkmıştı ve sırada sadece bizim olmamıza şaşırdım.

Garip bir şekilde sessiz olan binaya alelacele sokulduk. Bir personel bizi Uzun Oda'ya yönlendirdi ve bir heyecan dalgasının ardından bir hüznün dalgası daha hissettim. Siobhan'ın ve Kier'in de burada olmasını çok isterdim. Hayatımda gördüğüm en güzel kütüphaneye adım attığımda iç çektim.

Siobhan'ın Tig McMorrow için başka bir alemde yaratacağı bir şeye benziyordu. İki kat yüksekliğindeki açık raflarda iki yüz bin cilt, her sıranın sonunda ünlü düşünürlerin beyaz büstleri dururken bir sonraki seviyeye çıkan spiral merdivenler. Çenem düştü. Yemin ederim bir gümbürtüyle yere çarptı. Bir gümbürtü daha duydum ve bunun Ben'inki olduğunu düşündüm. Bu anı onunla ve Sam'le paylaşmak için döndüm ama orada değillerdi.

Tam arkamdaydılar. Kaşlarımı çattım. Düşündüm de, devasa odaya şöyle bir göz gezdirdiğimde yapayalnız olduğumu fark ettim. Bu doğru gelmiyordu. Turist kalabalığı neredeydi?

"Alo?" Seslendim. Sesim odada yankılandı ve acaba kapandılar da kimse bize haber vermedi mi diye düşündüm. İlerledim ve Brian Boru'nun cam kutusunun içindeki arpının yanında durdum. "Sam? Ben?"

Tamam, panik yapmayacaktım. Sadece geri dönüp geldiğim yoldan geri gidecektim.

Ama arkamı döndüğümde yalnız değildim. Kier orada duruyordu ve onu ilk gördüğüm günkü gibi inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

O sırada bir elinde taşınabilir bir hoparlör tuttuğunu fark ettim ve ben izlerken hoparlörü açtı ve Peter Gabriel'in "In Your Eyes" şarkısı çalmaya başladı. Gözlerim kocaman oldu ve nefesimi tutamadım. Bu düşündüğüm anlama mı geliyordu?

Kier bakışlarımla buluştu ve müzik eşliğinde, "Sizi Empire State Binası'nın tepesine nasıl çıkaracağımı bulamadım ama yine de Long Room'un iki kitapsever için daha iyi bir seçim olduğunu düşündüm," dedi.

İçimden bir hıçkırık yükseldi ve elimle ağzımı kapatarak onu zapt etmeye çalıştım. "Bu büyük bir jest mi o zaman?" diye sorduğumda gözlerim yaşlarla bulanıklaşmıştı.

Bana gülümsedi, "Nasıl istersen" dediğinde gülümsemesi şefkat doluydu.

İşte bu oldu. Beynim uğultulu bir ses çıkarmaya başladı ve kalbim göğsümde öyle bir çarptı ki kaburgalarımın birini kıracağımı sandım. Bayılacaktım. Yere doğru yavaşça kaymaya başladığımı hissettim.

"Kırmızı!" Kier hoparlörünü bıraktı ve hızla ilerledi. Sam ve Ben bir kitaplığın arkasından fırladılar ve Ben bir sandalyeyi itti. Kier bana ulaştığında koltuğa yığıldım.

Sam, "Em, bayılmadan önce başını dizlerinin arasına koy," diye emretti.

Önümde çömelmişti ve ben de "Burada olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Belki de Bağ'dan ayrılmadan önce onu aramışımdır," dedi. "Ve belki de bana yardımına ihtiyacı olduğunu söylemiştir. Hadi ama Em, o aksana hayır diyecek değilim ya."

"Evet, ben de yapamadım," diye itiraf etti Ben.

"Bu adil," dedim. Başımı tekrar öne eğdim.

Ayak sesleri duydum ve sonra Kier önümde çömeldi. Başımı kaldırıp ona baktım, masmavi gözlerini görünce sersemledim ve başımı tekrar yere koydum.

"Bu çok tanıdık geliyor Red," dedi.

Gözlerimi kapattım. Bana iki kez Kırmızı demişti. Bu ne anlama geliyordu? Neden buradaydı? Umut etmek istiyordum ama yanılmış olmaktan korkuyordum.

"Sadece açık olmak için." Gözlerimi açtım ve bakışlarına karşılık verdim. "Ateşli bir İrlandalı sırf büyük bir jest yapmaya karar verdi diye bu dizlerin arasına girmeyecek. Bu odayı nasıl kendimize ayırabildik?"

"Siobhan Riordan'ın oğlu olmak işe yarıyor," dedi. "Ah." Başımı salladım. "Sanırım o da bunu onaylardı."

"Umarım öyledir." Yüzünde benim hissettiğim kederin aynısı vardı. "Gerçi duygularımı çözmem bu kadar uzun sürdüğü için muhtemelen sinirlenecektir."

"Peki onları sıraladın mı?" Ben sordum.

"Evet," dedi. "Farkında mısın bilmiyorum ama ben değişimden hoşlanmıyorum Red."

Gülme sırası bendeydi. "Evet, biliyorum."

"Hayatım mükemmel bir şekilde düzene girmişti, sonra sen ortaya çıktın ve her şeyi değiştirdin" dedi. "O zamanlar bunu göremeyecek kadar kalın kafalıydım ama sen her şeyi daha iyi hale getirdin. Annemin hayallerine ulaşmasına yardım ettin ve ona huzur verdin. Ve başka bir insana karşı daha önce hiç tatmadığım kadar derin bir sevgi hissetmemi sağladın."

"Bu çok fazla değişiklik demek," dedim. Gözlerimi ondan alamıyordum. Hayallerimden biri olmadığından ve gerçek olduğundan emin olmak için ellerimi omuzlarına koydum.

"Bunların hiçbirini istemediğimden emindim," dedi. "Sen Dublin'e gittiğinde, her şeyin eskisi gibi olacağını düşündüm. Kendimi düşürebileceğimi düşündüm."

Sana olan aşkımdan. Benim istediğim de buydu çünkü savunmasız olmak istemiyordum. Kalbimin kırılmasını istemedim.

-Bu arada, korumasız dolaşan siz oluyorsunuz."

Az önce bana kalbim mi dedi? Bana aşık olduğunu mu söylüyordu? Sam'in iç çektiğini duydum ve göz ucuyla Ben'in kolunu ona doladığını gördüm.

"Annemin cenazesinden sonra ne kadar aptal olduğumu anlamam tam yirmi dört saatimi aldı. Senin için çıldırıyorum, Red. Benim için seni unutmak diye bir şey yok," dedi Kier. " 'Sanki güneşmiş gibi ona uzun süre bakmamaya çalışarak aşağı indi, ama bakmadan bile onu güneş gibi gördü. "

Ellerimi kalbimin üzerinde birleştirdim ve "Tolstoy'un *Anna Karenina'sı*. Aman Tanrım, bu gerçekten bizim büyük anımız. Büyük jestleri küçümseyen sen, bana bir tane veriyorsun."

Kier, "Tig'in Aislinn'e yaptığı gibi seni büyümlü bir geçide fırlatamam," dedi. "Bu yüzden biraz hayal kırıklığı yaratıyor."

"Ne hakkında konuşuyorlar?" Sam tısladı ve Ben, "Tig McMorro, harika bir seri. Onları okumalıyız."

"Ahem." Kier onlara kaşlarını kaldırdı ve Sam elini ağzına kapattı. Tekrar bana döndü. "Portal yok ama üzgün olduğumu söyleyebilirim. Siobhan'a kızgındım ve hıncımı senden çıkardım. Onun güvenini koruyarak doğru olanı yaptın ve keşke o zaman bunu böyle görebilseydim. Senden bir ahmak olduğum için beni affetmeni ve benimle Finn's Hollow'a dönüp bana yardım etmeni istiyorum..." Bir an durakladı. "Kitapçıyı yenilememe yardım et."

Çenemi elime dayadım. "*Değişiklik* yapmaya istekli olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Güldü. "Senin için Red, istediğin her şeyi değiştiririm. Sadece eve gel ve ait olduğun yerde benimle ol."

Benim için çok değerli olan o yüze baktım. Kier benim insanımdı, bundan hiç şüphem yoktu. Ve onunla birlikte Finn's Hollow'a dönmeyi istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim.

"Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdi. Umutlu görünüyordu. "Bu eve döneceğin anlamına mı geliyor?"

İşaret parmağımla çeneme vurdum. "Potansiyel olarak." "Potansiyel olarak mı?" diye tekrarladı.

"Kitapçının pencerelerin dışında çiçek kutularıyla çok hoş görüneceğini düşünüyordum," dedim.

"Gerçekten mi, Red?"

"Hı-hı," dedim.

"Tamam, çiçek kutuları istiyorsan, çiçek kutuları alırsın."

"Yaşasın." Derin bir nefes aldım ve dedim ki, "Ve yükseltilmiş bir bilgisayar sistemi ve çiftler için birlikte yürüttüğümüz aylık bir kitap kulübüne ev sahipliği yapmalıyız ve ben düşünüyordum ki-"

Kaşı tekrar havaya kalktı.

"Diğer fikirlerimi başka bir zaman tartışabiliriz," dedim.

"Başka zaman mı?" Ellerimi tuttu ve beni çekerek ayağa kalktı.

ayağa kalktım. "Bu evet, eve geleceksin anlamına mı geliyor?" "Aslında sana bir şey söylemem gerekiyor," dedim.

Sanki reddedilmek onun için geliyormuş ve buna hazırlıklı olması gerekiyormuş gibi temkinli görünüyordu.

"Sloane Ryder ile çalışan bir editör olarak işe başladım," dedim.

"Anlıyorum." O kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki neredeyse bırakacağımı söyleyecektim ama neyse ki sağduyum devreye girdi.

"Pozisyonumu korumak istiyorum," dedim. "Sloane uzaktan çalışabileceğimi ve sadece toplantılar için gidip gelebileceğimi söyledi."

O baktı at Ben. "Sen gidiyoriçinkal üzerinde
at kitapçıda mı?"

"Mecburum. Her gün personelden kaç mesaj alıyorum biliyor musun? Belli ki bensiz yapamıyorlar. Tabii . . ."
Onun küstah kaşını taklit ederek, "Sen istediğin için ulaşmıyorlarsa tabii?" dedim.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sesi fazlasıyla masumdu.

"Lütfen, Finn's Hollow'dan günde on mesaj almış olmalıyım, işlerin nerede olduğunu ve ne yaptığımı bilmek istiyorlar," dedim. "O zamanlar gerçekten yardıma ihtiyaçları olduğunu ve beni kontrol etmek için çok nazik davrandıklarını düşünüyordum ama şimdi hepsinin diğerlerinin yanı sıra senin büyük jest planının içine çekildiğinden şüpheleniyorum." Sam ve Ben'e yan gözle baktım ve ikisi de hemen başlarının üzerindeki kemerli tavanı incelemeye başladılar.

Kier başını salladı ve "Masumları korumak için hiçbir şeyi ne doğrulayacağım ne de inkâr edeceğim" dedi.

"Bu iyi," dedim. "Ama casuslarınızın size söylemeyi ihmal ettiği bir şey var."

"O da ne?"

"Finn's Hollow'dan ayrılmayı hiç planlamamıştım," dedim. "Tamamen köyde kalmaya ve seni geri kazanmaya niyetliydim." Duraksadım ve bakışlarımı onunkilere dikerek, "Seni seçiyorum, Kier. Benim için senden daha önemli bir şey yok."

Beni kendine çekti ve öptü. Uzun, kalıcı, ruhumu birleştiren bir öpücüktü bu, kırık kalbimdeki tüm çatlakları onardı ve yeniden atmasını sağladı. Sonra gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi: "Ve ben seni seçiyorum, Red. Bu dünyada ya da başka bir dünyada, her zaman sen olacaksın."

Kollarımı boynuna doladım, o da bana sıkıca sarıldı ve ayaklarımı yerden kesti. Beni bırakmasını hiç istemedim.

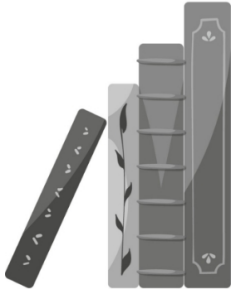
Zihnimde onu koyu renk bir takım elbise içinde, kendimi de beyaz bir elbise içinde gördüm. Evleniyorduk. Ve hemen solunda Siobhan duruyordu. Tam olarak şekillenmemiş bir gölgeydi ama çok mutlu görünüyordu. Elinde sarı bir kurdeleyle bağlanmış lavanta dallarından oluşan bir buket tutuyordu. Bir hayalden daha fazlasını gördüğümü biliyordum, geleceğimizi görüyordum ve Siobhan'ın Kier'e söylediği gibi, o hep bizimle olacaktı.

"İşte orada," dedi Kier beni nazikçe ayağa kaldırırken. "O çok sevdiğim rüya gibi bakışın."

"Sensin," dedim. "Bütün hayallerim hep seninle ilgiliydi."

Sam'in arkamızdan bir yerden "Aw" dediğini duydum.

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum, Red." Kier eğildi ve duygularının derinliğini ortaya çıkaran bir şefkatle beni öptü. Onun için çok değerliydim ve bunu bildiğimden emin olmak istiyordu. Biliyordum. Ayrıca, tıpkı Tig McMorrow gibi, Kier ve benim de sonunda hak ettiğimiz mutlu sona ulaştığımızı biliyordum.

Sonsöz

"T Geldiler!" Oisín kocaman bir kutuyu benim bir el yazmasını düzenlediğim oyuğa taşıırken bağırdı dizüstü bilgisayarımda. Kier yanımda oturmuş, kitapçının etkinlik takvimini gözden geçiriyordu.

Yerimden fırladım, onu kolundan tutup yanıma çektim. Yeni kitapların kutularını açmayı her zaman sevmişimdir. Mürekkebin ve kâğıdın taze kokusu, kapağın güzelliğinin son haliyle ortaya çıkması, başımı döndürmekten asla geri kalmazdı ama bu seferki, bu seferki özeldi.

Oisín cebinden bir maket bıçağı çıkardı ve sanki bana bir hançer sunuyormuş gibi törenle sapını bana doğru uzattı. Ben güldüm, o da sıırttı. Hançeri aldım ve Kier'e uzattım.

"Hayallerinizin gerçekleşmesi çok hoş, değil mi? " diye sordum.

Verdiğim meydan okuma karşısında gözleri parladı ve "*Anne of Green Gables*. Bu çok güzel, Red."

Başımı eğdim, bir kez daha alıntıyı tanımlayabilmesinden etkilendim. Birlikte bir yıl geçirdikten sonra malzememizin tükeneceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre tükenmemiş.

Pratik nedenlerden dolayı onunla birlikte kapı evine taşınmıştım. Dublin'den döndüğümüzden beri bir geceyi bile ayrı geçirmediğimiz düşünülürse, bu çok mantıklıydı. Kier hâlâ Siobhan'ın evini ne yapacağını düşünüyordu. Artık bizim için çok büyük olduğunu düşünüyorduk ama bir aile kurmak için güzel bir yer olacağını ima etmişti ve personeli

onları yerinden etmek istiyordum. Bu fikir bile beni mümkün olan en iyi şekilde heyecanlandırdı.

"Millet, kitaplar burada!" Oisín dükkânın içine seslendi.

Eun-Ji, Niamh ve Brigid oyuktan içeri girerken Oisín'in feryadını duymazdan gelmek imkânsızdı. Kier hepsine baktı ve sonra derin bir nefes aldı. Maket bıçağını bantlanmış dikişe tuttuğunda parmaklarının titrediğini fark ettim. Kendimi onun yanına yaklaştırdım ve o da hemen boştaki kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Bıçağı her bir kenar boyunca kaydırırdı, bant sonuncusunu bırakırken bir patlama sesi çıkardı.

Birlikte kapakları geri katladık. Kier kahverengi ambalaj kâğıdını kenara çekti ve işte oradaydılar. *Tig McMorro* ve *Son Bölüm*'ün elli yazar kopyası kendi özel sihirleriyle bize doğru ışıldıyordu. Kier kıpırdamadan durdu, ben de bir tanesini çıkarıp ona uzattım. Kitabı almadan önce yutkundum, bakışları kitabın kapağına takıldı. Gözlerinde bir damla yaş parlardı ve ben de kendi gözlerimin nemlendiğini hissettim.

Görüşümü tamamen kaybetmeden önce, diğerlerine kopyaları dağıttım ve parlak illüstrasyonu gördüklerinde nefes nefese kaldıklarını ve iç çektiklerini duydum. Yayıncı, orijinal Tig McMorro ciltlerini resimleyen aynı sanatçıyı işe almıştı ve bu kitabı tarif ettiğimizde bize tam olarak ne yapacağını bildiğini söylemişti.

Kendi kopyamı elime aldım, kitapçının ön cephesinin ressam tarafından çizilmiş halini incelerken elimde ağırlığını hissettim. Kapaktaki oyuk pencereyi ortalamıştı ve işte oradaydı. Tam bu masada oturmuş pencereden dışarı bakan Siobhan'dı. Kitapçının dışında Tig ve Aislinn büyülü bir geçitten dışarı adım atıyorlardı, sanki hayal gücünden çıkıp hayatına giriyorlardı. Boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Siobhan'ın yüz hatlarını parmağımın ucuyla izlerken sıkıca sarıldım.

"Mükemmel," dedim. Sesim bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı. Kafamı kaldırdığımda Kier kolunun manşetiyle gözlerinden akan yaşları sildi. Oisín hıçkıra hıçkıra ağladı ve diğerleri de gözyaşlarını yanaklarından aşağı akıtarak ağladılar.

"Annem aptal olduğumuzu düşünürdü," dedi Kier. "Sonra da gülerdi."

Siobhan'ı tanıdığım için haklı olduğumu biliyordum. Dönüp pencereye doğru yürüdü ve kitabı Finn's Hollow köyüne bakan bir vitrinin üzerine koydu. O anda o kitabı asla satmayacağımıza karar verdim. Kitapçı kaldığı sürece orada duracaktı.

Diğerleri romanı karıştırırken kendilerini toparlıyor, her bir parçasını inceliyorlardı. Niamh romanın ilk sayfasını açtı ve hiç şüphesiz huzur içinde okuyabileceği üçüncü kata çıkmak üzere oyuktan çıktı. Diğerleri de onu takip ederek Kier ve beni yalnız bıraktılar.

Siobhan'ı özlemek, Siobhan'ın yasını tutmak, ama aynı zamanda hayatının eserinin tamamlanmış olmasından derin bir memnuniyet duymak ve yine de bunu görmek için burada olmadığı için ezilmiş hissetmek gibi pek çok duyguyla dolup taşıdığını bilerek - kesinlikle öyleydim - onun yanında durmak için hareket ettim.

Ama Kier beni şaşırttı. Beni kollarının arasına aldı ve şefkatle öptü. Söylenmemiş sözler ve yeminlerle dolu bir öpücüktü bu ve ben de karşılığında söylenmemiş bir cevapla onu öptüm.

Gözleri hala nemli olan Kier geri çekildi, yüzümdeki bir tutam saç taradı ve şöyle dedi: "Tig McMorro'u artık son bölümü var, ama sen ve benim için, Red, hikayemiz daha yeni başlıyor."

Ve öyle de oldu.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmak oldukça zorlu bir yolculuk oldu. Beni Arizona'dan (evim olan) Martha's Vineyard'a, Dublin'e ve Ring of Kerry'ye götürdü. Yol arkadaşlarım Susan McKinlay, Annette Amatore ve Alyssa Amatore harikaydı. Daha iyi seyahat eden araştırma arkadaşları isteyemezdim ve edindiğimiz anıları sonsuza dek yaşatacağım.

Ayrıca beni ve annemi ziyaret etmek için zaman ayıran İrlandalı aile üyelerime de minnettarım-Joan Hally, Catherine Hally, Anna Lennon ve Siún Lennon, hepinizle vakit geçirmek ne büyük bir zevkti.

İrlandalı beta okuyucum Róisín Donnelly'ye özel bir teşekkür borçluyum, kendisi taslağı düzenlenmemiş haliyle okuyarak her şeyi berbat etmediğimden emin olma nezaketini gösterdi. Binlerce kez teşekkürler!

Olay örgüsü grubu arkadaşlarım Kate Carlisle ve Paige Shelton'a çok sevgiler. Her zaman daha fazla çatışma bulmama yardım ediyorsunuz. Siz olmasanız ben ne yapardım? Jungle Red Writers'daki blog dostlarım Hank Phillippi Ryan, Deborah Crombie, Lucy Burdette, Hallie Ephron, Rhys Bowen ve Julia Spencer-Fleming'e çok teşekkür ederim. Destğiniz için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Asistanım Christie Conlee'ye her zaman benim sihirli tek boynuzlu atım olduğu için ve McKinlay's Mavens FB grubuna sevgili arkadaşlarım oldukları için özel teşekkürler.

Ailem Chris Hansen Orf, Beckett Orf ve Wyatt Orf'a çok teþekkür ederim. Sizler benim tüm kalbimsiniz ve siz olmadan yaptığım şeyi yapamazdım. Olay örgüsü üzerinde çalışırken beni her zaman dinlediğiniz için teþekkürler. Kolektif sabrınız çok takdire şayan.

Her zaman olduğu gibi, en iyinin de iyisi olan editörüm Kate Seaver ve menajerim Christina Hogrebe ile çalıştığım için çok şanslıyım. Yeteneklerime olan inancınız hiç sarsılmıyor ve katkılarınız ve bilgeliğiniz her zaman işimi çok daha iyi hale getiriyor. Ve Berkley'deki muhteşem ekiple - Amanda Maurer, Kim-Salina I, Kaila Mundell-Hill, Christine Legon, Vikki Chu, Kristin del Rosario ve Alaina Christensen - çalışmaktan çok memnunum. Her gün uyandığımda ve rüyamı yaşadığımda, bunun hepiniz sayesinde olduğunu biliyorum ve size asla yeterince teþekkür edemem.

Son olarak, hikayelerimizi ve birlikte çıktığımız yolculukları seven kitapseverlere, hayalperestlere ve okuyuculara teþekkür etmek istiyorum. Bir sonraki maceramızın bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum!

ISIM TELAFFUZLARI

Kieran-Keer-uhn

Siobhan-Shiv-awn

Niamh-Neve Oisín-

Aw-sheen Eun-ji-

Eu-n-jee Aislinn-

Ash-lin

İrlanda Viskili Kurabiye Tarifi

İrlanda viskisi ile tatlandırılmış çıtır çıtır tereyağı bisküvi

İÇİNDEKİLER

*1 su bardağı Kerrygold tuzsuz tereyağı, yumuşatılmış
fincan açık kahverengi şeker, paketlenmiş
1 Çorba Kaşığı İrlanda Viskisi
2 su bardağı çok amaçlı un*

YÖNLER

Fırın tepsilerine parşömen kağıdı serin. Elektrikli veya stand mikser kullanarak tereyağı ve şekeri birlikte krema haline getirin. Kaseinin kenarlarını sıyırdığınızdan emin olun. Viskiye ekleyin. Karışım ufalanana kadar unu yavaşça ekleyin. Hamur birbirine karışana kadar hızı arttırın. Fazla karıştırmayın. Ellerinizi kullanarak hamuru bir top haline getirin. Plastik ambalaja sarın ve 30 dakika buzdolabında bekletin.

Unlanmış bir yüzeyde hamuru yarım inç kalınlığında açın. İsteddiğiniz şekillerde kesin ve astarlanmış fırın tepsilerine yerleştirin. Kurabiyeleri pişirmeden önce bir saat buzdolabında bekletin. Fırını önceden 350 dereceye ısıtın ve kurabiyeleri buzdolabından çıkarın. 15-17 dakika pişirin. Kurabiyeler gevrek olmalıdır.

Hava geçirmez bir kapta saklayın.

Buzlu kurabiye tercih edilirse, 2 çay kaşığı İrlanda viskisi ve 1 fincan pudra şekerinden veya istenen kalınlığa ulaşmak için gereken miktardan kalın bir glaze yapılabilir. Glazürü kurabiyenin üzerine gezdirin ve saklamadan önce iyice kurummasını bekleyin.

Aşkta İlk Kitap

JENN MCKINLAY

READERS GUIDE

TARTIşMA İÇİN SORULAR

1. Emily Allen İrlanda'ya gidiyor çünkü her zaman dünyayı gezmek ve maceralar yaşamak istemiş. Siz dünyayı gezmek ister misiniz? Nereye gitmek isterdiniz?
2. Kieran Murphy değişimi sevmez. Hatta mobilyalarını asla yeniden düzenlemediğini itiraf ediyor. Siz değişimi sever misiniz? şu anda hayatınızla ilgili herhangi bir şeyi değiştirebilecek olsaydınız, bu ne olurdu?
3. Siobhan Riordan korkunç bir yazar tıkanıklığı yaşıyor ve on yıldır yazmadığı için serisinin son kitabını yarım bırakıyor. Siz hiç yarım bırakılmış bir seri okudunuz mu? En sevdiğiniz yazar yazmayı bıraksa ne hissederdiniz?
4. Em, yolun karşı tarafında araba kullanmayı öğrenmek zorundadır ve bu zorluğun üstesinden gelir. Siz hiç böyle bir meydan okumayla karşılaştınız mı? Nasıl geçti?
5. Em ve Kier ortak bir kitap sevgisine sahipler ve kitap boyunca edebi alıntılarla birbirlerini sınıyorlar. Alıntıların çoğunu biliyor muydunuz? Aralarında sizi şaşırtan oldu mu?

6. Em, Finn's Hollow köyünün ait olduğu yer olduğunu fark eder. Orada mutludur. Sizin mutlu olduğunuz yer neresi?
7. Em'in annesiyle zor bir ilişkisi var ama Siobhan ile tatmin edici bir annelik bağı kuruyor. Anne-kız ilişkisinin zor bir ilişki olduğunu düşünüyor musunuz? Hayatınızda sizin için anne rolünü üstlenen başka kadınlar var mı?
8. Em bir hayalperesttir, sıradan şeylerden olağanüstü şeyler hayal eder. Siz bir hayalperest misiniz? Ne hakkında hayal kurarsınız?
9. Kier, Em'e onu ne kadar sevdiğini göstermek için büyük bir jest yapmakla görevlendirilir. Romantizmdeki büyük jestler hakkında ne düşünüyorsunuz? Onunki hakkında ne düşünüyorsunuz?
10. Em ve Kier ilk görüşte aşk yaşamıyorlar ve aslında başlangıçta hiç anlaşıyorlar. Sizce duyguları ne zaman değişir? Sizce sonsuza dek mutlu yaşayacaklar mı?

Bir alıntı için okumaya devam edin

Paris Her Zaman İyi Bir Fikirdir

Jenn McKinlay tarafından.

Berkley Romance'dan şimdi temin edilebilir!

"I evleniyorum."

"Ha?"

"Renklerimizi çoktan seçtik, pembe ve gri."

"Pembe ve ne?"

"Gray. Ne düşünüyorsun, Chelsea? Dürüst fikrini istiyorum. Bu çok mu retro?"

Orta yaşlı dul babama baktım. Boston'un merkezinde, Boylston ve Berkeley Caddelerinin köşesindeki bir gelinlik mağazasında duruyorduk ve o bana düğün renklerinden bahsediyordu. *Onun* düğün renkleri.

"Özür dilerim, bir saniyeye ihtiyacım var," dedim. Elimi kaldırdım ve neler olduğunu anlamaya çalışırken gözlerimi kırptırdım.

Babamdan acil bir durum olduğu için onunla bu adreste buluşmamı isteyen bir mesaj aldıktan sonra Cambridge'deki dairemde buraya koşmuştum. Kalp ameliyatı için hazırlanmıştım, düğün renkleri için değil!

Birden nefes alamaz oldum. Sıkan yün atkıyı boynumdan çıkardım, bereyi başımdan çektim ve ceplerime doldurdum. Beynime kan akışını sağlamak için parmaklarımla kafa derimi ovaladım. İşe yaramadı. *Hadi Martin*, kendi kendime koçluk yaptım. *Topla kendini*. Biraz hava almak için kabarık kışlık ceketimin fermuarını açtım, sonra babama odaklandım.

"Ne dedin sen?" Ben sordum.

"Pembe ve gri, çok mu retro?" Glen Martin, nam-ı diğer baba, sordu. Tel çerçeveli gözlüklerini burnunun üzerine itti ve

Bana gayet mantıklı bir soru soruyormuş gibi baktı.

"Hayır, ondan önce." Elimi dairesel bir hareketle sallayarak sonuna kadar geri gitmesi gerektiğini belirttim.

"Evleniyorum!" Bunu söylerken sesi yükseldi ve normalde elli beş yaşında olan babamın bir şekilde şu anda yirmili yaşlarında bir gelinzilla tarafından ele geçirildiğine karar verdim.

"İyi misin baba?" diye sordum. Boşuna değil, çünkü son baktığımda, bırakın evliliği düşünmeyi, kimseyle çıkmıyordu bile. "Son zamanlarda buzda kayıp kafanı mı çarptın? Soruyorum çünkü kendinde değil gibisin."

"Özür dilerim," dedi. Uzandı ve beni düşüncesizce kucakladı, bu da onun her zamanki düğmeli matematikçi kişiliğinden uzak olduğunun bir başka göstergesiydi. "Ben sadece Çok mutluyum. Çiçekçi kız olmaya ne dersin?"

"Um . . . Neredeyse otuz yaşındayım." Hissettiğim kadar şaşkın görünmemeye çalıştım. Burada neler oluyordu?

"Evet, ama zaten tam bir düğün partimiz var ve sen ve kız kardeşin eşleşen elbiseler içinde gerçekten sevimli olurdunuz, belki ışıltılı bir şey."

"Eşleşen elbiseler? Işıltılı mı?" Tekrar ettim. Sözlerini anlamlandırmaya çalıştım. Anlamlandıramadım. Her şey açıktı. Babam her zamanki aklını kaybetmişti. Muhtemelen kız kardeşimi aramalıyım.

Ne kadar deli olduğunu anlamaya çalışarak yüzünü inceledim. Her sabah aynada gördüğüm ela gözlerin aynısı benimkiler de vardı, ama benim gözlerim genellikle mat ve düz görünürken onunkiler parlıyordu. Gerçekten mutlu görünüyordu.

"Sen ciddisin," diye nefes nefese kaldım. Büyük, kabarık beyaz gelinliklerle tıka basa dolu olan gelinlik mağazasına şöyle bir baktım

Elbiseler. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu ama yine de buradaydım. "Bana şaka yapmıyorsun değil mi?"

"Hayır." Tekrar sıırttı. "Tebrik et beni, fıstık. Ben evleniyorum."

Sanki göğsüm kendi içine çöküyormuş gibi hissettim. Geçtiğimiz yedi yıl boyunca bir kez bile babamın yeniden evlenebileceğı ihtimalini düşünmemiştim.

"Kime?" diye sordum. Olamazdı. Olamaz. O zaman *delice*.

"Gerçekten mi, Chels?" Babam doğruldu. Yüzündeki gülümseme kayboldu ve başını yana eğdi - hayal kırıklığına uğramış ebeveyn bakışı.

Hayatım boyunca bu bakışa çok sık maruz kalmamıştım. Küçük kız kardeşim Annabelle gibi "bakış "tan çok hoşlanan biri değildim. Genelde beni hemen hizaya sokardı ama bugün değil.

"Sheri mi? Sheri'yle mi evleniyorsun?" Sesimi nötr tutmaya çalıştım. Büyük bir başarısızlıkla geriye doğru adım attım, eşarbımın sarkan ucuna takıldım ve ultra feminen mağazanın etrafına serpiştirilmiş krem rengi kadife sandalyelerden birine zarifçe yayıldım. Oturmamın iyi bir şey olduğunu düşündüm, çünkü olumlu cevap verirse bayılabilirdim.

"Evet, ona evlenme teklif ettim ve memnuniyetle kabul etti," dedi. Elinde değilmiş gibi dudaklarına mutlu, aptalca bir sırıtma daha yayıldı.

"Ama ... ama ... seni iki hafta önce bekarlığa veda müzayedesinde kazandı!" Ağladım. Daha fazlasını söylemeden önce ağzımı kapattım, bunun son derece aceleci olduğunu belirtmek istiyordum.

Mağazanın terzisi, kürsünün üzerindeki devasa üç katlı aynanın önünde bir geline yardım ederken dönüp bize baktı. Koyu renk saçları başının üstünde bir düğüm halinde toplanmıştı ve yüzü mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. O yaptı

Pazar günkü makyajsız halimle kendimi ezik hissediyordum. Bu benim hatam değildi, çünkü babamla buluşmak için evden ayrıldığımda, gönderdiği adresin Brianna's Bridal'a ait olduğunu bilmiyordum. Acil bir bakım bekliyordum; aslında bir bakıma ihtiyacımız olmadığından henüz emin değildim.

Harvard'lı matematikçi ve her yönüyle inek bir baba olan Glen Martin, Boston ocuk Hastanesi'ne bağış toplamak amacıyla kız kardeşim Annabelle tarafından önde gelen Bostonlular için düzenlenen gümüş tilki bekârlığa veda mzayedesine katılmaya zorlanmıştı. Elbette kız kardeşimi ve babamı desteklemek için gitmiştim ve çoğunlukla tam bir uyuklama şenliği olmuştu.

Etkinliğin en önemli olayı, iki sosyetenin bir cerrah için açık arttırma savaşına girmesi ve kaybedenin karton kreğiyle kazananın suratına bir tokat atmasıydı. Adamın estetik cerrah olması iyi bir şeydi çünkü kağıt kesiginde kesinlikle bir onarım çalışması gerekiyordu.

Ama babam kadınlar arasında o kadar da popüler değildi. Kimse bir matematikçi istemezdi. Hiç kimse. Sunucunun yalnız kızlara babamın Riemann hipotezini çözme girişimlerini satmaya çalışmasının ardından birkaç dakika süren dayanılmaz sessizlikten sonra, minyon bir esmer olan Sheri ilk teklifiyle raketini kaldırdığında ona ben de teklif vermek üzereydim. Babamın Sheri'ye gönderdiği minnettarlık gülümsemesi göz kamaştırıcıydı ve bildiğimiz bir sonraki şey, havada numaralandırılmış küreklerin bir telaşının ortaya çıkmasıydı, ancak Sheri orada kaldı ve 435.50 \$ 'a kazandı.

"Sadece iki hafta sürdü," dedi babam. Omuz silkti ve ellerini bir blackjack dağıtıcısı gibi uzatarak gizli kartları, fişleri ya da nakit parası olmadığını gösterdi.

Şok ve korku karışımı bir bakışla ona baktım.

"Sürpriz olduğunu biliyorum Chels, ama ne zaman-" diye başladı, ama sözünü kestim.

"Baba, bekârlığa veda müzayedesinin istikrarlı ve uzun süreli bir ilişkinin temeli olduğunu sanmıyorum."

"Bunun harika bir hikaye olduğunu kabul etmelisiniz," dedi.

"Um ... hayır." Sanki altmış karpuzu küçük bir arabaya sığdırmakla ilgili bir matematik problemiymiş gibi mantıklı görünmeye çalıştım. Ellerimi iki yana açtım ve sordum: "Sheri hakkında ne biliyorsun ki? En sevdiği renk nedir?"

"Pembe, evet." Bana yetişkin bir adamdan çok bir ergende görülen çok bilmiş bir ifadeyle baktı. Hmm.

"Pekâlâ, sen kimsin ve babama ne yaptın?" Ateşi v a r m ı diye kontrol etmek istedim; belki grip olmuştu ve halüsinasyon görüyordu.

"Ben hâlâ benim, Chels," dedi. Bana nazikçe baktı. "Değişiklik olsun diye mutlu bir ben oldum."

Bu muydu? Onunla ilgili bu kadar farklı olan şey bu muydu? Mutlu muydu? Hiç tanımadığı bir kadınla nasıl mutlu olabilirdi? Belki de . . . ah canım. Annemin ölümünden sonra babam pek ortalıkta görünmemişti. Belki de sonunda küçük bir şey elde ediyordu ve bunu aşkla karıştırıyordu. Tanrım, bunu onunla nasıl konuşacaktım?

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım. Ebeveynler bunu her zaman yapardı. Elbette ben de yapabilirdim. Bir gün çocuğum olursa harika bir pratik olurdu. Gözlerimi açtım. Uzak köşede, hayatımda gördüğüm en çirkin chartreuse elbiseler içinde üç kadın duruyordu. Belli ki onlardan nefret eden bir gelinin refakatçileriydiler. Ve eğer bu çılgınlığa bir son vermezsem, ışıltılı pembe ya da gri giysiler içindeki ben olabilirdim.

"Otur baba," dedim. "Sanırım konuşmamız gerekiyor."

Yanımdaki koltuğa oturdu ve bana ayakkabılarımı bağlamayı öğretirken gösterdiği sabırla baktı. Başka tarafa baktım. Bu, jinekoloğumun bana defalarca aşağı kaymamı söylemesinden daha garipti. Sanki yıllık muayenede bir kadının kışının biraz satın alınmaya ihtiyacı olduğunu bilmiyorlar. *Odaklan, Martin!*

"Birkaç yıldır yalnız yaşadığınızı biliyorum." Boğazımı temizledim. "Ve sanırım karşılanmayan bazı ihtiyaçlarınız olmuştur."

"Chels, hayır-" dedi. "Konu bu değil."

Onu görmezden geldim, göz teması kurmadan yoluma devam ettim, çünkü onunla bu konuşmayı yapmak zorunda olsaydım, kesinlikle ona bakamazdım.

"Ve anlıyorum ki bu kadar uzun bir suskunluk döneminden sonra ne hissettiğin konusunda kafan karışmış olabilir, sorun değil" dedim. Tanrım, bu Bay Rogers'ın seks konuşmasına benziyordu. "Mesele şu ki, annemden sonra yattığın ilk kişiyle evlenmek zorunda değilsin."

İşte, söyledim. Akıllıca tavsiyelerim ve öğütlerim tam bir sessizlikle karşılandı. Evlenmek zorunda olmadığı için rahatladığını ifade etmesini bekledim. Ben de bekledim. Sonunda başımı kaldırıp babama baktım, o da bana diş perisi olduğunu öğrendiğim zamanki gibi bakıyordu. Hayal kırıklığı.

"Sheri ilk değil," dedi.

"Değil mi?" Şok olmuştum. Şok oldum diyorum size. "Hayır."

"Ama bana daha önce hiç kimseden bahsetmemiştin," dedim. "Sen yapmadı ihtiyaç için Biliyorum." o

cevap verdi. "Onlar vardı yoldaşlar, ilişkiler değil."

"Onlar mı?!" Bağırdım. Öyle demek istememiştim. Terzi bana bir kez daha eleştirel bir bakış fırlattı ve kendimi toparlamaya çalışarak öksürdüm.

Babam oturduğu yerde kıpırdandı ve bana anlayışlı bir gülümseme gönderdi. "Belki de burada buluşmak iyi bir fikir değildi. Düğünün planlanmasına yardımcı olacağın için heyecanlı olacağını düşünmüştüm ama belki de hazır değilsindir."

"Tabii ki hazır değilim," dedim. "Ama sen de değilsin."

"Evet, hazırım."

"Oh, gerçekten mi? Şuna cevap ver: Sheri köpekleri mi yoksa kedileri mi tercih eder?"

"Ben-" Gözlerini kırıştırdı.

"Evet, çünkü sadece iki hafta oldu," dedim. "Alnındaki yumruyu hatırlıyor musun? Ona biyopsi yaptırmak iki haftadan uzun sürmüştü ama sen biyopsi yaptıracak kadar bile uzun süredir tanımadığın bir kadınla evlenmeye hazırsın."

Sesim yükselmeye başlamıştı ve babam ellerini *iç sesiyle* uzatarak *lütfen* işareti yaptı. Denerdim, ama derdimi anlatmak için adımlarımı hızlandırdığımı hissediyordum. Ezici darbeyi indirdim.

"Baba, onun pasta mı yoksa kek mi sevdiğini biliyor musun?"

"Ben ... um ..."

"Hayatının geri kalanını doğum günlerini turta ile kutlayabilecek biriyle geçirmeyi düşündüğünün farkında mısın?"

"Chels, bunun sana çok hızlı geldiğini biliyorum," dedi. "Biliyorum ama Sheri'nin turta ya da kek sevmesinin o kadar da önemli olduğunu sanmıyorum. Kim bilir, belki de dondurma seviyordur ve dondurma her şeyin yanında gider."

"Annem pasta severdi" dedim. İşte. Başardım. Tüm bu aceleyle getirilmiş evlilik çılgınlığına karşı en büyük argümanı getirmiştım. Annem.

Babamın gülümsemesi sanki parmaklarımın arasında bir kibrit alevi gibi sönüp gitmişti. Bu konuda kendimi kötü hissettim,

Ama Sheri'nin -ama hayır- üvey annem olacağı düşüncesine kapıldığım kadar değil.

"Annen gideli yedi yıl oldu, Chels," dedi. "Bu bir insanın yalnız kalması için uzun bir süre."

"Ama görünüşe göre yalnız değilmişsin," diye itiraz ettim. "Ayrıca, ben ve Annabelle varız."

"İstiyorum."

"Peki neden evlenmek istiyorsun?" Bastırdım.

Babam iç çekti. "Çünkü Sheri'yi seviyorum ve onu karım yapmak istiyorum."

Nefesim kesildi. Sanki yüzüme bir tokat atmış gibi hissettim. Evet, kötü tepki verdiğimi biliyordum ama o benim babamdı. Annemi ölüm onları ayırana kadar sevmeye yemin etmiş olan adam. Ama sorun da buydu, değil mi? Annem vefat etmişti ve babam o zamandan beri yalnızdı, ta ki iki hafta önce Sheri Armstrong'la tanışana kadar.

Anladım. Gerçekten aldım. eBay'de nane rengi bir çift Jimmy Choos görüldüğünde teklif ateşine tutulduğum bilinir. Elinizdeyken bir şeyi bırakmak zordu, özellikle de başka bir teklif sahibi bahsi yükseltmeye devam ettiğinde. Ama o benim babamdı, ayakkabı değil.

Gelinlik salonu çalışanlarından biri elinde bir tepsi mimoza ile geldi. İki tane aldım ve köpüklü içeceğe çift yumruk attım. Yüce Tanrım, umarım içlerinde posadan çok köpük vardır. Köpükler ağzımın damağına çarptı ve babamın şaşırtıcı haberinin tadını yok etmelerini diledim, ama etmediler.

"Dinle, bekar ve azgın kadınlardan oluşan bir kalabalığın arzu nesnesi olmanın baş döndürücü bir şey olduğunu biliyorum-"

"Gerçekten, bunu biliyor musun?" Babam çenesini elinin arasına almış, kaşlarını kaldırmış beni inceliyordu.

Gözlerinde pırıltı.

"Tamam, tam olarak değil, ama demek istediğim -ve bir tane var- sen ve Sheri burada gerçek dünyada faaliyet göstermiyorsunuz," dedim. "Sheri'nin seni kazandığı için kendini muzaffer hissetmesini anlıyorum ama bu seninle evlenmesi gerektiği anlamına gelmez. Yani, neden onunla evlenmek zorundasın ki? Neden diğer yaşlı insanlar gibi günah içinde yaşayamıyorsun?"

"Çünkü birbirimizi seviyoruz ve evlenmek istiyoruz."

"Bunu bu kadar erken bilemezsin," diye karşı çıktım. "Bu mümkün değil. Temsilcisi henüz ayrılmadı bile."

Babam kaşlarını çattı, belli ki anlamamıştı.

"İlk altı aydan bir yıla kadar, aslında bir insanla çıkmıyorsunuz," diye açıkladım. "Onların temsilcisiyle çıkıyorsunuz. Gerçek kişi, yani koltuğu yukarıda bırakan ve önünde durduğu halde buzdolabındaki ketçabı bulamayan kişi, ilişkinin aylar sonrasına kadar ortaya çıkmaz. Bana güvenin."

"Sen neden bahsediyorsun? Elbette bir insanla çıkıyorum. Sizi temin ederim ki Sheri tam anlamıyla bir kadın," dedi. "Vay canına, öyle mi?" Kulaklarının ucu kızardı ve kendi yüzümün utançtan kızardığını hissettim. Devam ettim.

"Baba, birincisi, iğrenç," dedim. "İkincisi, bir insanın temsilcisi onun en iyi halidir. İki hafta sonra, gerçek Sheri'yi henüz görmedin. Gerçek Sheri, yirmi dört-yedi mükemmel saç ve makyajın, sakın mizacın, babanla yaptığın şakaların komik olduğunu düşünen kadının arkasında saklanıyor. Komik değiller."

"Hayır, hayır, hayır." Başını iki yana salladı. "Onu makyajsız da gördüm. Hâlâ çok güzel. Ve öfkeli biri - bir ara onunla araba sürün. Bazı yeni kelimeler öğrendim. Çok eğitici. Ve baba şakalarım çok komik."

Gözlerimi devirmiştim. Burada biraz sert sevgi göstermem gerekecekti. Açık sözlü olmam gerekecekti.

"Baba, kabalık etmek istemem ama bana başka seçenek bırakmıyorsun. Muhtemelen seninle sadece paran için evleniyor," dedim. Bunu söylediğim için kendimi korkunç biri gibi hissediyordum ama onun servet avcılarından korunmaya ihtiyacı vardı. Bu bir nezaketti, gerçekten.

Beni şaşırtarak gerçekten güldü. "Sheri benden çok daha iyi durumda. Ben bu ilişkide sadaka durumundayım."

"O zaman neden *seninle* evlenmek istiyor?" diye sordum.

Kelimeler, onları bastırarak beynim olmadan önce uçup gitti. Söylenecek kötü bir şeydi. Bunu biliyordum ama çılgına dönmüştüm, telaşlıydım ve pek iyi düşünemiyordum.

"Öyle demek istemedim," diye söze başladım ama sözümü kesti.

"Düşündüğünüzün aksine, orta yaşlı çevrelerde oldukça popülerim."

Ayağa kalktı ve yakındaki askılıktan paltosunu aldı. Paltosunun içine omuz silkerken, yüzünde karnımı ağrıtan bir acı ifadesi b e l i r d i . Babamı severdim. Ona hiçbir şey için acı çektirmezdim ama yine de çekirmiştim. Onu çok incitmiştim. Kendimi çamurdan daha alçak hissediyordum.

"Özür dilerim baba. Gerçekten, öyle demek istemedim-" Ama yine sözümü kesti.

"Ciddiydin ve ne yazık ki buna şaşırmadım bile," dedi. "Dinle, annen öldüğünden beri her gün onun yasını tuttum ve hayatımın sonuna kadar da tutacağım, ama beni mutlu eden birini buldum ve hayatımı onunla geçirmek istiyorum. Bu annenle yaşadıklarımı ortadan kaldırmıyor."

"Öyle değil mi?" Tartıştım. Bu. Duyurusundan beri beni rahatsız eden şey buydu. Annemin yerine geçerek, sahip oldukları şeyi kesinlikle azalttığını nasıl göremiyordu? "Sheri senin adını alacak, değil mi? Ve bizim evimize taşınacak, değil mi? Yani bir zamanlar anneme ait olan her şeyi -Bayan Glen Martin unvanını ve ailesini sevip büyüüttüğü evi- başka bir kadına veriyorsun. Bir sonraki bildiğim şey, ona anne demem gerektiğini söyleyeceğin."

Yüzünde suçlu bir ifade belirdi. "Hayır."

Başımı salladım. "Kesinlikle hayır."

"Ona öyle demen gerektiğini söylemiyorum. Sadece Sheri hiç vardía AİLE . onu kendi,ve o bahsedilen geçerken nasıl çok o oldu bakıyor ileri için kız çocuk sahibi olmak. Hayatında yeniden bir anne figürü olmasının ne kadar iyi olacağını düşünsen iyi olurdu." "Ben onun kızı değilim ve asla da olmayacağım," dedim. Göğsüm öfkeyle kabardı. "Nasıl böyle davranabiliyorsun?"

tüm bunlar annemi silmiyor mu?"

Babam başını yana eğmiş ve sağ kaşını kaldırmış bir şekilde bana bakıyordu. Atkısını boynuna doladı ve eldivenlerini çıkardı.

"Biliyor musunuz? Sheri'nin benim adım alıp almayacağını bilmiyorum. Bu konuyu henüz konuşmadık," dedi. "Eve gelince, onu satmayı planlıyorum, böylece hayatımıza yeni bir yerde birlikte başlayabiliriz."

Nefesimi içime çektim. Çocukluk evim. Gitti mi? Satıldı mı? Yabancılar mı? Kusacağımı sandım. Onun yerine, mimozalardan birini cilaladım.

"Sheri ve ben üç ay içinde evleniyoruz," dedi. "Güzel bir Haziran düğünü planlıyoruz ve senin de bunun bir parçası olmanı çok istiyoruz."

"Çiçekçi kız olarak mı?" Alay ettim. "Kimin çılgın fikriydi bu?"

"Sheri'nindi," dedi. Ağzı gerildi. "Daha önce hiç evlenmemiş ve biraz heyecanlı. Aslında bunu görmek çok güzel."

"Otuz yaşında bir çiçekçi kız," diye cevap verdim, trafikteki bir kuyrukçu kadar inatçıydım. Bu işin peşini bırakamazdım.

"Tamam, anladım. O zaman istediğin herhangi bir şey olarak gel," dedi. "Beni evlendirebilirsin, sağdıçım olabilirsin, nedime olabilirsin ya da bu lanet şeyi yönetebilirsin. Umurumda değil. Sadece orada olmanı istiyorum. Senin onayını almak Sheri ve benim için her şey demek."

Ona baktım. Bana falsolu top atmayı, bisiklete binmeyi ve çok acemi olursa bir çocuğun kışına diz atmayı öğreten yumuşak huylu Harvard matematik profesörü hiç bu kadar kararlı görünmemişti. Ciddiydi. Sheri Armstrong'la evlenecekti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"I . . . I." Kelimelerim durdu. Sorun olmadığını, mutlu olmayı hak ettiğini ve istediği her durumda yanında olacağımı söylemek istedim ama tılandım. Ağzım karaya vurmuş bir balık gibi açılıp kapanarak oturdum ve nasıl nefes alacağımı bulmaya çalıştım.

Babam Mart ayının soğuk havasına göğüs gererek yakasını kaldırdı. Hayal kırıklığına uğramış ve sinirli görünüyordu. "Kendini zorlama."

Ben donmuş bir şekilde otururken o arkasını döndü. Bundan nefret ediyordum. Bu şekilde ayrılmamızı istemiyordum ama olayların bu ani dönüşü beni o kadar şaşırtmıştı ki neredeyse katatonik olmuştum. Kendimi perişan hissederek uzaklaşmasını bekledim ama onun yerine bana doğru döndü. Bana öfkelenmek yerine, ki bu benim topuklarımı sıkıp geri çekilmeme neden olabilirdi, üzgün görünüyordu.

"Sana ne oldu fıstık?" diye sordu. "Sen eskiden dünyayı kurtaracak o koca yürekli kızdın."

Hiçbir şey söylemedim. Hayal kırıklığı ve şaşkınlığı ekşi süt banyosu gibi üzerime çöktü.

"Ben büyüdüm," dedim. Ama kendi kulaklarıma bile savunmacı bir ses geliyordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, yapmadın. Tam tersi. Artık hiç büyümüyorsun."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Geçtiğimiz yedi yıl içinde kanserle mücadele için milyonlar topladım. Büyümediğimi nasıl söylersin?" diye sordum. Güzel bir öfke köpüğü oluşturmaya çalışıyordum. "Dünyada bir fark yaratmaya çalışıyorum."

"Bu sizin kariyeriniz," dedi. "Mesleğinizde harika olmanız kişisel olarak büyüdüğünüz anlamına gelmez. Chels, hayatına bir bak. Haftanın yedi günü çalışıyorsun. Hiç izin kullanmıyorsun. Biriyle çıkmıyorsun. Hiç arkadaşın yok. Kahretsin, eğer sürekli brunch randevumuz olmasaydı, seni tatiller dışında görebileceğimden bile şüpheliyim. Annen öldüğünden beri kendini duygusal olarak hepimizden soyutladın. Bu nasıl bir hayat böyle?"

Başımı çevirip pencereden dışarı, Boylston Caddesi'ne baktım. Babamın Amerikan Kanser Koalisyonu için ne kadar sıkı çalıştığımı görmezden geldiğine inanamıyordum. Organizasyondaki en iyi kurumsal bağış toplayıcısı olmak için kışımı yırtmıştım ve sinir bozucu bir iş arkadaşım dışında statüm sorgulanmıyordu.

İç çekti. Ona bakamadım. "Chels, başardıklarının önemsiz olduğunu söylemiyorum. Sadece son birkaç yılda değiştin. En son ne zaman eve benimle tanışması için özel birini getirdiğini hatırlamıyorum. Sanki annenden beri kendini eve kapatmış gibisin.

."

Başımı ona doğru salladım, yeniden evleneceğini açıkladığı aynı konuşmada annemden bahsetmesi için onu cesaretlendirdim.

"Chels, buradasın!" diye bağırdı bir ses mağazanın karşı tarafındaki soyunma odası girişinden. Gözlerimi babamdan ayırıp baktığımda küçük kız kardeşim Annabelle'in sıcak pembe saten ve tülден oluşan bir patlamanın içinde, ışıltılı kristallerle süslenmiş bir şekilde orada durduğunu gördüm.

"*Ne. Bu. Bu mu?*" Annabelle'den babamıza ve geriye baktım. Kristaller tepemdeki floresan ışığını yansıtıyor, lekeler görmeme neden oluyordu ya da belki de felç geçiriyordum. Söylemesi zor.

"Bu bizim elbisemiz!" Annabelle ciyakladı. Sonra bize doğru döndü. Uzun tül etek, vücuda oturan saten korsajdan dışarı taşıyor ve Annabelle'in uzun koyu bukleleri etrafına yayılıyordu. Çıldırılmış bir peri prensesine benziyordu. "Seviyor musun, sevmiyor musun?"

"Hayır, sevmedim. Çok pembe, çok kabarık ve çok fazla!" diye bağırdım. Terzi bana ters ters baktı, sanki bileğine takılı iğne yastığından iğneleri çıkarıp bana birkaç yüz kez saplayacakmış gibi bakıyordu. Sesimi biraz alçalttım. "İkiniz de çıldırdınız mı? Cidden, neler oluyor?"

Annabelle sendeleyerek durdu. Bize doğru yürürken dönmesi biraz yalpalamasına neden oldu, bir feyden çok sarhoş bir prenses gibi görünüyordu.

"Bundan nasıl mutlu olabiliyorsun?" Onu tersledim. Elbiseyi işaret ettim. "Beni yirmi yedi yıldır hiç mi tanımadın? Bunu sorun etmeyeceğimi nasıl düşünebilirsin?"

Annabelle kendini sabitlemek için bir sandalyenin arkasına tutundu. "'Bu' derken gelinliği mi yoksa tüm düğün olayını mı kastediyorsun?"

"Tabii ki düğün olayını kastediyorum," diye homurdandım. "Babam belli ki bir orta yaş krizi yaşıyor ve sen de buna ayak uyduruyorsun. Gerçekten Annabelle, acil bir durum olduğunda bunu fark edemiyor musun?"

Annabelle gözlerini kırıştırtarak bana şaşkın şaşkın baktı. "Ne acil durumu? Babam evleniyor. Bu harika bir şey. Ayrıca, babamla Sheri'yi bir araya getiren benim müzayedem olduğu için bu işten çıkarım varmış gibi hissediyorum."

"Çünkü sen de babam gibi tamamen delirmişsin!" Açıkladım. "Biriyle evlenip evlenmeyeceğine karar vermek için iki hafta yeterli bir süre değil. Tanrım, pasaport almak bile daha uzun sürüyor. Bu çılgınlığı destekleyerek ne yaptığını sanıyorsun?"

"Chels, bu adil değil ve bunu sen de biliyorsun," dedi babam.

Yüz ifadem tam bir kızgın ayı gibi olmalı, çünkü hemen tavır değiştirdi, ifadesi yumuşadı.

"Aşkın kalbine girmesine izin vermeyi ne zaman bıraktın?" diye sordu. Sesi daha yumuşaktı, çok küçük gelen ayakkabılar gibi sıkıştıran ebeveyn endişesiyle doluydu, ama acıyı görmezden geldim. Çok az tanıdığı biriyle evlenirken beni yargılayamazdı. "Hayatını gerçekten böyle mi yaşamak istiyorsun, Chels, paylaşacak özel biri olmadan? Çünkü ben istemiyorum."

Cevap vermeyi reddederek pencereye geri döndüm. Hayal kırıklığıyla dolu bir iç çekişle gitti. O giderken camdaki yansımasının gittikçe küçülmesini izledim. En son ne zaman tartıştığımızı hatırlayamıyordum, aramızdaki sert sözler bir çıban gibi iltihaplanmıştı. Annem öldüğünden beri, hayatın ne kadar değerli olduğu bilinci hep *var* olmuştu ve anlaşılmadığımız zamanlarda bile konuşmamızın sonunda hep ama hep *seni seviyorum* derdik.

Peşinden koşup üzgün olduğumu, Sheri ve onun adına mutlu olduğumu söylemeyi düşündüm ama bu bir yalan olurdu ve bunu başaracak kadar iyi bir oyuncu olmadığımı biliyordum. Kendimi bunu yapmaya zorlayamazdım. Bunun yerine ikinci mimozamı geri attım, çünkü mimozalar, ailenin aksine, her zaman güvenilirirdi.

Fotoğraf © Jacqueline Hanna Photography

JENN MCKINLAY, *New York Times*, *USA Today* ve *Publishers Weekly* tarafından ödüllendirilmiş, birçok gizem ve romantizm serisinin en çok satan yazarıdır. Eserleri dünyanın dört bir yanındaki ülkelerde birçok dile çevrilmiştir. Güneşli Arizona'da çocuklar, evcil hayvanlar ve kocasının gitarlarıyla dolup taşan bir evde yaşamaktadır.

JENN MCKINLAY'I İNTERNETTEN ZİYARET EDİN

[JennMcKinlay .com](http://JennMcKinlay.com)

[!\[\]\(83f22ed94ec5517769dd76d702c6bfd8_img.jpg\) JennMcKinlayYazar](#)

[!\[\]\(8d0f0e0fe25b320c33272c52aec1fbca_img.jpg\) McKinlayJenn](#)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**